GRADY HENDRIX

GOODREADS
YILIN EN İYİ
KORKU ROMANI
2021

"Heyecan dolu bir roman."
—Paul Tremblay

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Çeviren: Elif Dinçer

ithaki

GRADY HENDRIX

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Çeviren

Elif Dinçer

ithaki

Amanda,
Gerçek aşk, kendinin önüne,
Bir başkasını koyabilmektir.
İşte bu yüzden,
O buz tabakasının üstünde,
Benden önce senin yürümen gerektiğini düşünmüştüm.

kurtulan kız (i.): bir korku filminde en son ve tek sağ kalan kişi

r/sonhanimlar k/fu(bar)gate tarafından 17 ay önce paylaşıldı

KURTULAN KIZLAR ÜZERİNE SON BİR SÖZ dokümanı youtube'da 2,1 milyon kez izlenmiş. NE? Sarkık boyunlu bir avuç nine kimin umurunda? Eğer aralarından biri seksi olsaydı anlardım ama artık onlar hakkında herhangi bir şey duymaktan bıktım

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/orchomenus tarafından 17 ay önce paylaşıldı

zaman acımasızdır onların 15 dakikalık meşhur olma hakkı 15 sene önceydi

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/fu(bar)gate tarafından 17 ay önce paylaşıldı

Keşke hepsi ortadan kayboluverse

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/orchomenus tarafından 17 ay önce paylaşıldı

sabırlı ol unutma viper hansen, ricky walker ve walter scroggs hapisteler ölmediler
insanlar rüya kralının hâlâ dışarıda olduğunu söylüyor
bir gün insanlar KK'ları tamamen unutacak
işte o zaman hak ettiklerini bulmuş olacaklar

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

—Dr. Carol Elliot, grup seansının özel notları, Eylül 2010

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Uyandım, yataktan çıktım, çiçeğime günaydın dedim, bir protein barı açtım ve bir litrelik sulardan bir tane içtim. Bugün ölebileceğimi hatırladığımda uyanalı tam beş dakika olmuştu. İnsan ihtiyarladıkça yumuşuyor.

Oturma odasında esneme hareketleri ve kırk diz vuruşu, kırk avuç içi vuruşu ve terim beton zemine damlayana kadar yan dağ tırmanma hareketi yaptım. Omuzlarımın yandığını hissedene kadar dirsek vuruşu yaptım, sonra koşu bandına çıktım, hızı ona getirdim ve baldırlarım alev alev yanana, göğsümden hırıltılar çıkana kadar koştum, sonra beş dakika daha koştum. Tehlikenin tam olarak ne olduğunu, özellikle de bugün, unuttuğum için kendimi cezalandırmalıydım.

Duş alırken banyonun kapısını içeriden asma kilitle kilitledim. Tekrar gidip yatma isteğimi bastırmak için yatağımı yaptım. Çay yaptım ve elektrikli su ısıtıcısının düğmesinin tık etmesiyle günün ilk panik atağını da yaşamış oldum.

Kötü bir atak değildi; sadece göğsümde sanki devasa bir el ciğerlerimi sıkıyormuş hissi veren bir kramptı. Gözlerimi yumdum, gırtlağımdaki kasları gevşetmeye, derin nefesler almaya, ciğerlerimin dibine kadar oksijen göndermeye odaklandım. İki buçuk dakika sonra yeniden normal şekilde nefes alabilir hâle geldim ve gözlerimi açtım.

Bu apartman dairesi dünya üzerinde bunun mümkün olduğu tek yer. Makul önlemler aldığım sürece gözlerimi

iki dakikalığına kapatabileceğim bir yatak odası, bir oturma odası, bir mutfağı ve bir banyosu var. Dışarıdaki dünyada hiç bitmeyen bir katliam var ve eğer ufacık bir hata bile yaparsam bu benim sonum olur.

Oturma odasına gittim ve bugünkü ölü sayısını görmek için CNN'i açtım. Gördüğüm ilk resimle, sonraki yirmi dört saatin kötü geçeceğini anladım.

CNN ekranının ön planındaki bir sürü saçma sapan yazının altında, bir yaz kampının canlı drone görüntüleri vardı. Barakaların dışında kümelenmiş olan sedye ve ambulansları, beyaz koruyucu tulumlarının içinde ağaçların arasında dolaşan adamları, yolu kapatan sarı polis kordonunu gösteriyordu. Sonra dün gece çekilmiş, karanlıkta mavi ışıkların parladığı görüntülere geçtiler; alttan geçen yazı yüzünden mideme yumruk yemiş gibi oldum: *Kurgu Değil Gerçek! Kızıl Göl Trajedisi Tekrarlandı.*

Sesi açtım ve hikâye tam da korktuğum gibi çıktı. Biri, sezon sonunda kampı kapatmak için orada bulunan altı Kızıl Göl Kampı eğitmenini öldürmüştü. Çeşitli silahlar kullanmıştı –tırpan, matkap, ok ve yay, pala– ve yedinci bir kurban daha olabilirdi ancak sonuncusu, CNN altyazısının bana Stephanie Fugate olduğunu söylediği on altı yaşında bir kız, katili samanlığın penceresinden dışarı atmayı başarmıştı.

Katilin kimliği henüz belirlenememişti fakat ekranda Stephanie'nin bir okul fotoğrafı belirdi, yuvarlak yüzlüydü ve cildi berraktı; diş tellerinin arasından yüreğimi parçа eden bir gülümsemeyle bakıyordu. Dün geceden sonra bir daha asla öyle mutlu olmayacaktı. O artık bir kurtulan kızdı.

Bir korku filmi izliyordunuz ve sessiz katil, keşi, sürtüğü, ineği, sporcuyu, öğrenci birliği başkanını öldürmüş, şimdi

de ormanın içinde bakireyi kovalıyordu. Bu ıssız yaz kampında parti yapmamaları, bu terk edilmiş akıl hastanesine gizlice girmemeleri, kimseciklerin olmadığı bu gölde çıplak yüzmemeleri gerektiğini söyleyen de hep o olur zaten; özellikle de Cadılar Bayramı, Şükran Günü, Ağaç Dikme Günü veya geçmişteki çözülmemiş cinayetlerin herhangi birinin yıldönümü olduğu için. Katilin elektrikli testeresi/filika kancası/kasap bıçağı olur, bu kızınsa hiçbir şeyi yoktur: ne vücut kuvveti, ne cüssesi ne de tüfeği. Sadece iyi bir koşucudur ve tam bir Amerikalı suratına sahiptir. Yine de bir şekilde katili öldürür, sonra boş gözlerle uzaklara bakar veya gelen polislerin kollarında kendinden geçer ya da ağlayarak erkek arkadaşına koşar, son bir espri yapar, son bir sigara yakar, akıllardan çıkmayacak son bir soru sorar, sanki hiç durmayacakmış gibi haykırarak bir ambulansa bindirilir.

O kurtulan kızlara ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Polis onları şüpheli listesinden çıkardıktan, dişleri telli, yanakları elma gibi, kötü çekilmiş sınıf fotoğrafları basın tarafından paylaşıldıktan ve bu fotoğraflar kaçınılmaz olarak bir gerçek suç kitabının kapağını süsledikten sonra ne olduğunu? Mumlar eşliğinde yapılan anmaların, sessizlik içindeki saygı duruşlarının ardından, birileri ölenlerin hatırasına bir ağaç diktikten sonra ne olduğunu?

Ben o kızlara ne olduğunu biliyorum. Film anlaşmaları yapıldıktan sonra, film serisi başarısız olduktan sonra, herkes üniversite başvuru formlarını doldururken kendinizin yatılı bir terapi programıyla eve kapatılıp karanlıktan korkmuyormuş gibi davrandığınızı fark ettiğinizde... Sohbet programlarını turladıktan, üçüncü terapistinizin sizin için bir Zoloft kaynağı olduğunu ve onun tedavisiyle iyileşemeyeceğinizi kabul ettikten, başınıza gelebilecek en ilginç şeyi on altınızdayken yaşadığınızı fark etmenizden, dışarı

çıkmayı bırakmanızdan, diğer kadınların Tiffany'nin vitrinlerine baktığı gibi sizin çilingirlerin vitrinlerine bakmaya başlamanızdan, ölmüş tüm arkadaşlarınızın ailelerinin "Sen neden ölmedin?" diyen bakışlarına dayanamadığınız için kasabayı terk etmenizden, her şeyinizi yitirmenizden, cehennemi yaşamanızdan, sizi takip edenlerin ilk adlarını bile bilmeye başlamanızdan; tüm bu yaşadıklarınızdan sonra kendinizi benim bugün gittiğim yerde bulursunuz: Burbank'te bir kilisenin bodrumunda, sırtınız duvara dönük hâlde oturmuş, hayatınızı bir arada tutmaya uğraşırken.

Biz nesli tükenmekte olan bir türüz ve bunun için şükran duyuyorum. Hâlâ hayatta olan bizim gibi altı kişi var. Bizim gibi daha fazla kişinin olmaması beni eskiden üzerdi fakat biz seksenlerden kalma yaratıklarız ve dünya artık değişti. Bir zamanlar yıldönümlerimizde eski görüntülerimizi tozlu raflardan indirir veya filmlerimizin tekrarını yayınlarlardı fakat bugünlerde ekranlarda sadece petrol sızıntıları, Wikileaks, Çay Partisi Hareketi ve Taliban var. Biz altımız başka bir çağa aitiz. Bizler medyada görünmeyiz. Biz artık var olmayabiliriz bile.

CNN'i kapatırken yanlış saydığımı fark ettim. Aslında bizden yedi tane vardı, sadece ben Chrissy'yi aklıma getirmekten pek hoşlanmıyordum. Hiç kimse hoşlanmıyordu. Onun adını söylemek bile asabınızı bozabilirdi çünkü o bir haindi. Bu yüzden, gruba gitmek için sadece üç saatim olmasına rağmen bir dakika durdum, derin bir nefes aldım ve yeniden odaklanmaya çalıştım.

Adrienne çok kötü durumda olacaktı. Kızıl Göl Kampı onun başına bunun geldiği yerdi fakat sonradan orayı satın almış ve şiddet kurbanları için bir rehabilitasyon merkezine çevirmişti; çoğunlukla silahlı okul saldırılarından sağ kurtulanlar ve onları kaçıranların elinden kurtulmayı başaran

çocuklarla ilgileniyordu. Bu olay onun yaşadığı yerde olmuştu. En azından bugün bile hâlâ tartışmaya devam ettiğimiz eski konularımızın yanında konuşacak yeni bir şeyimiz olacaktı.

Evde daha fazla oyalanamayacağımı hissedince dışarı çıkmak için hazırlandım. Haftada bir yolun karşısındaki postaneye gitmek, ayda bir kaçış rotalarımı bir kez daha kontrol etmek ve iki haftada bir köşedeki marketten öteberi almak için çıktığım seferler dışında, bu daireyi terk ettiğim tek zaman gruba gittiğim zamanlardı. Riski sevmiyordum. Saçım kısaydı çünkü uzun saçı biri tutup çekebilirdi. Kaçmam gerekebilir diye koşu ayakkabıları giyiyordum. Bol kıyafetler giymiyordum.

Ceplerimi, bana lazım olan şeylerle doldurduğumdan emin olmak için kontrol ettim: anahtar, para, telefon, silah olarak kullanılabilecek şeyler. Birkaç yıl önce yaşanan bir olay yüzünden toplu taşıma kullanırken ateşli silah taşımayı bırakmıştım ama sağ ön cebimde biber gazı, bir falçata ve sol bileğime bantlanmış bir jilet vardı. Kulaklık takmadım, güneş gözlüğü takmadım, kimse çekiştiremesin diye cekemin iyice dar mı kontrol ettim, sonra bitkime hoşçakal dedim, derin bir nefes aldım ve ölmemi isteyen bir dünyayla yüzleşmek için dairemden çıktım.

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Dr. Carol Elliott'ın notları

Seans No: 188

Eylül 2010

KATILANLAR

Marilyn Torres
Adrienne Butler
Dani Shipman
Lynnette Tarkington
Heather DeLuca
Julia Campbell

Seans öncesi notlar: Bu ay düzenli grup seanslarının 16. yıldönümü olduğunu öğrendiğimde şaşırdım. Bu gruba destek vermek benim normal iş tanımımın dışında kalıyor fakat bu kadınlar o veya bu şekilde, çocuklarımın doğumundan bile önce benim hastalarımdı.

Grupta yıllardır var olan yakınlık ve kuvvetli bağların son on iki ayda kopma noktasına gelmesi üzücü. Son seanslar herkesin aynı anda konuştuğu, ufak meseleler üzerine hiç bitmeyen tartışmalarla dolu ve herkesin karşı tarafı acımasızca eleştirdiği seanslar oldu. Adrienne fiili olarak benimle birlikte gruba rehberlik ediyor ve her zaman örnek davranışlar sergiliyor fakat Marilyn ve Dani huzursuz ve rahatsız görünüyorlar. Heather'ın iyileşmek için dikkat çekmeye çalışan ve doğaçlama bir yaklaşım benimsemesi grupta sürekli bir çatışma hâli yaratıyor. Lynnette'in aşırı uyarılmışlık hâlinde bir gelişme gözlemlenmedi.

Bunca zaman sonra bu grubun hizmet ettiği bir amaç kaldı mı? İlk bırakan kim olacak? Gerekli adımları atarak bunu sonlandıran kişi ben mi olmalıyım?

–Dr. Carol Elliott, grup seansının özel notları, Eylül 2010

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU II

Pamuk topağı gibi bir koyun şöyle diyordu: *İsa Koyunları Sever!*

Mezardan yükselen çok zayıf üç hayalet, *Hayaletler korkutucudur... ama Kutsal Ruh değildir!* diye ilan ediyordu.

Fosforlu kalemle çizilmiş rengârenk bir karmaşa, *O Dirildi!* diye bağırıyordu.

Bu benim duraksamama neden oldu. Gruptaki herkesin yeniden doğuşla karmaşık bir ilişkisi vardı.

Çember hâlinde oturmamız lazımdı fakat beşimiz, yamuk yumuk bir C harfi oluşturacak şekilde oturuyorduk çünkü hiçbirimiz, hayatında bir kez daha sırtı kapıya dönük oturmayacaktı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yayılarak oturmuş olan Dani, elişi kâğıdından balkabakları ve tıslayan kedilerle dolu, turuncu-siyah bir duvarın önünde oturan çilekeş bir kovboya benziyordu. Cadılar Bayramı'nın yaklaştığının hatırlatılmasına ihtiyaç duyan dünya üzerindeki son kişi oydu.

Marilyn bacak bacak üstüne atmıştı, bir elinde Starbucks bardağı vardı, yeni çantası kucağındaydı çünkü onun yere değmesini istemiyordu. Julia'ya çantayı 1.135 dolara aldığını söylemişti ama ben ona inanmadım. Taklit bir çantaya o kadar para verilmezdi ve Marilyn de gerçek derinin cildine değmesine asla izin vermezdi.

Heather bitmek tükenmek bilmeyen, 1988'den-beri-hiç-uyumadım monoloğuna, öne eğilip ellerini sağa sola savu-

rarak, "Eğer yemek yememişsem odaklanmam zor oluyor," diye devam ediyordu. "Çünkü kan şekerim düşüyor."

Belli ki bugünün tartışma konusu atıştırmalıklardı.

Julia, sıkıldığı belli, tekerlekli sandalyesinde oturuyor, parmaklarıyla ritmik bir şekilde tekerleklerine vuruyordu; üzerinde alaycı bir *Dünyanın En İyi Babası* tişörtü vardı ve kollarını iki yana açmış uçan bir adamı gösteren ve üzerinde "İsha üzgün ölü ruhsuz"* yazan büyük, buruş buruş olmuş bir resme bakıyordu.

Eskiden kilisenin pazar okulunda yapılan resimlerle çevrili bir yerde toplanmamız bana tuhaf gelirdi fakat artık her ay, görüş hattımı ve çıkışları kontrol ettikten sonra baktığım ilk şey bunlar oluyordu. Bir avuç potansiyel cinayet kurbanının sanatsal olarak kendilerini ifade etmeleri ilgimi çektiğinden değil elbette. Ben tehlike işaretleri arıyordum: patlayan silahlar veya kanlı bıçaklar, kendilerini ailelerini ikiye bölen uzun köpek dişli, boyunsuz canavarlar olarak çizen oğlanlar gibi. Bu çocuklardan birinin büyüyüp benim düşmanım olacağına, hepimizi öldürmeye çalışan canavarlardan biri hâline geleceğine dair işaretler arıyordum.

"Eğer grup seansından önce yemek yersen," dedi Dr. Carol, "belki işe yarar?"

Odada sırtını duvara dönebilme cesaretine sahip tek kişi olan Dr. Carol, mükemmel duruşu, elinde kalemi, dizinde not defteriyle son on altı senedir olduğu gibi C'nin ağız kısmında oturuyor, söylediğimiz her şeye gösterdiği özen ve alakayla, Heather'ın atıştırmalık takıntısıyla ilgileniyordu.

"Bu benim programıma uymaz," dedi Heather. "İyileşmekte olan bir bağımlı olarak bir programa sadık kalmak benim temiz kalmam için çok önemli ve evden erken çık-

---

* Orijinal metinde "Jesus is sad, dead, alive" şeklinde yazılması gereken cümle "Jeshus is sad, dead, alive" şeklinde yanlış yazılmış. –*yhn*

mak zorundayım çünkü biliyorsunuz, polisler ehliyetime el koydu ve henüz ehliyetimi geri alamadım, o yüzden buraya gelmem uzun sürüyor çünkü bence geç kalmamak önemli bir şey. Belli ki Adrienne benim kadar düşünceli değil."

"Eminim Adrienne'in geç kalmasının iyi bir nedeni vardır," dedi Dr. Carol.

Julia, "Ben asıl Adrienne gelirse şaşırırım," dedi. Belli ki o da CNN'i izlemişti. "Onunla konuşan oldu mu? Onu aramaya çalıştım ama doğruca telesekretere düştü."

"Tahminimce telefonunu kapatmıştır," dedi Marilyn, sonra sanki burnuna bok kokusu gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Basın."

Marilyn kendi başına gelenlerden sonra basın açıklaması yapmayı veya herhangi birine röportaj vermeyi reddetmiş, böylece Amerika'daki bütün gazetecilerin nefretini kazanmıştı. Ardından evlenerek aşırı zengin ve politik açıdan aktif bir Cumhuriyetçi aileye girmiş, bu da yıllar içinde durumu iyice kötüleştirmişti fakat hepimiz o hissi biliyorduk. Telefon asla susmaz ve sen onu alıp da duvara çarpana kadar çalmaya devam eder, daha önce hiç görmediğin bir gazeteci sana ilk adınla hitap edip seninle aynı liseye gittiği konusunda öyle ikna edici konuşur ki ona inanmaya başlarsın; uzaktan bir kuzenin yüzünde endişe dolu bir ifadeyle hastaneye seni ziyarete gelir ama çantasının içinde açık bir ses kayıt cihazı ve yanında da *National Enquirer* imzalı bir çek vardır.

"Bence Adrienne'in durumunu ondan başka biriyle tartışmak hiç uygun olmaz," dedi Dr. Carol. "Eminim buraya geldiği zaman bu konuda konuşuruz. Onun gelmesini beklerken şunu tartışabiliriz: Geri kalanlar Heather'ın endişeleri konusunda ne hissediyor?"

Hepimiz yemi yutan kimse olacak mı diye beklerken tuhaf bir sessizlik oldu fakat kimse yutmadı. Biz kurtulan kızlardık. Tuzaklardan kaçmada üstümüze yoktu.

"Ben sadece diyorum ki," dedi Heather tuhaf sessizliği bozarak. "Benim belli başlı bazı ihtiyaçlarım var ve sizin hepinizde olan avantajlara sahip olmadığım için buraya biraz kahve, kurabiye veya onun gibi bir şey getirmemizin çok iyi olacağını düşünüyorum çünkü bu koca çıplak oda bu hâliyle son derece moral bozucu."

Bu konunun peşini bırakmayacaktı fakat bu beni hiç şaşırtmadı. Biz canımız ne kadar yanarsa yansın mücadeleye devam eden, o üçüncü kat penceresinden atlayan, bedenlerimiz kıvrılıp ölmek için yalvarırken sürüklenerek o çatının tepesine çıkan kadınlardık. Bir işe başladık mı, durmamız çok zordu.

Marilyn, "Heather'ın ne getirdiği umurumda değil," dedi; üzerinde koyu kırmızı ruj izi olan Starbucks bardağını sallarken bilezikleri kolunda dans ediyordu. "Pizza getir. Ama konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"İlginç," dedi Dr. Carol, öyle düşünen tek kişi olmasına rağmen. "Herkes Marilyn gibi mi hissediyor?"

Bir odada aynı altı kişiyle on altı yıl boyunca bulunduğunuzda diğerleri daha hareket bile etmeden siz biraz sonra onların ne yapacaklarını bilirsiniz. Tıpkı bir kimyasal reaksiyonda olduğu gibi, eğer uygun koşullar oluşursa belli sonuçlar gerçekleşir. Julia sanki sufle almış gibi söze karıştı.

"Bence insanların bir grupta yiyip içmesi bir tür sapmaya sebep olur," dedi Julia çünkü Marilyn'le tartışma fırsatını kaçıramazdı. "Marilyn'in Çaylı Soyalı Büyük Boy İçeceği, onun kendiyle grup arasına koyduğu mesafenin bir göstergesi."

Marilyn katışıksız Teksas aksanıyla ve sahte bir öfkeyle, "Aman canım, sen de," dedi. "Bu şeyleri nereden buluyorsun böyle?"

"İki seans önce bizim geçmişte kısılıp kaldığımızdan yakınmıştın," dedi Julia.

Marilyn her birimizin suratına baktı.

"Eh, bunun eskisi kadar gerekli olduğunu düşünen var mı?" diye sordu. "Böyle didişip durmamızın yani, hepimizin biraz tatile ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Terapinin olayı günün birinde artık ona ihtiyaç duymamak değil midir?"

Ciğerlerimin sıkıştığını hissettim ve nefeslerimi saymaya başladım; yedi içeri, yedi dışarı; yavaş ol, düzenli nefes al. Marilyn öyle demek istemedi. Bu grup hepimiz, hatta Dr. Carol için bile çok önemliydi. Kişisel gelişim imparatorluğu bizimle doksanlarda yaptığı çalışmalara dayanıyordu ama onun havalı, kameralarla dolu kliniklerinden birinde değil de bu kilisenin bodrumunda olmamızın nedeni buranın bizim sırrımız, takipçiler ve hayranlardan, gazeteciler ve hakkımızda atıp tutanlardan uzak, tek güvenli yer olmasıydı. Marilyn nasıl böyle rahatça bundan vazgeçmekten bahsedebilirdi?

"Bazılarımızın tatil yapacak parası olmayabilir," diye ona çattı Julia. "Herkes para için evlenmiyor."

"Bunu senin söylemen komik," dedi Marilyn. "Senin eski kocanın da tam olarak yaptığı bu değil miydi?"

Bu Marilyn için bile fazla aşağılık bir hareketti. Julia fizyoterapistiyle evlendiğinde tekerlekli sandalyeyle yaşamaya daha yeni yeni alışıyordu. Neler hissetmiş olabileceğini çok iyi anlayabiliyordum. Sizi kurtaracağını söyleyen biri gelir, siz de kendinizi onun kollarına atıp tüm kararları onun almasına izin verirdiniz. Aklınız başınıza geldiğinde tek yapabileceğiniz şey, size çok fazla zarar vermemiş olmasını umut etmektir. Julia'nın durumundaysa, aklı başına geldiğinde adam onun film haklarını satmış, banka hesaplarını boşaltmış ve onu beş parasız ortada bırakmıştı.

Heather küplere bindi, ben de onun sözlerine kulaklarımı tıkadım. Aslında hepimiz aynısını yaptık. Onun monologlarının her bir kelimesini daha önce defalarca duymuştuk. Marilyn onun onurunu nasıl kırardı? Gezegende var olan her bir uyuşturucuyu ağızdan, burundan ve damardan almış olan bir müptelanın verdiği sözün yasal olarak bağlayıcılığı olmadığını nasıl iddia edebilirdi? Marilyn ne cüretle Heather'ın sözünün, bir avukat ekibi tarafından hazırlanmış sapasağlam bir sözleşmenin sözlü hâline eşit olmadığını söyleyebilirdi?

Heather sürekli dalavere peşindeydi. Paramız olmadığını bildiği için bana ve Julia'ya bulaşmazdı ve Dani'ye de yapmak istemediği bir şeyi kimse yaptıramayacağından ondan da umudu kesmişti fakat Adrienne ve Marilyn'e sürekli projeler, lisans anlaşmaları, işbirlikleri, medyada görünme fırsatlarıyla gelip dururdu. Bu dünyanın fırsatçıları, aramızdaki en zayıf halkanın Heather olduğunu uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

"Birkaçınız için paranın sorun olduğunu biliyorum," dedi Dr. Carol. "Bu konuyu açmama yardımcı olur musun, Marilyn? Peki ya sen, Lynnette?"

"Hımm," dedim hazırlıksız yakalanarak. "Adrienne yirmi altı dakika gecikti."

"Peki bu senin kendini nasıl hissetmene yol açıyor?" diye sordu Dr. Carol.

"Endişeli?" diye denedim.

"Bakın," dedi Julia. "Neden para hakkında konuşuyoruz ki? Marilyn bu grubun artık bir amaca hizmet etmediğini düşünüyor ve seansın yarısını atıştırmalıklar hakkında konuşarak harcadığımız için ben de ona katılmadan edemiyorum. Bizim neyimiz var böyle? Ne zaman böyle acınası yaratıklar olduk?"

"Ben sadece," dedi Heather, derin bir nefes alarak, "birinin kahve ve kurabiye getirmesini istiyorum. O kadar."

Dr. Carol 2010'daki Büyük Atıştırmalık Krizi'nden bahsetmek üzereyken Dani araya girdi. Normalde bir kovboy kadar sessiz olduğundan, konuştuğu zaman onu dinlerdik.

"Söylemem gereken bir şey var," dedi Dani. "Sonra atıştırmalıklarla ilgili konuya geri dönebilirsiniz."

Julia, "Ya da dönmeyiz," dedi.

"Bu benim son seansım," dedi Dani. "Bırakıyorum."

Uzun, korkunç bir sessizlik oldu.

Dani, Adrienne ve Marilyn'le birlikte orijinal kurtulan kızlardan biriydi. Onun gitmesi grubu değiştirirdi ve grup şimdiye kadar hiç değişmemişti. Clinton'ın görevden alınmasını ve 9 Eylül'ü birlikte yaşamıştık. Columbine ve Virginia Tech katliamlarından sonra birbirimize destek olmak için burada toplanmıştık. Massachusetts'te eşcinsel evlilik yasallaştığında hepimiz para koyup Dani için ufak, güzel bir Beretta Nano almıştık, hatta üstüne onun ve Michelle'in adlarının baş harflerini işletmiştik. Film sözleşmesi yenilenince Marilyn gidip saklandığında bile grup toplantısına gelmek için ayda bir kez Los Angeles'a uçmuştu.

Fakat son birkaç yıldır Dr. Carol seansları birkaç dakika erken bitirmeye, Marilyn insanlara karşı daha sabırsız davranmaya başlamış, Julia politika konusunda daha saldırgan olmuştu ve ben de Heather olmasaydı bazılarımızın grubu çoktan bırakmış olacağı hissine kapılıyordum. Fakat ne olursa olsun yine de buraya gelmeye devam edeceğimize dair sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik çünkü bu Heather'ın hayatındaki yegâne tutarlı, güvenilir şeydi.

Şaşırtıcı şekilde, en büyük tepkiyi veren kişi Heather değildi.

"Adrienne'in geç kalmasının kötüye işaret olduğunu bi-

liyordum," dedim ve biraz yalnız kalabilmek için yüzümü örttüm çünkü tuvalete tek başıma gidemiyordum.

"Aman Tanrım," dedi Heather. "Cidden ağlıyor."

"Sadece şaşırdım," dedim gömleğimin koluyla gözlerimi silerek. "Bunlar şaşkınlık gözyaşları."

Dani yumuşak bir sesle bana, "Üzgünüm," dedi.

Omuzlarımı silktim fakat haykırmak istiyordum. *Her şeyi mahvettin! Herkes için her şeyi mahvettin!* diye haykırmak istiyordum. Marilyn'in çantasının derinliklerindeki telefonu vızıldamaya başladı. Eskiden katı bir "telefonlar kapanacak" kuralımız vardı fakat son yıllarda gevşettiğimiz şeylerden biri de buydu.

"Sorun değil," dedim. "Ben iyiyim. Konuyu değiştirelim."

Marilyn'in telefonu çalmaya devam etti ve ben de ona haykırmak istedim: *Aç şu telefonu! Hemen aç yoksa seansın geri kalanı boyunca kimin aradığını merak edip duracaksın! Eğer böyle çalmasına izin vereceksen, cevap ver daha iyi!*

"Paylaşmak istediğin bir şey var gibi görünüyor?" dedi Dr. Carol bana.

"Hayır," dedim. "Paylaşmak istediğim bir şey yok. Ben sadece... Dani'nin yaptığı şeyin sonuçlarını anladığını sanmıyorum."

"Gidiş dönüş dört saatimi alıyor," dedi Dani.

Dijital bir ksilofon sesi geldi. Julia'ya dik dik baktım ve telefonunu susturana kadar da bakmaya devam ettim. Telefon yok kuralına dikkat eden tek kişi ben miydim yani?

"Sence bunun ne gibi sonuçları olacak?" diye sordu Dr. Carol.

Nasıl olur da bunu göremezlerdi? Julia yüksek lisans öğrencisi edası, hipster kâkülleri ve alaycı tişörtleriyle tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, yanında, bir realite progra-

mındaki iri, esmer, kameralara alışkın Teksaslı bir ev hanımı gibi görünen Marilyn vardı. Çıta gibi kolları ve bacakları, tokmak gibi dirsekleri, kabuk bağlamış dizleriyle Heather, bir bağış kutusundan aldığı kıyafetlerin içinde dağılmak üzereymiş gibi duruyor ve Dani de Bruce Springsteen'in kadın versiyonuna benziyordu. Hepimiz başka başka odalara aittik.

"Bu çok bariz," dedim. "Bence bunu dillendirmeme bile gerek yok. Yani, bana göre son derece açık. Dani ayrılacak ve eninde sonunda Adrienne de gelmeyi bırakacak. Marilyn ve Julia birbirlerinden nefret ediyorlar ve sonraki bırakan onlardan biri olacak, bu da Heather'ın uyuşturucuya yeniden başlamak için bahanesi olacak. Sonra geriye kim kalacak? Ben mi? Eğer birimiz giderse hepimiz dağılırız. Belki bir veya iki, hatta üç seans sonra değil ama eninde sonunda burası katlanan sandalyeler ve duvar resimleriyle dolu kocaman boş bir odaya dönüşecek. Yani bu son derece açık. Sorun değil, yani büyük dert değil; demek istediğim, her şeyin bir sonu olduğunu ve olanları geride bırakıp yolumuza devam etmemiz gerektiğini anlıyorum ve on altı sene de çok uzun bir süre ama sadece birinin bunları söylemesi gerektiğini hissettim. Biri Dani'ye tam olarak ne yaptığını açıklamalıydı."

Marilyn'in telefonu yine çaldı ve büyük konuşmamın sonuna rahatsızlık verici bir noktalama işareti gibi eklendi.

"Şu sıralar Michelle'in yanında olmalıyım," dedi Dani. "Size saygımdan buraya gelip yüz yüze söylemek istedim."

Gelecek ayın ilk perşembesi evden çıkmayacağımı düşündüm. Hayatımın yaşadığım sokak, dairem, dört odam kadar küçük bir hâle geldiğini düşündüm. Bir daha asla beni gerçekten tanıyan bir insan görmeyeceğimi düşündüm.

"Fakat Michelle öldükten sonra yalnız kalacaksın," de-

dim söylediğimin yanlış olduğunu bilerek. "O zaman bize ihtiyacın olacak. O zaman geri gelip ayaklarımıza kapanacaksın."

"Tamam," dedi Dani ayağa kalkarak. "Burada işim bitti. Hepiniz eposta adresimi biliyorsunuz."

"Lütfen kal," dedi Dr. Carol. "Hâlâ yarım saatimiz var. En azından bu karara nasıl vardığını bizimle paylaşabilir misin?"

Dani iç geçirdi ve elini gri, kısa saçlarında gezdirdi.

"Elli yaşıma girdiğimde ölümüme doğumumdan daha yakın olduğumu düşünmeye başladım. Geçmişe takılıp kalmak istemiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum."

"Grubun hayatına devam etmene yardımcı olmadığını mı hissediyorsun?" diye sordu Dr. Carol.

"Konu yalnızca geçmiş değil," diye patladım.

"Kabalık yok," diye uyardı Dr. Carol.

Onu duymazdan geldim.

"Peki ya biz?" diye sordum. "Biz de şimdiki zamanla alakalıyız. Biz arkadaşız, değil mi? Hepimiz birbirimizin hayatlarının bir parçasıyız. Konu hepimiziz. Konu... konu bizim arkadaşlığımız."

Dani her birimizin yüzünde tek tek duraksayarak gruba göz gezdirdi ve Marilyn'in telefonu sanki benimle dalga geçer gibi vızzz, vızzz, vızıldamaya devam etti; Marilyn'in olanlara dikkatini vermediğinin, aklının o aptal telefonda olduğunun farkındaydım. Sonra Julia da kendi telefonunun titremeye başlamasıyla irkildi.

"Benim tek gördüğüm," dedi Dani, "lisede başlarına gelenlere kafayı takmış, neredeyse hiç tanımadığım bir avuç kadın."

"Neredeyse hiç tanımadığın mı?" diye sordum. Bunu söylediğine inanamamıştım. "Birbirimizi yıllardır tanıyoruz."

"Birbirimiz hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Dani. "Sen bize ev adresini bile söylemiyorsun. En son ne zaman aranızdan biri bana Michelle'in nasıl olduğunu sordu? Bu şeye olmadığı bir şey gibi davranmaktan bıktım."

"Peki ya Heather?" diye haykırdım ve sesim duvarlardan yankılandı. Dani bana baktı, sonra Heather'a döndü.

"Heather?" diye sordu. "Peki ya sen?"

"Bu delinin ne hakkında kafamızı şişirdiğine dair herhangi bir fikrim yok," dedi Heather.

"Uyuşturucuya yeniden başlayacak," dedim. "Hepimizin bu yüzden buraya gelmeye devam ettiğimizi biliyorsunuz. Onun bu gruba ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında değil misin? Bunun, Heather'ın güvenebileceği tek şey olduğunun farkında değil misin? Kendin için kalmayacaksan bile Heather için kal."

Dani utanmış gibi görünüyordu. Marilyn çantasıyla oynuyordu. Heather, klasik Heather oturuşuyla, bileklerinin iç tarafındaki deriyi çimdikliyordu ve Julia dışında hiçbiri bana bakmıyordu, o da şaşkın görünüyordu.

"Ben hepimizin senin için gelmeye devam ettiğini sanıyordum?" dedi Julia en sonunda.

Bu bir şakaydı, Julia'nın aptal şakalarından biriydi bu.

"Benim için mi?" Güldüm fakat dudaklarımdan boğuk bir fok sesi çıktı. "Buraya benim için gelmiyoruz. Benim neden buna ihtiyacım olsun ki? Buna ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Sanki herkesi huzursuz eden kişi benmişim gibi hiç kimse, Heather bile, bir şey demiyordu; Marilyn'in telefonu çalmaya başladı, ardından Julia'nın telefonu çaldı, biri bir şey söylemek zorundaydı, ben de onlara dönüp son beş dakikadır söylemeye can attığım şeyi söyledim.

"Lütfen şu lanet telefonlarınızı açar mısınız artık?"

"Bence hepimizin durup kendimizi toparlamamız gerekiyor," dedi Dr. Carol. "Sen ne dersin, Lynnette?"

"Benim ara vermeye ihtiyacım yok," dedim. "Araya ihtiyacı olan Dani. İnsanları böyle kendinden uzaklaştırıyor işte."

"*Ben* mi insanları uzaklaştırıyorum?" diye sordu Dani.

"Buna başka ne dersin ki?" dedim. "Issızlığın ortasında yaşıyorsun. En yakın komşun senden on beş kilometre uzakta oturuyor. Gruptan ayrılıyorsun."

"Ben evliyim," dedi Dani. "Peki ya sen?"

Julia araya girmeye çalıştı çünkü gruptaki en mantıklı insanın kendisi olduğunu düşünmeyi seviyordu.

"Birbirinizin lafını kesiyorsunuz," dedi. "Dr. Carol haklı, biraz ara verelim."

"Ah, kes sesini Tekerlek," dedim ona dönerek. "Senin grupta olmana izin vermemizin tek nedeni sana acıyor olmamız."

Julia bir şey söylemek istedi fakat kan kokusunu alan Heather hemen ringe atladı.

"Kendi tavsiyelerine neden önce sen uymuyorsun, Yağmur Adam?" dedi bana. "Sen gerçek bir kurtulan kız bile değilsin."

Bu işin fazla uzadığını fark etmiştim. Her şeyi yoluna koymak için ağzımı açtığım anda Marilyn beni durdurdu. Marilyn herkesi durdurdu.

Öyle yavaş ve sessizce, "Tanrım," dedi ki hepimiz telefonuna bakan Marilyn'e baktık. Hepimiz kötü bir şey olduğunu iliklerimize kadar hissediyorduk.

"Adrienne ölmüş," dedi Marilyn.

Kanıma akın eden ACTH, böbreküstü bezlerimi hareke-

ellerim ve ayaklarım buz kesti, gözbebeklerim kocaman oldu ve oda fazla parlak bir hâle geldi, kaslarım kasıldı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Canavar onu avlamıştı. Canavar en sonunda Adrienne'i yakalamıştı. Sonraki herhangi birimiz olabilirdik.

Eğer cinayetler insanları ünlü etseydi, bu üçlü Manhattan'ın şık restoranı Balthazar'daki bir masada yerlerini alırlardı. Jerry Seinfeld arkadaki bir masada ağzına patates kızartmaları tıkıştırır ve Spike Lee sadece Calvin Klein'a selam vermek için uğramış olurdu fakat tüm gözler, ışıldayan koyu kahverengi cildiyle Adrienne Butler'da, tekerlekli sandalyesinde neşeli ve hareketli olan Julia Campbell'da ve yumuşak sesli, dikkatli terapistleri Dr. Carol Elliott'ta olurdu. Bu üç kişiden ikisinin burada olma sebebinin bir ölüm-kalım mücadelesinden canlı çıkmaları olduğunu hatırlamak kolay değil.

"Böyle tanımlanmak istemiyorum," diyor Campbell. "Ben herkesin yapacağı şeyi yaptım. Katilimle aramda bir anlaşmazlık oldu."

Butler, "En zorlu anlaşmazlık türü," diyor.

"O benim hayatımın sona ermesini istiyordu," diye ekliyor Campbell. "Ama ben aynı fikirde değildim."

Üçü muzip muzip gülüyorlar.

Kurtulan Kızlar yeniden revaçta. Bu kadınlar, seksenlerde maskeli saldırganların yaptığı katliamlardan canlı kurtuldukları için ünlenmiş, sonraki on yıl boyunca sevgililerin özel gecelerinin ve pijama partilerinin vazgeçilmezi hâline gelen film anlaşmalarına imza atmışlardı. Ancak seksenlerin sonuna gelindiğinde gençlerin katledildiği filmlerin modası geçti ve bunların yerini *Hayalet* gibi gişe rekorları kıran sansasyonel filmler ve Kevin Costner'ın yumuşak çekiciliği aldı. Şimdi, Campbell sayesinde bu kadınlar geri dönüyor ve bu sefer size iyi bile gelebilirler.

Elliott, danışanlarıyla ilgili çok fazla detay vermemeye özen göstererek, "Bu kadınların çoğuyla terapiler vasıtasıyla tanıştım," diyor. "Bana öyle çok şey öğrettiler ki. Onların hayatlarından dersler çıkarabildiğim için kendimi şanslı sayıyorum."

Dr. Elliott'ın çıkardığı dersler, son kitabının da özünü oluşturuyor. *Sözü Sessizlikle Kesilenler: Sağ Kalan Altı Kişi Konuşuyor*, doktorun kurtulan kız olarak nitelendirilen hastalarının deneyimlerini kullanarak (bu hastaların çoğu anonim kalmayı tercih ediyor) genelkurmay başkanının cinsel tacizle itham edildiği ve pek çok kişinin feminizm öldü dediği bir zamanda kültürümüzün kadınlara nasıl davrandığını ele alıyor.

– "Asla Ol Deme: Kurtulan Kızlar Geri Dönüyor," *Time* dergisi, 1998

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU 3-D

Bir arada duramadık, dağıldık. Biz kurtulan kızlarız, tek bildiğimiz şey kendi başımızın çaresine bakmaktır. Üst katta, asla kötü bir şey olmayacakmış hissi uyandıran, Los Angeles'ın o aydınlık sonbahar günlerinden biri vardı. İçinde yüz boyama ve midilli turu olan gerçekten muhteşem bir eğlence planladıktan sonra kiliseden çıkmakta olan, futbol takımı oyuncularının anneleri olabilirdik. Marilyn E sınıfı Mercedes'ine varana kadar telefonu kulağından indirmedi. Julia otoparka çıkan asansöre bindi, tekerlekli sandalyesini minivanının arkasına koydu ve koltuk değneklerini kullanarak kendini şoför koltuğuna bıraktı. Heather evlerin ön bahçelerinin ve garaj yollarının içinden geçerek Alameda yönüne doğru yürüyerek uzaklaştı. Pek çok insan bizi farklı yapan tek detayı fark edemezdi: bacağının yanında tuttuğu elinde mat siyah bir Beretta Nano'yla kamyonetinin yanında dikilerek hepimizin sağ salim dışarı çıktığından emin olmak için bizi izleyen Dani'yi.

Ben kırılgan, hassas ve gerilim yüklüydüm fakat bir sistemim vardı ve yıllardan beri bu sistem devreye girer, beni güvende tutardı. Örümcek hislerim zirvede, otobüs durağına yürüdüm. Caddeden ayrılmadan, park etmiş arabaların dış tarafından ilerleyerek, başımı fıldır fıldır döndürerek, köşeleri kontrol ederek, tehditleri değerlendirerek yürüdüm.

Dikkatim Julia'nın söyledikleri yüzünden sürekli dağılıyordu. Beni takip eden insanlara, eyalet dışı plakalı araba-

lara, şapkalarını indirmiş ve güneş gözlüğü takan adamlara dikkat ediyordum ama aklım Julia'daydı.

Sorun ben değildim. O park etmiş arabanın içinde oturan adam telefonda birisiyle konuşuyormuş numarası mı yapıyordu? Neden ben onu görünce hafifçe kaykılmıştı? Deli olan ben değildim. Hepimizin gruba gelmeye devam etmesinin sebebi ben değildim. Dikkat etmemiz gereken kişi Heather'dı. Bize ihtiyacı olan oydu. Ben aklı başında olandım. Ben güvende olandım. Sağa dönen şu Honda'da Utah plakası vardı. Tekrar buraya dönme ihtimaline karşı plakasını ezberledim. Film kaplı camlara dikkat ediyordum. Motosikletlere dikkat ediyordum. Julia'nın söylediklerini düşünmüyordum. Kimsenin neden ona itiraz etmediğini düşünmüyordum. Kamyonetlere dikkat ediyordum. Kamyonetler konusunda hiç ağzımı açmayayım şimdi.

Bir şehir hatları otobüsüne binene kadar rahatlamadım. Sokakta herhangi bir yönden herhangi biri size saldırabilir. Otobüste saldırı açısı sınırlı olur. Yukarıda bir korku filminin reklamı vardı ve kırmızı tabelalar aklıma Adrienne'i getirdi ama dikkatimi toplamak zorundaydım. Arka tarafta, ellerinde enstrüman çantaları olan birkaç oğlan oturuyor, başlarını eğmiş, birinin elindeki telefondan bir şey izliyorlardı. Erkekler bizim yaptığımız gibi etrafa dikkat etmek zorunda değil. Erkekler hata yaptıkları için ölüyor. Peki ya kadınlar? Biz kadın olduğumuz için ölüyoruz. Mesela Adrienne'e bak. Hayır, şunların ayakkabılarına bak. Yüzlerini, kıyafetlerini, ayakkabılarını ezberle. Özellikle de ayakkabılarını.

Otobüsle şehir merkezine kadar gittim, Olive'de indim ve anacaddelerden geçerek yakındaki alışveriş merkezine gittim. Dışarıdayken sırtımı duvara dayadım ve telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. Beni takip eden biri varsa ya

hafifçe duraksayacak ya da yanımdan geçip gidecekti. Görüş alanımdan bembeyaz Nike'lar, cilalanmış Rockport'lar, kalın bağcıklı Timberland'ler geçti; eğer peşimde biri varsa ceketlerini veya şapkalarını değiştirebilirlerdi fakat ayakkabılarını değiştirmek bunlara oranla çok daha zordu.

Çatıları veya pencereleri kontrol etmeme gerek yoktu. Asıl endişelenmem gereken şey ayakkabılardı çünkü hayatımızdaki canavarlar dibimize girmeyi tercih ederdi. Bir keskin nişancının bana saldırması onlar için posta kutuma penislerini göndermeleri gibiydi. Bana dokunması gerekiyordu.

Biletimi aldıktan sonra fuayede sırtımı tekrar duvara yaslayıp ayakkabıları izlemeye devam ettim. Betsey Johnson babetler, bej Ugg'lar, alacalı çocuk ayakkabıları, Sperry kauçuk ayakkabılar.

Gittiğim filmde ekranda henüz reklamlar vardı. Ön sıraya oturup sanki flörtümü bekliyormuş gibi arkaya baktım. Bu çocuklar için çekilmiş bir animasyon filmiydi, o yüzden yanında kimse olmayan yetişkin bir erkeği seçmek kolay olacaktı. Bu imkansız değildi fakat beni takip eden kişinin kocası ile olmak için yanında bir çocukla gezme ihtimali düşüncesi [illegible] sarışın ikizlerle gelen kızıl saçlı, kaslı, tişörtlü adamda ve yanında ufak bir oğlan olan sakallı sarışın adamdaydı. İkisi de salona girdiklerinde sanki birini arıyormuş gibi etrafa bakınmıştı.

[illegible] ekranın solundaki acil çıkışlardan geldim, basamakları hızla indim ve sokağa [illegible] Bay Sabah görüyordum. Utah [illegible] plakası farklıydı [illegible] plakasını [illegible] gidip [illegible] ettim.

Otobüste, şoföre mümkün olduğu kadar yakın bir yere oturdum. Her durakta ayakkabıları izledim. Dikkatimin dağılmamasına çabalıyordum: Doc Marten'ler, çelik burunlu Caterpillar'lar, yırtık pırtık Nike'lar, beyaz hemşire ayakkabıları... fakat Adrienne düşünce akışımı bozup duruyordu. O ve Julia dikkatimi dağıtıyordu.

Adrienne ilkimiz ve en iyimizdi. Çoğumuzun gruba katılmasının nedeni oydu. Onun yaşadığı olay hepimize örnek olmuştu. Pek çok kadın şiddetten sağ çıkar fakat bizim ufak, toksik, kurtulan kız grubu kategorisinde yer almamızın nedeni canavarlarımızı öldürmüş olmamız veya öldürdüğümüzü sanmış olmamız ve sonra aynı olayın başımıza tekrar gelmiş olmasıydı. Hepimiz ikinci kez saldırıya uğramayan tek kişinin Adrienne olduğunu düşünmüştük fakat yanılıyorduk çünkü onun canavarı tam otuz üç yıl sonra, başladığı işi bitirmek için geri dönmüştü. Adrienne güvende olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Başka hangi konuda yanılmıştık?

Adrienne'in olayı Marilyn'inkiyle aynı yaz gerçekleşmişti ve olaylar birbirlerine epey benzedikleri için basının ilgisini çekmişti fakat Adrienne asıl sonradan, filmler sayesinde olanlar yüzünden ünü yakalamıştı. Kızıl Göl Kampı'nda eğitmenlik yapıyordu ve çalışanlar, kampçılar için hazırlık yapmak üzere oraya erken gitmişlerdi. Barakalar havalandırılacak, eşekarısı yuvaları dağıtılacak, kanolar depolardan çıkarılacaktı. O ilk gece, Adrienne'in dokuz arkadaşı öldürülmüştü. Dördünün eğitmenlikte ilk yıllarıydı ve Adrienne onları pek tanımıyordu; beş tanesini küçükken kampçı olarak Kızıl Göl Kampı'na gelmeye başladıkları günden beri tanıyordu. Adrienne'in hayatını değiştiren şey o on iki uzun, karanlık saat olmuştu.

Katilin kampın eski aşçısı olan, Bruce Volker adında

bekar bir baba olduğu ortaya çıkmıştı ve yirmi sene önce iki eğitmenin sevişmeye dalıp oğlu Teddy'nin boğulmasına yol açtıklarını iddia ediyordu. Teddy'nin mezardan kalkarak, intikam için tüm eğitmenleri öldürmek amacıyla döndüğünü söylemiş fakat Teddy'nin bunu yapmaya başlamak için neden bu kadar beklediğini açıklayamamıştı. Her neyse; Adrienne, Bay Volker'ın başını adamın palasıyla gövdesinden ayırdığında katliam da son bulmuştu.

Bruce Volker'ın Kızıl Göl'de boğulan bir oğlu olmadığını öğrendiklerinde işler daha da kötüye gitmişti. Aslında adamın hiç oğlu olmamıştı. Bruce Volker aslında çocuklara ve sıkı beyzbol vuruşlarına takıntılı olan yalnız bir ihtiyardı fakat Adrienne'i ilk kurtulan kız yapmıştı ve Adrienne de bunu tüm hayallerini gerçeğe dönüştürmek için kullanmıştı.

Hava freni tısladı ve etrafıma baktım ama tek bir çift ayakkabıyı bile tanıyamadım. Ben gözüm açık hayallere dalmışken kaç kişi inip binmişti acaba? Arkamda, buruş buruş olmuş bir nine, kendisine tıpatıp benzeyen eşiyle birlikte oturuyordu; ikisi de birbirinin eşi, eski püskü Reebok'lar giymiş ve kirli, kırmızı beyzbol şapkaları takmışlardı. Onların bindiğini görmemiştim.

Acil durum düğmesine bastım ve kapıların açılmasını sabırsızlıkla bekleyerek kendimi hemen dışarı attım. Beverly Center'a daha üç blok vardı ve koşamazdım çünkü L.A.'de kimse koşmazdı. Hızlı hızlı yürüdüm ve 14 numaralı otobüse bindim. Bu son taşıt beni ters taraftan yine Kırmızı Hat'a soktu; Vermont/Beverly istasyonuna vardığımda tren çoktan istasyondaydı, ben de kapılar kapanmak üzereyken içeri süzülüverdim. Vagonda on beş kişi vardı, iki uçtaki kapılara eşit mesafede bir koltuk buldum. Ayakkabıları taradım ve hiçbiri bana tanıdık gelmedi. Beş durak sonra Antelope Valley hattına aktarma yaptım.

Eve gitmem gerekiyordu ama rutinimi aceleye getiremezdim. Adrienne'e ne olduğunu öğrenmeliydim. Marilyn telefonundan makalenin geri kalanını okumuştu ama pek detay yoktu: Adamın biri onu evinde öldürmüştü ama hepsi bu kadardı ve benim daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu çünkü grup dışında en çok konuştuğum kişi, yaşadığım olayın ardından beni gruba getiren kişi, kontrol etmek için her ay aradığım kişi Adrienne'di. Eh, iki ayda bir. Bazen üç ayda bir, hatta belki bu sene o kadar sık bile aramamıştım ama yine de çok konuşuyormuşuz gibi hissediyordum. Sonuç olarak Adrienne'in bana ayıracak vakti hep olurdu.

En sonunda Burbank'e geri döndüğümde havalimanı durağında indim ve bir süre kiralık araç servisleriyle yola devam ettim. Servis her durduğunda sadece yeni ayakkabılar gördüğüme ikna olunca şehir otobüsüne bindim, iki kere aktarma yaptım ve yola çıktıktan neredeyse üç saat sonra binama ulaştım.

Rotam her seferine değişiyordu ama yolculuğumun genel hatları hiç değişmiyordu: yavaş git, büyük halkaların içinde pek çok küçük halka çiz, tetikte ol, dikkatli ol, ayakkabılara bak, aptallık etme, ölme. Fazla dikkatli olmak ve yeterince dikkatli olmamak arasındaki çizgi sadece bir kez geçebileceğiniz bir çizgiydi.

Binamdaki asansörün içinin neye benzediğini bilmiyordum bile, hep merdiveni kullanıyordum. Asansör, tek kapısı olan bir kutu demekti. Asansörün içinde herhangi bir adam hatta şişkonun teki bile sizi alt edebilir çünkü kaçabileceğiniz bir yer yoktur. Merdivende hem kaçma seçeneğim vardı hem de merdiven çıkmak iyi bir egzersiz oluyordu. Üçüncü kata taşınmam biraz vakit almıştı fakat burası mükemmel yükseklikteydi: birinin pencereme tırmanamayacağı kadar yüksek, atlarsam hayatta kalabileceğim kadar da

alçaktı. Koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra çift kilitli kapıyı açarak kafesime girdim.

On altı sene önce bu daireye taşındığımda bina tam bir çöplüktü ve ev sahibi, kimse rahatsız olmadığı müddetçe ne tür tadilatlar yaptığımı hiç umursamıyordu. O zamanlar elimde hâlâ ufak bir miktar para vardı ve sonuç olarak dairem, benim gerçek anlamda güvenli hâle getirebildiğim tek yer oldu.

Her birimizin yaşadığımız travmaya verdiği tepki farklı oldu. Dani kendi kendine yeten biri hâline geldi, Adrienne kişisel gelişim işlerine daldı, Marilyn evlendi ve başını kuma gömdü, Heather kafası güzel gezmeye başladı, Julia aktivist oldu. Ben mi? Ben kendimi korumayı öğrendim.

Sokak kapımın olduğu duvara sabitlenmiş, bir telefon kulübesi büyüklüğünde, çelik tel örgüden bir kafesim vardı. Çelik örgü çok sert ve kafes öyle küçüktü ki hiç kimse onu kırıp geçmeye yetecek kadar momentum kazanamazdı. Kafesin kapısı dört elektromanyetik sürgüyle kilitleniyordu. Klavyeye şifreyi girmek dışında bunları açmanın bir yolu yoktu ve eğer elektrik kesilirse sürgüler kilitleniyordu. Eğer şifre yanlış girilirse sürgüler kilitleniyordu. Daireme giren herhangi birinin benim isteğim dışında daha fazla ilerlemesini engellemenin bir yoluydu bu. Sokak kapımın çelik olmasını ve koridorda da birkaç güvenlik kamerası bulunmasını tercih ederdim fakat bu, dikkatleri kapımın üzerine çekerdi, o yüzden ben de çelik kafeste karar kılmıştım.

Sokak kapısını kilitledikten sonra şifreyi girdim ve kafesin dört sürgüsü açıldı, sonra daireme girdim, kafesi arkamdan kapattım ve şifreyi tekrar girdim. Sürgüler bana güvende olduğumu söyleyen metalik bir sesle kapandılar. Nefes aldım, dairem güven verici şekilde çamaşır suyu kokuyordu.

"Selam, Kura," dedim bitkime. "İşler iyi değil. Çevrenin güvenliğini sağladıktan sonra olanları sana anlatacağım."

Hayatta olmamın tek nedeni irademdi ve kendime hâkim olabilme gücümdü. Silah kasamı açtım ve 38'lik Special'ımı çıkardım. Eğer bir kızın en iyi arkadaşı mücevherlerse, bir kurtulan kızın en iyi arkadaşı tehdit yüzdesi büyük, güvenilir tabancalardı. Kendimi kandıracak değildim; bu tip bir silah Ricky Walker'ı ilk seferinde durdurmamıştı, kardeşini de durdurmamıştı fakat birinin gövdesinin ortasında açacağı iki delik onu yavaşlatır, bana panik odama gidebileceğim kadar vakit kazandırırdı. Eh, panik dolabıma.

Elimde tabancayla dairemi taradım. On beş dakika sürdü. İçerinin tamamen boş, cep telefonumun şarjda, perdelerimin çekilmiş, iç kapıların kilitlenmiş olduğuna kanaat getirdikten sonra Kura'yı kucağıma alarak oturdum.

"Adrienne," dedim ona, sonra olanları ağlamadan anlatamayacağımı fark ettim fakat yine de söyledim. "O öldü."

Bir süre öylece, gözyaşlarım Kura'nın yapraklarına damlayarak oturdum. Tuzlu suyun onun için kötü olup olmadığını merak ettim fakat hâlinden memnun görünüyordu. O iyi bir dinleyiciydi. Benim en iyi arkadaşımdı.

Kura, kendim dışında sorumlu olduğum tek canlı yaratıktı. Böylesi bir sorumluluğun altına girecek cesareti bulmam epey zaman almıştı ve aldığım ilk üç bitki hayatta kalmayı başaramamıştı. Dördüncünün adı Kura'ydı yani Kurtulan Bitki'nin kısaltılmış hâli. Ben kurtulan kızdım, o da kurtulan bitki. İyi bir ekiptik.

Dokuz yıldır birlikteydik ve iki sene önce onu kırmızı örümcekler sardığında bitkimi çöpe atma düşüncesine katlanamadığım için üç gün boyunca hiç uyumayıp yapraklarını önce suyla, sonra sabunlu suyla, sonra alkolle, ardından yine suyla tekrar tekrar silmiş, yapraklarının üstünde uyu-

yakalmış, tek bir canlı örümcek kalmayana kadar uğraşmıştım. Bir başka arkadaşımı daha kaybetmeyecektim. Bitkim hayatta kalmayı başarmıştı ve kalan yaprakları bir biber bitkisinin sahip olabileceği en parlak, en temiz yapraklardı. Artık eski gücünü toplamıştı fakat kurtaramadığım yapraklardan kalan sürgünlerdeki yaraları hâlâ görebiliyordum.

Artık daha az ağlıyor ve Kura'ya tüm detayları anlatmak istiyordum fakat daha fazlasını bilmediğimi fark ettim. Adrienne bu sabah Kızıl Göl'de miydi? Gördüğüm o görüntüler onun cinayet mahallinin görüntüleri miydi? İki olay birbiriyle alakalı mıydı? Kura'yı sehpanın üstüne koydum ve CNN'i açtım. Haberler Adrienne'in yüzüyle dolmuştu. Birilerinin hayattaki bir kurtulan kızı umursamasının üzerinden uzun zaman geçmişti fakat sanırım ölü bir tanesi epey curcuna yaratacaktı.

Çoğumuz birbirimizin geçmişini didiklemeyiz ama ben son zamanlarda kişisel sebeplerle Adrienne'in geçmişini araştırıyordum ve CNN'de gösterdikleri fotoğraflar bana tanıdık gelmişti. Tek yeni fotoğraf, içinde Bay Volker'ın dijital olarak mozaiklenerek sansürlenmiş, mumyalanmış başının olduğu bir buzdolabının içini gösteriyordu ve bu çok kötüydü. Benim görmek istediğim tek fotoğraf oydu.

Adrienne'le bir kere bile aynı odada bulunmamış olan son derece üzgün bir CNN sunucusu, kameralara sanki kız kardeşini kaybetmiş gibi bir içtenlikle konuşuyordu. En azından CNN bu hikâyeyi siyah bir sunucunun aktarmasını sağlamak için vakit harcamıştı.

"...Kızıl Göl Kampı Katliamı olarak bilinen olaydan canlı kurtulan tek kişi ve Amerika'nın ilk kurtulan kızı olarak bilinen Adrienne Butler'ın dehşet uyandıran ölümü... Şiddet kurbanlarının rehabilitasyonu konusunda bir lider olan Butler, hayatının sonuna kadar..."

Eğer on beş yaşındaysanız ve sadece korku filmleri izliyorsanız, bu büyük ihtimalle Adrienne'in siyah olduğunu fark ettiğiniz ilk an olurdu. *Yaz Katliamı* filmlerinde onu beyaz bir kız yapmışlardı ve bu onların hatasıydı. Adrienne'in asıl bu yüzden onlarla uğraşmaya karar verdiğine epey emindim. O etnik kökeniyle gurur duyan bir kadındı ve hem onun hayatını temel alan bir film çekip hem de bu kadar önemli bir şeyi silmiş olmaları Adrienne'in sigortalarını attırmıştı.

Adrienne'in avukatı ihtiyati tedbir kararı almak için girişimde bulunduğunda ilk *Yaz Katliamı* filmi başarıya ulaşmıştı ve ikinci film çıkmak üzereydi. Avukatın daha pek çok başvuruda bulunması gerekmişti ve mahkemeden ihtiyati tedbir kararı en sonunda çıktığında *Yaz Katliamı Kısım III – 3D* gösterime girmişti bile. Adrienne'in ailesinden kalan parası ve kamp sahiplerinden tazminat olarak aldığı bir parası vardı, o yüzden film yapımcılarına boyun eğdirmek için tuttuğunu koparan bir avukat tutmuştu. Stüdyo en sonunda o güvenilmez, sömürücü film yapımcılarını masaya getirmek zorunda kaldığında Adrienne bana onların söylediklerini anlatmıştı.

Onun bir çek ya da isminin filmlerde geçmesini, işleri onlar için çok değiştirmeyecek bir şeyi isteyeceğini düşünerek, "Bizden ne istiyorsun?" diye sormuşlardı.

Adrienne gülmüş ve ne istediğini söylemişti:

"Her şeyi istiyorum."

Ve almıştı da. Dava bittiğinde tüm marka haklarının sahibi oydu, yani ilk üç filmin ve gelecekte yapılacak her şeyin. *Kısım IV* için çoktan yazılmasını kararlaştırdıkları senaryoyu bile ona vermek zorunda kalmışlardı. Adrienne'in davası, öykünün tüm haklarının sadece canlı kalan kurbana ait olması yönünde örnek teşkil etmişti; haklar kurbanların

ailelerine değil, onu ilk önce ekrana çıkaran stüdyoya değil, sadece kurtulan kıza aitti. Doğru ya da yanlış, bu her şeyi değiştirmişti. Bizim elimizi güçlendirmişti.

Adrienne bir kez hakları elde ettikten sonra o film serisini resmen yerle bir etti. Herkes kovuldu. Stüdyo bir domuz gibi çığlıklar atarken ve avukatları Adrienne'in işlerin nasıl yürüdüğünü anlamadığını, bunların nasıl istenmeyen sonuçlar doğurabileceğini, çalışanların ve yöneticilerin nasıl aç biilaç sokaklara düşeceklerini açıklamaya çalışırken, onun her şeyi temizlemesi iki ay sürmüştü. Sonra adamların en beklemediği şeyi yapmıştı: şalteri yeniden kaldırmıştı.

Yaz Katliamı filmlerinin üçünde de çalışmış bir uygulayıcı yapımcı vardı ve Adrienne, onu baş yapımcılığa getirdi. Kadının mutlu etmesi gereken sadece tek bir kişi olduğunu anladığından emin olduktan sonra tabii: Adrienne. Avukatı stüdyoyla pazarlığa girişip bir sözleşme imzaladı ve sonraki yaz, *Yaz Katliamı Kısım III – 3D* sinemalarda gösterilmeye başlandı, o zamanlar öyle yapılıyordu ve iki ay sonra da *Yaz Katliamı IV* beyaz perdedeydi.

Kısım IV çıkmadan önce Adrienne bulabildiği bütün sohbet programlarına çıktı ve bu filmlerden kazanılacak olan paranın kendisine değil, Adrienne Butler Kadınları Şiddetten Koruma Fonu'na gideceğini herkese anlattı. Diğer katliam filmleri kadın düşmanı olarak tanımlanıp yerden yere vurulurken, basın Adrienne'in *Yaz Katliamı* filmlerinin tepesine bir hale koymuş gibiydi. Kimse bilet alırken suçluluk hissetmemişti çünkü tüm kâr iyi bir amaç için kullanılıyordu. Doksanların ortasında Adrienne, kadınlara karşı şiddetin Oprah Winfrey'i hâline gelmişti. Bazıları onun filmlerle olan bağlantısından haberdar bile değildi.

Kitaplar yazdı, dersler verdi, özel televizyon programları çekti, seminerler verdi, atölyeler düzenledi. Filmlerden

gelen parayı Kızıl Göl Kampı'nı satın almak için kullandı ve orayı şiddet kurbanları için bir rehabilitasyon merkezine çevirdi. Yorulmak nedir bilmeyen, kendini adamış, hep olumlu düşünen, neşeli bir kadındı. Amerika'nın en sevdiği kurtulan kızdı.

Geri kalanlarımızın sahtekâr gibi, sanki olabilecek en iyi şekilde yaşamıyormuşuz gibi hissetmesine neden olmuştu; pencerelerimize güvenliğimiz için demir parmaklıklar takıp ateş etmeyi öğrenmek yerine ülkemiz için neler yapabileceğimizi sormamız gerekiyormuş gibi hissettirmişti. Fakat Adrienne asla bizim tercihlerimizi sorgulamazdı, ayrıca deli olanın ben olduğumu da kesinlikle düşünmüyordu.

Asla Marilyn kadar zengin olmasa da hep ondan daha cömert olmuştu. Julia'ya çok sevdiği evi tekerlekli sandalye dostu yapabilmesi için para vermişti. Dani yeni arazisine taşındığında Adrienne bir panik hattı kurması için ona para vermişti.

"Bu senin için değil," demişti. "Senin biraz daha avantajlı durumda olduğunu bilip geceleri rahat uyuyabilmem için."

Yaz Katliamı filmleri, Adrienne'in imparatorluğunun kazan dairesinde işleyen, onun acısını paraya dönüştüren lokomotifti. Serinin dokuz filmi vardı; bu, herhangi birimizin ulaştığından çok daha büyük bir sayıydı. Gelecekte geçen ve amansız Teddy'nin kriyojenik uykusundan uyanıp bir uzay istasyonundaki insanları öldürmeye başladığı bir bilimkurgu versiyonu vardı. Heather'a biraz para kazandırabilmek için onun Rüya Kralı'yla ortaklaşa çekilen bir film vardı fakat Heather, Heather'lık yaptığı için sonu iyi olmamıştı. Aksiyon figürleri vardı. Pelüş bebekler vardı. Tuhaftır, Adrienne hiçbir zaman başrolü siyah bir oyuncunun oynaması konusunda ısrarcı olmamıştı. Konu Orta Amerika'nın sem-

patik kurban anlayışı olduğunda Adrienne'in hep gerçekçi görüşleri vardı.

Julia bir keresinde Adrienne'e onu öldürmeye çalışan adamın, arkadaşlarını öldüren adamın, beslenme çantalarında ve tişörtlerde resimlerinin olmasının onu rahatsız edip etmediğini sormuştu. O adamın kendisinden daha ünlü olmasının onu rahatsız edip etmediğini.

"Benim arkadaşlarımı öldüren kişi Teddy değildi," demişti Adrienne gülümseyerek. "Teddy hiç var olmadı. Eğer Bruce Volker söylediği yalanın, benim kadınlara karşı şiddeti bitirmeme yardım ettiğini bilseydi mezarında ters dönerdi ve bu beni çok mutlu ediyor."

Kura ve ben CNN'i izlerken Bruce Volker'ın Teddy adında bir oğlunun olmadığını ama Christophe adlı bir yeğeninin olduğunu ve onun da amcası öldüğünde sadece üç yaşında olduğunu öğrendik. Adam şimdi otuz beş yaşındaydı ve aile trajedisinin küresel bir eğlence krallığına dönüşmüş olması, üstelik kimsenin ona pay vermeyi aklından bile geçirmemesi onu çok sinirlendirmişti.

Bu isme aşinaydım. Christophe, Adrienne'e sıkıntı verici davalar açıp duran bir düzine deliden biriydi fakat Adrienne'in hep daha çok avukatı ve parası vardı ve hâkimlerin çoğu, amcasının öldürmeye çalıştığı bir kurbandan para tırtıklamaya çalışan bir yeğeni hoş görmüyordu. Christophe'un açtığı davaların tamamı reddedilmişti ve sonunda beş parasız kalmış, biraz da kafayı yemiş olan adam Hollywood'dan sufle almaya karar vermişti.

Birkaç yıl önce Adrienne'in Kızıl Göl Kampı arazisine izinsiz girmeye başlamıştı, ta ki oraya üç yüz metreden fazla yaklaşamayacağını söyleyen bir mahkeme kararı çıkartılana dek. Adam dün geceye kadar bu karara uymuş, sonra aniden buna uymaktan vazgeçerek gidip amcasının meza-

rını kazmış, kampa gitmiş, orayı sezon sonunda kapatmak için kalan kemik kadroyu öldürmüş, bir samanlığın üst kat penceresinden atlamış, topallayarak polisten kaçmış, sonra arabayla Adrienne'in üç saat uzaklıktaki evine giderek amcasının kesilmiş, mumyalanmış başını onun buzdolabına koymuştu. Adrienne sabah kahve içmek için aşağı indiğinde de kilerden çıkıp onun kafatasının arkasına, bir buz kıracağıyla yirmi iki darbe indirmişti.

Geri kalanımız gibi, ilişkiler Adrienne'in kuvvetli tarafı değildi, o yüzden polis kamptaki cinayetleri haber vermek için evine gidene kadar cesedini bulan olmamıştı.

O sırada telefonum çaldı. Numaraya baktım, şu an özellikle de bu kişiyle konuşmak istemediğimi çok iyi biliyordum. Biraz gevşemeliydim. Rahatlatıcı bir şeylerle uğraşmalıydım. Netflix'i açtım ve *Aşk Her Yerde*'yi bulmaya uğraşırken, bunca zaman sonra bile beni hâlâ korkutan bir ses duydum.

Sokak kapısında bir tıkırtı.

Kura'ya döndüm. O da en az benim kadar korkmuştu. Güvenlik ekranını açtım. Kapımın bir kör nokta olmasına izin vermemin imkânı yoktu, o yüzden taşındıktan sonra gözetleme deliğine bir iğne deliği kamera yerleştirmiştim.

Kapıda kimse yoktu.

Bir tıkırtı daha duyuldu.

Kura'yı masamın üstüne, zarar görmeyeceği bir yere koydum, sonra 38'liğimi elime aldım ve güvenliğini kapattım. Kapımın dışında bir gizli kamera daha vardı, bu daha aşağıdaydı. O kameranın görüntüsünü açtığımda kapıdaki kişiyi neden daha önce göremediğimi anladım. Diğer kamera tekerlekli sandalyesinde kapımı çalan Julia'yı göremeyecek kadar yüksekteydi.

Gözlerimi kapattım ve onun gitmesini diledim. Julia kapıya daha kuvvetli vurdu.

"İçeride olduğunu biliyorum, Lynnette," dedi kapının arkasından, kafesin ötesinden, odanın ucuna, benim tek güvenli alanıma ulaşan sesini duyabiliyordum.

"Birazdan gider," diye fısıldadım Kura'ya. "Eğer hiç kıpırdamaz ve ses çıkarmazsak gider."

Benim nerede yaşadığımı kimse bilmiyordu. Araba kullanmıyordum çünkü Motorlu Araçlar Dairesi'nin adresimi gizli tutacağına inanmıyordum. Kütüphane kartım yoktu. Oy kullanmıyordum. Devletin veri tabanlarına girmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Federal veri tabanları konusunda elimden bir şey gelmiyordu, o yüzden elimden gelen tek şey onların bu konuda daha güvenli olması için dua etmekti. Kimsenin nerede yaşadığımı bilmemesinin kötü tarafı şuydu: Eğer kaybolursam bundan nasıl haberleri olacaktı? Birinin bunu fark etmesi ne kadar sürerdi? O arada beni kaçıran adam bana neler yapardı?

Ben de sekiz sene önce bir kumar oynamıştım. Grubun en yeni üyesi Julia'ydı ve sanırım onu seçmemin nedeni en gencimizin o olmasıydı. Genç olmasının benim dediklerimi yapmaya daha meyilli olması anlamına geleceğini düşünmüştüm. Sabah dokuz ve akşam dokuz olmak üzere günde iki kere ona mesaj gönderiyordum, o da böylece benim hayatta olduğumu anlıyordu. Mesaj göndermemem hâlinde başkullanması için ona kapalı bir zarf vermiştim. Bu zarfı başka hiçbir koşulda açmayacağına dair ona söz verdirmiştim. Zarfın içinde evimin adresi vardı.

Ekrandaki Julia kapıyı çalmayı bıraktı ve biraz geri çekildi. Vazgeçmişti. Uzaklaşıyordu. Kucağındaki bir şeyle oynadı, sonra cep telefonum çalmaya başladı. Çaresizlik içinde telefonumu arayıp sessize aldım ama artık çok geçti. Evde olduğumu biliyordu.

Çatlak Julia kapımın arkasından bana bağırıyordu.

"Lynnette, ucube gibi davranmayı bırak, bu önemli!"

Kura ve ben kıpırdamadık, ses çıkarmadık, nefes bile almadık. Bu hain benim telefonumu tekrar tekrar ararken ekranıma bildirimler yağmaya devam etti. Sekizinci aramadan sonra, Julia gitti.

Tuttuğum nefesi bıraktım, Kura da aynı şeyi yaptı ve birbirimize baktık. Şimdi ne olacaktı? Konumumuz ifşa olmuştu. Burada mı kalacaktık yoksa kaçacak mıydık? Eğer Julia buraya gelmişse birinin onu takip ettiğini ve şu anda dairemi gözlüyor olduğunu varsaymalıydım. Ama ayrılamazdım. Burası benim tek güvenli alanımdı.

Bana üç hafta yetecek kadar yiyeceğim vardı. Perdeleri mi açmam gerekmiyordu. Telefonumu kapatacak ve ortadan kaybolacaktım. İçeri kimse giremezdi. Burada güvende olacaktım. Julia'nın "acil durumuyla" diğerleri ilgilenebilirdi. Benim hayatta kalmam gerekiyordu.

Aşk Her Yerde'nin yarısında kapım bir kez daha çalındı. Sesi kapattım, ekranımı açtım ve Julia'nın beni artık rahat bırakmasını dileyerek alttaki kameranın görüntüsüne baktım. Derim gerildi ve kaslarım kilitleniverdi. Silahı tutan elim uyuştu. Bu Julia'ydı ve yanında siyah cübbesi ve beyaz maskesiyle çömelmiş olan kişi Hayalet'ti; elindeki bıçağı Julia'nın gırtlağına bastırıyordu.

Bu gerçek değildi, bu bir filmdi; hâlâ Netflix'te geziniyordum ve yanlışlıkla Julia'nın *Bıçak* filmlerinden birine tıklamış olmalıydım. Julia'yı oynayan kız, korku rolünün hakkını çok iyi veriyordu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzı açıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve ben de onun soluk soluğa kalmış hâlini taklit ediyordum.

Bu bir filmdi, o kadar. Bir film izliyordum; bu gerçek olamazdı çünkü bütün önlemleri almıştım. Ben dikkatliydim. Ben risk almazdım.

Sonra Hayalet kara göz deliklerini kameraya çevirdi ve bir sayfa yazıcı kâğıdını öne uzattı.

Kağıdın üzerine keçeli kalemle, "Kapıyı açmazsan o zaman içeri giremez," yazılmıştı.

Hepimizin arasında bir anlaşma vardı. Bu konuda hiç konuşmamıştık fakat ailemin beni sevdiğini, dairemin güvenli olduğunu ve Kura'nın en iyi arkadaşım olduğunu nasıl biliyorsam bunu da aynı şekilde biliyordum: canavarlar geldiğinde birbirimize yardım ederiz. Kimin canavarı olursa olsun. Ne yapılması gerekirse gereksin. Kurtulan kız olmak bu demekti ve grubumuz da bu anlaşmanın aylık hatırlatıcısıydı.

Sadece poker paralarını masaya süren ilk kişinin Julia olacağını tahmin etmezdim.

Silah şarjörünü daha sıkı kavradım. Güvenliğini kapattığımdan emin oldum. Sonra sokak kapımı açan düğmeye bastım ve canavarın içeri girmesini bekledim.

Bu sözde katliam veya Kurtulan Kız filmi, bir tarafta prodüktörlerin ve stüdyo şeflerinin kolu çevirdiği ve diğer taraftan çıkan şiddet dolu seks fantazilerini yalayıp yutan erkek hayranları köleleştirdiği bir kıyma makinesinden ibaret. Bu porno-kan kalabalığının gözden kaçırdığı şeyse bu tip filmlerin, gerçek kadınların erkekler tarafından şiddet gördüğü, tecavüze uğradığı, arkadaşlarının erkekler tarafından öldürülmesini izlediği gerçek cinayetlere dayandığıdır. Fakat fantaziler öyle canlı ve revaçta ki bu zehirli ağacın kökündeki kokuşmuş kadın cesedine kimse işaret etmiyor ve bunu yapanlar da, benim pek çok kez yaşadığım gibi, eğlence katili olarak adlandırılıyor.

Kadınların kendisi de, istismar edildikleri bu filmler konusunda çoğunlukla sessiz kalıyor. Hayranlar ele avuca sığmaz hâle gelirse, artık birer sinema yıldızı mertebesinde görülen en sevdikleri katile ait daha fazla tişört, albüm, poster ve aksiyon figürüyle uyuşturuluyorlar.

Kurtulan Kız filmi için *sorunlu* demek onu tarif etmek için yetersiz kalır.

– Deborah Ballin'in "Kadınlar Bizim Etimiz ve Yemek Çok Güzel"inden. *Kurtulan Kızlar Hakkında Son Söz* antolojisinde yer almıştır. 1989

hafifçe duraksayacak ya da yanımdan geçip gidecekti. Görüş alanımdan bembeyaz Nike'lar, cilalanmış Rockport'lar, kalın bağcıklı Timberland'ler geçti; eğer peşimde biri varsa ceketlerini veya şapkalarını değiştirebilirlerdi fakat ayakkabılarını değiştirmek bunlara oranla çok daha zordu.

Çatıları veya pencereleri kontrol etmeme gerek yoktu. Asıl endişelenmem gereken şey ayakkabılardı çünkü hayatımızdaki canavarlar dibimize girmeyi tercih ederdi. Bir keskin nişancının bana saldırması onlar için posta kutuma penislerini göndermeleri gibiydi. Bana dokunması gerekiyordu.

Biletimi aldıktan sonra fuayede sırtımı tekrar duvara yaslayıp ayakkabıları izlemeye devam ettim. Betsey Johnson babetler, bej Ugg'lar, alacalı çocuk ayakkabıları, Sperry kauçuk ayakkabılar.

Gittiğim filmde ekranda henüz reklamlar vardı. Ön sıraya oturup sanki flörtümü bekliyormuş gibi arkaya baktım. Bu çocuklar için çekilmiş bir animasyon filmiydi, o yüzden yanında kimse olmayan yetişkin bir erkeği seçmek kolay olacaktı. Bu imkânsız değildi fakat beni takip eden kişinin kamufle olmak için yanında bir çocukla gezme ihtimali düşüktü. Gözüm, sarışın ikizlerle gelen kızıl saçlı, kaslı, tişörtlü adamda ve yanında ufak bir oğlan olan sakallı sarışın adamdaydı. İkisi de salona girdiklerinde sanki birini arıyormuş gibi etrafa bakınmıştı.

Film en sonunda başladığında ekranın solundaki acil çıkış kapısından çıktım, basamakları hızla indim ve sokağa çıktım. Kızıl saçlıyı veya Bay Sakal'ı görmüyordum. Utah plakalı bir Honda daha gördüm fakat bunun plakası farklıydı. Tozlu camlarını, çamurlanmış tamponunu ve arka camdaki üç A çıkartmasını aklıma yazarak bunun da plakasını ezberledim. Beverly Center'a giden bir otobüse atladım.

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU IV:

Kurtulan Kızların Dönüşü

Dairemin kapısının sürgüsünü açan düğme BZZZT diye öttü. Her gece üzerinde çalıştığım nişancı pozisyonunu aldım; eğer bu hareketi dairemin içinde yapıyorsam her şey ters gitmiş demekti. Namluyu Julia'nın başından epey yukarıya, Hayalet'in gövdesinin tam merkezi olduğunu düşündüğüm noktaya sabitledim ama kollarım titriyordu, bileklerim tutmuyordu ve parmaklarımı hissetmiyordum. İşaretparmağım tetikte miydi, yoksa tetik yuvasının dışında mıydı anlayamıyordum fakat bakmak için gözlerimi kapı-dan ayıramayacak kadar korkuyordum. Kafes benim imha bölgem olacaktı. Şu an kaçışım hakkında endişelenemez-dim. Koridorun diğer tarafındaki dairenin duvarlarını delip geçecek olan kurşunlara ne olacağını düşünemezdim.

Utanç duydum.

Kendimi fazla kaptırmıştım. Aşırı tepki veriyordum. Bir hata yapmıştım. Hayatım boyunca hiçbir insana silah doğ-rultmamıştım. Bir şehirde, benim evimin içinde böyle şeyler yapılmazdı ama katılaşmış kollarımı indirmeye korktuğum için silahımı sanki belalı biriymişim gibi tutarak, dünyam yerle bir olmamış gibi yaparak bir aptal gibi orada dikildim.

Julia kafesin içine girerken tekerlekli sandalyesinin ayak-ları kapıyı iterek açtı, benim de kaslarım mikroskobik ka-sılma ve gevşemelerle sarsıldı ama ateş etmedim. Derin ne-fesler almalıydım yoksa bayılacaktım. Çelik örgü Julia'nın

suratını göremeyeceğim kadar sıktı ama nasıl hissettiğini adım gibi biliyordum. Ben de aynısını hissetmiştim. Başımıza gelenleri deneyimlemeden bir insanın ne kadar korkabileceği hakkında en ufak fikriniz olamaz.

Kulaklarımda tiz bir çınlama duydum. Görüş alanımın tam ortasında kafesi gördüm; etrafındaki her şey gri bir pusla örtülmüştü.

Zihnimde Kura'yı, *seni koruyacağım*, diye teselli ettim. *Kafesten içeri giremez.*

Kura'yla mı yoksa kendimle mi konuştuğumu bilmiyordum.

Hayalet Julia'nın ardından içeri girdi. Düşünmeden tetiği çektim ve işte o an sorumun cevabını da almış oldum: Parmağım tetik yuvasının dışındaydı. Terden ıslanmış olan parmağım silahın üstünden kaydı, silah buz gibi ellerimden kurtuldu ve tökezledim. Hemen eğildim ve kaygan silahımı parmak uçlarımla, yere düşmeden yakalamayı başardım; ayağa kalkma veya silahı sıkıca tutma zahmetine girmedim; parmağım tetiği buldu.

Julia, "Lynnette! Lynnette!" diye haykırıyordu.

Bizi kurtaracağım, Kura.

Hayalet maskesini çıkarmaya yeltendi; bu çok tuhaf bir hareketti ama ben güvende olana kadar durmayacaktım.

"Lynnette! Dur!" diye bağırdı Julia.

Tetiği çektim.

Gürültü iki kulak zarımı da acıttı. Oda dumanla doldu. Bileklerim geriye doğru savruldu ve kendi suratıma vurdum, dişlerimde metal tadı vardı. Bir de baktım ki yerdeyim.

"İşedim," diye haykırdı boğuk bir erkek sesi. "Altıma işedim."

"Lynnette! Bu Russ. Russell Thorn!"

Silah sol elimde tekrar ayağa kalktım. Silahı sağ elime aldım.

Julia tekrar, "Lynnette!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına. Ateş etme. Ateş etme. Güvenli kelimen neydi senin? Tanrı aşkına."

Tabancamı tekrar kaldırdım. Hayalet siyah cübbesine dolanmış hâlde, kapıyı açıp koridora geri çıkmaya çalışıyordu ama kapıyla Julia'nın tekerlekli sandalyesi arasında sıkışmıştı.

"İmdat!" diye haykırıyordu. "İmdatimdatimdatimdat!"

Tabancamın namlusuyla gövdesinin tam merkezine nişan aldım.

"Lynnette!" diye haykırdı Julia. "Bu Russell Thorn. Seninle röportaj yapmıştı."

Bu ismi biliyordum.

"Russell Thorn," diye tekrarladım fakat asıl olarak kurşunumu neyin durdurduğunu merak ediyordum. Hayalet neden ölü değildi? Hayalet neden Russell Thorn'du?

Tetiği bir kez daha çektim.

Kafes titredi ama bu sefer düşmemeyi başardım. Bu sefer sadece bileklerim kırılmış gibi hissettim.

"Bize ateş etmeyi kes!" diye haykırdı Russell Thorn.

Maskesi düşmüştü ve kızıl sakalını gördüm; Julia'nın tekerlekli sandalyesinin üstünden atlamaya çalışıyordu ve kafesin içi birbirine karışmış bir kollar ve bacaklar yumağıydı.

"Bu benim fikrim değildi!" diye bağırdı Julia. "Fakat kapıyı bana açmıyordun."

Çok, çok yorgundum. Dilim ağzımda büyümüş gibiydi. Gözkapaklarım sanki birer kurşun parçasıydı. Odam silahtan çıkan duman yüzünden pusluydu ve duman gözlerimi yakıyor, uykumu getiriyordu.

"Zarfını açtım," dedi Julia. "Çünkü konuşmamız lazım."

Burada uzunca bir süre sessiz sedasız yaşadıktan sonra şimdi iki el ateş etmiştim ve beş dakika içinde polis gelecek, sonraki yarım saat içinde bu daireye, on altı yıldır girenden daha fazla insan girecekti.

Yüzüm uyuşmuştu. Klavyeye şifreyi tuşladım ve kilitler açıldı. Julia tekerlekli sandalyesini içeri sürükledi.

"Russ'a bir havlu vermen gerekecek," dedi titreyen bir sesle. "Bana ateş ettiğine inanamıyorum. Yüce Tanrım, kalp krizi geçiriyorum."

Hayalet maskesini ve cübbesini işaret ederek, "Onlar içeri gelmiyor," dedim.

Silah hâlâ elimdeydi. Russell cübbeyi sanki alev almış gibi elinden atıverdi.

"Koridora at," dedim.

Russell onları can havliyle dışarı attı, sonra kapıyı çarparak kapattı. Kura, bundan hoşlanmamıştı. O bizim baş başa olmamızı tercih ederdi. Burada yabancıları istemiyordu.

"Artık çok geç," dedim ona.

Julia, bir eli göğsünde, "Ne?" diye sordu.

Russell bana bir deliye bakar gibi bakıyordu. Kapıya olan mesafesini ölçüyordu. Kapıya doğru yürüdüm, kafesin kapısını çarparak kapattım ve sürgüler gümbürtüyle yerlerine oturdu. Russell sıçradı. Kafese sırtımı dönüp içeri baktığımda Russell'ın koltuğuma oturmuş olduğunu gördüm.

"Koşu bandına otur," dedim. "Pantolonun ıslak."

Sakalının altındaki yüzü kızardı ama oturduğu yerden kalktı. Aynı anda her yere bakıyor ve yapışkan bakışları duvarlarımda, bilgisayarımda, ekranlarımda geziniyordu; kafasının içinde notlar alıyor, benim hakkımda cümleler tasarlıyor ("Endüstriyel sarıya boyanmış duvarları olan, sade, tek yatak odası olan bir ev"), beni yargılayan paragraflar yazıyor ("Güneş ışığından, en az yıllar önce kendisine zarar veren

adamdan korktuğu kadar korkuyormuşçasına perdeleri sıkı sıkı örtülmüş..."), basmakalıp ifadeler düşünüyordu ("Kendi dairesine hapsolmuş, tıpkı cezasını çeken o adam gibi...").

Daha geçen hafta konuşmamışız gibi davranıyordu.

Kafesimi inceledim. İki yerinde kararmış çukurlar oluşmuştu. Kafesi yapan adam bir 38'likten çıkan merminin kafesi rahatlıkla delip geçeceğini söylemişti ama ya yalan söylemişti ya da aptalın tekiydi. Acaba yaptığım planların daha kaç tanesi böyle yanlış bilgilere dayanıyordu?

Julia cesur görünmeye çabalayarak ve titreyen parmağıyla kafesin üzerindeki çukurlara dokunarak, "Vay be," dedi. "Bize gerçekten de ateş ettin."

"Kurşunların çelik örgüyü delip geçmesi gerekiyordu," dedim.

"Eh, delip geçmediği için kesinlikle çok mutluyum," dedi Russell; koşu bandının üzerine oturduğu için sesi aşağıdan geliyordu.

"Ben sana mesaj gönderme saatini kaçırmadıkça o zarfı açmaman gerekiyordu," dedim Julia'ya.

"Durum acildi," dedi.

"Bu bir ihlal," dedim. "Bu kesinlikle bir ihlal."

"Gruptan biri bir kitap yazıyormuş," dedi Julia. "Bay Volker'ın yeğeninin bundan haberi varmış."

Aniden kendimi hasta hissetmeye başladım.

"Neden buraya geldiniz?" diye homurdandım.

Biri kapıma gümbür gümbür vurmaya başladı.

"Git buradan!" diye bağırdım.

Bir kadın sesi, "Şimdi polisi arıyorum!" diye bağırarak karşılık verdi.

Kameramı kontrol ettim. Bu, koridorun aşağısında oturan aktristi; üzerinde eşofman ve bağcıkları açık spor ayakkabılar vardı.

"Bir sahnenin provasını yapıyoruz," diye bağırdım ona.

Onun koridorda uzaklaşarak kendi dairesine girmesini hepimiz ekrandan izledik.

"Neden buraya geldiniz?" diye tekrarladım.

"Çünkü bunu yapanın Heather olduğunu biliyorum," dedi Julia. "Onu bulmama yardım etmelisin."

Kendine güvenini geri kazanmış olan Russell, aşağıdan öfkeyle bana bakıyordu. Julia bazı yanıtlar istiyordu. Adrienne'i öldüren adam grubumuzdan birinin kitap yazdığını biliyordu. Julia da Heather'ın bir kitap yazdığını mı düşünüyordu?

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim. "İkiniz de bir dakikalığına çenenizi kapatın."

Julia'nın katili Hayalet'ti. Siyah bir cübbe giyer, bir Cadılar Bayramı maskesi takardı ve sonunda Julia'nın erkek arkadaşı olduğu ortaya çıkmıştı; lisenin son senesinde Julia'yı bir kurtulan kıza çevirmek isteyen korku filmi manyağının tekiydi. Hayalet kostümünü en iyi arkadaşıyla ortaklaşa kullanıyordu ve ikisi birlikte kendi sınıflarındaki öğrencileri deşme işine girişmişlerdi. Onlara göre tüm o ölü kızlar katliam filmleriyle alay eden büyük bir şakaydı.

İyi SAT puanları ve geleceklerinde üniversiteye gitmek olan akıllı çocuklardı bunlar; hiçbir şeyi ciddi almıyorlardı çünkü herkesten akıllı olduklarını düşünüyorlardı. Akıl edemedikleri tek şey şuydu: Eğer Julia onların kurtulan kızı olacaksa, Julia'nın onları öldürmesi gerekiyordu. Julia'nın bunu yapmaktan çekinmediği ortaya çıkmıştı. En korkuncunun da yaptıkları espriler olduğunu söylemişti Julia. Erkek arkadaşını kaç kere vurursa vursun, adam o aptal esprileri yapmaya devam etmişti.

Doksanlara gelindiğinde Amerika artık kurtulan kızlardan o eski tadı almaz olmuştu fakat Julia üniversiteye gitti-

ğinde serinin devam filmi çekilmiş ve Amerika bir anda dikkat kesilmişti. Buna devam filmi diyorduk çünkü neredeyse hep tekrarlanırdı. Julia'nın on beş dakikalık şöhrete aç sınıf arkadaşlarından biri, Hayalet kimliğini devralmaya karar vermişti. Beş kişiyi öldürmüş, tutuklanmış, idam cezası ömür boyu hapse çevrilmiş ve bu arada Julia'yı da bir yıldız yapmıştı. Herkes sahalara geri dönen bir kraliçeye bayılır.

Julia ikinci Hayalet'i, oda arkadaşının hayatını kurtarmak için onunla birlikte pencereden uçarak durdurmuştu. Tüm bu yaptıklarının karşılığında L1 omuru çatlamıştı. O zamandan beri tekerlekli sandalyedeydi ve bacaklarının sadece üst kısımlarını hafifçe oynatabiliyordu. Ceylan gözlü, sağlam vücutlu bir balerinin onu oynadığı filmde, bu kısmı atlamışlardı. Üstelik sonunda, omuriliğini boşu boşuna sakatladığı ortaya çıkmıştı. Oda arkadaşı hastaneye varamadan ölmüştü. Hayat böyledir işte; yere düştüğünüzde bir tekme de o atar.

Julia'nın fizyoterapisti onun kocalığına terfi etti ve Julia'yı sohbet programlarına katılmaya ikna etti. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Birinin, özellikle de bir erkeğin size kızmasını istemediğiniz için, yapmak istemediğiniz şeyleri yaparsınız çünkü nerede olduğunuza dair elinizde bir harita, kafanızın içindeki *Erkekleri sinirlendirme* yazan kocaman bir neon tabela dışında size yol gösterecek bir şeyiniz yoktur.

Sohbet programını yapanlar Julia'nın ne kadar öfke dolu olduğundan habersizdi. Julia kendisinin de bunu fark etmediğini söylemişti. Konuk olduğu ilk program Sally Jessy Raphaël'leydi. Sally ona bir ilham kaynağı olduğunu söylemişti. Julia da ona ters ters bakıp, "O zaman neden buraya birkaç lanet tekerlekli sandalye rampası koymak için ilham almadınız?" demişti. Gideceği bir sonraki programın prodük-

törü bu programın yarısında aramış ve çok üzgün olduklarını fakat Ed Begley Jr. ve onun biyodizel ile çalışan arabasını davet edecekleri için onu konuk olarak alamayacaklarını söyleyen bir sesli mesaj bırakmıştı. Bir daha hiç aramamışlardı.

Julia'yı gruba Adrienne getirmişti. Onu neredeyse almayacaktık çünkü tek yaptığı ağız dalaşına girmekti. Heather'la bile tartışmıştı ve Heather'la tanıştığınızın onuncu dakikasında onunla tartışmanın tam bir vakit kaybı olduğunu anlardınız. Sonra, Julia'nın Marilyn'e Amerikan emperyalizmi hakkında çektiği on beş dakikalık nutkun ardından, Adrienne onu hafta sonu kalması için Kızıl Göl Kampı'na davet etmişti. Julia orada bir hafta kalmıştı. Neler olduğunu anlatmadı ama orada her ne olduysa işe yaramıştı. Oradan döndükten sonra Julia kitaplara gömüldü ve hukuk destek elemanı olarak mezun oldu, spor tıbbında yüksek lisans yaptı, dövüş ve savunma sanatları dersleri aldı, tekerlekli sandalyeden ateş etmeyi öğrendi. Çenesini kapatmaya başladı, tabii Julia çenesini ne kadar kapatabilirse...

Ayrıca, eskiden fizyoterapisti ve artık kocası olan adamın, tüm parasını "kendi zimmetine geçirdiğini" öğrendi. Boşanarak işlerin daha da kötüye gitmesini engellemiş oldu fakat hayatını tekrar yoluna koyması biraz zaman aldı. İkinci Hayalet, Ray Carlton, senede bir kez itirazda bulunuyor ve hâkim de senede bir kez bunu reddediyordu. Julia kendi davasında hukuk destek elemanı olarak çalıştı. Savcılık ofisi bedava yardım aldığı için mutluydu ve Julia da böylece kendini tatmin olmuş hissediyordu.

Julia'ya, "Hayatımı tehlikeye soktun," dedim.

Russell, "Bu plastik bir bıçak," dedi.

"Sorun o değil."

"Senin paranoyandan daha büyük sorunlarımız var," dedi Julia.

"Güvenliğimi tehlikeye soktun," diye tekrarladım.

"Hanımlar," dedi Russell. "Kavga etmeden, daha verimli bir tartışma yürütebiliriz."

Takındığı bu sert adam tavırları, mızmız sesi ve ıslak kasıkları yüzünden ciddiye alınacak gibi değildi.

"Birinin kitap yazdığını nereden biliyorsun?" diye sordum Julia'ya.

Russell, "Ona ben söyledim," dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Russell aklımdaki senaryoyu hiç anlamadığım bir tarafa doğru sürüklemişti. Kaçış çantam kafese asılı bir kancanın ucunda sallanıyordu. Onu kapıp saniyeler içinde buradan gidebilirdim.

"Christophe Volker," dedi Julia. "Haberleri gördün mü? Adrienne'e ne yaptığından haberin var mı?"

Konuşabileceğimden emin değildim, o yüzden başımı salladım.

"Şu Stephanie Fugate, dünkü Kızıl Göl katliamından sağ kurtulan kız," dedi Julia. "Polise Christophe'un epey geveze olduğunu söylemiş. Kızı kovalarken bir an bile susmamış; kadınlar şöyle, bekâr anneler böyle, eşcinsellerin gizli niyetleri, Obama'nın doğum belgesi, FEMA'nın ölüm kampları hakkında konuşup durmuş. Kız onun bizim gruptan biriyle konuştuğunu söylediğini hatırlıyor. Christophe'un, birinin bir kitap yazdığını ve ona Adrienne'e açtığı davaların detaylarını sorduğunu söylediğini hatırlıyor."

"İşin özü," dedi Russell, "siz hanımların arasında bilgi sızdıran biri varmış. Ve bu deli de bundan haberdarmış."

"Heather," dedi Julia.

Julia çoğu insanın yaptığı gibi, *bence, bana göre* gibi kelimeler kullanmazdı. Kendi fikrini gerçek oymuş gibi söyleyiverirdi.

"Heather öyle bir şey yapmaz," dedim.

"O bizim kadar bağlılık hissetmiyor," dedi Julia. "Daha

önce de kitap yazmaya çalıştı, yani bu fikre karşı olmadığını biliyoruz, ayrıca her zaman paraya ihtiyacı var."

"Heather olamaz," dedim.

"Elbette Heather," dedi Julia. "Rehabilitasyon merkezine gittim ama henüz gruptan dönmemişti. Herhalde Volker olayını duydu ve ortadan kayboldu çünkü onu mahvedeceğimizi biliyordu."

"Ama sen benim deli olduğumu düşünüyorsun," dedim.

"Ne?" diye sordu Julia.

"Grupta. Grubun bir arada olmasının sebebinin Heather değil ben olduğumu söyledin. Deli olanın ben olduğumu. Hatta bu konuyu epey büyüttün de."

"Eh..." Julia dairemin içine baktı. "Bu bana pek de sağlıklı bir zihnin ürünü gibi görünmüyor."

"Kabalık etmek istemem," dedi Russell, "ama senin tam bir kaçık olduğundan haberim yoktu."

Julia ona, "Kes sesini," dedi. "Lynnette, hislerini incittiysem ve güvenini sarstıysam özür dilerim. Ama şu anda Heather bir kitap yazıyor ve bu hepimizi tehlikeye atıyor. Bu grup hakkında yazılacak her kitap, manyak idollerini öldüren ve erkeklikleri için bir tehdit olarak gördükleri anne figürleri karşısında şanslarını denemek isteyen tüm dengesiz hayranlar için resmen bir rehber olur."

"Heather kitap yazacak kadar sabırlı biri değil," dedim. "Üstelik parayı bir hayalet yazarla bölüşemeyecek kadar da bencildir. Kitap önemli değil. Volker, Adrienne'in ev adresini nereden bulmuş?"

"Adam bir takipçi," dedi Julia. "Onlar takip eder. Asıl noktayı gözden kaçırıyorsun. Heather DeLuca ismi altında Kurtulan Kızlar Terapi Grubu'nun sırlarını ifşa eden bir kitap yayımlanırsa neler olabileceğini sana gerçekten açıklamam mı gerekiyor?"

Hepimiz kamuoyunun önünde çok vakit geçirmiştik fakat kamuoyunun grubumuzdan haberi yoktu. Hapishanelerde çürüyen, idam sırasındaki canavarlarımızı ve dışarıdaki hayranlarını düşündüm; aramızdan biri öldürüldüğü için aniden kanımızın tadını tekrar alan basını düşündüm. Ayda bir Burbank'teki bir kilisenin bodrumunda toplandığımızı bilselerdi neler olabileceğini düşündüm.

Çenemle Russell'ı işaret ederek, "Hâlâ onun burada ne aradığını anlamadım," dedim.

"Çocuğun Volker hakkında söylediklerini beni arayıp o anlattı," dedi Julia. "Ayrıca nerede yaşadığını bilip bilmediğimi de sordu. Beni buraya kadar takip edeceğini bilmiyordum."

Russell, sanki pantolonu kendi çişiyle lekelenmemiş gibi, "Kapını açtırmayı başardım ama," diye böbürlendi. "Beceriksiz olmadığımı böylece kanıtlamış oldum. Benimle işbirliği yapmanın sana sadece fayda getireceğini göreceksin."

"Volker'ın ne söylediğini sana anlattı mı?" diye sordum. Bu iğrenç, fırsatçı herif senelerdir kulağımızın dibinde vızıldayan bir sivrisinek gibiydi. Belki de bunu hâlâ lehime çevirebilirdim. "Sana yalan söylemediğini nereden biliyorsun?"

Russell hayal kırıklığıyla iç geçirdi; herhalde keşke erkek olsaydık diye düşünüyordu çünkü ancak o zaman bizimle yetişkinler gibi iletişim kurabileceğine inanıyordu. Sonra pencereye doğru gitti, kalın perdelerimin yanında dramatik bir tavırla duraksadı, jüriye dönen avukatlar gibi bize döndü.

"Siz hanımlar beni hep hafife aldınız," dedi. "Ancak ben size yepyeni bir işbirliği ruhuna girmeyi teklif ediyorum."

Perdemi aralayarak sokağa baktı. Ben perdelerimi asla açmazdım. Bu sizi bir hedef hâline getirirdi. Pencerenin pervazı kalın bir toz tabakası ve ölü örümceklerle kaplıydı.

"Kapat onu," dedim.

Russell sokağa bakarak, "Biri polisi aramış," dedi. Perdelerimi hızla ardına kadar açtı. İçeri giren ışık seli odanın arkasına doğru gerilememe neden oldu. "Bu sokak resmen emniyet teşkilatıyla dolmuş."

"Kaliforniya'da ev savunması kanunu var," dedim. "Evimin içinde silahımı ateşlemekte serbestim."

Cam metalik bir çıtırtıyla kırıldı ve sokaktan gelen gürültü artarken bir şey karşı duvara çarptı. Duvardaki alçı toz hâlinde püskürdü. Aşağıdan, sokaktan gümbürtüler gelmeye başladı.

Tak-güm-buuum

Bir tane daha geldi. Russell'ın elindeki perde titreşti ve bir şey Julia'nın sandalyesiyle birlikte geriye devrilmesine, Julia'nın kafasının bir hindistanceviziymiş gibi tok bir sesle yere çarpmasına neden oldu. Penceremdeki iki delikten içeri temiz hava giriyordu. Baktığım cam parçası bir saniyeliğine asılı kaldı, sonra pencereden kopup pervaza düşerek parçalandı. Sonra pencerelerim patladı.

Tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm buuum

Kalem atış poligonuna dönmüştü. Kurşun dişler perdeleri delik deşik etmiş, patlayan camlar yerlere saçılmış, alçı duvarlar pul pul dökülmüştü. Beyaz toz havayı doldurdu ve boğazımı kapladı. Bir keskin nişancı. Sokağın karşısındaki çatıda belli belirsiz namlu pırıltıları gördüm. Orası daha yüksekti. Mükemmel görüş açısına sahipti. Keskin nişancı aklıma hiç gelmemişti. Beni bu kadar uzaktan öldürmeye çalışacaklarını hiç düşünmemiştim.

Bu sesler sanki dünyamın paramparça olmasının sesiydi ve asla durmayacaktı.

Russell korkudan yere sinmişti; omuzları çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı.

Her şey bir anda sessizliğe gömüldü.

Bu ani sessizlikte Russell, "Ateş ediyorlar!" diye haykırdı. "Bize ateş ediyorlar!"

Omuriliğimden aşağı sanki bir elektrik akımı geçti; silahımı bıraktım, çömelmiş hâlde Kura'ya ulaşmak için odanın diğer ucuna koştum.

Onu kucaklarken, *Aldım seni*, diye düşündüm. *Seni bırakmayacağım.*

Sonra Julia'nın sandalyesiyle birlikte düştüğü yere döndüm. Hareket etmiyordu. Ona doğru büyük bir adım attım ve dünya tekrar patlamaya başladı.

tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm buuum

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye ciyakladı Russell. "Yardım et!"

Julia'ya doğru hamle yaptım fakat önümdeki duvarda bir çukur oluştu ve yüzüm alçı tozuyla kaplandı. Geriye dönüp ağırlığımı ayaklarıma verdim, dengem bozulup geriye doğru savruldum ve kalçamın üstüne sertçe düştüm. Kura, yerde döndü, toprakları etrafa saçıldı.

O uzak köşede dururken ben, "Kura!" diye bağırdım. Russell yerden kalkıp sokak kapısına doğru koştu, bu arada da elimi ezdi.

tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm

Russell yana doğru savruldu ve bez bir bebek gibi duvara çarparak yere düştü. Ayağa kalkıp tekrar Julia'ya doğru ilerlemeye çalıştım ama patlayan silahlar yüzünden geri çekildim; öfkeyle doldum ve daha düşünmeye fırsat bulamadan döndüm, kaçış çantamı kaptım, klavyeye şifreyi girdim ve sürgüler açıldı. Sırtıma saplanacak bir kurşuna kendimi hazırladım. Yıllar boyunca korktuğum tüm şeyler aynı anda

oluyordu. Eski yaralarım sanki yeni açılmış gibi sızlıyordu. Görebildiğim tek şey koridora açılan kapıydı. Şimdi o kadar da paranoyak görünmüyordum.

tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm tak-güm

Çevremi saran kafes titriyordu.

tak-güm tak-güm tak-güm

Bana kusurlu çelik örgü sattığı için o adama borçluydum. Koridora çıkan kapıyı açtım ve koştum.

Omzumun üstünden Julia ve Kura için, *Özür dilerim*, diye düşündüm.

Kura, arkamdan *Lynnette!* diye bağırdı, ya da belki de bağıran Julia'ydı. *Beni bırakma!*

Bir an sonra koridordaydım; evimi, en iyi arkadaşımı, Julia'yı arkamda bırakmıştım. Görünüşe bakılırsa bıçak kemiğe dayanınca kurtardığım tek kişi kendim oluyordum.

İzleyiciler yetmişlerin sonunda şeytandan bıkmışlardı fakat kimse *Panhandle Et Kancası*'na hazır değildi. Abartılı, sıkıcı bir film için abartılı, sıkıcı bir isim... Türün mecazları henüz kemikleşmemişti; bu yüzden film, izleyicilerin kafasına bir balyoz gibi indi. *Rocky II* ve *Ay Harekâtı* gibi gişe rekorları kıran filmlerin bulunduğu bir sezonda dilden dile dolaşarak popülerliğini artıran *Panhandle Et Kancası* ve sonra da *Alien*, '79 yazında vizyona girip sinemayı baştan aşağı değiştiren iki sarsıcı film oldu. İkisinin arasındaki tek fark *Alien*'ın 10.7 milyon dolarlık bütçesinin yanında *Panhandle Et Kancası*'nın 140.000 dolarla çekilmiş olmasıydı.

Gerçek bir kurtulan kız olan Marilyn Torres'in adını kullanan prodüktörler, aynı zamanda katillerin de gerçek isimlerini kullandılar; bu da korkunç şiddet sahnelerine tüyler ürpertici bir gerçeklik hissi ekledi. *Panhandle Et Kancası*, Amerikan kültürünün kalbini değiştirip yerinden oynattı, Amerikan kültürünü bitmek bilmeyen bir zalimlik diyarı olarak yeniden resmetti ve izleyiciye kendi endüstriyel ölüm çiftliği mantığını bulaştırdı. Baba Hansen'in genç bir kadını kıyma makinesinden geçirirken iddia ettiği gibi, "Bu bir erkek için çok uygun bir yemek... hem karnını *HEM DE* ruhunu doyuruyor."

–Amerikan Çığlıkları: Korku'nun Anavatanını Bulmak,
ikinci basım, Nick Eliot, 1998

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU'NUN YENİ KÂBUSU

Sola döndüm ve her birinden yardım edemeyecek kadar korkmuş fakat içeride kalamayacak kadar da meraklı, bir totem misali üst üste dizilmiş suratlar görünen, hafifçe aralanmış bir dizi kapının yanından koşarak geçtim. Koridorun sonundaki kapıyı ittim ve polisin asansörü kullanması için dua ederek, sırtıma taktığım kaçış çantamın saplarını sıkı sıkı tutarak merdivenlerden hızla indim. Kura konusunda suçluluk duyamayacak, Julia'yı düşünemeyecek kadar hızlıydım, basamakları beşer beşer iniyordum. Sırt çantamın yan cebinden plastik boya kazıma aletimi çıkardım.

Kura için geri gelecektim.

Söz veriyordum.

Başka şansım yoktu.

Julia beni anlardı.

Basamakların dibinde, üzerinde açmak için bastırılan uzun bir Detex basma kolu ve *Açmak İçin İtiniz, Alarm Çalacaktır* yazan kırmızı bir uyarı işareti bulunan, dışarı açılan acil çıkış kapısı vardı. Kapının dili açıktaydı ve daha önce yüz defa yaptığım gibi boya kazıma aletini kolla kapı çevesinin arasına sokup alarmı çalıştırmadan dili çıkardım. Kapı hiçbir şey olmamış gibi tıkırdayarak açıldı, ben de dışarı süzülüverdim.

Hava griydi ve güneş tepelerin ardında batarken gökyüzü turuncu bulutlarla doluydu. Binanın arka tarafı bir tel

örgüye bakıyordu ve tel örgünün arkasında bu beş para etmez binanın aynısının arka tarafı görünüyordu. Boya kazıma aletini attım, sigara izmaritleri ve ezilmiş bira kutularının arasından uzun zaman önce dikenli telde açtığım ve ayda bir kontrol ettiğim alt kısımdaki deliğe doğru koştum.

Karnımın üstünde kayarak yan tarafın otoparkına geçtim. Eski asfaltın üzerinde koşarken kaçış çantama koli bandıyla tutturduğum bel çantasını alıp taktım. Bel çantasının içindeki M&P Shield tabancanın rahatlatıcı ağırlığını hissettim; çok fazla gücü yoktu ama misafir umduğunu değil bulduğunu yer.

Düşünmüyordum. Programın kontrolü ele almasına izin vermiştim. Caddeye çıktım, koşmayı bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladım, arkama bakmadan dairemden uzaklaştım. Arkamda bıraktığım Kura'nın zihnimde gittikçe zayıflayan haykırışlarını duyabiliyordum. Onu terk etmiştim. Çok üzgündüm.

Julia'yı bırakmıştım.

Programıma bağlı kalmıştım.

Binama sırtımı dönerek kapalı otoparka yöneldim. Evim mevcut tüm acil durum araçlarını kendine çeken bir polis mıknatısına dönmüşken, alacakaranlıkta sessizliği yırtan bir siren sesi duyuldu. Bir başka polis arabası daha geçti. Bu şehir bir tuzaktı. Nefes alamıyordum.

Kapalı otoparka ulaşmam tam olarak on beş dakikamı aldı. Elimde anahtarımla A merdiveninden çıktım, üçüncü kattaki kaçış aracıma gittim.

Uzun zaman önce ev adresimin Motorlu Taşıtlar İdaresi'nde bulunması riskine giremeyeceğime karar vermiştim fakat acil durumlarda kullanabileceğim birkaç sahte kimliğim vardı ve sekiz yüz dolara aldığım Chevy Lumina için bu kapalı otoparkta son beş senedir parasını ödediğim bir park yerim vardı. Ayda bir gelip arabanın hâlâ çalıştı-

ğından emin oluyordum. Bagajına kampçılık malzemeleri koymuştum ve planım El Paso'ya doğru gidip yol üzerinde bir yerde ortadan kaybolmaktı. Orası büyük bir ülkeydi ve ben hızlı hareket edebilen biriydim.

Merdivenlerden çıktıktan sonra gözüme ilk çarpan şey, en uzak köşede duran arabamın fazla alçakta durduğu oldu. Bel çantamın içindeki Smith & Wesson'umu elimde tutarak yaklaşırken yarı yolda sorunun ne olduğunu anladım: biri dört tekerleği de yarmıştı. Beynim bir anlığına dondu ama programıma güveniyordum ve tereddüt etmeden dönüp hızla B merdivenine yöneldim. Üzerimde gezinen gözler olduğunu hissediyordum.

Tesadüflere inanmazdım. Birileri bir şekilde aracımı öğrenmiş ve ona zarar vermişti. Bu kaçış rotamı kullanılmaz hâle getirmişti.

Haykırmadım çünkü hâlâ izliyor olabilirlerdi. Panik atak geçirmedim çünkü ciğerlerim kapanmaya uğraşıyor olsa da onları havayla dolmaya zorluyordum. Gözüme şüpheli görünen herkesi vurarak caddenin ortasına doğru koşmadım çünkü bunun için de planım vardı. Yedek planım için bir yedek planım vardı çünkü bir plan hiç plan, iki plan bir plan demekti. Bunu bana Dani öğretmişti.

Telefon listemde L.A. Şehir Taksi'yi buldum ve arama tuşuna baştım. Siyah-sarı taksiyle köşedeki çörek dükkânının önünde buluştum ve plakasının fotoğrafını çektim. Sürücü kendi tişört işi üzerine uzun bir monologa girişmişken ben de kapının yanında, kaçış çantam kucağımda, Smith & Wesson'umun namlusu onun koltuğunun arkasına doğrultulmuş hâlde oturdum. Biri arabamı nasıl bulabilmişti? Beni bir gece takip etmiş olmalıydı. Bu işi çok ayrıntılı ve ileriyi düşünerek planlamış olmalıydı ve ben şu an sadece ona yetişmeye çalışıyordum, yani onun kural-

larına göre oynuyorduk. Fakat Van Nuys Kişisel Depoları benim kozumdu.

Köşede indim ve ödemeyi nakit yaptım, sonra binaların arasına daldım ve trafiğe karşı yürüyerek devasa, bej rengi depo binasına gittim. Depolar birinci kattaydı, ben de şifremi yazarak binaya girdim ve A132'ye doğru ilerledim. Dolabımda, içinde nakit üç bin dolar, üç farklı kıyafet, bir başka silah ve cephane, bir kredi kartı ve birkaç tane daha sahte kimlik olan bir spor çantası vardı. Planım Union İstasyonu'na gidip ülke içinde rasgele bir yere gitmekti. Bir süreliğine ortadan kaybolmaya yetecek kadar param vardı ve ortalık biraz sakinleştiğinde sonraki hamleme karar verebilirdim.

Tek bahanem kafatasımın içinin arı kovanı gibi olmasıydı. Dolabıma giden yolun yarısına gelene kadar kilidin benimki olmadığını fark edememem için elimdeki tek bahane buydu. Ben sarı bir şifreli Yale kilidi takmıştım. Buysa gümüş rengi, dayanıklı bir Master Kilit'ti. Donakaldım. O kadar korkmuştum ki dizlerim bükülmüyordu. Ayaklarım betona kök salmış gibiydi. Güvenlik kamerasının ensemi izlediğini hissediyordum. Karanlık koridorlarda, birinin beni izlediğini hissediyordum.

Biliyorlardı. İki kaçış rotamı da biliyorlardı. Artık dolabımın içindeki hiçbir şeye güvenemezdim. Kimliklerim, acil durum kredi kartım ifşa olmuştu, belki nakit paramı bile işaretlemiş ve kurşunlarımla oynamışlardı. Şu anda beni izliyor olabilirlerdi.

Ayaklarımı yerden kaldırmayı başardım ve ağırlaşmış bacaklarımı *hemen* geri dönmeye zorladım çünkü eğer bu rotayı biliyorlarsa şu an burada, benim gelmemi bekliyor olabilirlerdi. Hissizleşmiş ayaklarımın üzerinde elimden geldiğince hızlı yürüyordum çünkü peşimden kapüşonlu

birinin geldiğini hissediyordum; beni dolaplara yaslayacak, kasap bıçağı tıpkı dikiş makinesinin iğnesi gibi böbreklerime girip çıkacaktı fakat oda boştu.

Ben kabuğu olmayan bir kaplumbağaydım; herhangi bir korumam yoktu, çıplak etim açıktaydı. Ben yolda ezilen hayvanlardan, asfalt leşlerinden biriydim. Heather bana bir keresinde böyle demişti. Gerçek bir kurtulan kız bile değil, sadece bir canavarın önüne rasgele çıkmış biri...

Düşmanla temas eden hiçbir plan başarılı olmaz fakat tüm planlarımın bu kadar hızlı, bu şekilde tamamen yerle bir olmasını beklemiyordum. Şehirden çıkış rotalarımın ikisi de başarısız olmuştu. Adresim konusunda Julia'ya güvenmiştim, o da güvenimi boşa çıkarmıştı. Russell'ı kullanabileceğimi düşünmüştüm, o plan da başarısız olmuştu. Kafes dünyamın işe yarayacağını düşünmüştüm ama o da bir işe yaramamıştı. Arkadaşlarımı koruyabileceğimi düşünmüştüm ama kaçıp Julia'yı ölüme terk etmiştim ve başarısız olmuştum, başarısız olmuştum, başarısız olmuştum.

Çok üzgünüm, Kura.

Sonra kendimi bir Burbank otobüsünde buldum. Zamanla bağlantım kopmuştu ve bir anda irkilerek kendime geldim. Herkesin ayakkabılarını inceledim fakat nerede olduğum hakkında en ufak fikrim olmadığını fark ettim. Dikkate, konsantrasyona en çok ihtiyacım olan anda kendi beynim bana ihanet etmişti.

Acil durum düğmesine bastım, indim ve trafiğin tersi yönünde, koşturmamaya çalışarak ilerledim, kalabalığın arasına karıştım ve kalkmak üzere olan Turuncu Hat otobüslerinden birine atladım.

Bir toplu taşıma polisinin arkasına oturdum, pencereler solumdaydı, elim bel çantamın üzerindeydi ve beynimi yavaşlayarak olanlar hakkında düşünmeye zorladım.

Biri bana ateş etmişti.

İki kaçış rotamı da biliyorlardı.

Julia ölmüştü.

Yok, bunu sil. Cesedini görmedikçe hiçbir kurtulan kızın öldüğünden emin olamazsın. Biz daha önce yaralanmıştık ama yaşamaya devam etmiştik. O hayattaydı. Onu ölüme terk etmemiştim. O hayattaydı. Öyle olmalıydı. Sonra listeye bir madde daha ekledim:

İnsanlar evimdeydi.

Şu anda, asker botları, resmi görev ayakkabıları evimin zeminine basıyor, Kura'yı tekmeliyor, köklerini eziyor, odalarıma bakıyordu. Bilgisayarımı açıyorlardı. Beni arıyorlardı. Dört silah kasası ve Russell'ın cesedi benim kim olduğumla ilgilenmeye başlamaları için yeterliydi. Yardıma ihtiyacım vardı.

"İnecek" düğmesine bastım, indim ve o anda boş sokakları görüp hata yaptığımı anladım. Burada fazla açıktaydım. Telefonumu bir çöp kutusuna attım, açık bir Starbucks buldum ve içeri girdim. Arka tarafta, tuvaletin yanında bir masa buldum.

Kaçış çantamın içinde bir kullan-at telefon vardı, şarjı tamdı, içine telefon rehberim yüklenmişti. Telefonu açtım ve bir arama yaptım.

"Alo." İkinci çalışta açmıştı.

"Dr. Carol," dedim. "Ben Lynnette. Biri bana saldırdı. Yardıma ihtiyacım var."

Anlattıklarımı tahmin ettiğimden daha serinkanlı karşıladı.

"Neredesin?" diye sordu. "Seni almaya geleceğim."

"Siz adresinizi söyleyin," dedim. "Ben size gelsem daha iyi."

"Böyle bir anda evime gelmemeni tercih ederim," dedi. "Yani tehlikedeysen. Lütfen beni anla."

"Biri beni vurmaya çalıştı," dedim. "Hepimize ateş etti-
ler. Bana, Julia'ya, bir de bir gazeteciye."

"Lynnette," dedi. "Peki polisler bu sırada neredeydi?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Kaçtım. Yani...
bana ateş ediyorlardı. Penceremden."

"Çocuklar olmadığından emin misin peki? Ya da havai
fişekler?"

"Julia vuruldu," dedim.

"Ah, Tanrım," dedi Dr. Carol ve ilk defa sesi bir uzman-
dan ziyade bir insan gibi çıktı. "Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kaçtım."

"Kaçtın mı?" Sesinden beni yargıladığı belliydi.

"911'i aradıktan sonra," diye yalan söyledim, sonra biraz
daha yalan söyledim. "Önce Julia'nın iyi olduğundan emin
oldum. Onu öylece dairemin zemininde kanlar içinde bıra-
kamazdım."

Ama onu öylece dairemin zemininde kanlar içinde bı-
rakmıştım.

"Onu hangi hastaneye götürdüler?" diye sordu Dr. Carol.

"Bana ateş ediyorlardı," dedim. "Sağlık görevlileriyle
sohbet edecek vaktim olmadı. Ben doğru şeyi yaptım."

"Doğru şeyi yaptın," diyerek bana hak verdi. "Ofisimde
buluşalım. Yarım saate orada olurum."

"Olmaz," dedim otobüs haritama bakarak. "Normalde
gittiğiniz yerlerden biri olmaz."

Ona bir adres verdim ve elli dakika içinde benimle orada
buluşmasını söyledim. Telefonu kapattım ve bir süre başımı
eğerek çantamı kontrol ettim. M&P'min haznesinde kurşun
var mı diye bakmaya, cebimdeki maket bıçağını yoklamaya,
otobüs için TAP kartımı çıkarmaya öyle dalmışım ki masa-
mın önünde yükselen gölgeyi fark etmedim bile.

"Beş dakika içinde kapatıyoruz," dedi müdür. Onu nere-
deyse kesiyordum.

Onun yerine, sonradan hatırlanmayacak kadar silik hareketlerle başımı eğdim ve özür diledim, kapıdan çıktım ve sistemime başladım. Şimdi beni takip etmeye çalışan birinin varlığından kesin olarak emin olduğum için otobüs değiştiriyor, aynı yolu iki kere gidip geliyordum. Bu her şeyi kolaylaştırıyordu.

Santa Monica'daki Montana Caddesi ve 7. Cadde'nin kesiştiği köşedeki Starbucks'ta oturmuş ikinci şişe suyumu içiyordum (panik susatır) ve Dr. Carol'ın siyah Audi S5'inin geçtiğini gördüğümde hava iyice kararmıştı. Köşede yavaşlamış, beni bulmak için yolun karşı tarafına bakarken ön kapıyı açtım ve arabaya bindim.

"Sürün," dedim.

"Tanrım, beni korkuttun," dedi.

Neyse ki hızlandı ve banliyö evlerinden oluşan bir labirentin içine daldık.

"İyi misin?" diye sordu. Yanıt vermedim. "Lynnette?"

Kötü bir sürprizle karşılaşmamak için arka koltuğu kontrol ettim.

"Kapıları kilitleyin," dedim.

Kapılar tıkırdayarak kilitlendi, ben de emniyet kemerimi bağladım.

"Otoban daha iyi," dedim. "Trafik lambası olmayan büyük caddelerden gidin. Eğer mümkün olursa dur levhalarında yavaşlamayın."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"*Eve* gitmek istiyorum," dedim ve boğazımda bir yumru oluştu, ben de bir kez daha yutkundum. "Ama gidemem, o yüzden sürmeye devam edin."

"Ne oldu?" diye sordu.

10 numaralı otobanda ilerlerken ona her şeyi anlattım.

Anlatacaklarım bittikten sonra bir dakika kadar konuşmadı.

"Hastaneleri arayacağım, belki Julia'ya ne olduğunu öğrenebilirim," dedi. "Billy Walker olabilir mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

O ismi duymak bir kül tablası yalamak gibiydi.

"Uintas'ta, tek kişilik hücrede," dedim. "Her hafta kontrol ediyorum."

"Bir hayranı olabilir mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu sadece benimkilerden biri değil," dedim. "Bu sabah Adrienne, öğleden sonra da ben ve Julia. Biri kurtulan kızların peşine düşmüş."

"Acele sonuçlar çıkarmayalım," dedi Dr. Carol.

"Daha önce hepinize söylemiştim," dedim. "Her şey sona erdiği için artık toplanmaya ihtiyacımız yok, öyle mi? Bizi öldürmek isteyen birileri hep olacak. Bu asla sona ermeyecek."

"Polise gitmeliyiz," dedi Dr. Carol.

"Kesinlikle olmaz," dedim. "Garrett P. Cannon daha önce benim için hiçbir şey yapmadı ve arkadaşları da beni bir hücreye kapatıp oturan bir hedef hâline getirmekten başka bir şey yapmayacaktır."

"Güvenlik güçlerine güvenmenin senin için zor bir adım olduğunu biliyorum," dedi Dr. Carol. "Ama bunu halledebilecek olan insanlar onlar. Biri seni öldürmeye çalıştı, Lynnette. Biri Julia'yı vurdu. Bu ciddi bir durum."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Benim tonla silahım var," dedim. "Evimde ölü biri var. Biri binamı otomatik silahlarla taradı. Bir polisin aklına üç şey gelecektir: terörist, terörist ve terörist."

"Ben onlarla konuşurum," dedi Dr. Carol.

"Polisler aşırı tepki vermeyi bırakıp dinlemeye başlayana kadar çok geç olur," dedim. "Anlamıyor musunuz? Tek bir hata yaparsam öldüm demektir. Beni aylardır takip ediyorlarmış. Nereye gideceğimi biliyorlardı. Ölmüş olmamamın tek nedeni çok hızlı olmamdı."

Bacaklarımı koltuğun üstüne çektim ve dizlerime sarıldım. Şakaklarımdaki saçları öyle şiddetle çektim ki sanki yolacakmışım gibi geldi.

"Ölü, ölü, ölü, ölü, ölü," dedim.

Dr. Carol elini koluma koydu. Ben irkilince elini geri çekti.

"Evimin içindeler," dedim, sesimin incelmesine ve mızırdanıyormuşum gibi çıkmasına sinir oldum. Alnımı pencereye bastırdım ve yavaşça camın üstünde zıplatmaya başladım.

"Gidecek bir yerin var mı, Lynnette?" diye sordu Dr. Carol.

Aklıma bir otel, bir motel, bir bar veya bir kilise barınağı geldi. Marilyn'e veya Dani'ye gidemezdim. Şu an olmazdı. Bizim bir araya gelip işini kolaylaştırmamızı bekleyen biri vardı.

"Bir süre arabayla dolaşsak olmaz mı?" diye sordum.

Araba yolculukları hep daha iyi düşünmemi sağlamıştır.

"Lynnette," dedi Dr. Carol. "Eve gidelim, olur mu? Benim evime gelip bu gece dinlenebilirsin. Eğer diğer kızların durum hakkında bilgi sahibi olmalarının önemli olduğunu hissediyorsan onları arayıp bilgilendiririz, sabah da oturup bunu detaylıca konuşuruz."

"Evinizde kim var?"

"Sadece Skye ve Pax," dedi.

"Erkekler," dedim.

"Pax sekiz yaşında," dedi. "Ve eğer Skye odasından gün-

de bir defa çıkarsa şanslı sayılırız. Sürekli bilgisayar başında. Alarm sistemim, bir kapım ve misafir odam var. Eve gel."

Güvendiğim tek insanlar, diğer kurtulan kızlardı. Biz her zaman birbirimizi kollardık.

Julia dışında. Julia'yı kim kolladı?

Fakat Dr. Carol bizi anlıyordu. On altı senedir bizim yanımızdaydı. Eğer aramızdan olmayan birine güveneceksem, bu o olurdu.

"Penceresiz odanız var mı?" diye sordum.

"Bodrumda bir spor odam var," dedi Dr. Carol.

Zaten çok fazla seçeneğim de yoktu.

Dr. Carol, Sherman Oaks'taki iki katlı, beyaz bir çiftlik evinde yaşıyordu. Burası insanın ruhunu sakinleştirmek ve rahatlatmak için tasarlanmış bir evdi ama zenginlerin güvenlik araçlarının hepsine de sahipti; hareket sensörlü lambalar, otomatik bir bahçe kapısı, iki arabalık kapalı bir garaj, pencerelerinin köşelerine tedbir için yapıştırılmış ADT çıkartmaları, zarafetle gizlenmiş kameralar vardı. Öyle olsa bile, bodrumda yatacağım için memnundum.

İçeride, bir dişi eksik sarışın bir oğlan, mutfakta bir yandan sekerek hopluyor bir yandan da çocuklar için üretilmiş bir yoğurt poşetini emiyordu.

"Anne!" dedi. "Anne! Anne! Anne!"

"Pax," dedi Dr. Carol. "Bu Lynnette. Benim bir hastam ve bu gece burada kalacak."

Oğlan hoplamayı bıraktı ve kısılmış gözlerle bana baktı.

"Sen deli misin?" diye sordu.

"Pax!"

"Siktir git," dedim.

"Lynnette!"

"Anne! Kötü kelime kullandı!"

"Pax, sus!" dedi Dr. Carol. "Lynnette, burası benim evim ve bu da benim ailem. Buradayken saygılı olmalısın."

Lavabonun üstündeki pencere arka bahçeye bakıyordu ve etrafı çevreleyen bir duvar gördüm. Bu iyiydi ama ben yine de pencereden doğrudan görülemeyeceğim bir yere geçtim.

Çocukla barışmaya çalışarak, "Özür dilerim," dedim. Ne de olsa evine en azından bu gece için ihtiyacım vardı. "Ama ben deli değilim ve bana öyle denmesinden hoşlanmıyorum."

Oğlan beni duymazdan geldi ve Dr. Carol'a bir not kâğıdı uzattı.

"Anne!" dedi. "Polis aradı! Şu adamı geri araman gerekiyormuş!"

Carol bana bakmamak için elinden geleni yaptı fakat çocukların örümcek hisleri vardır.

"Onu mu arıyorlar?" diye haykırdı. "Bu kadın bir suçlu mu? Yoksa bir terörist mi?"

"Pax, etkinlik odasına git," dedi Dr. Carol.

Oğlan, "Hayır!" dedi. "Seni bir intihar bombacısıyla baş başa bırakmayacağım!"

Bu çocuk benim başımı ağrıtıyordu.

"Ben bu insanları ararken neden sen de Lynnette'e çizgi romanını göstermiyorsun?" dedi Dr. Carol.

Annesi nottaki telefon numarasını ararken gözlerini ondan bir saniye bile ayırmayan Pax, sırt çantasını aldı ve zımbayla tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı.

"İşte," dedi, onları bana doğru ittirerek. "Adı *Savaş Hayaleti*. Ödeme olarak bana beş dolar ver."

Onu duymazdan geldim ve kulağımı Dr. Carol'a verdim.

"Alo, ben Dr. Carol Elliott," dedi. Çizgi roman elimden

sarkıyordu. "Bu numaradan Memur Fuller beni aramış. Hı-hı... hı-hı... bu korkunç. Hayır, bilmiyorum. Onu buldunuz mu?" Bir süre dinledi, sonra, "Eğer herhangi bir şey öğrenirseniz," dedi, "lütfen beni saat kaç olursa olsun bu numaradan arayın. Çok geç uyurum ve çok erken kalkarım. Hatta size cep telefonumu vereyim. Onu günün yirmi dört saati arayabilirsiniz. Doğru."

Telefonu kapattı.

"Pax, diğer odaya git," dedi.

"Anne," diye mızırdandı oğlan.

Dr. Carol sertçe, "Hemen!" dedi.

Oğlan *Savaş Hayaleti*'ni elimden sertçe aldı. Kötü haberi duymayı bekleyerek Dr. Carol'a bakıyordum ama o Pax'in odadan çıkmasını bekledi. Oğlanın duyamayacağına kanaat getirdikten sonra bana döndü.

"Heather'ın kaldığı rehabilitasyon merkezinde yangın çıkmış," dedi.

"Size söylemiştim!" dedim ama o başını iki yana salladı.

"Bodrumda uyuşturucuyla alakalı şeyler bulmuşlar, yangın da orada başlamış," dedi. "Kimse ölmemiş ama birkaç kişi yaralanmış. Heather kayıpmış. Yangını onun başlattığını düşünüyorlar."

Eğer bir kurtulan kız olmasaydım, ben de öyle düşünürdüm.

"Bizim peşimize düştüler," dedim. "Bizi teker teker avlıyorlar. Uintas'ı arayıp Billy orada mı diye kontrol etmeliyiz. Hepsinin, bütün canavarların nerede olduğunu öğrenmeliyiz. Bu ya devam filmi ya iki film bir arada ya da öyle bir şey."

"Lynnette, sakinleşmelisin," dedi Dr. Carol. "Şu an hiç bir şey bilmiyoruz."

"Ben her şeyi biliyorum!" diye bağırdım. "Neler olduğunu biliyorum! Neden kimse beni dinlemiyor?"

"Anneme bağırma!" Bacağıma sivri bir şey battı.

Bacağıma baktım ve Pax'in, bir elinde sivriltilmiş bir kurşunkalem, bana dişlerini sıkarak baktığını gördüm. Kotu delememişti ama yine de moraracaktı.

"Onu rahat bırak!" diye hırladı oğlan.

Onu kuvvetle ittirdim ve poposunun üstüne oturuverdi; ağzı komik bir O şeklini almıştı, Dr. Carol'a baktım ve onun ağzının da aynı şekli almış olduğunu gördüm.

"Yalnız kalmalıyım," dedim ve odadan çıktım.

Dr. Carol bana çarşaf, örtü ve bir hava yatağı verdi; spor odasının kapısı da içeriden kilitlenebiliyordu. Odada pencere yoktu ve kondisyon bisikletini kapının önüne sürükledikten sonra köşeye yerleştim, telefonumu şarja taktım, sesini açtım ve Smith & Wesson'umu yastığımın altına koydum. Sonra bütün bu olanları anlamaya çalıştım.

Peşimizde kim vardı? Bir hayran mı? Öyle olmalıydı. Hayatlarımızdaki canavarlar kurtulan kızları konusunda insanların Starbucks siparişleri konusunda olduğu kadar net fikirlere sahipti. Acı eşiği yüksek, sütsüz, yağsız kamp eğitmeni ve bir de ekstra şat. Birini gözünden bıçaklamaktan korkmayan ekstra soyalı lezbiyen bebek bakıcısı, köpüksüz olsun.

Peki ama nasıl bu kadar organize olabilmişlerdi? Kurtulan kız hayranları yalnız ve deli tiplerdi. Bir seri katile yakın olmak için taşınan ve bir manyaktan bebek sahibi olma düşüncesi hayallerini süsleyen tiplerdi. Ricky Walker gibi giyinip evimin etrafında dolanan, koruyucu annemi alışveriş merkezinde takip edip kullanılmış mendilini bir voodoo ayini için çalmaya çalışan tiplerdi. Bunlar mantıklı düşünebilen insanlar değildi.

Uykuya dalmadan hemen önce, kim olduğunu bildiğimin farkına vardım: hepsiydi. Çevremi saran evin karanlığında, tüm canavarların gölgelerin içinde kıpırdandığını hissedebiliyordum. Ricky ve Billy Walker, sessizce merdivenden aşağı iniyor ve birbirlerine sessiz olmalarını tembihliyorlardı. Nick Shipman, o kocaman, ay gibi suratında gülümseme olmadan sokak kapısının önünde dikiliyordu. Hansen'ler evin arka tarafındaki çöp kutularının yanında dolaşıyorlardı. Teddy Volker buzdolabının ışığında dikiliyordu. Soluk Rüya Kralı, odanın diğer köşesindeki aynanın gölgelerinde geziniyordu.

Koridordan bir ses geldi ve kalp atışım hızlandı. Sekiz derin nefes aldım ve kendi kendime, sesin büyük ihtimalle o tuhaf küçük oğlandan geldiğini söyledim. Sabah çizgi romanına bir göz atmalı, şiddete dair ipuçları var mı diye bakmalı, bir gün onun yüzünden de endişe duyacak mıyım, anlamalıydım. Eğer silahı ilk doğrultan o olursa, sekiz yaşında bir oğlan bile tehlikeli olabilir.

Kendimi çıplak hissediyordum. Planlarımı biliyorlardı. Çıkışlarımı biliyorlardı. Bilgisayarıma girmişlerdi. Evime girmişlerdi. Kendimi öyle kirlenmiş hissediyordum ki bir daha asla temiz hissedebileceğimi sanmıyordum.

Julia'yı geride bırakmıştım. Yapılacak en doğru şey oydu. O da aynı şeyi yapardı. Onun için endişelenecek kadar vaktim olmamıştı. Sadece kendimi kurtaracak kadar vaktim olmuştu.

Ne olur ne olmaz diye yatağımın yanına iki tane iki buçuk kiloluk dambıl koydum. Dr. Carol'ın oğlunu vurmak zorunda kalmak istemiyordum. Onu sersemletmeyi tercih ederdim.

L.A.'e ilk geldiğimde öleceğimi sanmıştım. Nereye gidersem gideyim erkekler beni takip ediyordu. Evden çıkmayı

bırakmıştım. Gruba gitmeyi bırakmıştım. Sonra kapı zilimi çalmaya başladılar ve evde kalmanın da güvenli olmadığını anladım.

Dani bana ateş etmeyi öğrenmem gerektiğini, böylece kendimi daha güvende hissedeceğimi söyledi ama ben daha önce elime silah almamıştım, üstelik poligona nasıl gidecektim? Tüm o insanlara sırtımı dönmüşken, yüzümü bomboş bir yere çevirip yirmi beş metre ötedeki ufacık bir kâğıt hedefe tüm dikkatimi vermeyi başaramazdım. Adrienne Kızıl Göl'de tadilat olduğunu ve eski atış poligonunun hâlâ durduğunu söylemişti. Beni arabayla oraya götürmüştü.

Mülkte sadece ikimiz vardık ve üç gün boyunca orada kalmıştık. Ben her gün bileklerimi hissetmeyene kadar şarjör boşaltırken Adrienne, üzerinde beyaz kazağı ve kot pantolonu, kulağında kırmızı kulaklıkla yanımda durup arkamı kollamıştı. Silahlara inanmıyordu ama bana inanıyordu.

Adrienne ölmüştü. Julia da ölmüş olabilirdi. Heather da ölmüş olabilirdi. Göz açıp kapayana kadar hayatımın yarısı yok olmuştu.

Hava yatağında uyumanın kötü tarafı ağladığınızda suyun yatakta birikmesiydi. Yaşların gidebileceği başka bir yer yoktu.

#7 – *Cücelerin Dönüşü* (1 film, 1989)

Seattle'da on dört senedir her cuma akşamı *Cücelerin Dönüşü*'nü gösteren bir bar var ama bu, *Cücelerin Dönüşü*'nün bir kült film olduğunun işareti değil, sadece Seattle'dan nefret etmek için bir başka sebep, o kadar. Film, *o kadar kötü ki iyi* kategorisine bile giremeyecek kadar kötü, hatta bir devam filmine bile layık görülmemiş. Kanada'nın ilk Kurtulan Kız'ı, aynı zamanda son Kurtulan Kız'ı olmuş; sebebi de açık: kız berbat.

#6 – *Katliam Zilleri* (4 film 1993 – 1997)

Izzy Gallager'ın görüntü efektleri gerçekten etkileyici ve yeterli birayla eğlenceli bile olabiliyor fakat *KZ* doğrudan videoda gösterilmek için çekilmiş bir film ve bu her hâlinden belli oluyor: filmlerin hiçbiri doksan dakikayı geçmiyor, Yul Günü esprilerinin sayısı, savaş suçu sayılabilecek kadar fazla ve *Katliam Zilleri 4: Korku Festivali*'ndeki "Menora Bıçağı" da ırkçı dayım Larry'nin eggnog'u fazla kaçırdıktan sonra tasarlayabileceği bir şeye benziyor.

#5 – *Panhandle Et Kancası* (5 film, 1979 – 2003)

2003 yeniden yapımı, açıktaki göbekler ve çıkık elmacıkkemikleri göz önüne alınınca fena bir film değil; ilk film Amerikan aile değerlerini vahşice katletmişti ve bugün hâlâ insanların kâbuslarına giriyor. Fakat *Kısım II* iyice saçmalıyor ve kalitede keskin bir düşüşe imza atıyor, *Kısım III* hakkında ne kadar az şey söylersek o kadar iyi olur ve *Kısım IV* tüm zamanların en huzur bozucu korku filmlerinden biri olsa da, çaresiz prodüktörler tarafından son derece zorlama bir şekilde çekilmiş ve bu da belli oluyor.

#4 – *Ölümcül Rüyalar* (4 film, 1989 – 2003)

Heather DeLuca gerçek bir Kurtulan Kız mı, yoksa ünlü olması için stüdyoda yaratılmış bir dublör mü? *Ölümcül Rüyalar*, katliam türü filmlerini ana akım hesaplar ve ustaca özel efektlerle bir adım ileri mi taşıdı, yoksa emo görünüşlü katili ve 13 yaş üstü izleyici kitlesine hitap etme tutkusuyla türü işlevsiz hâle mi getirdi? Her halükârda, *Ölümcül Rüyalar IV: Son Kâbus*'un vizyona girdiği hafta, ailesinin prodüktör Avi Poolos tarafından trajik bir şekilde katledilmesi bu serinin tatsız bir şekilde son bulmasına neden oldu.

#3 – *Bebek Bakıcısı Cinayetleri* (3 film, 1981 – 1986)
Son derece tuhaf olan *Bebek Bakıcısı Cinayetleri III: Samhain* bu film serisini doğruca uçuruma sürüklemişti, fakat bu *Kısım I* ve *Kısım II*'nin bugün bile ne kadar acımasız, gerilim dolu ve korkutucu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yalnızca sabit bir kamera, hiç durmayan davul sesi ve ucuz bir Cadılar Bayramı maskesiyle yaratılan *Bebek Bakıcısı Cinayetleri*'nin saati yedi dolarlık bakıcılık mesleğine yaptığı şey, *Jaws*'ın deniz için yaptığıyla aynı etkiye sahip.

#2 – *Yaz Katliamı* (10 film, 1980 – 2003)
Asıl puanları en büyük, en uzun süreli film serisi olmasına ve *Kısım II, IV* ve *VI*'nın gerçek anlamda birer klasik olmasına veriyoruz. Fakat bir yandan da Teddy Volker'ı mahveden, *Kısım VIII* (*Teddy Washington'a Gidiyor*), *Kısım IX* (*Teddy: Sıfır Yerçekimi*) var ve *Kısım X* da sadece kötü bir rüyaymış gibi davranalım. Yine de Teddy Volker bir ikon ve üç mükemmel film, ayrıca hayranların bayıldığı iki tanesi, serinin gümüş madalyayı alması için yeter de artar bile.

#1 – *Bıçak* (2 film, 1 TV dizisi, 1996 – 2003)
Nicelikten ziyade niteliğe önem vermesi, *Bıçak* filmlerinin, bu işin nasıl yapılması gerektiğine dair mükemmel birer örnek teşkil etmelerini sağlıyor. Yılanın kendi kuyruğunu kaptığı, son derece zekice, inanılmaz ürpertici ilk *Bıçak*'tan sonra, kimse serinin devamından pek bir şey beklemiyordu. Ne kadar da yanılmışız. Eğer Tom Savini'yi kadrosuna katabilseydi, Hitchcock'un çekeceği katliam filmi tam da bu olurdu; üstelik filmin sonunda gerçekten de gözyaşlarınızı tutamıyorsunuz. Televizyon dizisi sadece bir sezon sürdü fakat o bile olması gerekenden daha ustacaydı. Eğer bu liste, bir kişinin bile bu seriyi izlemesine vesile olursa (kısa süre önce DVD olarak çıktı) o zaman buradaki görevimizi tamamlamışız demektir.

–"Katliam Filmleri Sıralaması", Russell Thorn, *Rue Morgue* dergisi, Ağustos 2010

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU VI:
Yeni Nesil

Uyumadım, gözlerimi kapatmadım ama her nasılsa zamanın su gibi akıp gittiği bir tür transa girdim. Güneşin doğduğunu görmedim. Kuşların öttüğünü duymadım. Ama sonra bir baktım ki sabah olmuş ve biri kapıyı açmaya çalışıyor, kafası karışmış bir robot gibi kapının kondisyon bisikletine vurup durmasına neden oluyordu.

donk... donk... donk...

Dr. Carol başını kapıdan uzattığında uyanıktım, ayaktaydım ve silahım elimdeydi.

"Lynnette... Ah, Tanrım!" Doktor kapıyı aralık bırakarak arkasına saklandı.

"Yalnız mısınız?" diye sordum.

"Evime tabanca mı getirdin?" dedi kapının arkasından.

"... Evet?"

"Lynnette, silahı hâlâ bana mı doğrultuyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Kendini tehlikede hissediyorsun, anlıyorum," dedi. "Fakat evde çocuklarım var. Burada kaldığın sürece silahını alıp kasama kaldırmama izin vermelisin."

"Güvenliğini açıp çantamda tutarım," dedim. "Ama kasaya falan koymam."

Tabancayı bel çantama koydum ama güvenliğini açmadım. O fazladan yarım saniye, ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi. Sonra kondisyon bisikletini kapının önünden çektim. Dün gecekinden daha ağırdı sanki.

Dr. Carol, üzerinde yumuşak, siyah kırçıllı bir kazak ve açık gri bir pantolonla koridorda bekliyordu. Saçını ve makyajını çoktan yapmıştı.

"Göster bana," dedi.

Bel çantamın fermuarını açtım ve ona silahı gösterdim. Daha önce eline hiç silah almamış insanlardan biriydi, o yüzden bir silaha bu kadar yakın olmak onu geriyordu. Ben çantamı kapatmadan önce silahın güvenliği açık mı diye bakmadı bile.

"Kahvaltı ister misin diye sormak için gelmiştim," dedi.

Üst katta, mutfakta, sarı keçi sakallı ve saçlarından yataktan yeni kalktığı belli olan bir adam, üzerinde eşofmanı, kirli beyaz çorapları ve bir lakros tişörtü, lavabonun önünde durmuş, otuz santim uzunluğunda bir bıçağın ucuyla elindeki jambon paketini açmaya çalışıyordu.

Dr. Carol, "Bırak da ben yapayım tatlım," dedi ve onun yanına giderek bıçağı elinden aldı.

Adam Dr. Carol'ın kendisi için paketi açmasını izledi ve o an onun Dr. Carol'ın büyük oğlu Skye olduğunu anladım. Ne kadar büyümüş olduğunu görmek kendimi yaşlı hissetmeme neden oldu. İnceydi, vücudunda pek yağ yoktu. Herhalde koşucuydu. Benden daha uzundu, daha uzağa erişebilirdi, benden kuvvetliydi; onu indirebilirdim ama ilk darbelerimin hızlı ve güçlü olması gerekirdi. İlk bakışta çocuğun yaşına göre yakışıklı olduğunu, çenesinin güzel olduğunu değil bunları fark etmiştim işte.

Tezgâhın karşı tarafında ortaya çıkan Pax, bir parça kızarmış ekmeği kemirirken, "Sen neden hâlâ buradasın?" dedi.

"Çünkü o bizim misafirimiz," dedi Dr. Carol. "Dirsekler."

Oğlan dirseklerini masadan çekti ve kızarmış ekmeğini kemirmeye devam etti.

"Benim misafirim değil," dedi.

"Benim de değil," dedi Skye lavabonun önünden. "Hastalarının eve girmesine izin verdiğini bilmiyordum."

"İkiniz de saygılı olmalısınız, Skye," dedi Dr. Carol; sonunda jambonu açmıştı ve ocağa doğru gidiyordu.

"Yeteri kadar piştiğinden emin olmayı unutma," dedi Pax. "Çok çıtır olsun."

Bizi felaketin eşiğinden çekip çıkaran kadının, çocuklarına garsonluk etmesini izlemek alçaltıcı bir durumdu. Eninde sonunda annelerinin, oğlanların aşçısı, çamaşırcısı ve hizmetçisi olmadığı bir gün gelecekti. O zaman bunların hepsini yeniden bedavaya yaptırmak için zavallı bir kadını kandırarak onunla evlenmeleri gerekecekti.

Dr. Carol sahanda yumurta, jambon, kızarmış tam buğday ekmeği ve mangolu meyve suyu yaptı. Ben meyve yedim. Yemeklerimin paketli gıdalar olmasını tercih ederdim ve güvende olmadığım bir ortamdaysam bulabileceğim buna en yakın şey meyveydi.

Pax dışında herkes masaya oturdu, o kendi taburesinde oturup tembel tembel sağa sola dönerek kızarmış ekmeğini ağzı açık yiyordu, ağzındaki kahverengi ekmek parçalarını görebiliyordum. Ağabeyine bakarak sırıtmaya başladı. Skye gülümsedi.

Neler döndüğünü bilmek isteyen Dr. Carol, "Ne oldu?" diye sordu.

"Pax'in söyleyeceği bir şey var," dedi Skye.

Pax başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi ve bir eliyle ağzını örttü.

Dr. Carol onu cesaretlendirmek için, "Utanma, Pax, hadi söyle," dedi.

Pax bana baktı ve ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

Oğlan, "Güzel boynuzlar*," dedi ve gülmekten taburesinden düştü.

---

* "Nice racks": İngilizcede "rack" kelimesi hem meme hem de geyik boynuzu anlamına geliyor. Pax burada "rack" kelimesini kullanarak hem Lynnette'e travmasını hatırlatıyor hem de Lynnette'in göğüsleri hakkında terbiyesizce bir yorum yapmış oluyor. *–yhn*

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Dr. Carol büyük bir şaşkınlık içinde, "Pax!" dedi. "Bu hiç hoş bir laf değil."

O tişörtleri uzun zamandır görmemiştim ama belli ki birileri beni Google'lamıştı. Bu işe yaramaz ufak veledin beni yaralamasına izin vermeyecektim.

"Sorun değil," dedim Dr. Carol'a. Sonra Pax'e dik dik baktım. "Yaralarımı görmek ister misin? Ne kadar komik göründüklerine bakmak ister misin?"

Dr. Carol ne yapacağını bilemiyordu. Pax annesinin gerginliğini fark etti ve gülmeyi bıraktı.

Ellerimi önümde birleştirdim ve tişörtümün eteğini tuttum. "Eğer o kadar ilgileniyorsan gösterebilirim, hiç sorun değil."

Dr. Carol, "Yukarı çık ve okul için hazırlan, Pax," dedi.

Hepimiz onun gidişini izledik. Merdivenin başında dönüp bize baktı, hepimizin onu izlediğini gördü ve arkasına dönüp koşarak basamakları tırmandı.

"Ben ilgileniyorum," dedi yumuşak bir ses.

Skye bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Annem bana senin kim olduğunu söylediğinde seni Google'ladım ve Pax de çıkan sonuçları gördü."

"Arkadaşlarından hiçbirine onun burada olduğunu söyleyemezsin," dedi Dr. Carol.

"Herhalde," dedi Skye.

Ayağa kalktım.

"Lynnette, bunu yapmanı istemiyorum," dedi Dr. Carol.

Sırtımı döndüm ve tişörtümü göğüslerimin altına kadar kaldırdım.

En kötü yara izlerim belimdekilerdi. Skye'a gösterdiklerim onlardı. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyordum. Skye derin bir nefes verdi.

"Yara izleri neden bu kadar dağınık?" diye sordu.

"Asıl ağırlığımı taşıyan, geyiğin boynuzunun alt kısmıydı," dedim bakışlarımı kaçırıp pencereye doğru konuşarak. "Ben orada asılı kalmışken daha üstteki kısımlar etimi oymuştu."

"Nasıl bir histi?" diye sordu.

Tişörtümü indirdim ve ona döndüm. Yaralarım genellikle insanların çenesini hemen kapatırdı. Onun hâlâ konuşuyor olmasından etkilenmiştim. Annesinin benzi solmuştu.

"Acı vericiydi," dedim. "Ve utanç vericiydi. Ama ilk beş saatten sonra acı artık normal gelmeye başlamıştı."

"Bu konuyu kapatalım artık," dedi Dr. Carol.

Üçümüz de yemek yemeye döndük ama Skye'ın bana kaçamak bakışlar attığını fark ediyordum. Kahvaltı bittikten sonra Skye üst kattaki odasına çıktı. O ve Pax, tabaklarını Dr. Carol'ın sudan geçirip makineye koyması için bırakmışlardı. Bilgisayarım, temizleyecek silahlarım, sistemim ve programım olmayınca kim olduğumu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Tuhaf görünmemeye çalışarak bir köşede dikildim. Dr. Carol oğlanların arkasını toplayıp, "Ofisime gidelim," dediğinde rahat bir nefes aldım.

Ofis dediği evin arka tarafına inşa edilmiş, bambularla dolu ve duvarlarla çevrili arka bahçeye bakan, çok fazla pencereli, güneş alan bir eklentiydi. Dev pencereler ve camlı kapılar oldukça gerilmeme neden oldu.

Bir divana tünedim, etrafımdaki her şeyi görebileceğim bir pozisyon almaya çalışarak sırtımı onca camın arasında ufacık bir alan kaplayan duvara yasladım. Dr. Carol bir koltuğa gömüldü ve konuşmaya başladı.

"Pax'in davranışı için özür dilerim," dedi. "Sekiz yaşında ve empati kavramından yoksun. Ancak çocuklarımla bu şekilde iletişime geçmeni istemiyorum."

"Pax öğrenmek istedi," dedim.

"Ve sen de tişörtünü sıyırdın," dedi. "Bunun senin için zor bir dönem olduğunu biliyorum ama burası benim evim, onlar benim ailem ve bunlar da benim kurallarım. Eğer bunlara saygı gösteremeyeceksen, senden gitmeni istemek zorunda kalacağım."

Seçeneklerimi düşündüm. Pek yoktu.

"Kalacağım," dedim.

"Ve?" dedi.

"Sınırlarına saygı duyacağım."

"Teşekkürler."

Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama beni o kadar uzun zamandır tedavi ediyordu ki benimle annemmiş gibi konuşmasına izin veriyordum. Onun benden memnun olmasını istiyordum. Grubumuzu kaybetmek istemiyordum.

Huzur veren dijital rüzgâr çanlarının sesi konuşmamızı böldü.

"Affedersin," dedi Dr. Carol.

Telefonu açtı ve alçak sesli bir sohbete başladı. Bu telefon konuşmasından iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum çünkü üç kere bana bakmıştı.

Telefonu kapattığında, "Heather mı?" diye sordum.

Bir an için aramızdaki sert, hasır kilime baktı, sonra bana bakıp yüzümü inceledi. Gördüğü şeyden hoşlanmadığı belliydi. Sonra yüzündeki ifade değişti ve insanların yanında kullandığı maskesini geri takıp yeniden bildiğimiz Dr. Carol oldu.

"Dani bir polis memurunu vurmuş," dedi. "Gözaltındaymış."

"Ne?" dedim.

Yavaş olduğumu hissediyordum, aptal gibi hissediyordum, kendimi bir av gibi hissediyordum.

"Silahını bana vermeni istemek zorundayım."

"Ne kadar büyük bir tehlikede olduğumuzu anlamıyor musun?" diye sordum. "Önce Adrienne, sonra Julia ve Heather, şimdi de Dani."

"Bu olaylar birbiriyle bağlantılı olsun olmasın," dedi Dr. Carol, "evimde bir silahın bulunmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır," dedim.

Uzman tavrına bürünerek sırtını dikleştirdi ve yüzüme baktı.

"Onu kasaya kilitlememe izin ver yoksa buradan ayrılmanı istemek zorunda kalacağım."

Hızlı hızlı solumaya başlamıştım. Kafamı dizlerimin arasına aldım. Boğazımı gevşetmeye çalışıyordum. Derin nefesler almayı denedim. Çıplak kalacaktım. Savunmasız kalacaktım. Fakat bu evi terk edemezdim. Dışarısı buradan kötüydü. Dani'ye ne olmuştu?

Boğazımdaki kasları gevşetmeyi başardım, ciğerlerimi oksijenle doldurdum ve sonunda, silahımı bel çantamdan çıkarıp ona uzattım, sonra tuvalete gitmek için izin isteyip alt kata indim, kaçış çantamın dibindeki cebin fermuarını açtım, ufak 22'liğimi aldım ve bel çantama sakladım. Bir demek hiç demekti.

Üst kata döndüğümde Dr. Carol beni konu hakkında bilgilendirdi.

Birkaç hafta önce New Jersey polisi bir nedenden ötürü Dani'nin davasıyla ilgili dosyaları yeniden açmıştı. Bir şey bulmuş olmalılardı çünkü FBI'la iletişime geçmişlerdi, onlar da Dani'nin yaşadığı bölgenin şerif departmanıyla iletişime geçmişlerdi, onlar da Dani'yle iyi ilişkileri olduğunu söylemişlerdi. Bu sabah şafak sökerken şerif FBI'ı Dani'nin çiftliğine götürmüş ve Dani'den sorgulama için onlarla birlikte gelmesini istemişlerdi. Michelle'e güvenmiyorlardı.

Michelle'in kanseri onu öldürüyordu. Dani'nin anlattığına göre iki ay önce işler kötüleşmişti ve artık her gün son günü olabilirdi. Bir arada geçirebildikleri yarım saat, hatta yirmi dakika için Dani kendini şanslı hissediyordu ve o yüzden de sevdiği kadın ölüme yaklaşırken, onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyordu. On dokuz yıldır birlikteydiler ve grup dışında hiçbir şey Dani'nin, Michelle'in başucundan ayrılmasını sağlayamazdı.

Şerif sorgulamayı Dani'nin oturma odasında yapmayı teklif etmişti. FBI bunu kabul etmemişti. İlla merkeze gitmesi gerekiyordu. Dani L.A.'den yeni dönmüştü. Onlara mülkünden çıkmalarını söylemişti. Diğerleri çıkmayınca da Dani içeri gidip silahını almıştı. Ateş etmeye başlamıştı.

Dani'nin bir polisi vurduğuna inanmıyordum. O, yerel şerif departmanının yıllık mangal partileri için mülkünün bir köşesini kullanmalarına izin veren, kanuna ve düzene saygı duyan bir vatandaştı. Onlara bahçede bir poligon kurar ve onlar da Dani'nin kestiği metal plakaları vurarak hazırlanan parkuru en kısa sürede tamamlamaya çalışırlardı; bu arada Michelle de mangalda domuz pişirirdi. Polisler Dani'ye göre birer kahramandı ve 11 Eylül'de ne kadar üzüldüğünü çok iyi hatırlıyordum. O yüzden güvenlik güçlerine mensup birini vurabileceğine hiç inanmıyordum.

Dr. Carol da buna inanmadığından telefonu eline aldı, işin aslını öğrenene kadar da bırakmadı.

En sonunda rahat bir nefes alarak, "Kimseyi vurmamış," dedi. "Bir karışıklık olmuş. Havaya ateş açmış. Onlar da Dani'ye şok tabancasıyla müdahale etmiş. Polis memurlarına silah doğrultmayacağını biliyordum."

Tek iyi haber de bu değildi.

"Ve Julia da hayattaymış," dedi Dr. Carol. "Üç kez vurulmuş ve yoğun bakımdaymış ama henüz uyanmamış."

"Hayatta olduğunu biliyordum," dedim ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. Ne kadar korkmuş olduğumu o âna kadar fark etmemiştim.

Dr. Carol konuşmaya devam etti.

"Dani hakkında vereceğim bir kötü haber daha var. Davayı yeniden açmalarının nedeni. Suçu başka biri itiraf etmiş."

Göz göze geldik.

"İntihar etmemesi için Dani'yi gözetim altında tutmalılar," dedim.

Dr. Carol başıyla onayladı.

"Telefon edeceğim."

Öldürmek zordur. Kardeşinizi öldürmek daha da zordur. Kardeşinizi sebepsiz yere öldürdüğünüzü öğrenmekse hepsinden beterdir. Dr. Carol birine ulaşmayı başardı ve Dani'yi bir gözetim hücresine aldılar. Yol boyunca onlara karşı koymuş, Michelle diye haykırıp durmuş. Polisler bir ambulans gönderip Michelle'i bir bakımevine aldırmış. Onun durumunda bunun onun ömrünü uzatacağını pek zannetmiyordum. O çiftliği çok seviyorlardı ve Dani, Michelle'e orada öleceğine dair söz vermişti. Dani'nin verdiği sözü tutamamaktan daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu. Şu an cehennemi yaşıyor olmalıydı.

Cehennem aşina olduğu bir yerdi.

Seksenlerde Dani'nin ağabeyi Nick, hayvanları öldürmekten hoşlanıyordu. İri, kontrol etmesi zor biriydi ve ondan küçük şeylere zarar vermenin eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Dani yedi yaşındayken, Nick bir gece bebek bakıcısını yaralamıştı. Onu öyle kötü yaralamıştı ki bir akıl hastanesine gönderildi. Ailesi Dani yedi yaşındayken onu ağabeyinin on sekizinci doğum gününü kutlamak üzere

hastaneye götürdüler. Dani'nin söylediğine göre ona öyle çok Thorazine yüklemişler ki yutkunamıyormuş bile ve tişörtünün önü salyasıyla sırılsıklammış. Dani bir daha asla oraya gitmedi.

"Çocuktum ama bu bir bahane değil," demişti grupta. "Oraya geri gitmeliydim."

On yedi yaşına basana kadar Nick'i bir daha görmemişti. Bir gece fırtına yüzünden hastanenin elektrikleri kesilmiş ve hastaların birkaçı kaçmıştı. Nick bir tulum çalmış ve kız kardeşinin onu neden hiç ziyaret etmediğini merak ederek tatlı, ufak kasabasına geri dönmüştü. Maskesi vardı. Bıçağı vardı. Cadılar Bayramı'ydı.

Dani o gece bebek bakıcılığı yapıyordu çünkü kasabadan çekip gidebilmek için para biriktiriyordu. O zamana kadar eşcinsel olduğunu çoktan anlamıştı ve New Jersey cehenneminden, tüm Doğu Yakası cehenneminden uzaklaşmak istiyordu. Havanın daha temiz olduğu, atların özgürce koştuğu ve belki de bir rodeo aşkı bulabileceği Vahşi Batı'ya gitmek istiyordu.

Nick, yüzünde maskesiyle, tüm mahalleyi titizlik içinde tarayarak Dani'yi arıyordu. Yolunun üstündeki dört kişiyi ve iki köpeği öldürmüştü. Biri bana Nick'in köpeklerden birini yemeye kalktığını söylemişti. En sonunda Dani'yi bulmuştu. Dani onunla dövüşmüş, evi darmaduman etmiş ve onu kendi bıçağıyla bıçaklamıştı. Son anda polisler belirmiş ve ona öyle çok ateş etmişlerdi ki ikinci katın penceresinden dışarı uçmuştu. Cesedini hiç bulamadılar.

Biz devam filmlerini yaşıyorduk. Bizim adamlarımızı farklı yapan, onları canavar yapan buydu işte; sürekli geri geliyorlardı. Dani'nin ağabeyi de o gece geri gelmişti.

Polisler Dani'yi hastaneye götürmüş, ona sakinleştirici vermiş ve onu bir odaya koyup başına da bir polisi nöbet-

çi olarak dikmişlerdi. Nick, Tanrı'nın gazabı gibi hepsinin içinden geçmişti. On bir kişi ölmüştü. Dani'yi en çok üzen şey de hep bu olmuştu. Ölenler doktor, hemşire, polis, acil tıp teknisyeniydi. Bunlar doğal afetlere ve araba kazalarına insanlara yardım etmek için koşan insanlardı. Dani'ye göre bazıları ona kaçabileceği kadar zaman kazandırmak için kendilerini Nick'in önüne atmışlardı. Dani onların bunu tereddüt bile etmeden yaptıklarını söylüyordu.

Dani hastanenin otoparkında Nick'i bulmuştu. Rampalardan birinden inerek doğruca üstüne geliyordu; maskesi yoktu, sadece yürüyor ve bir melek gibi gülümsüyordu. Dani bir levyeyle onun beynini patlattı. Başka şansı yoktu.

Nick'in hayranları, düşmüş tanrılarına dayanan bir ölüm tarikatı oluşturdular. Yıllar içinde, cinayeti işleyen maskeli adam ve Dani'nin ağabeyinin iki farklı insan olduğu söylentisini yaydılar.

"Sizce bu doğru mu?" diye sormuştum bir kez Dr. Carol'a.

"Bu konuda yorum yapmak bana düşmez," demişti.

Dani'nin kâbusu buydu işte: yanlış insanı öldürmüş olmak. O gece akıl hastanesinden kaçan hastalardan biri hiç bulunamadı. Bu Nick'in cüssesinde, iri bir adamdı; şiddet, yatak ıslatma, komşuların evcil hayvanlarına zarar verme geçmişi vardı. Bu adam ve Nick kasabaya beraber gelmiş olabilirler miydi? Nick bu adama kardeşini, onu ne kadar çok görmek istediğini yol boyunca anlatmış olabilir miydi? Emin olmak mümkün değildi. Katil maskesini hiç çıkarmamıştı.

Dani'nin takılıp kaldığı şey şuydu: ya o otoparkta Nick sadece yanına gelmek için ona yaklaşıyorduysa? Ya Nick, damarları Thorazine'le dolu hâlde ona doğru gelirken tek istediği kardeşinin onu sıcak bir yere götürmesi ve anneleri-

nin eskiden yaptığı gibi ona bir kâse tavuk suyu çorbası vermesiydiyse? Ya ağabeyi sonunda akıl sağlığına kavuşmuş, neden onu hiç ziyaret etmediğini sormak için gelmiş, Dani de onu levyeyle döverek öldürmüşse?

Dani'yi ağlarken gördüğüm tek an, bize bunları anlattığı zamandı.

Birileri bunu nasıl bilebilirdi? Bunun Dani'nin en büyük korkusu olduğunu nasıl öğrenmiş olabilirlerdi?

Biliyorlardı çünkü bunu grupta konuşmuştuk.

Biliyorlardı çünkü bunu bir kitapta okumuşlardı.

Skye'ın kapısının çerçevesi müzik yüzünden tıkırdıyordu. Rahatsız edici bir sürü konuşmanın ardından Dr. Carol, en iyisinin polise gitmek olduğuna beni ikna ettiği konusunda kendini ikna etmişti. Adrienne ölmüş, Dani nezarette, Julia hastanede ve Heather kayıpken (ayrıca kundakçılık yaptığından şüpheleniliyorken) güvenlik güçleriyle işleri çözmeye ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olacağını söylüyordu. Polis sorular soracaktı, ben de onlarla işbirliği yapmalıydım. Kabul ettim.

"Çok yorgunum," dedim. "İzin ver bugün kafamı toparlayayım, yarın sabah ilk iş gideriz."

Dr. Carol bana sarıldı.

"Zarar görmene neden olabilecek bir durumun oluşmasına yol açacak hiçbir şey yapmayacağım, Lynnette," dedi. "Güvende olmanı sağlayacağım."

Gün doğduğunda burada olmaya hiç niyetim yoktu.

Skye'ın kapısı kilitli değildi ve ardına kadar açılınca odasından taşan müzik bir kamyon gibi üzerimden geçti. Bas ve Auto-Tune otobanında kaybolmuştum. Ses havayı yarıyordu. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

İçerisi temizlik malzemesi kokuyordu: Febreze ve halı şampuanı. Yerlere dağılmış, bir köşede yığılmış, açık bir spor çantadan taşan, yatağının üstünde öbek öbek duran kirli çamaşırlara rağmen odada kirli oğlan havası yoktu. Halı nötr bir renkti –Sisal mı? Kum rengi mi? Kumtaşı mı?– ve Skye masasında, üzeri çıplak, sırtı bana dönük hâlde bilgisayarına gömülmüştü. Halojen masa lambasından gelen ışık haricinde oda karanlıktı. Ona seslendim ama sesim müziğin içinde kaybolup gitti. İnsanlar kendilerini nasıl bu kadar savunmasız bırakabiliyordu? Arkamı sürekli görebilmek için ben bilgisayarıma bir ayna yapıştırmıştım.

Karnını ovalıyormuş gibi görünüyordu ama biraz daha yaklaşınca şortunun dizlerine kadar inmiş olduğunu fark ettim. Şiddetle başa çıkabilirdim ama bu manzara ağzımın kurumasına, avuç içlerimin karıncalanmasında neden oldu. Bence terapistinin yirmi altı yaşındaki oğlunu otuz bir çekerken gören biri için oldukça doğal bir tepkiydi bu.

Aniden kirli kıyafetlerimin altındaki vücudumu fazlasıyla hissettim. Omzuna mı dokunsam yoksa dönüp odadan mı çıksam, bilemedim. Ben seçeneklerimi düşünürken o göz ucuyla beni fark etti, elektrik çarpmış gibi sandalyesinden fırladı, kendini örtmeye çabaladı, benden uzaklaşmaya çalıştı; elleri kasığında, şortu dizlerindeydi, dengesini kaybetti, ellerini sağa sola savurarak sertçe poposunun üstüne düştü, penisi açıkta kaldı.

"Sorun yok!" diye bağırdım, silahsız olduğumu göstermek için avuçlarımı ona doğru çevirerek.

Müzik yüzünden ne söylediğini duyamıyordum fakat dudaklarının hareketinden, "Tanrı aşkına!" ve "Odamdan defol!" dediğini anlayabiliyordum.

Şortunu kalçasının üstüne çekti ve üzerinde *Pablo Avcılık ve Yem* yazan kirli bir tişört alıp üzerine geçirdi. Uzaktan

kumandayı aldı ve müziğin sesini artık dişlerimi tıkırdatmayana kadar kıstı.

"Anneme söyleyeceğim," dedi.

Fakat beni dışarı atmadığını fark etmiştim. İşte size yirmi altı yaşında biri: tuhaf bir kadın seni çavuşu tokatlarken yakalıyor ama tüm öfkenle ona saldırmıyorsun çünkü belki de şansın yaver gider.

"Böyle şeylere ilgi duyduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi kaşlarını çattı ama ben başımla bilgisayarı işaret edince yanakları kıpkırmızı oldu ve odanın diğer ucundan atılıp laptopunu kapattı. Ortalama Amerikan erkeklerinin tahrik olduğu şeylere şaşırmadığım bir zaman olmayacaktı.

Utandığı için öfkelenmiş bir hâlde, "Ne istiyorsun?" dedi.

Böyle olmazdı. Bana kendi isteğiyle yardım etmesi lazımdı.

"Güven bana," dedim. "Senin pornonun, yanında Kâşif Dora gibi kalacağı şeyler gördüm."

"Lütfen," dedi sesini alçaltarak, "'pornon' demez misin?"

Sabahtan beri düşünüyordum. Kimseden bir şey rica etmekten hoşlanmıyordum ama eğer bu kişi Dr. Carol'ın oğluysa ve şu an burada, bu evdeyse, denememek ahmaklık olur diye düşündüm. Ayrıca onu kendi tarafıma çekmem gerekiyordu.

"Bilgisayarlardan anlar mısın?" diye sordum.

"Annemin işi için internet sitesini ve tüm eposta sunucularını ben kurdum," dedi.

"Beni arabayla daireme götürmen, içeri gizlice girmeme yardım etmen ve bilgisayarıma kimin girdiğini bana söylemen gerek."

"Neden?"

"Beni götürmen gerekiyor çünkü bir arabam yok, içeri gizlice girmeme yardım etmen gerekiyor çünkü polis bina-

mı gözlüyordur ve bilgisayarıma kimin girdiğini söylemen gerekiyor çünkü arkadaşlarımı kimin öldürdüğünü öğrenmeliyim. Bunları bedavaya yapmanı beklemiyorum elbette."

"Ne kadar?" diye sordu.

"Beş yüz dolar."

"Tamam," dedi. "Saat onda alt katta buluşalım. Şimdi defol."

Sonra döndü ve müziğin sesini öyle bir açtı ki gözlerimin içindeki sıvı titredi.

Dr. Carol'a herhangi birine güvendiğimden fazla güvenmiyordum ve bu, çocukları için de geçerliydi. Dr. Carol mutfakta birine telefon edene kadar bekledim, sonra o aydınlık eklenti binaya döndüm ve ofisinin kilidini böyle şeyler için taşıdığım eski bir kütüphane kartıyla zorlayarak açtım. Eğer kendi eposta adresini bile kurmaktan anlamıyorsa belgelerini hâlâ fiziksel olarak sakladığını düşünüyordum ve gerçekten de L şeklindeki çalışma masasının altında dosya dolapları vardı.

Önce, sandalyesinin hemen sağındaki en üst çekmeceye baktım çünkü ailesiyle ilgili evrakları orada sakladığını düşünüyordum ve haklı çıkmaktan mutluydum. Elliott, Pax, ardından da Elliott, Skye. Eğer bu gece Skye'ın arabasına bineceksem ne tür bir tehditle yüz yüze olduğumu bilmeliydim.

Skye'ın UC Berkeley tarafından verilmiş bir üniversite öğrenci belgesi vardı; hiç disiplin cezası almamış, hiç tutuklanmamıştı. Saman nezlesi için yazılan Patanase dışında sürekli kullandığı bir ilaç yoktu. Küçükken R'leri söyleyemediği için gittiği konuşma terapisi dışında psikiyatrik bir tedavi görmemişti. Temizdi veya bir erkeğin olabileceği kadar temizdi. İşe yarardı.

Diğer çekmecelere de baktım. Birbiri ardına sıralanmış, soyadı önce yazılmış hasta isimleri: Dier, Sandra; Klein,

Deborah; Mason, Tamara; Moraine, Violet; Sanchez, Vera. Hepsi kadındı ama bu çok da tuhaf değildi çünkü Dr. Carol şiddet kurbanları üzerine uzmanlaşmıştı ve kadınların fazlasıyla karşılaştığı tek şey buymuş gibi görünüyordu. Birkaç dosyayı karıştırdım ve hepsinin de bir canavarla karşı karşıya gelen fakat onu öldürmeyen kadınlar olduğunu gördüm. Doğmamış kurtulan kızlar.

Çekmeceyi kapattım ve masanın üstüne baktım. Üstünde çerçevelenmiş diplomalar, alıntılar, Dr. Carol'ın Arnold Schwarzenegger'la tokalaşırken bir fotoğrafı, *Time* dergisinin Dr. Carol'ın Adrienne ve Julia'yla birlikte poz verdiği kapağı vardı. O üçünün o zamanlar yaptığının aksine, benim basınla o şekilde bir ilişkim yoktu. O şekilde herkesin gözünün önünde olma fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Dr. Carol'ın bilgisayarının yanında, içinde tek bir karton dosya bulunan bir dosya rafı vardı. Dosyayı açtım ve iç kapağa ataçla tutturulmuş tanıdık bir surat gördüm: Fugate, Stephanie; bir daha asla yapamayacağı bir gülümsemeyle bakıyordu. Bu şapşal ve savunmasız gülümsemedeki bir şey beni tetikledi ve bir an gözümün önüne Gillian'ın gülümsemesi geldi; Gillian'ı daha fazla düşünmemeye uğraştım, onu ne olursa olsun zihnimden uzak tutmaya çalıştım çünkü o zaman onun başına gelenleri düşünecektim; sonra her şeyi eski hâline getirerek ofisten çıktım ve ağlamaya başlamadan önce kapıyı tekrar kilitlemeyi başardım.

Spor odasında oturup karşımdaki duvara bakarak Gillian'ı, onu nasıl kurtaramadığımı düşünmemeye ve kesinlikle kaçıp Julia'yı nasıl evimin zemininde öylece bıraktığımı aklıma getirmemeye çabalayarak oturdum. Uzun, çok uzun bir zaman boyunca bunu düşündüm. Gece oluncaya kadar bir hamle yapamazdım ve tanıdığım insanları nasıl yarı yolda bıraktığımı düşünmeye başlayınca zaman su gibi akıp gidiverdi. Pax

kapıyı çalıp akşam yemeğine gelip gelmeyeceğimi sorunca, annesine bu gece erken uyuyacağımı söylemesini rica ettim. Yarın polislerle konuşacağım büyük gündü.

Bizim, Dr. Carol'ın işi olduğumuzu biliyordum ama o dosyaları görmek kendimi bir koleksiyon malzemesi gibi, sınırlı sayıda üretilmiş bir aksiyon figürü gibi, panoya iğnelenmiş bir kelebek gibi hissetmeme neden olmuştu. Fugate, Stephanie'nin dosyasını yerine koymadan önce biraz incelemiştim. Kızıl Göl'deydi çünkü üç sene önce, on üç yaşındayken, okulun tenis koçu en başarılı tenisçisine kafayı takmış, oyuncularını zehirlemeye başlamıştı ve Fugate, Stephanie; adamın ofisindeki bir toplantıda koç ona ölümcül dozu veremeden bunu fark etmişti. Kızıl Göl onun ilk faciası değildi, devam filmiydi. O da bizim gibiydi. Zavallı çocuk. Dr. Carol'ın koleksiyonuna eklenmiş yeni bir bebek daha.

Saatim 9.57'yi gösterdiğinde, kaçış çantam sırtımda, bel çantam belimde, sessizce koridora çıktım. Dr. Carol'ın evin arka tarafında, berrak, kendinden emin bir sesle telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. Ben Skye'ın beklediği yan taraftaki kapıya giderken onun sesi de gittikçe alçaldı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Skye.

Aşağı doğru baktım. Evden gizlice çıkmak için fazla hantal ve gürültülü asker botları giymişti.

"Ayakkabılarını değiştir," diye fısıldadım.

"Bunlar Under Armour'larım," diye geri fısıldadı. "Çok havalılar."

Gözlerimi devirdim. Oğlanlar ve oyuncakları. Evin yan kapısını açtı ve ikimiz de kulak kesildik fakat Dr. Carol'ın sesi hiçbir şey olmamış gibi mutfakta yankılanmaya devam ediyordu. Bu iyiye işaretti. Sessizce garaja girdik. Oğlanın botları tam da beklediğim kadar gürültü çıkarıyordu.

Ben mutfak kapısını arkamdan kapatamadan cırtlak bir ses, "Hey!" dedi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Bu Pax'ti. Kapıyı onun suratına kapatmaya kalktım ama kapıyı tuttu.

"Evden mi kaçıyorsunuz? Randevuya mı çıkıyorsunuz?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

Fakat bunun ardından ne yapacağımı bilmiyordum. Ona vurmalı mıydım? Onu bağlayıp ağzına bir çaput mu tıkıştırmalıydım? Ağabeyine döndüm.

Skye, Pax'e, "Anneme söyleme," diye fısıldadı.

Küçük ucubenin gözbebekleri ufalarak iki kara iğne deliğine döndü.

"Karşılığında ne vereceksin?" diye fısıldadı.

En azından artık fısıldıyordu.

"Ona bir şey versen iyi olur," dedi Skye bana.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Pax ayak değiştirerek zıplarken evin içini kontrol etmek için başını çevirdi, sonra suratında bir palyaço sırıtışıyla bana döndü.

Bugün daha önce de bana itelemeye çalıştığı çizgi romanı sallayarak, "Kitabımı satın al," dedi.

Cüzdanıma uzanarak, "Beş dolar nasıl?" diye fısıldadım.

"Yüz dolar nasıl?" dedi.

Ona şöyle bir baktım ama ciddi görünüyordu. Skye'a baktım, o da omuzlarını silkti. Çok yardımı dokunmuştu. Küçük kardeş tarafından esir alınmıştık; beş tane yirmilik saydım ve küçük bir kız kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlayıverdim. Göğsümün derinliklerinde bir sızı duydum ve bu da karşımdaki veletten daha çok nefret etmeme sebep oldu. Çizgi romanı elime tutuşturuverdi; onu aldım ve çantama tıkıştırdım.

"Sayanora, enayiler!" diyerek güldü.

Skye, "O fikrini değiştirmeden gidelim," dedi ve yürüyerek Dr. Carol'ın garajından gecenin karanlığına çıktık.

KATLİAM FİLMLERİ YAPMAK

///

Doğrudan video disk için yapılmış olmasına rağmen, *Panhandle Et Kancası* serisinin en iyi filmlerinden biri 1988'de çıktı (*Panhandle Et Kancası IV: Yeni Nesil*) ve aynı yıl *Yaz Katliamı* serisinin de en popüler filmi vizyona girdi: *Yaz Katliamı VI: Bitmeyen Kötülük*. Fakat ertesi sene çıkan iki film neredeyse bu türün sonunu getiriyordu: *Ölümcül Rüyalar* ve *Cücelerin Dönüşü*. Genel izleyici için *Ölümcül Rüyalar*, gösterişli klişeler barındıran ideal gotik katiliyle, dikkat çekici, seri olmaya müsait, düzgün bir Hollywood filmiydi fakat bu filmin başarı yakalamasıyla katliam filmleri sanatsal bir çıkmaza girdi. Kanadalıların türe naçizane katkısı *Cücelerin Dönüşü* hakkında ise ne kadar az konuşursak o kadar iyi olur. Dört yıldan kısa süre içinde *Katliam Zilleri*, doğrudan video olarak dağıtılmak üzere çekilecek ve görünüşe bakılırsa bu türün tabutuna son çiviyi çakacaktı.

–Haykıran Bakireler ve Palalı Canavarlar: Katliam Filmleri Yapmak, Jonathan Stokes, 2008

Skye vites değiştirirken, "Gerçekten de yerde oturmamanı tercih ederim," dedi.

Yolcu koltuğunun önündeki boşluğa sığışmıştım; dizlerim çenemde, sırtım kapıya dayalıydı ve torpido gözü yüzünden başımı öne eğmek zorunda kalmıştım. Dışarıda beni arayan gözler vardı. İşimi şansa bırakmayacaktım.

"Bu konu tartışmaya kapalı," dedim.

Skye iç geçirdi ve sürmeye devam etti, karşıdan gelen arabaların farları uzun yüzünü sağdan sola doğru tarıyordu. Sağdan sola doğru. Arabada yolculuk etmek hep uykumu getirmiştir; kafam düşer, gözkapaklarım ağırlaşır, göğsüm uyku kokusuyla dolar.

Skye sağa döndü ve kapının kolu sırtıma battı. Kaçış çantam yarı açık hâlde koltuğun üstündeydi ve elim de içinde, 22'liğimi kavramıştı. Elim terlemiş gibi hissediyordum.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Skye.

"Ne?" dedim.

"Odamdayken, benim izlediğim şeyleri Kâşif Dora gibi gösterecek şeyler gördüğünü söylemiştin," dedi. "Ne mesela?"

Bu uyarı işaretlerinden biriydi: anormal şeylere duyulan cinsel ilgi. Uykum açılmıştı. Silahımı daha sıkı kavradım.

"Affedersin," dedi. "Bir sapık gibi konuştum."

Bakışlarını bana kaydırdı ve utanmış bir tavırla hafifçe

gülümsedi. Ondan sadece biraz daha küçükken, ağzımdan çıkan her bir sözcüğün beni nasıl utandırdığını hatırladım. Onu bu seferlik hoş görecektim.

"Kenneth Hampson diye bir adam var," dedim. "Çöl Meleği adıyla Laredo dışındaki erkek izci kamplarına dadanmıştı. Hapisten şöyle bir numara yürütüyor: menisini şişelere koyup Melek Tohumu adıyla satıyor."

"Yok artık!" dedi Skye. "Hadi be!"

"Gardiyanlardan biri onları termosuna koyup dışarı çıkarıyor," dedim. "Sonra da internetten satıyor."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Dışarıda kocaman bir dünya var," dedim. "Herkes bu psikopatlardan bir parça istiyor. Buna *cinayet hatıralığı* diyorlar. Kurbanlarının mezarlarından toprak. Beyaz Satenli Şövalye başını gövdesinden ayırdığı sırada Colleen van Deusen'in giydiği mezuniyet balosu elbisesi. Elbise tam sekiz bin dolara satıldı."

"Bütün bunlar nasıl yanlarına kalıyor?" diye sordu.

"Mezuniyet balosu elbisesini kızın ailesi sattı," dedim. "Bazen paraya vicdanının rahatlığından daha çok ihtiyacın olur."

"Sen hiç öyle bir şey yaptın mı?" diye sordu.

Makul bir soruydu ama beni sinirlendirdi. Açık bir yarayı deşmişti. Sakinleşmek için beşe kadar saydım.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Böyle şeyleri seviyorsun," dedi. Bu bir soru değil, bir beyandı ve sesinden, tıpkı annesi gibi çocuğun da beni yargıladığı belliydi.

Araba bir viraja girdi ve Skye ilerlemeden önce trafiği kontrol ederken omuzları sağa sola kıvrıldı. Sonra öyle hızlandık ki motorun gürültüsünden sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldım.

"Sanki bu hayatı ben seçtim," dedim. "Sanki bu hayatı

ben tercih ettim. Ben kendi işime bakıyordum ve bir gün kapımdan içeri bir canavar girdi. *Girilmez* tabelalarını görmezden gelip eski bir akıl hastanesine girdiğim için değil, evimi eski bir Kızılderili mezarlığının üzerine inşa ettiğim için değil. Bunu ben 'istemedim', bu benim başıma geldi."

"Evet," dedi yüksek sesle. "Ama orada takılıp kalmışsın. Yani, annem bunun, yüz yıl falan önce başına geldiğini söylemişti. Hayatına devam edebilirdin."

Sırtım ağrımıştı. Oturma şeklim, Ricky Walker'ın ziyaretinden beri zaten iyi durumda olmayan sol böbreğimi sıkıştırıyordu. Kendimi yolcu koltuğuna atma isteğimle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Haklısın," dedim. "Kimse başına gelen en korkunç şey tarafından tanımlanmak durumunda kalmamalı. Ne yazık ki o şeylerin geri dönüp bizi tekrar öldürmeye çalışmak gibi kötü bir huyları var. Bir süre sonra hayatının, canavarların ziyaretleri arasında yaşadıkların olmadığını, hayatının *o canavarlardan ibaret olduğunu* fark ediyorsun."

"Ama internetten menisini satan bir adama da bakmak zorunda değilsin," dedi sola dönerken. Bu benim zavallı böbreğimin üzerindeki baskıyı biraz azalttı. Tabancamı sol elimle tutuyordum ve omzum yanmaya başlamıştı.

"Gazete okur musun?" diye sordum.

Memnuniyetle, "Hayır," dedi.

"Çevrimiçi haberler?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Neden?" diye sordum. "Orada okuduklarının hiçbiri senin başına gelmeyecek ki. Deepwater Horizon'ı bilmeden de hayatına devam edebilirdin. Haberleri okumana ne gerek var ki?"

"Çünkü dünyada neler olup bittiğini bilmek istiyorum," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

Bunu biraz düşündü, sonra başını iki yana salladı.

"Aynı şey değil," dedi. Ben tamamen aynı şey olduklarını söyleyemeden, "Senin sokağına geliyoruz," dedi.

Sağa döndü. Böbreğim acıdı.

"Yavaş ilerle," dedim. "Üzerinde televizyon kanalı logosu veya büyük anten olan bir kamyonet var mı diye bak."

Fazla yavaş ilerliyordu ve başını sağa sola fazla şüphe uyandıracak şekilde çeviriyordu ama elimdeki tek ortak oydu. Sadece yakalanıp ikimizi de ele vermemesini umuyordum. Ölmek istemiyordum ve Dr. Carol'ın, oğlunu bu karmaşanın içine sürüklediğimi öğrenmesini de istemiyordum.

"Üç kamyonet," dedi. "KTTV, KTLA ve bir de logosuz ama üçü de yan yana park etmiş."

"Tamam," dedim. "Şimdi yeni model dört kapılı bir sedan ve içinde hiçbir şey yapmadan oturan iki adam var mı diye bak."

Neredeyse sokağın sonuna gelmiştik.

"İşte orada!" diye heyecanla fısıldadı. "Gri Pontiac Bonneville. Biri beyaz biri siyahi iki adam, Red Bull içiyorlar."

"Sürmeye devam et," dedim. "Sokağın sonundan sağa dön. Hızlanma, yavaşlama. Sadece sakince ilerle."

Ona söylediğim şekilde arabayı sürdü, ben de onu binamın arkasındaki otoparka yönlendirdim. Uzanıp arabanın kapısını açtım, sonra ağrıyan kemiklerimi arabadan çıkardım. Yaptığım ilk şey yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı taramak oldu. Tahmin ettiğim gibi arka tarafta sadece içeriden açılan tek bir kapı olduğu için buraya adam koymak akıllarına gelmemişti. Daha kolay ulaşabilmek için silahımı alıp bel çantama koydum.

"Arabama silah mı soktun?" dedi dehşet içinde.

"Çantamdaydı," dedim.

"Bana mı doğrultmuştun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Kesinlikle bana doğrultmuştun!" dedi.

Turuncu sokak lambaları yüzünün balkabağına benzemesine, gözlerinin etrafında da pandalarınki gibi koyu gölgeler oluşmasına neden olmuştu. Arka koltuğundan bir Trader Joe's alışveriş poşeti kaptım.

"Biraz erkek ol," dedim. "Şöyle yapman gerekiyor: Arabandan birkaç parça eşya al ve şu poşeti doldur. Binanın etrafında dolan ve apartmanın kapısına git. İşte anahtarlar. Gezintiye çıkmış gibi yürüme, duraksama, etrafa bakınma. Buraya aitmişsin gibi, hatta biraz sıkılmış gibi, otoriter bir havayla yürü. Asansöre binip ikinci kata çık, sonra merdivenlerden geri in ve şunu kullanarak yangın çıkış kapısını aç."

Etrafa bakındım ve boya kazıma aletini dün binanın arkasına attığım yerde buldum.

"Beni vuracaktın," dedi.

"Paranın geri kalanını istiyor musun?" diye sordum.

Ona henüz iki yüz dolar vermiştim. Başını salladı. Parayı çıkardım.

"Arka kapıyı açarken sakın acil durum çubuğunu ittirme," dedim. "Şimdi planı bir de sen tekrar et."

Tekrarladı, sonra yanında hışırdayan poşetiyle binanın ön tarafına gitti. Sırtı önce turuncu, sonra karanlık bir gölge oldu, sonra da yok oldu. Şortu düşük ve bol değil de kısa ve dar olsaydı, saçı düzgün ve kısa kesimli olmak yerine dağınık ve uzun olsaydı, Tommy'nin ikizi olabilirdi.

Julia'nın bir teorisi vardı.

"Biz sadece liseli oyun kurucularız ve hâlâ adamın 72'de attığı gol pasını konuşuyoruz," demişti. "Lise herkesin en güzel dönemiydi. Bizim içinse lise, yaşadığımız travmanın

anılarıyla iç içe geçmiş bir yer. Biz de diğer insanlar gibi nostaljiden normal olarak hoşlanıyoruz fakat bu muhteşem olması gereken dönemi zihnimizde canlandırdığımızda aklımıza sadece bizi öldürmeye çalışan insanlar geliyor. Bizim için nostalji ve şiddet kopmaz bağlarla birbirine bağlı."

Onun yoğun bakımdaki hâlini gözümde canlandırdım; yüzü morluklar içindeydi, onun için nefes alan bir makineye bağlıydı ve omuriliği büyük ihtimalle yeniden parçalanmıştı. Bu benim suçum değilmiş gibi hissetmeye çalıştım.

Kapının diğer tarafından bir tıkırtı geldi, metalin başka bir metale sürtünme sesi duyuldu, sonra bir tık sesiyle kapı açıldı ve otopark içeriden yayılan ışıkla aydınlandı. Ben içeri süzülürken güveler de aralık kapıdan kendilerini içeri atmak için yarışıyorlardı.

"Seni gördüler mi?" diye sordum.

"Resmen yanlarından geçip gittim," dedi Tommy. Yani Skye. Bunu söyleyen Skye'dı.

Merdivenlere yönelerek, "Hadi gidelim," dedim.

İlk basamakta dikilmeye devam edip popoma bakarak, arkamdan, "Asansöre binmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim. "Sadece üç kat var."

Homurdandı fakat birkaç saniye sonra ayakkabılarının birkaç basamak arkamdan gelen sesini duydum. Üçüncü kata çıkınca bana yetişmesi için durup bekledim, sonra dikkatle acil durum çıkış kapısını araladım. Dairemin bulunduğu katın koridorunda kimse yoktu, ben de hızla ilerledim. Birilerinin gözetleme deliğinden bakıp beni görmesini istemiyordum. Skye sanki umurunda değilmiş gibi sakin sakin yürüyordu.

Kapımda üç kat sarı polis bandı ve Burbank polisinin kapımı mühürlediğini söyleyen bir belge vardı. Ayrıca yeni takılmış metal halkalara geçirilmiş bir de asma kilit vardı.

"Lanet olsun," dedi Skye. "Sanırım buraya kadarmış."

Kaçış çantamı karıştırdım ve içinden ufak bir kese çıkardım. Kesenin içinden bir alyan anahtarı çıkardım ve asma kilidin anahtar deliğine soktum, üzerine biraz bastırdım, sonra törpüleyerek maymuncuğa çevirdiğim ince demir testereyi kullandım ve yaklaşık yirmi saniye içinde kilidi açmayı başardım.

"Vay be." Skye ıslık çaldı.

Gururum okşanmış bir hâlde, "Sessiz ol," dedim.

Mührü kırdım ve kapıyı ittim. Kafesim açık duruyordu. Balyozlarla açmış olmalıydılar. Menteşeleri yamulmuş ve kapı neredeyse ikiye katlanmıştı. Oda, sokak lambalarından gelen ışıkla turuncuya boyanmıştı. Perdelerim paramparça hâlde yerde yatıyordu. Kırık pencerelerden, yürüyen ve arabalarını nereye park ettikleri hakkında konuşan bir çifti duyabiliyordum; kız gülüyordu. Dairemdeki her şey gitmişti. İçerisi boştu.

"Soyulmuşsun," dedi Skye arkamda biterek. "Çok kötü."

"Kanıt oldukları için," dedim.

Skye'ı giriş kapısının yanında bırakarak evi incelemeye başladım. Oturma odasının ortasında, yerde açık duran bir kitap vardı; sayfaların üzerine bir bot izi çıkmıştı ve hemen yanında kahverengi sürüklenme izleri vardı: Julia'nın kanı. Banyoda, duş çubuğuna asılı yalnız bir sutyen vardı. Dört kasamın hepsi de matkaplarla patlatılmıştı ve hepsi açık, boş duruyorlardı.

Oturma odasında Skye çömelmiş, bir şeye bakıyordu.

"Bitkini yere atmışlar," dedi.

Onu kenara ittirdim.

Kura! dedim içimden, hayatta olduğu için çok rahatlamıştım.

Ondan buz gibi bir sessizlik dışında herhangi bir yanıt

alamadım. Köşede sahipsiz bir çöp parçası gibi yatıyordu. Kökleri bir toprak topağına tutunmuştu. Mutfaktan bir çorba tenceresi buldum ve elimden geldiğince çok toprağı avuç avuç içine doldurdum, sonra da Kura'yı içine yerleştirdim. Fazla büyük gelmişti. Musluğu açıp onu suladım.

Skye mutfağın kapısından, "Buraya bunun için mi dönmüştün?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama bitkimi öldürmenin de gereği yok."

Ya da kaçıp onu ölmesi için geride bırakmanın, diye ekledi Kura zihnimde.

Ona, *Özür dilerim*, dedim ama o bir kez daha sessizliğe bürünmüştü.

Kura'yı oturma odasına götürdüm. Koşu bandı ve çalışma masam hâlâ buradaydı. Kura'yı koşu bandının üzerine koydum, sonra masamın önünde çömeldim.

Monitörler gitmişti; klavye, fare, hatta yazıcım bile gitmişti. Masamın altında, yerde duran bilgisayar kasasını almışlardı fakat duvarı oyarak bir kablo yığınının arkasına sakladığım bir tablaya bastım ve tabla açılınca gerçek bilgisayar kasam ortaya çıktı. Onların aldığı bilgisayar kasası sahteydi. Bir demek hiç demektir, iki demek bir demektir.

"Bunu açmak istiyorum," dedim Skye'a, kasayı çıkararak.

"Elbette, annemin evine götürebiliriz," dedi.

"Burada yapabilir misin?"

"Bagajımda bozuk bir laptop var," dedi. "Ekranını ve klavyesini kullanabiliriz."

"Git getir," dedim. "Arka kapıdan çık ve kapının önüne de bir şey koy, kapanmasın."

O gittiğinde mutfağa geçip lavabonun altındaki dolabı açtım. Dolabın dip tarafındaki tahtalardan biri yerinden çı-

kıyordu; kolumu dolapla zemin arasındaki boşluktan içeri sokabilene kadar önümdeki temizlik malzemelerini kenara çektim. Parmaklarım pürüzsüz plastiğe dokundu.

Büyük, kilitli buzdolabı poşetini çekip çıkardım. İçinde, yirmilikler hâlinde üç büyük ve ağır rulo şeklinde üç bin dolar vardı. Parayı kaçış çantama koydum.

Yirmi dakika sonra Skye, aylak aylak yürüyüp ıslık çalarak, kolunun altında bir laptop ve kablolarla göründü. Bu genç neslin "acele" kelimesinin anlamını gerçekten öğrenmesi gerekiyor.

"Ne?" diye sordu benim ona dik dik baktığımı görünce. "Doğal davranmamı söylemiştin."

Birkaç dakika sonra bilgisayarını benim kasama bağlamıştı. Yerde yan yana oturduk. Sabit durmak için bütün enerjimi harcamam gerekiyordu. Aşağıda üç haber minibüsü, bir sivil polis arabası varken birinin suç mahallini kontrol etmek için yukarı gelmesi an meselesiydi. Asansörün kapılarının gürültüsünü veya koridordaki ayak seslerini duymak için tüm dikkatimle dinliyordum. Asma kilidin yerinde olmadığını görüp içeri girmelerinden endişe ediyordum. Ya da sokaktan geçen birinin tavanı aydınlatan laptop ışını görmesinden. Ya da dizlerimizin birbirine değmesinden. Skye'a hızlı çalışmasını söyledim.

"Ne aradığımı bilseydim biraz daha hızlı olabilirdim," dedi.

"İndirdiğim veya bilgisayarıma kendi kendine kurulmuş olabilecek bir şey," dedim. "Birilerinin benim haberim olmadan bilgisayarımdan bazı dosyalar alabilmesini sağlayacak bir şey."

Skye bir dakikadan biraz daha kısa bir süre boyunca, bilgisayarımın çalışmasını sağlayan, bir ünlemler çorbasını andıran kodların arasında gezindi.

"İşte," dedi. "Biri TeamViewer kurmuş."

"O nedir?" diye sordum.

"Bilgisayarını uzaktan kontrol etmeye yarayan bir program," dedi. "Bir süredir bilgisayarındaymış. Bilgisayarına girmişler."

Güvenliğimin ihlal edilmiş olması yüzünden utanç duyuyordum ve Skye'ın bunu bulmasının beş saniye bile sürmemiş olması daha da çok utanmama neden olmuştu. Dikkatsiz davranmıştım.

Savunmacı bir tavırla, "Nasıl yüklenmiş?" dedim. "Ben yüklemedim."

"Herhalde indirdiğin bir şeyle gelmiştir," dedi.

"Bilgisayarımın iyi bir güvenlik duvarı var," dedim. "Antivirüs yazılımım da var."

"Evet ama bunu bir kez bilgisayarına indirdikten sonra erişim izni yükleyebilirler, o yüzden bilgisayar sistemin fark etmemiştir," dedi.

"Peki en başta bilgisayarıma nasıl girmiş?" diye sordum. Derimin gerildiğini hissediyordum. "Biri buraya mı girmiş?"

"Olabilir," dedi. "Ama o kadar dramatik olmak zorunda da değil. İndirdiğin bir eklentinin içine gizlenmiş de olabilir."

"Ben eklenti indirmem," dedim. Ama indirmiştim.

Utah Ceza ve İnfaz Kurumu'ndan indirmiştim. Amazon'dan indirmiştim. Gruptaki diğer kurtulan kızlardan gelenleri indirmiştim. Dr. Carol'dan gelenleri indirmiştim.

Ağzımda kötü bir tat vardı. Güvende olduğumu düşünecek kadar kibirliymişim demek. Kibirli ve aptalmışım, tıpkı Walker'larla tanışmadan önce olduğum gibi. Dünya daha karmaşık bir yer hâline gelmişti ama ben ona yetişememiştim. Ben kapımı korurken onlar içeriye bilgisayarımdan girmişlerdi.

Çok uçlu tornavidamı öfkeyle, sertçe çıkarırken, "Fişi çek," dedim.

Laptopunu uyku moduna geçirdi ve kabloları söktü. Kasamın arka tarafındaki vidaları söktüm ve sabit diski çıkardım, bu arada tornavidam vidanın minicik dişlerinin üzerinde kayıp duruyordu. İşim bittiğinde sağ elimin eklemleri lime lime olmuştu ve acıyordu. Kura'yı aldım, sabit diski çantama koydum, sonra kasayı kapatıp onu da aldım.

"Onu bırak," dedi Skye. "Bir işe yaramaz."

Cevap vermedim. Aydınlık koridorda gözbebeklerim acıyla ufalırken asma kilidi arkamızdan kapattım ve içeriye kimse girmemiş gibi görünmesi için uğraşarak sarı "girilmez" bandını yeniden yerleştirdim. Burbank polisinin mührü konusunda yapabileceğim bir şey yoktu ama şansım yaver giderse onu ahlakı düşük bir gazetecinin yaptığını düşünebilirlerdi.

Bilgisayar kasasını yangın merdiveninden indirdik ve Skye yol boyunca bunun ne kadar aptalca olduğunu, bunu almamıza gerek olmadığını fısıldayarak şikâyet edip durdu ama o bir çocuktu. Ne bilirdi ki? Günün birinde polisin biri buraya geri gelecekti ve kasa burada, içinde sabit disk olmadan bulunursa, Burbank polisindeki dâhiler bile benim onu almak için döndüğümü çünkü içinde önemli bir şey olduğunu anlardı. Ve ben kimsenin sabit diskimi aramasını istemiyordum.

Çünkü içinde kitabım vardı.

Skye'ın arabasına döndüğümüzde bilgisayar kasasını arka koltuğa koydum ve yüz dolar çıkardım.

"İşte," dedim. "Bunu bir McDonald's'taki veya Jack in the Box'taki çöpe atman için sana yüz dolar daha. Herhangi bir

fast food dükkânı iş görür. Onların çöplerini özel temizlik şirketleri ya bu gece geç vakitte ya da yarın sabah erkenden alır, böylece daha çabuk ortadan kalkmış olur."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Skye.

Yüz dolar daha çıkardım.

"Bu beni Bel Air'e götürüp annene söylememen için."

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi. "Biz evde birbirimize çok dürüst davranırız."

Altmış dolar daha çıkardım.

"Sana ulaşabileceğim bir numaran var mı?" diye sordu parayı alırken.

"Neden?"

"Seni haberdar ederim," dedi. "Annemin bildiklerini sana anlatırım."

"Hayır," dedim. "Beni bıraktıktan sonra tüm ailen bizden uzak durmak zorunda."

"Siz her zaman böyle dramatik misinizdir?" diye sordu Skye.

"Hayır," dedim. "Ama bizimle iletişimde kalmak hiçbir zaman güvenli olmayacak. Bizim başımıza gelenler asla sona ermez."

Dışarıda dikilmek gerilmeme neden olduğundan yere çömeldim. Skye direksiyonun başına geçti ve kapıları kilitledi. Güzel. Öğreniyordu.

Otoparktan çıkarken, "Sizin için üzülüyorum," dedi. "Annem altınız hakkında sürekli konuşuyor. Pek bir hayatınız varmış gibi görünmedi bana. Neden size bunları yapan adamları idam etmiyorlar ki? O zaman gerçekten de hayatınıza devam edebilirsiniz."

Kura'yı koltuğa yerleştirerek, "O zaman da başka biri ortaya çıkardı," dedim. "En azından şimdi tehdidin ne taraftan geldiğini biliyorum."

"O adamlar gerçekten de o kadar korkutucu mu?" diye sordu.

"Hayal edebileceğinden çok daha korkutucu," diye yanıt verdim.

Bana baktı.

"Aptal gibi görünüyorsun. Hadi, dışarısı tamamen karanlık."

Nedense bu oğlanın karşısında aptal gibi görünmek kendimi mahcup hissetmeme neden oldu. Oğlan değil. O yirmi altı yaşındaydı. Ben onun yaşındayken hayatım bitmiş, mahvolmuştu. Vitese çarpmamak için kendimi dikkatlice yukarı çekerek koltuğa oturdum ve emniyet kemerini bağladım.

"Bu şekilde kendini daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu. "Neredeyse normal bir insan gibi görünüyorsun."

Bana gülümsedi. Bu oğlanda şeytan tüyü vardı. Ben de en güzel gülümsememle ona karşılık verdim fakat gülümsememin pek de bir şeye benzemediğini biliyordum.

Arabayla yaklaşık kırk beş dakika yol gittik. 405 numaralı otoyola çıktık ve tepelere yöneldik. Bu şekilde açıkta olmaktan hoşlanmıyordum ama en azından otobanda saatte yüz yirmi kilometre hızla hareket ettiğimiz için şansımız biraz daha fazla gibi geliyordu. Sunset'in etrafında kümelenmiş ufak, sıkıcı mahallelerin içinden geçtik, UCLA'i geride bıraktık ve insanda bir film stüdyosuna doğru gidiyormuş hissi uyandıran West Gate'e vardık, sonra da tepelere doğru tırmandık.

On altı senedir bir yabancının yanında bu şekilde bulunmamıştım. Bu beni sakinleştirmişti. Normal hissettirmişti. Kimsenin saklanmadığından emin olmak için arka koltuğu kontrol ettim. Sonra bir kez daha kontrol ettim. Kabuğumun üst katmanları dökülüp arkama, emniyet şeridine

doğru savruluyordu. Başımı kaldırıp Skye'a bakma riskine girdim. Profilden de Tommy'ye benziyordu. Bu bana işlerin ne kadar farklı olmuş olabileceğini, ne kadar farklı birine dönüşmüş olabileceğimi hatırlattı ve elimi uzatıp onun vites kolunun üzerindeki elinin üzerine koymamak için tüm varlığımla çabalamam gerekti.

Sanki konuşmak istiyormuşum gibi gergin, heyecanlıydım. Cildim çinko kaplıymış gibi elektrikleniyor ve kollarımdaki tüyler ürperip duruyordu. Kendime hâkim olmaya devam ettim. Konuşmaya başlamadan önce varacağım yere birkaç sokak kalana kadar bekledim.

"Beni köşede bırak," dedim.

Skye sağa çekti ve durdu. Sanki ilk randevularının sonuna gelmiş sevgililer gibi ön koltuklarda oturuyorduk. Bu, anlamlarla yüklü bir âna dönüşmüştü. Rahatsız edici olmaya başlamıştı. Sokak lambasının aydınlattığı yanaklarındaki ayva tüylerini gördüm. Bana bakıyordu ve benim nefesim tutuluyor, yüreğim sıkışıyordu.

Silahı yoktu. Koruması yoktu. Tommy'nin o gece kapısının zili çalmadan hemen önceki hâline benziyordu. Aniden ona bir şey vermek istedim, onu güvende tutacak, beni hatırlamasını sağlayacak bir şey. Sadece ona ait olacak, eğer başına bir şey gelirse işlerin farklı olmasını sağlayacak, onun bizden birine dönüşmesini engelleyebilecek bir şey.

Ona doğru eğildim ve o da bir anda hiç kıpırdamamaya başladı. Göğsü hareket etmiyor gibiydi. Dudağımı onun kulağına yaklaştırdım ve ılık, nemli nefesimin onun mercan pembesi kulak kıvrımını okşadığını hissettim.

"Asla ama asla gardını indirme."

Çok bir şey değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Sonra kendimi arabadan dışarı attım ve uzaklaştım.

David Foster Wallace değilse kimse bir gazetecinin, öyküsünün bir parçası olmasını istemez fakat Heather DeLuca'nın çılgın, karmakarışık dünyasını anlamanın ilk adımı, onun bu röportajı nasıl bir performans sanatı eserine dönüştürdüğünü anlayabilmekten geçiyor. Facebook aracılığıyla iletişime geçen DeLuca, açılış sahnesinde insanı hayrete düşüren 46 mesaj göndererek (a) hikâyesinin daha önce hiç duyulmamış detaylarını gözler önüne sereceğine söz vermiş, (b) bu gazeteciye "Rüya Kralı" cinayetleri yüzünden altı defa müebbede çarptırılmış olan Rudolph Kring'in suçlu olmadığını gösteren fiziksel kanıtları olduğunu söylemiş, (c) Kring'in evi/işkence zindanı olan, artık kapanmış ilkokulda yapılacak bir fotoğraf çekimi için poz vermeyi teklif etmiş ve (d) yukarıdakilerin tümü için 47.832 dolar talep etmiştir.

Sohbet cep telefonu mesajları, faks makinesi ve telefonla devam etmiş ve tüm bu süreç boyunca, biz aşağıdaki özel röportajı yapmayı kabul edene kadar Bayan DeLuca ücretini sürekli düşürmüştür. Son ücret mi? 450 dolar.

Yani sevgili okur, eğer iğrenç saçmalıklarla ve tatsız komplo teorileriyle dolu, mantığa tam bir kamikaze saldırısı sayılabilecek bu metin size rahatsız edici, üzücü ya da düpedüz acayip gelirse, lütfen Bayan DeLuca'dan 47.382 dolarlık bir indirim aldığınızı hatırlayın.

O zaman bile fiyatın fazla yüksek olduğunu düşünebilirsiniz.

– "Amerika'nın Rüya Kızının Kâbus Gibi Yaşamı",
Rusty Squires III, *The Believer*, Ağustos 2008

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU VIII:
Kurtulan Kızların Gecesi

Skye'ın, fren lambalarının ışığı ağaçları aydınlatarak üç hamlede dönüp tekrar tepeden aşağı indiğini görene kadar yerimden kımıldamadım, sonra çalılıkların arasına doğru çekildim ve sokağı gözleyerek ve Skye geri gelecek mi diye bakarak, kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için bekledim.

Kaçış çantam sabit disk yüzünden ağırlaşmıştı ve belime baskı yapıyordu. Ağırlığı bir tondu. Neden olmasındı ki zaten? İçi herkesin sırlarıyla doluydu.

Russell Thorn'u suçluyordum. CNN'e çıkıp on dakika konuşmayı kariyerinin zirvesi olarak gören o fırsatçı tiplerden biriydi. Öyle ya da böyle hepimizle röportaj yapmış ve o arada benim biraz fazladan para kazanmak için birkaç sahte isim kullanarak aşk romanları yazıp yayımladığımı anlamıştı. Ne kötü bir espriydi bu, değil mi? Hayatı boyunca bir tane bile ciddi ilişkisi olmamış bir kadın, lise aşklarıyla ikinci bir şans yakalayan gizli milyarderler veya haşin öğretmenlerle onların kalbini kıran özgür ruhlu hayvan hakları savunucuları hakkında yazıyordu. Buna katılmıyor değildim ama aynı zamanda bu işte iyiydim ve para da kazanmam gerekiyordu. Belki de bu işte iyi olmamın nedeni tüm bu romantizm işinin benim için bir fantazi olmasıydı. Beni sınırlayacak bir gerçek hayat deneyimim olmamıştı hiç.

Russell benimle iletişime geçmiş ve bana şantaj yapmadan şantaj yapmaya çalışmıştı.

"Ne yapacağımı bilemiyorum, Lynnette," demişti telefonda. "Bu makaleyi ağababalardan birine satabilirim, belki bir kitap anlaşması bile ayarlayabilirim."

"Eğer bunu ifşa edersen bir daha yazamam," demiştim; kamuoyunun önünde yine çırılçıplak kalma düşüncesi, bütün takipçi sapıkların ve ağzını ayırıp izlemeyi seven medya manyaklarının, Lynnette Tarkington'ın sadece gerçek aşkı bulmaya çalışan bir kız olduğunu düşünecek olması midemi bulandırmıştı. Her şeyi silmek zorunda kalacaktım. Yıllar süren çalışmamı. "Kiramı ödemek zorundayım."

"Eğer bunu görmezden gelmemi istiyorsan bana eşit değerde bir şey sunmalısın," demişti.

"Ne gibi?" diye sormuştum.

Russell, "Neden tek taşla iki kuş vurmuyoruz ki?" demişti, sanki planı en başından beri bu değilmiş gibi. "Neden birlikte bir kitap yazıp sadece bize ait bir edebi eser üretmiyoruz?"

Üzerinde ikimizin adı yazan ve kurtulan kızlar hakkında içeriden bir bakış açısı sunan bir kitap için altı haneli bir avans ayarlayabileceğine söz vermişti ama kitapta yeni bilgiler olmalı ve kitap sadece benim hakkımda olmamalıydı. Kitabın adı aniden zihnimde canlanıvermişti: *Kurtulan Kızlar Terapi Grubu*. Dr. Carol bizim gibi travmatik olaylardan sağ kurtulanlar üzerine yaptığı çalışmalarla kariyer basamaklarını tırmanmıştı; belki benim de bundan biraz para kazanmamın zamanı gelmişti, değil mi? Russell'a, gidip teklif toplamasını ama bunu sessizce yapmasını söylemiştim. Galiba benim bilgileri onun kucağına vereceğimi ve onun da bunları ölümsüz bir metne dönüştüreceğini sanmıştı ama telefonu kapattıktan sonra şunu fark etmiştim: Russell Thorn'a neden ihtiyacım vardı ki?

Kitabı kendim yazmaya ve Russell bir teklifle gelince

onu aradan çıkarıp yayıncıyla doğrudan görüşmeye karar verdim. Sinsi bir hareketti ama Russell da sinsi bir adamdı. Sonra yazmaya başladım ve fikrimi değiştirdim.

Normalde içinde helikopter kayağı ve özel adalar olan fantaziler yazardım ama bana bu kadar yakın bir şey hakkında yazmak savunmamı dağıtmıştı. Her şey açığa çıkmıştı: Dani'nin suçluluk duygusu, Heather'ın bağımlılığı, Julia'nın entelektüel iddiaları, Marilyn'in inkârı, Michelle'in kanseri, Dr. Carol'ın ünlü olma sevdası. Bunların hepsini içimden atmak ister gibi hızla yazmış ve her bir kelimeyi yazdığım anda pişman olmuştum. Bunun her bir kelimesi ihanetten başka bir şey değildi. Paraya ne kadar ihtiyacım olursa olsun bunu yayımlayamazdım, ben de Russell'la bütün ilişiğimi kesmiş ve metni de sabit diskimin derinliklerine gömmüştüm. Yazdıklarımı silmeyi göze alamamış ve aptal gibi, metnin güvende olduğunu düşünmüştüm ama hiçbirimizin hiçbir zaman gerçekten güvende olmadığını bilmem gerekirdi.

Russell bana ulaşamadığı için deliye dönmüştü ama ben onun numarasını engellemiş ve eposta adresini de gereksiz filtresine eklemiştim. Editörün birine eli boş dönmek zorunda kaldığı için utançtan yerin dibine girmiş olmalıydı ve utanç erkekleri tetikleyen şeylerden biriydi. Daireme yapılan saldırıyı Russell mı ayarlamıştı? Kurşun geçirmez yelek mi giyiyordu? Ben kaçarken o gerçekten ölmüş müydü? Kitabı sabit diskimden çalmış mıydı? Önce kitabı alıp sonra Julia'yı beklemesi hiç mantıklı değildi gerçi. Kitabı bilen başka kim vardı? O kitabı asla yazmamalıydım.

Her birkaç ayda bir, yazdığım sayfaları yeniden gözden geçiriyor, ara sıra yeni bir şey ekliyordum fakat asıl yapmam gereken şeyin dokümanı çöp kutusuna sürüklemek olduğunu biliyordum. Nedense bunu yapmaya bir türlü elim

gitmemişti ve şimdi birileri onu ele geçirmişti; hayatlarımız hakkında olması gerekenden daha fazlasını biliyorlardı ve Dr. Carol da beni polise götürmek istediğinden, artık güvenli olarak gördüğüm tek yere doğru koşuyordum.

Sokak temizdi; Bel Air sokaklarında yürüyenlerin ya ellerinde bir köpek tasması ya da sırtlarında bir yaprak üfleme makinesi olmasına rağmen elimde taşıdığım çorba tenceresindeki biber bitkisiyle sabah yürüyüşüne çıkmışım gibi ağır ağır ilerleyerek yokuşu tırmanmaya başladım.

Köşede durdum ve kapıya baktım. Sokak kapısının yanında, siyah Tom Ford takım elbisesi ve çelik burunlu döviş botları olan, kulağında da kulaklık şeklinde bir telsiz bulunan iriyarı bir adam dikiliyordu. Demek ki koruma tutmuştu. Akıllıca. Duvarın üstünden tırmanmaya karar verdim. Son derece sinir olsa da Kura'yı çalıların arasına sakladım, sonra koşarak hızlandım, zıpladım, kadının evini dış dünyadan ayıran devasa duvardan uzanan sarmaşıkları yakaladım ve kendimi yukarı çektim.

Yapraklar fazla gürültülü hışırdamışlardı, ben de tepede durup duyan oldu mu diye etrafa baktım. Kimse duymamıştı fakat bu taraf atlayamayacağım kadar yüksekti, o yüzden dönüp duvarın kenarına tutunarak kendimi aşağı sallandırdım ve diğer taraftaki çalıların üzerine düştüm.

Bir çalının üstüne düştüm, o beni başka bir çalının üstüne attı, sonra da yüzüstü düştüm. Ayağa kalktım ve düştüğüm bölgeden elimden geldiğince hızla uzaklaştım. Koruma bahçe kapısında olduğu için sokak kapısından girebileceğime karar verdim ama uzun garaj yoluna yaklaşınca bir vale hizmetinin bulunduğunu fark ettim.

Siktir.

Marilyn parti veriyordu.

Heather'ı uyuşturucudan, Dani'yi Michelle'den veya

Julia'yı feminist teoriden ayrı düşünemeyeceğiniz gibi, Marilyn Torres'i de sosyal hayatından ayıramazdınız. Bu onun kutsalıydı. Hiçliğin ortasındaki Teksas'ın bir kasabasına gitmek için o kamyonete bindiği hafta, sosyeteye takdim edileceği günün hayalini kurup duruyordu. Austin Mücevherler Balosu'nun Kadınlar Senfoni Topluluğu'ndaki ilk takdimi için Teksas Selamlaması üzerine aylarca çalışmıştı.

Fakat birilerinin mezarları açıp cenazeleri yerinden çıkardığına dair bir söylenti dolaşmaya başlamıştı ve aile büyüklerinin mumyalanmış kalıntılarının mezar taşına kablolarla bağlanmış görüntüsünün bir gazetenin ilk sayfasında yer alabileceği düşüncesi, Marilyn'in annesini bir elinde Valium, diğerinde votkayla yatağa göndermeye yetmişti. Ne de olsa onlar Teksas'taki orijinal İspanyol arazi sahiplerindendiler. Korumaları gereken bir imajları vardı. O yüzden Marilyn, ağabeyi ve üç arkadaşları, o bunaltıcı ve sıcak yaz gününde Büyükbaba Torres'in cesedinin hâlâ mezarında, yerin altında olduğundan emin olmak için yollara düşmüşlerdi.

İşte eski bir Austin ailesi de bu sırada bir diğerine rastlamıştı.

Klişelerden kaçınmaya çalışırım fakat Hansen ailesi örneğindekiler gerçekten de akraba evliliğinden olma hödük köylülerdi. Mezbahanın eski sahipleri birkaç nesil önce zor bir dönemden geçmişti, ailedeki son kadınlar o senenin başında ölmüştü ve oğlanların üreme ihtiyacıysa devam ediyordu. Bir kamyonet dolusu sıkı genç et gelince, bunlar da her şey dahil büfeye dalan aç turistler gibi onların üstüne atlamıştı.

Aştığınız zaman eskisi gibi olamayacağınız iki çizgi vardır. Biri insan öldürmektir. Diğeri de insan yemektir. Marilyn uzun zaman önce, daha en başlarda, olanlardan gruba

bahsetmişti ve olay çoğunlukla usturalar, insan derisinden yapılmış bir kıyafet giymeye zorlanması, balyozlar ve hayvan yağlarının konduğu fıçılardan oluşuyordu. Çoğumuz detayları hatırlamamaya çalışıyorduk.

Marilyn canlı kurtulan tek kişiydi. Temmuzdan ağustosa kadar odasından çıkmayıp basından saklanmış, sonra Mücevherler Balosu'ndan iki hafta önce, dansa gideceğini ilan etmişti. Ailesi onu uyarmış, doktorlar uyarmış, polis uyarmıştı ama Marilyn yine de dansa gitmişti ve balo gecesi büyük kabarık elbisesini giyip Johnny Mercer, "Moon River" şarkısını söylerken bir gül gibi katlanarak mükemmel bir Teksas Selamlaması yapmıştı. Birkaç kişi onun düşüncesizlik ettiğini söylemişti ama biz kurtulan kızlar onun bunu neden yaptığını biliyorduk. Bazıları onun o gece orada Teksas Selamlaması yaptığını görmüş olabilirdi ama biz kurtulan kızların gördüğü tek şey, onun Hansen'lere kaldırdığı ortaparmaktan ibaretti.

Bir sene sonra Hansen ailesinin hayatta kalan üyeleri, günün birinde yerel haberleri sunmayı hayal eden Marilyn'in gece DJ'i olarak iş bulduğu radyo binasını basmışlardı. Marilyn, Tex Amca'dan hemen kurtulmuş ve Viper'ın icabına polis bakmıştı fakat Buddy onu yayın anteninin tepesine kadar kovalamıştı. Marilyn onun yüzüne biber gazı sıkmış ve yirmi beş metre yüksekten bir polis aracının üstüne uçmasını sağlamıştı.

Böyle bir olayın ardından toplum içinde başı dik dolaşmak zor olduğundan Marilyn Dallas'a taşınmış, yürümeyen ilk evliliğinin ardından bir de L.A.'i denemiş, burada, otuz eyalette kırk sekiz cezaevi işleten ve yaklaşık seksen beş bin hastaya hizmet veren Amerikan Rehabilitasyon Ortaklığı'nın kurucusunun oğluna kancayı takmıştı. Artık vefalı bir vegan, ateşli bir statü düşkünü ve inanılmaz zen-

gin bir kadındı. Ve bu gece, kişiliğinin bu üç parçası da bu partide bir araya gelmişti.

Karartılmış camları olan bir başka Escalade kapıya yanaştı, sürücüsü arabadan çıktı, arka kapıyı açtı ve pembe elbisesiyle gencecik, tazecik bir kadın, onun elini sanki bir tasmaymış gibi tutan, smokinli, ihtiyar bir mumyanın arkasından arabadan indi. Sürücü tekrar bu karada giden yatın direksiyonunun başına geçti ve yavaşça uzaklaşırken ben de içeri giren mumya ve ışıltılı evcil hayvanı sayesinde partiden gelen sesleri duyabildim.

Marilyn'in bu büyük davetini mahvetmekten gerçekten, gerçekten, gerçekten nefret ediyordum ama şu anda daha önemli şeyler oluyordu. Daha az güvenliğin olacağı arka tarafa dolanıp onu bulmaya ve kimseye görünmeden onunla konuşmaya karar verdim. Bana ilk başta kızabilirdi ama olanlar konusunda onu uyardıktan sonra orada kalmama izin vermesini rica edecektim. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar verene kadar. Bana hayır diyemezdi.

Bir adam arkamdan, "Affedersiniz," diye seslendi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ona bakmadım bile. Güvenlik görevlilerinin nasıl konuştuğunu bilirdim. Soluma döndüm ve evin gölgelerle dolu tarafından, çimlerin üstünden geçerek arka bahçedeki ışıklara ve gülüşmelere doğru ilerledim. Sahne arkasındaymışım da spot ışıklarının önüne çıkmaya hazırlanıyormuşum gibi hissettim.

"Affedersiniz," dedi adam, sesi bu sefer daha yakından geliyordu.

Ben koşmaya başlayamadan bir el omzumu kavradı.

"Dur..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Dönüp kolunu ittirdim ve taşaklarına dizimle vurmak için bir adım yak-

laştım. Döndü ve dizim bacağına geldi. Siyah takım elbiseli iri bir adamdı ve panikledim. Bel çantama ve silahıma uzandım; zaten baştan beri elimde olmalıydı. Ben daha çantanın fermuarını açamadan adam bileğimi kavradı ve ön kolumu yukarıya bakacak şekilde döndürdü, dirseğime bastırdı. Onunla aramdaki mesafeyi korumam gerekirdi çünkü bir erkeğin eline düştünüz mü her şey bitmiş demekti.

Bel çantamı sol elimle açmayı denedim fakat sağ kolumu öyle bir büküyordu ki istemeden de olsa bütün dikkatim oraya kayıyordu; sanki bileğimin iç tarafını avuç içime değdirecekmiş gibi eğiyor, parmaklarımı göğsüme doğru bastırıyordu. Ön kol kemiğim ve dirsek kemiğim basınçtan çıtırdadı. Adam beni dizlerimin üstüne çöktürdü, sonra büktüğü bileğimin acısını kullanarak karnımın üstüne katlanmamı sağladı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan adam ayağını enseme koymuş, bel çantamı açıp uzağa fırlatmış ve kulaklığıyla konuşmaya başlamıştı.

"İzinsiz giren biri var, silahlı," dedi alçak sesle ve hızlı hızlı.

Ayak bileğime bantladığım jilete ulaşmak için uzandım, o da ağırlığını kaydırarak diğer ayağını bileğimin üstüne koydu.

Marilyn'in hakkını vermeliyim; en iyi güvenlik elemanlarını tutmuştu.

Suratıma bir el fenerinin ışığı vurdu ve biri bileklerimi plastik kelepçelerle bağladı. Her şey ters gitmişti. Bana ne yapacaklardı? Direnmeye çalıştım ama onlar biraz bile enerji harcamadan beni sabit tuttular.

"Polisi ara," dedi bir tanesi. "Onlar gelene kadar bunu garajda tutalım."

Bir duraksama oldu ve birileri alçak sesle, "Hanımefendi,

hanımefendi," demeye başladı. İçlerinden biri beni sarsıp ellerim arkada bağlı hâlde yere oturttu. Marilyn önümde, pahalı görünen, dalgalanan açık gri bir giysinin içinde bana bakıyordu. Narin kemikleri, fazlasıyla nemlendirilmiş cildi ve muhteşem, gür, koyu saçları olan bu kadın, bu güvenlik ucubelerinden birinin pazusu büyüklüğündeydi.

"Ah, Lynne." İç geçirdi. Elinde bir kadeh şarap vardı. "Uğraman çok hoş ama bu gece burada olamazsın."

"Konuşmalıyız," dedim.

"Tamam, küçükhanım," dedi adamlardan biri. "Konuşmayı hemen kesmen gerekiyor."

Haykırmaya başladım. Bu birilerinin buraya gelmesi için yeterli olurdu.

Benim çığlıklarım havada yankılanmaya başlayınca Marilyn'in suratı gerildi ve adamlardan biri dizlerinin üstüne çöküp eliyle ağzımı örttü.

"Onu arka tarafa getirin," dedi Marilyn. "Onu misafir kulübesine koyalım." Sonra bana döndü. "Sonra konuşalım, olur mu tatlım?"

Suratımın üzerindeki yumuşak, tuzlu avucu ısırdım, dişlerimi iyice geçirdim ve gerçekten derisini yaracak kadar bastırdım. Adamın kılı bile kıpırdamadı.

"Eğer elini çekmesini sağlarsam bağırmayacağına söz verir misin?" diye sordu Marilyn.

Başımı salladım. Adam elini çekti. Bağırmaya başladım.

"Lynnette!" dedi Marilyn sertçe. Bağırmayı kestim. "Misafirlerim var! Her ne için geldiysen şu an bekleyebilir. Adrienne ve Julia'ya ben de üzüldüm ve bu konuda daha sonra konuşabiliriz, üstelik bu harika olur fakat şu anda emekli sirk hayvanları için bir bağış gecesi düzenliyorum. Bu benim için çok önemli, anlıyor musun? O aslanlar yeterince acı çektiler."

"Bir saat," dedim.

"Elbette." Tekrar iç geçirdi. "Gelip beni ziyaret etmen ne büyük bir hoşluk oldu."

Öne doğru eğildi ve yanağıma rujunun izini bırakarak kocaman bir öpücük kondurdu. Burada, kameralar ve güvenlik elemanlarıyla dolu bu duvarların ardında her zaman olmak istediği uçarı sosyetik olabilirdi.

Güvenlik ucubeleri beni ayağa kaldırdı ve birlikte arka bahçenin etrafından dolandık.

"Ellerini çözün," dedi Marilyn. "O Jerry'nin mahkûmlarından biri değil."

Ucubelerden biri bileklerimi bağlayan plastiği keserken Marilyn'e, "Bir saat," diye hatırlattım.

Aydınlatılmış alanın kenarından geçtik. Arka bahçe sağımda uzanıyordu; Çin fenerleri, zengin ihtiyar herifler ve paralarıyla avladıkları kadınlar, gözetleme kuleleri gibi uzanan dış mekân ısıtıcılarının arasında dikiliyorlardı. Kimse onları kollamıyor, çıkışları kontrol etmiyor veya mekânda neler olup bittiğine dikkat etmiyordu. Sol tarafımda Los Angeles'ın ışıkları görünüyordu; tepelerin altındaki karanlığın içine serpiştirilmişlerdi ve olduklarından daha temiz, daha canlı görünüyorlardı. Buranın manzarası insanı kandırabilir, onun dünyanın güzel bir yer olduğuna inanmasına neden olabilirdi.

Güvenliklerden biri belime koyduğu eliyle beni ittirerek, "Yürümeye devam et," dedi.

İleride, ışıklandırılmış mavi havuzun diğer tarafında kırmızı kiremitli çatısı olan, iki katlı Akdeniz tipi bir kulübe vardı. Ufak bir aileye yetecek büyüklükteydi. Ağaçlardan sarkan kâğıt fenerlerin ışığında, elleri arkasında olan bir korumanın, kulübenin camlı kapılarının yanında dikildiğini gördüm.

Kapının hava geçirmez mührünü açtılar ve serin gece havasından merkezi ısıtmanın kuru sıcaklığına profesyoneller tarafından itildim. Konuk evi aydınlıktı, taşra tarzı mobilyalarla doluydu, yerde ağır seramik karolar vardı ve duvarlar da renkli noktalar ve titrek çizgilerden oluşan zevkli Meksika tablolarıyla doluydu. Her bir köşede tavşan, jaguar, papağan ve yılan şekli verilmiş metal heykeller vardı. Burası benim asla paramın yetmeyeceği, asla sahip olamayacağım şeylerle dolu bir kulübeydi. Güzel şeylerle. Yerleşmiş şeylerle. Her an kaçmaya hazır olmanız gerekmediğinde sahip olacağınız türden şeylerle. Onları korumak için güvenlik tutmaya paranızın yettiği zaman edindiğiniz şeylerle.

İnsanı kıskandıran bu lüksün ortasında, ayaklarını sehpaya uzatmış, televizyon izleyen, sigara içip külünü yere silkeleyen Heather oturuyordu.

Her zamanki soğukkanlı hâliyle başını kaldırıp bana baktı.

"N'aber Lynne?" diye sordu. "Ne kötü bir parti, değil mi?"

Bu Glock'lar ve AR-15'ler, boru bombaları ve yüksek kapasiteli şarjörler çağında, film canavarlarımızın silahları bize bir acayip geliyor. *Yaz Katliamı*'ndaki kampçıları kovalayan Teddy ve palası, elinde kasap bıçağıyla Bebek Bakıcısı Katili, *Bıçak* serisinin maskeli katilleri ve av bıçakları. Yarı otomatik tüfeklerle düzinelerce kurbanı öldürebilecekken bu ilkel silahları kullanarak neden böyle az sayıda kurbana razı oluyorlar? Serilerin sonraki filmlerinde silahları neden gittikçe daha barok hâle (saç maşaları ve buz patenleri, menoralar ve bahçe mangalları) geliyor?

Bu sorunun yanıtı basit: ölümün bir anlamı olduğuna inanmamız gerekiyor. Her bir cinayet eşsiz olmalı, her bir kurban katiliyle bire bir karşılaşmalı, her bir ölüme ekranda yeterince uzun bir süre ayrılmalı. Bir okulun kafeteryasına dalan ve rasgele kurşun saçan bir çocuğun ürettiği gerçek şiddet bize fazlasıyla zalimce geliyor. İnsanları sadece sayılara indirgiyor, hayatın bireyselliğini elinden alıyor. Bizim tahammül edemediğimiz nihai önerme bu işte: ölümün bir anlamı yoktur ve en sonunda da her şeyi yutacaktır. Bu nihilizm karşısında, bir katliam filmindeki şiddet, ahlak kavramının hiçbir zaman bulunmadığı gerçek hayatın soğuk, boş hissi karşısında rahatlamak için sarındığımız bir battaniyeyi andırıyor.

– "Toplu Katliamlar Cağında Katliam Filmleri", David Thomas,
Filmde Şiddet ve Film Sanatı: Bir Manifesto, 2007

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU IX:
Kurtulan Kız, Kurtulan Kız'a Karşı

O kadar şaşırmıştım ki tam bir dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedim ama hiç sorun değildi. Heather benim yerime de konuşuyordu.

Alaycı bir ses tonu takınıp sanki ben konuşuyormuşum gibi, "Selam Heather," dedi. "Seni görmek de çok güzel. Hayatta olduğuna çok sevindim. Marilyn'e gelmekle akıllılık etmişsin. Ben sabahtan beri aptal bir kevaşe gibi şehirde dolanıp durdum."

Sağımda, tezgâhın altından geçerek ulaşılan bir mutfak, solumda karanlık bir koridor, önümde de karanlık ormana bakan camlı kapılarıyla oturma odası vardı. Heather'ın bacaklarının üstünden atladım ve perdeleri sertçe çekerek kapattım.

"Perdelerin açık olmasını tercih ederim," dedi Heather.

Mutfak pencerelerini ya da yemek masasının yanındaki döşemeden tavana uzanan pencereleri kapatmak mümkün değildi. Buzdolabı, pörsümüş bir limon, bir kutu Arm & Hammer ve bir kasa Perrier dışında boştu. Açtığım üçüncü çekmecede et bıçaklarını buldum. İki tanesini aldım.

"Rahatımı bozmanın bir sebebi var mı?" diye sordu Heather.

Koridora çıktım ve evin geri kalanını kontrol etmeye başladım.

"Bu tam bir zaman kaybı çünkü burada kalmayacaksın," diye bağırdı arkamdan Heather.

Üst katta iki oda vardı, ikisi de boştu. Dolapları, yatakların altını, ortak banyodaki duş perdesinin arkasını, lavabonun altını kontrol ettim. Girdiğim her odanın ışığını açık bırakıyordum. Gölgelere tahammülüm yoktu. Gizlenecek yer bırakamazdım. Tekrar alt kata indim.

Ön kapıda bir sürgü bulmaya çalışırken, "Bu kapı kilitleniyor mu?" diye sordum.

Heather son sigarasının dibiyle yeni bir sigara yakarak, "Umarım kilitlenmiyordur," dedi. "Eğer vurulursam ve beni kanlar içinde yerde bırakıp hızla kaçman gerekirse kilit seni yavaşlatacaktır."

Sanırım Julia'nın başına gelenleri duymuştu.

Ona doğru bir adım atıp utancımı öfkeyle gizlemeye çabalayarak, "O çok stresli bir andı," dedim. "Hızlıca bir karar vermem gerekiyordu." Heather bana baktı, ben de ona doğru ilerlemeyi bırakıp sersem gibi ekledim: "Julia'nın iyi olduğundan emin olmuştum."

"Eminim öyledir, seni Korkak Aslan*," dedi ve izmaritini bir Perrier şişesinin içine attı; suya değen izmarit cızırdadı. "Marilyn burada olduğunu biliyor mu?"

Ön kapının yanındaki duvara yaslanarak oturmak için çökerken, "Bana beklememi söyledi," dedim. O kocaman mutfak pencerelerinin görüş alanının dışında kalan tek nokta burasıydı. "Benimle elli dakika içinde konuşacağını söyledi."

"Evet, eh," dedi Heather. "Bir kişi misafir, iki kişiyse kalabalık demektir ve buraya ilk önce ben geldim."

"Sen neden buradasın?" diye sordum.

"Aptal evim havaya uçtu ve bütün eşyam yandı," dedi. "Ben de Marilyn'e geldim. Karı para sıçıyor. Sen nereye gider-

---

* Yazar burada, *Oz Büyücüsü*'ndeki kendinden şüphe eden ve korkak olmasıyla bilinen aslan karakterine gönderme yapıyor. –*yhn*

din? Julia senin yüzünden vurulmuş ve küçük bir bebek gibi ağlayarak kaçmışsın. Eh, Marilyn'in Evi'nde yer kalmadı."

"Marilyn'le konuşmalıyım," dedim. "Bu ciddi bir durum."

"Elbette ciddi," dedi Heather. "Üst katı gördün mü? Yukarıda lanet bir jakuzi var. Beni buradan zorla çıkarmanız gerekecek ve o zaman da kanımın son damlasına kadar size direneceğim."

"Neler olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Neler olduğunu tam olarak biliyorum," dedi Heather. "Marilyn'in öyle çok evi var ki onlarla ne yapacağını bilmiyor. Jerry yokken burada kalmakla aslında ona iyilik yapıyorum bence. Bu ara bu ufak misafir evinde konaklayacağım. Her istediğimi yapan hizmetçileri falan var. O ve ben, her şey sona erene kadar burada sakin sakin oturacağız. Burada kalıp arkamı kollamanı söyleyebilirdim ama ölmeye hiç niyetim yok."

"Polis seni arıyor," dedim.

"Ne olmuş yani?" dedi. "Rehabilitasyon merkezinin arkasındaki ormanda uyudum. Tamam, dürüstlük zamanı: sızıp kalmışım. Gruptan sonra. Siz sürtükler benim iyileşme sürecimi mahvettiniz. Adrienne'in ölmesi? İçkiye ihtiyaç duymamın sebebi tam da böyle şeyler işte. Ben de biraz para otlandım, ufak bir şişe Smirnoff Ice aldım ve ormanda ufak bir parti verdim. Korkunç bir baş ağrısıyla uyandım ve eve doğru gidip sahip olduğum her şeyin yandığını ve etrafın polislerle dolu olduğunu gördüm. Bir taksiye bindim ve kırk beş dolar sonra, 'Ahbaplar, sonra görüşürüz, ben artık Bel-Air'in yeni prensiyim,'* diyebildim."

---

* Yo homes, smell ya later, I'm the Fresh Prince of Bel-Air: 1990-1996 yılları arasında NBC'de yayınlanmış *The Fresh Prince of Bel-Air* dizisine bir gönderme. Alıntı, Heather'ın kaotik bir olayı arkasında bıraktığını anlatmak için kullanılmış. –*yhn*

"Biri hepimizin peşine düştü," dedim.

"Yüzmeye başlayacağım," dedi Heather. "Biraz forma gireceğim. Şu yağların birazından kurtulacağım."

Pantolonunun belini çevreleyen hayali yağ simidini kavradı ve salladı. Heather kot pantolona sıkıştırılmış bir avuç elbise askısı gibiydi, incecik ve yaralarla kaplıydı ama ona göre hâlâ liseden kalma ergenlik kiloları duruyordu.

Heather'ın bu dikkat dağıtma taktiğini göz ardı ederek, "Bir strateji geliştirmeliyiz," dedim.

"Strateji mi?" Heather güldü ve çantasını karıştırmaya başladı. Bir sarma sigara çıkardı ve diğer sigarasıyla onu yaktı. Kokusundan bunun tütün olmadığı belliydi. "Ne yapacaksın? Lanet olası Yarasa Kız gibi giyinip şehirde mi gezineceksin?"

"Bu kişi senin kaldığın yeri nereden biliyordu?" diye sordum. "Adrienne'in nerede yaşadığını nereden bilebilirlerdi?"

Fakat bunu sorarken bile yanıtını biliyordum: benim bilgisayarımdan. Hepsinin adresini bilgisayarımda bir yerlere kaydetmiş olmalıydım.

"Rehabilitasyon evleri sigara tiryakileriyle dolu olur," dedi Heather. "Oralarda hep yangın çıkar. Kahraman olmaya çalışmayı bırak artık. Herkes sana OKB'si olan bir paranoyak olduğun için acıyor. Obsesif Kompülsif Bozukluk."

"OKB'nin ne olduğunu biliyorum," dedim.

"OKB'nin ne olduğunu biliyorum," diye beni taklit etti. "Seni lanet olası Forrest Gump, sinir krizi geçirmeden bir kapıdan bile geçemiyorsun ve birilerine yardım etmeyi mi düşünüyorsun? Sen kendi kendine giyinemiyorsun bile. On iki yaşındaki bir oğlan çocuğuna benziyorsun. Ortalık karıştığı anda Bambi gibi kaçıp gidiyorsun."

"Birbirimizin arkasını kollamalıyız," dedim.

"Ne güzel," dedi. "Ama sen grubu bir arada tutmak için tüm bunları ayarlamış olabilecek kadar hastasın. Hepimizin içinde, geçmişi geçmişte bırakma konusunda en beceriksizimiz sensin."

Sonra, sanki evren Heather'ın söylediklerini ispatlamak istermiş gibi, geçmişim televizyon ekranında beliriverdi.

"Sesini aç," dedim.

"Kendin aç," dedi Heather, sonra plazma ekrana döndü. "Siktir, bu senin erkek arkadaşın."

Ekranda Garrett P. Cannon vardı ve ben donakalmıştım. Geçen yıllar ona iyi davranmamıştı. Kovboy şapkası ve kovboy kravatı takmıştı, baştan aşağı krem rengi ve açık gri giyinmişti ve herhalde solmuş ihtiyar suratına biraz hacim versin diye sert, beyaz sakalını uzatmıştı. Boynu ince ve sarkıktı. Dişlerini hâlâ beyazlatıyordu ama yanık teni, dişlerinin anormal bir şekilde beyaz görünmesine sebep olmuştu.

Ekranın altındaki bantta, *Sessiz Gece Cinayetleri'nde Şok Gelişmeler* yazıyordu. Garrett'ın ıslak, kıpırdayan ağzına, bir kayanın üzerinde güneşlenen bir sürüngen misali kameraların tadını çıkarmasına hipnotize olmuş gibi baktım. Eğer şu hayatta bir daha asla görmek istemediğim bir kişi varsa o da oydu.

Sesi bir fareninki kadar çıkıyordu. Kendime engel olamadım. Uzaktan kumandayı aldım ve sesi açtım.

"...bu davanın doğru olmayan bir tarafı olduğunu yıllardır söylüyordum," diyor, kelimeleri uzatarak konuşuyordu. "Ve kendi başıma son derece titiz bir araştırma yürüttükten sonra oldukça şaşırtıcı yeni bilgiler elde ettim."

"En azından senin için kuşu kalkan biri var işte," dedi Heather.

"Şüphesiz daha detaylı soruşturma için Lynnette Tarkington'ı bulacağız," diye devam etti Garrett. "Los An-

geles bölge polisi benimle işbirliği yapıyor ve şu anda Bayan Tarkington'ın yerini bulma çalışmalarımız devam ediyor. Utah'ta adalet, kovboy çizmesi giyer ve her zaman *BİİİP* tekmelemeye hazırdır."

Kamera, hevesle lense bakmakta olan haber sunucusuna döndü.

"Güvenlik güçlerinin kahramanı Garrett P. Cannon, Sessiz Gece Cinayetleri'nde şaşırtıcı yeni bilgiler elde ettiğini söyledi. Detayları yarın gece Nancy Grace'le öğrenebilirsiniz."

"Ne olduğunu söylediler mi?" diye sordum.

"Dostum, duymadın mı?" dedi Heather, sarma esrarından derin bir nefes alarak. "Şaşırtıcı yeni bilgiler varmış. Herhalde insanları öldüren kişinin sen olduğun gibi bir bilgi paylaşacak, seni küçük manyak."

Bu her neyse, ellerinde hiçbir şey olmadığını biliyordum. Eğer olsaydı Garrett ağzını kapalı tutamazdı. Şu an bir şey söylemiyor olmasının nedeni aslında elinde hiçbir şey olmaması ama aynı zamanda kameraların mümkün olduğunca uzun zaman onu çekmesini istemesiydi. Garrett'ın elinde en son "şaşırtıcı yeni bilgiler" olduğunda, bu bilgi sinema serisini canlandırmak için yeni bir senaryo yazmış olmasıydı.

"Bu çok sıkıcı," dedi Heather. "Bana bir içki lazım. O lanet buzdolabında son beş dakika içinde yeni bir şey ortaya çıkmamıştır, değil mi?"

Ayağa kalktı, buzdolabını kontrol etti, kapağını sertçe kapattı, çantasını kaptı, ön kapıyı açtı ve çevresi bir anda siyah kıyafetli güvenliklerle doluverdi.

"Hanımefendi, içeri girmenizi istemek zorundayım," dedi yolunu kapatan kısa, geniş, kel adam.

"Bayım," dedi Heather. "Ben de çükünüzü alıp kıçınıza sokmanızı istemek zorundayım."

"Hanımefendi..." dedi adam. "Bir daha söylemeyeceğim."

"İzin verin de size ne yapacağımı söyleyeyim," dedi Heather. "Şimdi o partiye gidip sizin maaşınızı veren, son derece yakın arkadaşım olan Bayan Marilyn Blake'i bulacağım ve onunla konuşacağım. Eğer yoluma çıkarsanız şu havuza atlayıp memelerimi açarım, böylece şu Hayırsever Barbie'ler de doğal memelerin neye benzediğini görmüş olur."

Tıknaz olan adam eliyle Heather'ın kolunu kavradı ve sıktı.

"Ah, siktiğimin," diye tısladı Heather. "Bağıracağım."

Tıknaz, kulaklığına, "Bölüm on ikiye yardım alabilir miyim?" dedi.

Ben yerimden kalkmadım ve sorundan uzak durdum. Bu gece yatacak bir yere ihtiyacım vardı. Dani hapishanede güvendeydi, Julia büyük ihtimalle hastanede polis koruması altındaydı ve her ne kadar benim, Marilyn'in ve Heather'ın tek bir konumda bulunmamız fikrinden hoşlanmasam da, en azından bu konumda güvendeydik.

Tıknaz'ın gerisinden bize doğru gelen tek yumurta ikizi izbandutları görebiliyordum; Marilyn arkalarından geliyordu, sonra Heather'ı geri ittirerek yolu açtılar ve içeri doluştular.

Marilyn ikizlerin arasından sıyrılıp öne çıkarken Tıknaz, "Üzgünüm, Bayan Blake," dedi.

Marilyn gülümsedi, mükemmel dişleri lambaların ışığıyla aydınlandı, yanaklarında gamzeler oluştu.

"Sorun değil, Tom," diye mırıldandı, sonra bana baktı ve gözlerindeki ışık söndü. "Sana burada beklemeni söylemiştim."

"Lynne'in karnı acıktı dostum," dedi Heather. "Hiç onu durdurmayı denedin mi? Kadın lanet bir Terminatör gibi."

Marilyn dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, "Ben gelene kadar ikiniz de burada oturacaksınız," dedi. "Bu tartışmaya açık değil."

"Bizi burada birer esirmişiz gibi tutamazsın," dedi Heather.

"Ne gibi?" diye sordu Marilyn. "Evime geliyorsun, taksi paranı bana ödetiyorsun, sonra sana kalacak bir yer veriyorum ve sen de esir mi oluyorsun şimdi?"

Heather bana dönerek, "Bu adamlar Naziler gibi Lynnette'in üstüne çullandılar," dedi.

"Olayla alakam yok," dedim. "Benim sadece kalacak bir yere ihtiyacım var."

"O kadar mı yani?" dedi Marilyn öfkeyle bana dönerek. "Elinde silahla baskına gelir gibi duvarımdan atlamanın nedeni sadece yatıya kalmak istemen mi? Polisi aramamış olmamın tek nedeni, eve ihtiyacı olan çok hasta, yaşlı aslanlar olması ve onlar için para verecek insanların böyle bir manzaradan hoşlanmayacak olması."

"Marilyn," dedim. "Bu gece için kalacak yere ihtiyacım var. Uslu duracağız."

Marilyn öne doğru eğildi.

"Eğer bir parti veriyor olmasaydım," –gülümsedi– "Jerry'nin güvenlik ekibine sizi kıçınızın üstünde sokağa attırırken bir yandan da beyaz şarabımı yudumlayıp kahkaha atardım."

Güvenlik görevlileri irkildiler.

Heather, "Siktir git," dedi ve onları ittirerek kendine yol açmaya çalıştı.

Daha iki adım atmamıştı ki bütün güvenlik görevlileri onun kollarını büküp sırtına doğru çevirdiler.

Marilyn gitmek üzere dönerken, "Bunu tekrar etmeyeceğim," dedi. "Burada kalın."

Güvenlik görevlileri Heather'ı koltuğa fırlattılar ve daha onun koltuktan zıplaması bitmeden odadan çıkmışlardı bile.

Heather, "Bizi odamıza gönderemezsin, anne!" diye haykırdı ve kapıya doğru koşarken güvenlikler de kapıyı Heather'ın suratına kapadılar.

Kapı kilitlenmişti. Heather tam beş dakika boyunca hiç durmadan söylendikten sonra kapı açıldı ve üç güvenlik görevlisi kapıda beklerken içeri bir dizi çalışan doluştu. Geçerken masanın üstüne tabak tabak yiyecek bırakıyorlardı: üzerine zencefil reçeli sürülmüş glütensiz ekmekler, mantarlı pirinç topları, sebzeli suşiler. Elbette her şey vegandı. Heather yemek getirip bırakan her bir insan hakkında kırıcı yorumlar yaptı ve ancak son garson buzdolabına üç şişe şampanya koyduğunda sustu.

"Evin hanımefendisinin ikramı," dedi adam, sonra oda sanki bir sihir gösterisindeymiş gibi bir duman bulutuyla boşaldı, kapı kilitlendi ve ben tıkınmaya başladım. İlk ısırığı almadan evvel ne kadar aç olduğumun farkında bile değildim.

Heather bir su bardağına şampanya doldurdu, sonra bana söylenmeye devam etti.

"Sen gelene kadar keyfim yerindeydi," dedi. "Biliyor musun? Sen pisliğin tekisin, Lynnette. Başından beri böyle düşünüyordum."

Yemeye devam ettim. Koşmam gerekirse bu kalorilere ihtiyacım olacaktı.

"Çok sessiz bir tip olduğundan herkes senin üzgün ve kafayı yemiş olduğunu düşünüyor," dedi Heather. "Ama her iddiasına varım bu olanlar hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyorsundur."

Heather ve ben eskiden yakındık ama onun ne kadar dengesiz olduğunu fark ettiğimde ona karşı mesafemi koru-

maya başlamıştım. Hepimizin başına yeterince kötü şey gelmişti fakat onları süsleme ihtiyacı duyan tek kişi Heather'dı. Ondan uzaklaştığımdan beri hedefine beni koymuştu. Bu onun suçu değildi; uyuşturucu yüzünden böyle davranıyordu. Yine de söylediğimden fazlasını bildiğimi düşünmesi beni tedirgin etmişti. Çünkü gerçekten de söylediğimden fazlasını biliyordum.

Ne kadar sevimsiz biri olsa da Heather'la birlikte kaldım. Bir zamanlar biri bana, bir ayı tarafından yenmemek için tek yapman gereken arkadaşından hızlı koşmak, demişti. Aynı şey burada da geçerliydi.

Pek çok hakaret ve iki şişe şampanyanın ardından kapı açıldı ve Marilyn bir elinde bir bardak buzlu su, üzerinde kocaman gevşek ilmeklerle onu sarıp sarmalamış, havlu kumaştan devasa bir sabahlıkla içeri daldı. Arkasında, tenceresiyle birlikte Kura'yı taşıyan bir hizmetçi vardı.

"Bu sizden birine mi ait?" dedi Marilyn sertçe. "Güvenlik onu dışarıda buldu."

Neredeyse sevinç çığlığı atacaktım ama onun yerine ağzımı kapalı tuttum ve tencereyi iki elimle kavradım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Heather bardağını Marilyn'e doğru salladı ve dili dolanarak, "Lanet aslan paranı toplayabildin mi?" dedi.

Marilyn bardağa vurarak onu savurdu ve bardak döne döne duvara doğru uçtu. Suratıma şampanya damlacıkları geldi.

"Ne oluyor be?" diye sordu Heather. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çok sarhoştu ve poposu yeniden koltuğa yapıştı.

"Saat gecenin biri," dedi Marilyn küfreder gibi. "Ve evim boş. Ne çeşit bir bağış toplantısı birde biter biliyor musunuz? Başarısız olanlar. Bunun için inanılmaz bir para harcadım ama bağış toplantım başarısızlıkla sonuçlandı çün-

kü bu," –bana döndü– "elinde bir silah ve aptal çiçeğiyle duvarıma tırmandıktan bir saat sonra paparazziler kapımın önünde bitti."

Heather parmağını bana doğru salladı, dili dolanarak, "Bu kadının sorun demek olduğunu söylemiştim," dedi.

"Neden iki kurtulan kızın benim konuk evimde saklandığını bilmek istiyorlarmış," diye kızdı Marilyn. "İkinizin de adını biliyorlardı, o yüzden ikinizi de sorumlu tutuyorum."

"Burada olduğumuzu nasıl bilebilirler ki?" diye sordum.

"Sizi takip etmişler," dedi. "Çünkü dikkatsiz ve umursamazsınız."

Skye'la benim peşimde kimseyi görmemiştim ama belki de onları gözden kaçırmıştım. Belki de o haber kamyonetlerinden biri biz evimin oradayken bizi fark edip peşimize düşmüştü. Son zamanlarda çok şeyi gözden kaçırıyordum. Kendimi yaşlı, yavaş ve aptal hissettim.

"Bu çok kötü," dedim. "Şu gazeteci, Russell Thorn, benim evimde vuruldu. Sonra beni de vurmaya çalıştılar. Sonra Julia'yı vurup Heather'ın rehabilitasyon merkezini yaktılar. Şimdi de burada olduğumuzu biliyorlar."

"Yaptılar, ettiler, buldular," dedi Marilyn. "Sen yine ilaçlarını kullanmayı mı bıraktın?"

Dişlerimi sıkarak, "Ben ilaç kullanmıyorum," dedim.

"Eh, işte şimdi sorununun ne olduğunu biliyoruz," dedi Marilyn.

"Biri bizi öldürmeye çalışıyor," dedim. "Buraya bunu söylemeye gelmiştim. Sen bu durumla nasıl istiyorsan öyle baş edebilirsin. Benim sadece bu gece için kalacak bir yere ihtiyacım var."

Odaya bir horultu yayıldı. Heather koltukta sızmıştı. İkimiz de bir süre ona baktık, sonra Marilyn bardağından

kocaman bir yudum aldı. İçindekinin buzlu su olmadığını fark ettim. Votkaydı.

Marilyn, "Elbette bu gece burada kalabilirsin," dedi ve sesinin ilk kez yorgun çıktığını duydum. "Ben sadece o aslanlara yardım etmeyi gerçekten istiyordum."

Heather'ın horlaması dışında odaya kısa bir süreliğine sessizlik çöktü.

"Michelle hakkında herhangi bir şey duydun mu?" diye sordu Marilyn.

O ve Dani'nin yakın olduklarını biliyordum. Daha grup kurulmadan önce yıllarca telefonda konuşmuşlardı. Dani'nin onun kalbinde bir yeri vardı, yani Michelle'in de vardı.

"Bakımevinde," dedim.

Sonra kollarım ve göğsüm birden buz kesti çünkü bu Michelle dışında herkesin bir şekilde güvende olduğu anlamına geliyordu.

Marilyn burnunun kemerini iki parmağıyla ovdu.

"Bunları sindirmem gerek," dedi. "Sabah birkaç yere telefon ederim. Biz de o zaman konuşuruz. Evin alarm sistemi açık ve güvenlik de gece boyunca devriyede olacak, o yüzden lütfen konuk evinden çıkma."

Heather'ı bu kadar çok pencereyle dolu bir odada bırakmak için kendimi kötü hissediyordum ama taşıyamayacağım kadar ağırdı. Işıkları açıp kapıları kontrol ettim, sonra üst kata çıktım. Sabit diski konuk odasındaki yatağın yaylarının arasına sakladım, sonra banyoya gidip kapıyı kilitledim, ışıkları açtım ve küvette uyudum.

Küvette yatarken sabah kimse uyanmadan buradan gitmeye karar verdim. Güneş doğmadan buradan ayrılmış olacaktım. Kendi kendime Michelle için yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyordum. Başka insanlardan ben sorumlu

olamazdım. Ben kendi sorumluluğumu bile zar zor alıyordum.

Kura, tezgâhın üstündeki tenceresinin içinde oturuyordu fakat öyle sessizdi ki onun şoka girmiş olmasından endişelendim. Bir gün için bu kadarı fazlaydı. Bu sağlıklı değildi.

Banyonun kapısına güm güm vuran Heather'ın sesiyle uyandım.

Ben korkuyla uyanıp damarlarıma adrenalin salınırken o, "Tuvaleti kullanmam lazım, pislik," diye bağırıyordu. Henüz kendime gelememiştim ve titreyen bir sesle, "Diğerini kullan," diye bağırdım. Güneş karoların üzerinde çoktan yükselmişti. Uyuyakalmıştım.

"Bunu kullanmak istiyorum," diye haykırdı.

Ben dışarı çıkana kadar da kapıyı yumruklamayı bırakmadı.

Küvetin içinde battaniyemi ve yastığımı görünce, "Ucube," dedi.

Pencereden dışarı baktım. Dışarısı sessizdi, sadece kuşlar ötüyordu. Güneş ışınları sıvı altına benziyordu, ısıtılmış havuzun yüzeyinden buharlar çıkıyordu. Kaçmak için artık çok geçti.

Alt kata indim, serin sabah havasında evin içinde yürüdüm. Kumtaşı rengindeki mutfağın ortasındaki adada meyve tabağı, çörekler ve krem peynir vardı. Ne olursa olsun Marilyn kendine engel olamıyordu; o konuklarına iyi hizmet etmeliydi.

Merdivenden, "Kabalık yapmak bana göre değil," dedi. Orada olduğunu görmemiştim. "Bir tabak al. Dışarıda kahvenin yanında çay var."

Dışarıda, evin yan tarafına eklenmiş, kabaca yontulmuş

kirişlere sahip saçağın altındaki ahşap masada oturduk. Çatının köşelerinde, içinde kameralar olan plastik köpükler vardı; bütün pencerelerde alarm vardı. Eşofmanlar içindeki iki dev arka bahçenin kenarında dikiliyorlardı.

"Şimdi," dedi Marilyn. "İkinci kahvemi de içtim. Bana artık neden herkesin bizi öldürmeye çalıştığını düşündüğünü anlat."

"Ben gitmeliyim, Marilyn," dedim. "Buranın arkadan bir çıkışı var mı?"

"Benim James Bond olduğumu mu sanıyorsun sen?" diye sordu. "Bana anlatacağını anlattıktan sonra senin ön kapıdan çıkmana yardım ederim."

Kitabımı atlayarak ona neler olduğunu açıkladım. Konuşmamın tam ortasında Heather geldi, sonra mutfağa gitti, sonra elinde sigarayla tekrar göründü. Marilyn ona sigarası bitene kadar uzakta oturmasını söyledi, Heather sigarasının izmaritini havuza atınca da yüzünü buruşturdu.

"Gitmeliyim," dedim. "Siz güvendesiniz, Dani gözaltında, Julia da korunuyor ama ben gitmeliyim."

Michelle'i hatırlamaması için dua ettim.

"Çok şükür," dedi Heather. "Mal bulanındır."

"Bu sabah birkaç telefon görüşmesi yaptım ve avukatımla konuştum," dedi Marilyn. "Şerifin ofisinden biriyle konuşmuş, Dani güvendeymiş ve birkaç gün daha içeride tutulacak olsa da savcı onun ifadesini duyduğu anda Michelle'le birlikte eve gidebilirlermiş. Julia da hastanede ve kapısında güvenlik var. Siz ikiniz için bugün ilerleyen saatlerde büyük ihtimalle arama emri çıkartılacak, o yüzden kahvaltıdan sonra ikinizin de eşyanızı toplamanız gerekiyor; sizi alması için araba çağıracağım. Yanınızda yeterli nakit var mı?"

"Benim rahatımı bozacağını biliyordum!" diye haykırdı Heather bana.

İşte o zaman kendimi tutamadım. Zorunlulukların bir zincir gibi beni çektiğini hissedebiliyordum.

"Michelle'in odasına da polis koymalarını sağla," dedim.

Marilyn ne demek istediğimi hemen anlamıştı.

"O ölüyor," dedi. "Birinin onu öldürmesinin bir anlamı olmaz."

"Ölmenin iyi ve kötü yolları vardır," dedim çünkü, yine, kendimi tutamamıştım.

"Kanser zaten en kötü yol," dedi Marilyn. "Duygusuz görünmeye çalışmıyorum Lynne ama şu an nasıl bir sinir krizi yaşıyorsan onun içine çekilmeyi göze alamam. Adrienne ona kin besleyen biri tarafından öldürüldü, Dani bir polis memuruna ateş etti, Heather bodrumda uyuşturucu içiyordu ve yaşadığı binayı yaktı..."

"Ben evimin arkasındaki ormanda sızıp kaldım!" diye itiraz etti Heather.

Marilyn, "Tanrı seni kutsasın, hatırlamayacak kadar uçmuşsun işte," dedi, sonra bana döndü. "Sen ve Julia'ya gelince, eh, olanlar konusunda sadece senin söylediklerini biliyorum. Bence onu yanlışlıkla vurmuş olabilirsin. Sağa sola silah sallama gibi bir alışkanlığın var ve her zaman melodrama meyilli biri olmuşsundur."

Zaman kazanmak için, "Önce Michelle'i kontrol etmeliyiz," dedim ama haklıydım da. "Haklı olduğumu biliyorsun. Onun güvenliğini sağlamayı Dani'ye borçluyuz."

Bunu içtenlikle söylemiştim. Gerçekten. Fakat aynı zamanda Marilyn'in bizi o koca zırhlı ciplerinin biriyle bakımevine götürmesini sağlayabilirsem, o zaman sıvışabilirdim de. Bu bana, polisler beni merkeze götürüp Garrett P. Cannon'ın oldukça şaşırtıcı yeni bilgileri konusunda sorular sormadan önce L.A.'den defolup gitme şansı verirdi.

Marilyn Los Angeles'a tepeden bakıyordu. Eşofmanlı adamlar şakalaşıyor, birbirlerini havuza itiyormuş gibi yapıyorlardı. Marilyn burada kendini güvende hissediyordu. Jerry'nin parası, benim problemlerimin onun da problemleri değilmiş gibi davranma lüksüne sahip olduğu bir rüyalar ülkesi kurmasına olanak vermişti. Fakat arada sırada rüyayı gerçekten ayıramamış olsaydı şimdiki kadar uzun bir süre boyunca hayatta kalamazdı.

"Gidip Michelle'i göreceğim," dedi en sonunda. "Dani'ye bu kadarını borçluyum. İsterseniz siz ikiniz de gelebilirsiniz. Ama ondan sonra herkes kendi yoluna gidecek. Bizim hiçbir ortak noktamız yok, Lynnette. Geçmişe yapışıp kalamayız."

"Kapının önünde bu kadar çok paparazzi varken evden nasıl çıkacağız?" diye sordum. "Peşimizdekiler her kimse, onları Michelle'e götüremeyiz."

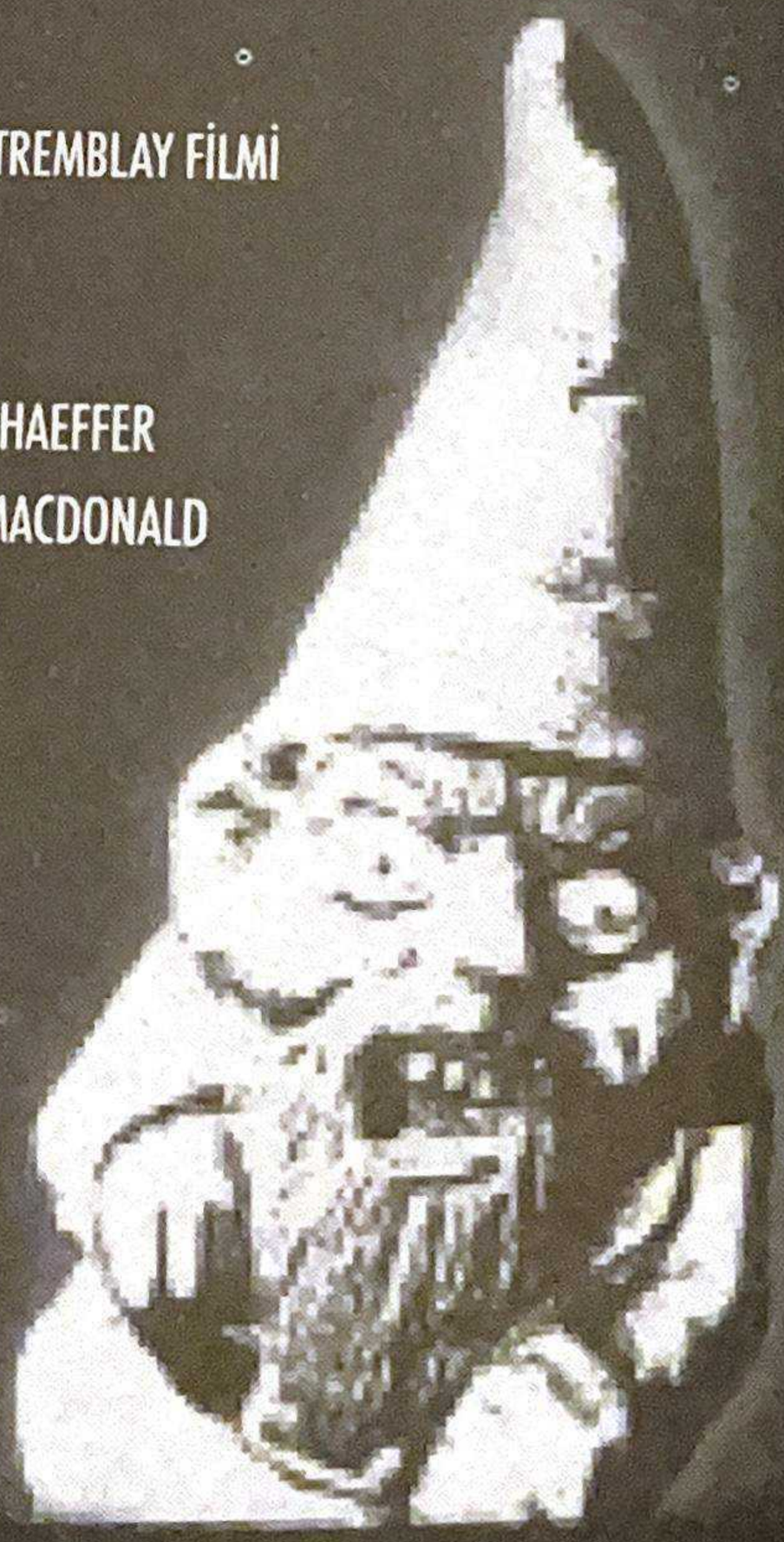
Marilyn gülümsedi.

"Gerçekten de evimin tek çıkışı olduğunu mu düşündün?"

CÜCELERİN DÖNÜŞÜ

Ufacıklar, kırmızı, ucu sivri şapkalar takıyorlar ve bahçelerimizde duruyorlar. Fakat bu cüce (Linda Davis, *Söğüt, Zaman Hırsızları*) partilemeye hazır! Beş yüz yıl önce miniminnacık bir iblis tarafından lanetlemiş olan bu ufak Kanada kasabasında hiç müzik çalınmayacaktır yoksa iblisin gazabıyla yüz yüze geleceklerdir. Fakat şimdi bölgenin gençleri bir eve dönüş dansı düzenlemeye karar verir... yoksa *Cücelerin* Dönüşü Dansı mı demeliyiz? Rock and roll ezgileri bu minik canavarı uyandırdığında, yaratığın ufak şeylerin ne kadar korkutucu olduğunu ispatlayan dehşetini durdurabilecek tek kişi, Moosejaw Lisesi'nde okuyan ve hâlâ bakire olan bir kızdır. En yeni makyaj efektleri, yüksek teknolojili bilgisayar sihirbazlığı, Club Nouveau, Platinum Blonde, L.A. Guns, Fine Young Cannibals ve daha birçok sanatçının şarkılarını içeren film müzikleriyle *Cücelerin Dönüşü*, konu kanlı vahşet olduğunda gücün CÜCE'de olduğunu gözler önüne seriyor!

CFDC VE CINÉPIX FİLM SUNAR
GORD LARONDELLE YAPIMCILIĞINDA BİR DEAN TREMBLAY FİLMİ
LINDA DAVIS CÜCELERİN DÖNÜŞÜ
MÜZİK HEATHER WANG
YARDIMCI YAPIMCILAR GOLDIE VAN VE RALPH SCHAEFFER
PRODÜKSİYONDAN SORUMLU YÖNETİCİ LORNE MACDONALD
CHRISTINE MERCER'IN HAYATINDAN ESİNLENMİŞ KARAKTERLERE DAYANMAKTADIR
YAZAN DARCY MILLINER
YAPIMCI GORD LARONDELLE
YAPIMCI DEVLIN RUAN
YÖNETMEN DEAN TREMBLAY

+ 18
RENKLİ • SÜRE: 87 DAKİKA

CFDC CINÉPIX

–*Cücelerin Dönüşü*, VHS kutusu kapağı, 1989

SKDG X

Hiç kimse ölümcül hastaların kaldığı bakımevinden evine dönemez ama yine de St. Claire Bakımevi insanda cenaze evi hissi uyandırıyordu. Gün ışığı yoktu, saat yoktu, doğrudan aydınlatma yoktu, hüzünlü fısıltılardan daha yüksek herhangi bir ses yoktu. Her şey bej ve griydi. Her odada asılı haçlar, her koridorda asılı, solmuş, otellerde görebileceğiniz çayır tabloları vardı ve bir sürü hemşire, düz tabanlı ayakkabılarıyla sessizce etrafta koşturuyordu. Acıyla baş etme konusunda broşürlerle dolu plastik kâğıtlıklar, tüm dikey yüzeylere yapıştırılmıştı.

Asansörden inerken Marilyn, "Bu son derece can sıkıcı," dedi.

Heather bir ergen gibi, "Ben televizyon izleyeceğim," dedi ve salonu bulmak için yanımızdan uzaklaştı.

Onun gitmesine izin verdik ve açık kapılarla dolu koridorda ilerleyerek Michelle'in oda numarasına doğru gittik. Her bir kapı kendisine ait odanın mini dramını gözler önüne seriyordu. Aile üyeleri ölüm döşeğindeki yakınları için tuttukları nöbetten başlarını kaldırıp bana bakıyor, hemşireler bir ölümden diğerine süzülürken yanımızdan geçiyor, odalardan zorla alınan solukların sesleri geliyordu.

Burayı sevmemiştim. Çıkışları göremiyordum, karşıma neler çıkacak bilemiyordum ve binanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorduk. Keşke bu fikri ortaya atmasaydım, diye düşündüm.

En sonunda 1211 numaralı odaya geldik. Kapının önünde oturan bir polis olmasını ya da kapıya insanlara Michelle'in Dani yüzünden tehlikede olduğunu açıklayan bir not veya başka bir şey yapıştırılmış olmasını bekliyordum fakat kapı kilitli bile değildi. Kapıyı iterek açtık ve içeri girdik.

Yatağın ortasında, çarşaflara sarılı boş bir kabuk yatıyordu. Damar yoluna giden serum, kateter, kalp izleme monitörü ya da herhangi başka bir makine yoktu. Michelle için artık bunların hepsi gereksizdi. Marilyn'in bile rengi biraz soldu. Burası Michelle'in öleceği odaydı.

"Sizce bunu dert ediyor mudur?" diye fısıldadı bir hemşire.

Marilyn ve ben irkildik. Onun peşimizden içeri girdiğini bile fark etmemiştik. Michelle'in yatağının dibindeki duvarda asılı olan haça manalı manalı baktı.

"Dert etmediğine eminim," diye fısıldadı Marilyn, sonra hemşire gitti ve bizi Dani'nin hayatının aşkıyla yalnız bıraktı. Yatağa yaklaştık.

"... Dani?" diye fısıldadı Michelle.

Benzi sarıydı, dudakları çatlamıştı, gözleri öyle bir yoğunlukla yanıyordu ki teninin solukluğu yüzünden daha da göze çarpıyordu. Marilyn elini Michelle'in alnına götürdü ve gri saçlarını geriye doğru yavaşça itti.

"Dani burada olmayı çok istiyordur," dedi Marilyn ona. "Şu an bunun mümkün olabilmesi için her şeyini vereceğine eminim."

Michelle'in dudakları sözcükler oluşturmaya çalıştı.

"Lynnette," dedi Marilyn. "Gidip hemşireden ufak bir süngер ve bir bardak su iste. Emmek için buz da ister misin tatlım?"

Michelle başını salladı.

"Bize biraz buz da getir."

Tüm bunları nereden bulacağımı bilemeyerek koridora çıktım. Hemşire odasına gittim ve sanki onlara bir şey sormamı bekliyorlarmış gibi hemen öne atıldılar. Terlediğimi hissediyordum. Burada pencere yoktu fakat çok fazla kapı, çok fazla koridor vardı. Michelle'in odasının alternatif bir çıkışı yoktu. Kaçış rotamı bilmiyordum.

Elimde karton bardakta buz parçaları, hışırdayan ambalajının içinde sarı sünger ve markasız şişe suyla odaya döndüğümde, hemşire kolunun altına sıkıştırdığı haçla dışarı çıkıyordu.

"Acaba bir hahamla konuşmak ister mi?" diye fısıldadı.

"Neden?" diye sordum gerçekten şaşırmış bir hâlde.

Marilyn odanın içinden, "Biz böyle iyiyiz," dedi. "Teşekkürler."

Hemşire başını kısaca salladı ve tekrar gitti. İçeri girdim ve elimdekilerin hepsini Marilyn'e verdim, sonra ben Michelle'den mümkün olan en uzak köşeye kaçarken Marilyn, Michelle'in başını yataktan kaldırıp içinde buz parçacıkları olan bardağı onun dudaklarına götürdü, ardından da Michelle buz emerken Marilyn onun çatlamış dudaklarında nemli süngeri gezdirdi. Ağzım açık kalmıştı. Marilyn tüm bunları yapmayı nereden öğrenmiş olabilirdi? Michelle gözlerini ona çevirdi ve minnettarlıkla baktı.

"Sen biraz dinlen," dedi Marilyn onun saçını okşayarak. "Yorgun olduğunu biliyorum."

Michelle çatlak sesiyle, "Teşekkürler..." dedi. "... biliyorum... güzel değilim."

Marilyn gülümsedi.

"Eh, Dani de değil, o yüzden mükemmel bir çiftsiniz yn."

Michelle yüzünü buruşturdu ve sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi sesler çıkardı; güldüğünü fark ettim. Ellerin-

den birini battaniyenin altından çıkardı ve havada çaresizce bir şeyler tutmaya çalıştı. Marilyn onun elini tuttu.

"Sizi... seviyorum..." dedi Michelle.

"Biz de seni seviyoruz," dedi Marilyn. "Ve Dani'nin de seni çok sevdiğini biliyorum. Sen onun başına gelen en iyi şeysin."

"Benim... evde... olacağıma... söz vermişti," dedi Michelle. "Bu... olduğunda..."

"Biliyorum," dedi Marilyn.

"Görmek... istiyordum..." dedi Michelle. "... ekmişti... yeni... hiç vakit... yetmedi..."

Ağzını kocaman açarak esnedi.

"Biliyorum," dedi Marilyn. "Hiçbirimizin vakti yetmiyor."

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım.

Benim gördüğüm tüm ölümler hızlı ve kanlı olmuştu. Tommy. Gillian. Annem. Babam. Daha önce hiç bu kadar yavaş bir ölüm görmemiştim. Michelle bundan kaçınamaz mıydı? Boynuna bir ip dolayıp işi bitiremez miydi? Beni ölümünü izlemeye zorladığı için ona kızgındım. Korkuyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Heather'ı koridorun sonundaki bir girintide, ikit sandalyeye yayılmış hâlde buldum. Birinin bağışladığı televizyonda CNN açıktı, sesi kısılmıştı.

"Erkek arkadaşın az önce basın açıklaması yaptı," dedi Heather.

"Michelle'i buradan çıkaracağız," dedim.

"Oh be," dedi Heather. "Burası tam bir cehennem çukuru."

Bir hedefi olduğu için memnun, sisteme karşı geleceği için mutlu hâlde ayağa kalktı. Giderken televizyona son bir bakış attım ve on altında çekilmiş, sivilce dolu yüzümü ve kötü permalı saçlarımı gözler önüne seren bir fotoğrafımı gördüm. Tuzağa düşmüşüm de duvarlar üstüme üstüme geliyormuş gibi hissettim. Dışarıda olmak istedim.

"Marilyn de olur dedi mi?" diye sordu Heather yürürken.

"Kesinlikle sorun etmedi," diye yalan söyledim.

Ölüm kapanına geri döndük. Marilyn odadaki tek sandalyeyi yatağın yanı başına getirmiş, dirseklerini yatağa dayamış, iki eliyle Michelle'in ellerini tutuyordu. Başını kaldırıp baktı. Heather'la ben tuhaf tuhaf orada, öylece dikildik.

"Şimdi, biz bir oylama yapalım," dedim. "Ve Michelle'i eve götürüyoruz."

"Ne yapıyoruz dedin?" diye sordu Marilyn.

Michelle nefes nefese, "Dani... geliyor mu?" dedi.

"Hayır," dedim.

Marilyn, Michelle'e, "Evet," dedi ve bana döndü. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Dani gelene kadar burada Michelle'le oturacağız. Bu genç hanımı yerinden kıpırdatmayacağız."

Ona doğru eğildim ve kötü kokmamasına şaşırarak, "Michelle," dedim. "Dani gelmiyor. En azından bir iki gün daha gelemeyecek. Ama eğer istersen seni şu an çiftliğe geri götürebiliriz."

"Ben... saamam... izin... vermezler..." dedi zorlukla, gözleri yüzümü soldan sağa tarıyordu.

"Bu konuda endişelenmen gerekmiyor," dedim. "Dani hapiste. Onu bugün serbest bırakmayacaklar."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Marilyn. "Buraya doğru yola bile çıkmış olabilir."

"Gerçekten mi, Marilyn? Gerçekten de onu çoktan serbest bıraktıklarını mı düşünüyorsun?"

"Şey..." Marilyn duraksadı, bakışları Michelle'in eline kaydı.

"Kesinlikle," dedim. "Michelle, Dani burada olmayacak. Ama seni çiftliğe götürebiliriz. Hemen şimdi. Eve gidebilirsin. Tek yapman gereken bunu istediğini söylemek."

Michelle bana, sadece ölmekte olan birinin yapabileceği gibi baktı; tamamen gözlerime odaklanmıştı, herhangi bir zırvalığa yer yoktu, bütün dikkatini bana vermişti.

Başını salladı.

"Dani'nin çiçekleri..." dedi.

"Dani'nin çiçeklerini mi görmek istiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. Kelimeyi söyleyemeden önce dudakları bir an için titredi.

"... evet..."

"Bu çok saçma," dedi Heather.

"Affedersiniz ama hangi konu hakkında tartışıyorsunuz?" dedi hemşire, sesinin tonu normaldi ama kulağa utanç verici derecede yüksek geliyordu. İçeri girdiğini duymamıştık bile.

Hepimiz ona döndük. Sanırım hepimiz suçlu görünüyorduk. Hemşirenin kafası karışmış gibiydi.

"Sizin endişe etmenizi gerektirecek bir şey hakkında değil," dedim. "Bir tekerlekli sandalye alabilir miyiz?"

"Şey, hayır," dedi. "Korkarım Bayan Gateway'i yerinden oynatamazsınız. Biz onu rahat ettirebiliriz ama burada kalmak zorunda."

"Tamam," dedim. "Tekerlekli sandalyeyi ben alırım."

"Sizlerin kim olduğunuzu bile bilmiyoruz," dedi hemşire, yüzünü Heather'dan Marilyn'e çevirerek.

Onun yanından geçip koridora çıktım. Koridorun tam ortasında, arkasında beyaz boyayla, kocaman harflerle *NO. 43* yazan boş bir tekerlekli sandalye duruyordu. Onu alıp odaya döndüm. Marilyn hemşireyle konuşuyordu. Michelle'in ayakları battaniyesinin altında huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Heather kendini bir köşeye atmış, herhalde ağrı kesici bir şeyler aşırabilir mi onu hesaplıyordu.

Ben sandalyeyi yatağın başına getirirken hemşire Marilyn'e, "Bunu yapmanıza izin veremem," dedi.

"Sizin oy hakkınız yok," dedim.

Marilyn'e, bana, tekerlekli sandalyeye, Michelle'e bakarak durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı ve hızla dışarı çıktı.

"Beni bu duruma düşürdüğün için sana kızgınım," dedi Marilyn.

"Tamam," dedim. "Onu sandalyeye oturtmama yardım et."

Marilyn yerinden kımıldamadı. Onun yerine örtüleri kaldıran Heather oldu. Örtünün altında ne olduğunu görmekten korkuyordum fakat Michelle tahmin ettiğim kadar kötü görünmüyordu. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı ama hepsi hastane önlüğünün altına gizlenmişti. Bu da kendimde ona dokunacak cesareti bulmamı sağladı. Bir kolumu sırtının, diğerini dizlerinin arkasına koyarak onu kucakladım. Çok soğuktu ve onu kucaklamama direnmedi. Onu kaldırdım, düşündüğümden daha hafifti. Kemikli poposunu tekerlekli sandalyenin kollarından birine değdirince Michelle yüzünü buruşturdu.

Michelle'i sandalyeye oturttuğum anda hemen titremeye başladı.

"Ona battaniye getir," dedim Heather'a.

Bebek mavisi battaniyeyi Michelle'in bacaklarına sardık ve Heather dolapta bir tane daha battaniye buldu. Michelle'i hafifçe öne doğru eğdim, battaniyeyi arkasına koydum ve omuzlarını örttüm. Michelle yüzünü bir kez daha acıyla buruşturdu.

Marilyn benim beceriksizliğim yüzünden çileden çıkarak, "Bırak da şunu ben yapayım," diye çıkıştı ve battaniyeyi Michelle'in etrafına sardı, sonra sırtını arkaya yasladı.

Michelle titreyen eliyle Marilyn'in kolunu tuttu.

"Teşekkürler..." dedi Michelle. "... teşekkürler..."

Marilyn doğruldu ve burnunun kemerini iki parmağıyla sıktı.

"Hesap vermen gereken çok şey olacak," dedi bana.

"Sen önden git," dedim; iyi hissediyordum, yerine getirmem gereken bir görevim vardı. "Heather, sen arka taraftan git. İkinci kata in, otoparka git, sonra da arabayı bul."

Marilyn en sonunda başıyla onaylayana kadar onu dik dik baktım.

Odadan sırayla çıktık; ben sandalyeyi itiyordum, Marilyn önümüzden yürüyor, Heather bizi birkaç adım geriden takip ediyordu. Julia ve Kura'yı geride bırakmıştım. Michelle'i bırakmayacaktım. Hemşire odasının önünde bir dizi doktor, hemşire ve hasta bakıcı vardı. Önümüze çıktılar.

Onları sürekli ilerlerken Marilyn, "Lütfen bizi affedin," dedi. "Üzgünüm. Acelemiz var da."

Önümüzde duranlar dağıldı, sonra yeniden toplandı ve koro hâlinde, "Siz kimsiniz?" ve "Onu nereye götürüyorsunuz?" soruları yağmaya başladı. Sonra Heather en iyi bildiği şeyi yaptı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hepiniz geri çekilin!"

Plastik kılıfından çıkan bir maket bıçağının tıkırtısını duydum; Heather'ın elindekini çılgınca savurarak hepsini bizden uzak tuttuğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Hızlıca ilerledik; önümüzdeki Marilyn hızlı bir tempo tutturmuş, kendi hüzünlerine boğulmuş, gözleri kızarmış, ağlayan ailelerle dolu kapıların yanından geçip gidiyordu.

Marilyn hemşirelerin yanından geçerken, "Affedersiniz," diyordu. "Pardon. Affedersiniz. İzin verir misiniz? Teşekkürler."

Asansör artık karşımızdaydı. Biz tam asansöre varmak üzereyken karşı taraftaki koridordan bize doğru gelen iki güvenlik elemanı gördüm. Kocaman göbekleri, yeşil beyzbol şapkaları, yeşil rüzgârlıkları vardı ve ikisi de elinin üstünde gösteriyordu. Hayatları boyunca böyle hızlı yürümemiş olabilirlerdi.

İçlerinden biri yavaşladı ve koridoru kapatarak, üzerinde Güvenlik yazan bir ceket giydiği için elbette duracakmışız gibi kibirle elini kaldırdı.

"Kızlar," dedi. "Parti bitti."

Ona ilk ulaşan Marilyn oldu ve onun bir yandan asansörün çağırma düğmesine basıp bir yandan da konuşurken sesinin tatlı ve Teksas aksanının belirgin şekilde çıkmasına özen göstermesini hayranlıkla izledim.

"Beyefendi," dedi. "Biz onun yakın arkadaşlarıyız ve bir şeyler almak için onu eve götürüyoruz. Hemen döneceğiz. Danışma bize bunun sorun olmayacağını söyledi; umarım yanlış bir şey yapmamışızdır."

"Burası bir ölümcül hasta bakımevi," dedi güvenlik elemanı. "Buradaki insanlar eve gitmezler."

"Eh, sadece birkaç eşyasına ihtiyacı var," dedi Marilyn.

Elini kaldırmış olan, "Bu beni ilgilendirmiyor," dedi, öne doğru bir adım attı ve asansörün düğmelerini eliyle kapatarak Marilyn'in onlara tekrar basmasını engelledi. İki güvenlik koca göbekleriyle onun etrafını sarmıştı. "Doktorların bu hastayı odasına geri götürmesine izin vermelisiniz."

"Onu nereden tanıyorsunuz?" diye sordu diğer güvenlik elemanı.

Marilyn tatlı tatlı gülümseyerek, "Hepimiz aynı kitap kulübündeyiz," dedi.

Asansörün kapısı bir ding sesiyle açıldı. Gözlerini simsiyah boyamış genç bir kız içeride, bir elinde bir paket sigara,

diğer elinde çakmakla dikiliyordu. Marilyn kendini güvenliklerle tekerlekli sandalyenin arasına konumlandırdı ve Heather da ona katıldı, omuz omuza dikildiler.

"Sizin sorununuz ne?" diye sordu Heather. "Michelle dışarı çıkmak istiyor. Burası lanet bir hapishane mi?"

Onların arkasından, tekerlekli sandalyeyi asansörün içine doğru ittim.

Adamlardan biri benim kaçmak üzere olduğumu fark edince endişeyle, "Hanımefendi!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsınız. Hanımefendi!"

Michelle'in yüzü asansörün arkasına bakacak şekilde genç kızın yanında durdum.

"Marilyn?" dedim. "Biz bindik."

O ve Heather geri geri asansöre bindiler ve Heather aynı anda 2 yazan düğmeye ve Kapıyı Kapat düğmesine basmaya başladı. Güvenlik görevlilerinden biri Marilyn'i kolundan yakalama hatasını yaptı. Kapı kapanmaya çalışıyor ama adamın kalın kolu yüzünden geri açılıyordu.

"Siz kızların bunu yapmasına izin veremem," dedi.

Marilyn elini çantasına attı ve ufak, siyah bir silindir çıkardı. Silindiri adamın kasığına dokundurdu. Gürültülü bir çıtırtı duyuldu ve adam sanki katır tepmiş gibi geriye doğru uçtu, sonra yere oturup bağırmaya başladı.

"Çok özür dilerim," dedi Marilyn. "Inanın bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Kapılar kapandı ve yüreklerimizi durduran bir saniyenin ardından aşağı doğru hareket etmeye başladı. Bir anlık bir sessizliğin ardından, genç kız şaşkınlık içinde, "O adamın taşaklarını kızarttın," dedi.

"Lanet olası pislik," dedi Heather.

"Şunu bilmeni istiyorum ki beni düşürdüğün durum beni çok ama çok üzüyor," dedi Marilyn bana.

Kapıdan ding sesi geldi ve ikinci katta indik.

Biz çıkarken Marilyn kıza dönüp gülümseyerek, "İyi günler," dedi.

Çift kanatlı cam kapıları itik ve karanlık, serin otoparka girdik. Gelen polis arabalarının sesinin yankısını, köşeleri dönen lastiklerin gıcırtısını, biri tekerlekli sandalyede dört kadına aradıklarını söyleyen telsiz seslerini duymak için etrafı dinledim ama otopark sessizdi. Yağ lekeli betonun üzerinde tekerlekli sandalyeyi Marilyn'in cipine ulaşana kadar ittim.

"Lütfen verin geri geri çıkayım," dedi Marilyn.

Heather, "Bizi sakın ekmeye kalkma," dedi.

"Tatlım," dedi Marilyn, "bunu nasıl yapacağımı bilseydim, uzun zaman önce yapmış olurdum."

Direksiyona geçti, sonra kapıyı kapattı, stop lambaları önce kırmızı, sonra beyaz oldu ve geri geri çıkarak yanımızda durdu. Michelle'i arka koltuğa oturttum.

Ben emniyet kemerini bağlarken Michelle nefes nefese, "Özür... dilerim..." dedi. Emniyet kemeri sanki altında hiçbir şey yokmuş da koltuğa yapışıkmış gibi duruyordu. Michelle'den geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Sorun yok, tatlım," dedi Marilyn ön taraftan bize dönerek. "Sen sadece dayan, seni hemen çiftliğe götüreceğiz."

Heather kendini ön koltuğa atarak, "Ön koltuk benim!" diye bağırdı. "Ne? Ölü bir kadının yanına oturmayacağım. Kişisel bir şey değil, Michelle."

Michelle dudaklarını ıslatıp konuşmaya çalıştı ama çok güçsüzdü ve dili çok kurumuştu. Onun yanına oturdum ve yola çıktık. Çıkışta turnike yoktu, herhalde insanları buraya ölmeleri için getiren ailelerden bir de çıkarken para istemeye utanmışlardı. Bizi bekleyen bir polis arabası, hatta plakamızı alacak bir otopark görevlisi bile yoktu.

Arkadaki tekerlekli sandalye kayıp tıkırdarken çıkıştaki kapanın üstünden geçip sokağa çıktık ve otobana yöneldik. O anda Michelle'in çiftliğinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimizin olmadığını fark ettik.

"Julia oraya gitmişti," dedim.

"Eh, Julia şu an burada değil," dedi Marilyn. "Heather?"

"Ona her sene lanet Noel kartları gönderen sen değil misin?" diye sordu Heather.

"Posta kutusuna gönderiyorum," dedi Marilyn sertçe.

"Michelle?" dedim. "Michelle?"

Yüzünü pencereye dönmüştü ve gözleri kapalı, güneşin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Michelle, bize çiftliğin yerini tarif etmen gerekiyor," dedim.

Gözlerini açmadan kafasını salladı, sonra bir şey dedi. Ona doğru eğildim.

"On," diye fısıldadı. "On... on..."

"On numaralı otobana gir," dedim Marilyn'e.

L.A. şehir merkezinden geçtik, hiçbirimiz konuşmuyorduk. Marilyn radyoda hafif caz çalan bir istasyon açtı. Benim kulağım sirenlerdeydi. Bunun sonunun iyi olmayacağını biliyordum. Daha şimdiden her şeyin dağılmaya başladığını hissedebiliyordum. Yanımda Michelle kendi kendine mırıldanıyordu.

"Tatlım, on numaralı otobana çıktıktan sonra ne yapacağız?" diye sordu Marilyn dikiz aynasından arkaya bakarak. "101'e mi çıkacağız? Ona 101'e mi çıkacağız diye sor."

"Michelle," dedim. "101'e mi çıkacağız? Telefonuma yazabileceğim bir sokak ismi var mı?"

Marilyn, "Michelle'in çantasını alan oldu mu?" diye sordu.

"On," dedi Michelle. Sonra başka bir şey daha söyledi, ben de duyabilmek için eğildim. "Üzgünüm..." diye fısıldadı. Sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Sorun yok," dedim. "Gerçekten, sorun yok."

Beni duyup duymadığını bilmiyordum, o yüzden eline dokundum. Kupkuruydu.

"Çantası yoktu," dedi Heather.

Marilyn dikiz aynasından bana bakarak, "Bu plânda birkaç ufak aksilik görmeye başlıyorum," dedi.

"Hangi çıkıştan çıkacağız, Michelle?" diye tekrar sordum.

"Dani'nin çiçekleri..." dedi.

"Evet," dedim. "Dani'nin çiçeklerini göreceğiz. Ama oraya nasıl gideceğimizi bilmeliyiz. Şu an on numaralı otobandayız, hangi çıkıştan çıkacağız?"

"Ben..." dedi nefes nefese. "Görecek miyim?"

"Az önce Venice Bulvarı'nı geçtik," dedi Marilyn. "Bundan sonra kullanabileceğimiz tek çıkışın 405 olduğundan eminim."

"Pasifik Sahil Otobanı'na çıkmayacaksak tabii," dedim.

Marilyn, "Tanrı aşkına," dedi.

Arabayı pis bir çürük kokusu sardı.

Heather, "Altına mı sıçtı?" dedi, elini yelpaze gibi suratının önünde sallayarak camını sonuna kadar indirdi. "Ah, siktir, çok kötü kokuyor. Ne yemiş bu kadın böyle?"

Marilyn bir çıkışa doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Duramazdık. Polisler vardı. Canavarlar vardı. Yola devam etmek zorundaydık.

"Bu kadının kendi pisliğinin içinde oturmasına izin vermeyeceğim," dedi Marilyn bir çıkış rampasından yan yola saparak. Bir Ralphs süpermarketine yöneldi. "O Dani'nin özel arkadaşı ve saygıyı hak ediyor."

"Pantolonunun bokla dolu olması pek de saygın bir şey değildir," dedi Heather.

Marilyn park etti, motoru kapattı ve Heather'a döndü.

"Bu her insanın yaptığı doğal bir şey," dedi sertçe. "Onun durumunda olsaydık her birimizin bekleyeceği saygıyı ona da göstereceğiz. İkiniz onu nazikçe arabadan indirip arkadan lastik değiştirirken kullandığım örtüyü çıkarmalısınız. Michelle'i onun üzerine yatırın, ben hemen geleceğim."

Çantasını aldı ve gözden kayboldu.

"Lynne, bana söz ver," dedi Heather. "Eğer benim başıma böyle bir şey gelirse beni bir hendeğe atıp oradan uzaklaşacaksın."

Michelle'e dokunmak istemedi, o yüzden otoparkı taradıktan sonra Michelle'in emniyet kemerini açıp onu kendi başıma kaldırdım. Ben de ona dokunmak istemiyordum ama Heather gibi davranmak da istemiyordum. Bizim neyimiz vardı böyle? Ailemin gözlerimin önünde katledildiğini görmüştüm ve gıkım çıkmamıştı ama arkadaşımın karısının bokunu görünce birden hassaslaşıvermiştim, öyle mi? Neden biz çoğu insanın başına gelen yavaş çürüme yerine hızlı, dramatik ölümleri daha rahat karşılıyorduk? Hepimizin canımızı dişimize takarak mücadele ettiği şey tam da bu değil miydi? Michelle'in şu anda yapıyor olduğu şeyi yapma hakkına sahip olmak?

Heather, "Elbette Marilyn lastik değiştirmek için yoga matı kullanıyormuş," diye şikâyet etti ve matı yere, arabanın yanına serdi. Ben de Michelle'i yavaşça matın üzerine yatırdım ama sonra ne yapacağımı bilemedim. Michelle'in bakışları gökyüzündeki bir şeyi takip ediyordu. Başımı kaldırdım ama orada bir şey yoktu. Fazla açıktaydık. Tüm bu arabalar yüzünden gelip giden kimse var mı göremiyordum.

Eli poşetlerle dolu dönen Marilyn, "Giysilerini çıkardınız mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedi Heather.

"Çocuk gibisiniz," dedi Marilyn. "Bu senin fikrindi, Lynnette. Ne bekliyorsun?"

Marilyn, Heather'ın bakımevinden aldığımız battaniyelerden birini paravan gibi tutmasında ısrar etti ve bana da emir verir bir edayla diğer battaniyeyi Michelle'in belinden çözüp hastane önlüğünü kaldırmamı söyledi.

"Özür dilerim," dedim Michelle'e.

Beni duyduğunu sanmıyordum.

Altına bez bağlamışlardı ve Marilyn bezi hızlıca çözdü, ben de çıkardım. İçi siyah, zift gibi bir maddeyle doluydu. Marilyn onu alıp katladı ve boş alışveriş poşetlerinden birinin içine attı. Sonra bir şişe su ve birkaç bolaşık bezi kullanarak Michelle'in poposunu yıkadı. Ben de bize yaklaşan birileri var mı diye etrafa bakıyordum. Siren sesi var mı diye kulaklarımı dört açmıştım. Marilyn Michelle'i kurulad, sonra ona yeni bir yetişkin bezi takmama yardım etti.

Birlikte hiç direnç göstermeyen kadını arka koltuğa oturttuk ve emniyet kemerini tekrar bağladık. Michelle olanların farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Marilyn üzerinden hâlâ sular akan ıslak matı kovadı ve alışveriş poşetlerinden birine tıkıştırdı.

"Heather, git de bunu at."

"Ben ona dokunmam," dedi Heather. "Öyle bırak işte."

"Biz ortalığı kirleten insanlar değiliz," dedi Marilyn sertçe. "Bunu götür at yoksa sana yumruk atarım."

Heather poşetleri ve ıslak matı alarak uzaklaştı. Benim gözüm polislerdeydi. Heather birkaç dakika içinde geri döndü, sonra otoparktan çıktık ve Olympic Bulvarı'na yöneldik.

Bir şey parmağımı tırmaladı ve elime bakınca Michelle'in elinin parmaklarımı tırmaladığını gördüm. Ne yapacağımı bilemediğimden avucumu açtım, o da parmaklarını benim-

kılere kenetledi. Parmakları kuvvetliydi. Bana bir kere bile bakmadı, hâlâ camdan dışarı bakıyordu, şimdi gözleri irileşmiş, dudakları hareket ediyordu.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordum tekrar.

"Dani'yi... görmeye..." dedi. "Dani'nin... çiçekleri..."

"Bu faydasız," dedi Heather başını ellerinin arasına alarak.

"Telefonunu çıkar," dedi Marilyn. "Dr. Carol'ı arayacağız. O Dani'nin çiftliğinin yerini biliyordur."

Heather ikimizin yerine de konuşarak, "Kesin kafayı yiyecek," dedi.

"Evet," dedim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Son iyi fikrin bizi bu hale düşürdü," dedi Marilyn. "Biriniz Dr. Carol'ı arasın yoksa sizi döverim."

"Benim şarjım bitmiş," diye homurdandı Heather.

Marilyn kendi iPhone'unu ona uzattı.

"Benimkini kullan," dedi. "Rehberde Elliott'ı bul."

Michelle derin, titrek bir nefes aldı, sonra esnedi. İçimden beşe kadar saymıştım ki tekrar nefes aldı.

Heather, "Bulamıyorum," dedi ve telefonu geri almaya çalışan Marilyn'in ellerini itti.

Aniden ikisi de bana, benden çok uzakta ve sessizlik içindeymiş gibi geldiler.

Michelle ani bir nefes aldı, sonra kesik kesik solumaya başladı.

"Iı, durumu pek iyi değil," dedim.

Marilyn hızlıca dönüp baktı.

"Buldum," dedi Heather.

Marilyn aniden direksiyonu sola kırdı. Michelle'e doğru kaydım.

Marilyn direksiyonu düzelterek, "Çiftliğe gitmiyoruz," dedi.

"Bütün bunların tek amacının o olduğunu sanıyordun?" dedi Heather.

Marilyn yanıt vermedi.

"O nasıl, Lynnette?" diye sordu.

"Pek iyi değil," dedim.

Marilyn arabayı park etti ve arabadan indi.

"Siz ikiniz, gelin," diye emretti.

Elimi Michelle'in elinden çektim ve kapıdan çıktım. Michelle bunu da fark etmemiş gibiydi. Zengin bir banliyode, bir şehir parkının yanındaki kaldırıma park etmiştik. Burası, ortasından geçen iki patikayla dörde bölünmüş, ağaçlar ve piknik masaları olan kare şeklinde, büyük bir çimenlikti. Çevrede pek insan yoktu. Kaldırıma çıktık, Heather kapüşonunu başına geçirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Heather.

Marilyn, "Bu kadının fazla zamanı kalmadı," dedi. "Şimdi, aldığınız kararlara katılmıyorum ancak bizi dünyanın en kötü şeyini yapmaya zorlamamış olabileceğinizi de itiraf etmem gerek. Şu an onun yanında olmanız gerekiyor. Hayatını kaybedecek ve hayatını açık havada kaybedecek ve eğer Dani burada mı diye soracak olursa ikiniz de evet diyeceksiniz, ayrıca çiftlikte miyiz diye soracak olursa ikiniz yine evet diyeceksiniz."

"Ama..." dedi Heather.

"Özellikle de sen," dedi Marilyn. "Bu kadın bir arabanın arka koltuğunda ölmeyecek."

Marilyn bana döndü.

"Evet efendim," dedim.

Kapıyı açtığımda Michelle esnedi ve ellerini uzattı. Sonra Heather elinden geldiğince az yardım etse de üçümüz onu tekerlekli sandalyeye oturtmayı başardık ve hastaneye kadar sürdük. Onu ufak parkın içine doğru götürdük. Vakit erken-

di ve parkta sadece tai chi yapan birkaç ihtiyar Çinli kadınla pantolonunu koltukaltına kadar çekmiş, elindeki bastonla kostebek yuvalarını dürten yaşlı bir adam vardı.

Marilyn, "Şu tarafa," dedi ve Michelle'i piknik masalarından birine doğru götürdük, sonra onu denize doğru çevirdim. Denizi göremiyordum ama o taraftan gelen esintiden nemli tuzunun kokusunu alabiliyordum.

Güneş parlıyor, parkı doğal olmayan bir yeşile boyuyordu.

"Dani?" diye sordu Michelle.

"Burada, hemen yanında," dedi Marilyn.

Heather dudaklarını oynatarak, yalancı, dedi ama ben Michelle'in gülümsediğini gördüm.

"Yeşil," dedi.

Marilyn, hastane önlüğünün üstünden Michelle'in kemikli omzunu okşadı.

"Herkes burada seninle, Michelle," dedi. "Hepimiz buradayız."

Michelle'in eli tekerlekli sandalyenin kolundan hafifçe kalktı ve bileğime kondu, sonra kayarak elimi buldu. Diğer eliyle de Marilyn'in parmaklarını tuttuğunu gördüm.

"İyi... arkadaşlar..." dedi Michelle.

Ağaçların arasından esen rüzgâr yüzünden Michelle'in sesini neredeyse duymuyordum. Kesik kesik soluklar aldı, gözlerini kısarak güneşe baktı, sonra fazla parlak olduğu için gözlerini kapadı. Durdu, nefes aldı, yine durdu ve titrek, uzun bir nefes verdi; artık ölü bir kadının elini tutuyordum.

Dani'nin şehrin diğer ucundaki hücresinde, korkudan çıldırmış hâlde, az önce olan şeyin çoktan gerçekleşmiş olmasından korkarak volta attığını hissedebiliyordum. İkisi ezelden beri birlikteydi ve bunu yapan her kimse, bu yarattığı komplo her neyse, Dani'nin dünya üzerinde olmak için

söz verdiği tek yere gitmesini engellemişti. Bu öyle büyük bir zalimlikti ki canımı çok yakmıştı. Bunu yapan her kimse, Michelle'in hayatının sonunda Dani ve Michelle'in bir arada olmasını hangi hasta canavar engellemişse ben de ona acı çektirecektim.

Parmaklarımı Michelle'in elinden çekmeye cesaret edebilmem için biraz süre geçmesi gerekmişti. Bu bana zalimce gelmişti.

"Gitmeliyiz," dedi Heather.

Marilyn, "Onu arabaya götürmeliyiz," dedi. İşe yaradığı sürenin sonuna geldiği için artık ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. "Onu bakımevine ya da başka bir yere götürmeliyiz."

"Arabada o varken öylece dolaşamayız," dedim ve fısıldadığımı fark ettim. "Bence polis artık hepimizi arıyor ve arabanın pencerelerinde karartılmış cam yok."

"Ben de bir cesetle birlikte yolculuk etmeme yönünde oy kullanıyorum," dedi Heather.

Marilyn, "Michelle'i kamuya açık bir parkta bir başına bırakmayacağız," dedi.

Heather, "Tamam," dedi ve uzaklaştı.

"Onu burada bırakmıyoruz," dedi Marilyn. "Bu yasadışı."

"Dani şikâyetçi olmayacaktır," dedim.

"Ama şehir olacaktır," dedi Marilyn.

"Hangi sebeple?" diye sordum.

Marilyn, "Bilmiyorum," dedi. "Çevreyi kirletmek?"

Tekrar gerilmeye başlıyordum. Fazla açıktaydık ve bize her taraftan saldırabilirlerdi. Bir adım öndeydik ama diğerlerini bu fırsatı iyi değerlendirmek ve peşimizdeki insanlarla aramıza mesafe koymak için kullanmamız gerektiğine ikna etmeliydim. Rüzgâr Michelle'in saçlarını dalgalandırdı. Onları düzelttim.

"Bir bu eksikti," dedi Marilyn çantasını karıştırarak. "Telefonumu gördün mü?"

"Hayır," dedim. "Bak, gitmemiz gerekiyor. İnsanlar bizi arıyor."

"Yemin ederim şimdi elimdeydi," dedi Marilyn beni duymazdan gelerek.

"Marilyn?" dedim.

Marilyn telefonunu aramayı bırakarak, "Lynnette," dedi. "Ben sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Evet, biliyorum," dedim. "Bana sinir oluyorsun."

"Sadece bugün çok iyi bir şey yaptığımızı söyleyecektim," dedi. "Dr. Carol'ı arayalım ve Michelle'i çiftliğe götürelim. Onu oraya bırakabiliriz."

"Tamam," dedim. "Orası güvenli bir yer. Önce Julia'yı almalı, sonra da Dani'yi hapisten çıkarmalı ve ortalıktan kaybolup işlerin sakinleşmesini beklemeliyiz."

Bir çocukla konuşan Heather'ın sesi gittikçe yakınlaştı. Başımı kaldırdım ve onun bize doğru geldiğini gördüm; arkasında, pantolonunun beli koltukaltlarına kadar çekilmiş olan yaşlı adam vardı. Bastonuna tutuna tutuna bize doğru geliyordu. Aşırı büyük, numaralı gözlüğünün arkasındaki şişmiş, kırmızı gözleri sulanmıştı.

"Çocuklar," dedi Heather. "Bu Carl DeWolfe Jr."

Adam yaklaşık olarak bizim bulunduğumuz tarafa bakarak, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi titreyen sesiyle.

"Ah, olamaz," dedi Marilyn.

"Michelle aracını beklerken oturup onunla birlikte bekleyecek," dedi Heather.

"Burası tehlikeli bir park," dedi Carl DeWolfe Jr. "Bir hanımefendi burada bir başına kalmamalı."

Adamın, Michelle'in tekerlekli sandalyesinin yanındaki banka oturmasına yardım eden Heather, "Kesinlikle," dedi.

"O yüzden de Michelle'le birlikte oturup bekleyeceksiniz. Fazla uzun sürmez."

Carl DeWolfe Jr. başını Michelle'e doğru eğerek, "Onur duyarım," dedi. "Sohbet etmeyi çok severim."

"O daha çok dinlemeyi sever," dedi Heather.

Bizi peşinden sürükledi.

"Bu rezillik," diye fısıldadı Marilyn, Heather'a. "Senin için bile rezillik."

"Ne olabilir ki?" dedi Heather.

Marilyn, "Ne mi olabilir, adam onu kirletebilir," dedi.

Durdum ve arkama baktım.

"Ben bu konuda Heather'ın tarafındayım," dedim.

İkisi durdular ve benim baktığım şeye baktılar. Carl DeWolfe Jr., Michelle'in elini okşuyor, onunla sohbet ediyordu, sonra ona doğru uzandı ve battaniyesini düzeltip omuzlarının üstüne örttü.

"Neyse," dedi Heather, hep birlikte Marilyn'in arabasına doğru yürürken. "Ben zaten ambulans aradım. Al."

Marilyn'e telefonunu geri verdi.

"Ne yaptın?" dedim ama Heather çoktan geride kalmış, benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Marilyn arama geçmişini kontrol ederek, "Bir şeyleri sürekli izinsiz alıp duramazsın," dedi. "Kimleri aradın böyle?"

Heather sanki bir şeyden utanmış gibi sırıtıyordu; ona baktım, sonra aradan geçen tüm zamanın kayboluşuna ve tekrar on altı yaşına dönmeme neden olan bir ses duydum.

"Merhaba tatlı bayan," dedi ses. "Her yerde seni arıyordum."

Garrett P. Cannon, üzerinde üç parçalı bej takımı ve gözlerini gölgede bırakacak kadar aşağı çekilmiş kovboy şapkasıyla kaldırımda bana doğru yaklaşıyordu. Konuştuğu zaman beyaz bıyığı titreşiyordu.

"Kaçmaya çalışsana." Sırıttı. "Çünkü seni yere sermek için can atıyorum."

Sokağın iki ucuna polis arabaları yığıldı. Kaldırıma polisler doldu. Yemyeşil çimenlerin üzerinde polisler koşuyordu. İzlemeyi bırakmıştım. Arkamı kontrol etmeyi bırakmıştım. Etrafıma dikkat etmeyi bırakmıştım. Gardımı indirmiştim.

"Sen ne yaptın, Heather?" diye sordum.

"Ya sen olacaktın ya da ben," dedi. "Ya sen ya da ben."

Polislere baktım. Yanımda park etmiş hâlde duran arabanın kaputunun üstünden atlayabilirdim. Polislerin arasında bir boşluk vardı ve caddeye çıkmayı başarıp koşabilirdim. Aptaldım, aptaldım, aptaldım. Gardımı indirdiğime inanamıyordum.

Marilyn de olanlara inanamıyormuş gibi Heather'a, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Polis aramıza girerek beni onlardan ayırdı.

Heather uzaklaşmaya devam ederek, "Bizler hayatta kalmayı başaranlarız," diye bağırdı. "Sense her zaman sadece bir kurbandın."

Polislerin arasında gözden kayboldu; onun bir anlaşma yapıp kendini kurtarmak için beni sattığını anlamıştım. Benim de Julia'ya yaptığım buydu işte: kendimi kurtarmak için onu terk etmiştim. Bu affedilebilir bir şey değildi.

Sola koşacak gibi yapıp sağa koşmaya hazırlanarak kaslarımı gerdim ama Garrett beni çok iyi tanıyordu. Kaslarım kasıldığı anda dişlerinin arasından bir ıslık çaldı ve polisler üstüme çullandı. Bileğimi tutan ilk kişinin parmaklarını kırdım ama daha fazlası vardı. Hep daha fazlası vardır zaten. Sonunda, beni yere serdiler.

POLİS OLAY TUTANAĞI

Olay Tarihi: 23.12.90 Olay Zamanı: Yakl. 21.30

Yer: Provo Akıl Hastanesi

Olayın Detayları:

Provo Akıl hastanesinin yatılı hastalarından William Walker, 23 Aralık 1990 gününün gecesi bilinmeyen bir kaynaktan bir Noel Baba kostümü edinmiştir. Saat 21.00'de kapıların kapatılmasının ardından Walker kostümü giymiş ve oda arkadaşı HIRAM RANDOLPH'u boğarak öldürmüş, sonra kapının yanındaki görevliyi çağırma düğmesine basmıştır. Görevliler FRANK MCCRAE ve SALLY NOLAND odaya geldiklerinde Walker, MCCRAE'yi gözüne sivriltilmiş bir kalem saplayarak olay yerinde öldürmüştür. NOLAND'ı bayılana kadar dövmüş ve onun anahtarlarını kullanarak kaçmıştır.

Provo Akıl Hastanesi'nden kaçarken Walker, iki polis memurunun bir hastayı teslim ettiği kabul odasına girmiştir. Onları hazırlıksız yakalayan Walker, Memur JACK W. FORREST'ın beylik tabancasını elinden almayı başarmış ve bu sırada onu öldürmüştür. Sonrasında yaşanan olaylar hâlâ soruşturuluyor olmakla beraber, sonraki iki dakika içinde kabul odasında 26 kez ateş edilmiş, Memur SEAN MCKINNEY yaralanmış ve Memure THERESA MALLORY öldürülmüştür. Walker daha sonra Forrest'ın arabasını alarak kaçmıştır. Daha sonra 212 Kuzey 1200 East Sokağı adresindeki Lynnette Tarkington'ın evine doğru hareket etmiştir.

Rapor Veren Memur: T. Larson Tarih: 24.12.90

Olay raporu, American Fork, Utah, Polis Merkezi, 24 Aralık 1990

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XI:
Dikkat!

İfade odalarının iyi tarafı sizi her zaman kapıya dönük şekilde oturtmalarıdır. İfade odalarının kötü tarafıysa her zaman polislerle dolu olmalarıdır. Yakasının üstünden boynundaki dövmesi görünen kel, hipster dedektif, Men's Wearhouse takımının içinden taşacakmış gibi görünen cüssesiyle karşımda oturmuş, ellerini açık bir dosyanın üstüne koymuştu. Yanında, mavi polo gömlek giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanmış, memnuniyet içinde oturan bir kadın polis vardı. Geri kalan herkes diğer odada, tavandan sarkan kameranın çektiklerini seyrediyordu. Garrett'ın da orada olduğunu düşündüm; herhalde patlamış mısır da yiyordu.

"Noel Baba'yla ilk ne zaman cinsel ilişkiye girdiniz?" diye sordu Men's Wearhouse giyen adam.

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse cevap vermek için ağzımı açıyordum. Garrett'ın "çok şaşırtıcı bilgiler" dediği bu muydu yani?

"Eğer duymadıysanız tekrar edeyim," dedi Men's Wearhouse. "Bize Noel Baba Katil'le ilk kez cinsel ilişkiye girdiğiniz tarihi söyler misiniz?"

Ne halttan bahsettiklerini merak ediyordum ama şu dünyada polisle konuşmadığı için pişman olan kimse yoktur.

"Avukat," dedim.

"Noel Baba'yla sizi öldürmeye çalışmadan önce mi yoksa sonra mı cinsel ilişkiye girdiniz?" dedi adam.

Kadın Polis, "Sizi iki kere öldürmeye çalışmış," diye ekledi.

"İkinci sefer öldürmeye çalışan o değilmiş," diye düzeltti Men's Warehouse. "Noel Baba Katili'nin erkek kardeşiymiş."

Duvarın rengi güzeldi. Açık sarıya çalıyordu. Keşke gözlerimi sonsuza dek oraya dikebilseydim.

"Avukat," diye tekrar ettim.

"Bu fotoğraftaki adamı tanıyor musunuz?"

Men's Wearhouse masanın üstüne yirmiye yirmi beşlik, yüzeyi parlayan bir fotoğraf koydu. Ricky oyuncu olmak istiyordu ve bunun için çektirdiği stüdyo fotoğrafları da dosyasına girmişti. Omzunun üstünden attığı hınzır gülümsemeyle masanın üstünden bana bakıyordu. Oyuncu seçimlerinden sorumlu kişiler herhalde onun çekici, uçarı bir tip olduğunu düşünmüşlerdi ama benim tüm görebildiğim delilikti.

"Avukat," diye tekrarladım.

Men's Wearhouse'un dövmesine odaklandım. Bir kadın adıymış gibi görünüyordu. Lucille? Shanelle? Janelle?

Kadın Polis sabırsızlığını, nefesini dişlerinin arasından vererek gösterdi.

"Peki ya bu adam?" dedi Men's Wearhouse, Ricky'nin yirmiye yirmi beşlik fotoğrafını alıp yerine Billy'nin sabıka fotoğrafını koyarak.

Billy kendine Ricky gibi özen göstermezdi. Sert yaşardı, futbol oynarken burnunu kırmıştı fakat fotoğraftan anlamak kolay olmasa da aynı pembe dizi oyuncusu görünüşü onda da vardı. Bu sabıka fotoğrafını çekmeden önce onu dövmüşlerdi. Buna pek de üzüldüğümü söyleyemem.

"Avukat," diye tekrarladım.

"Kamu avukatları bürosu çok yoğun," dedi Kadın Polis.

"Talebinizi ilettik ve gün sonunda buraya birini gönderebilmeyi unutt ettiklerini söylediler."

"Ya da yarın," dedi Man's Wearhouse.

Ciğerlerimin kasılarak kapanmasını engellemeye çabalayarak, "Beklerim," dedim.

Men's Wearhouse ve Kadın Polis ayağa kalktılar ve odadan çıktılar. Ricky ve Billy Walker'ın fotoğraflarını masanın üzerinde, bana bakar hâlde bırakmışlardı.

Kameralar hâlâ izliyordu o yüzden haykıramaz, ağlayamaz, kafamı masaya vuramaz, istediğim hiçbir şeyi yapamazdım. Bunların hiçbirini yapmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Her yere benim hakkımda bu mu yayılmıştı? Ricky Walker'la seks yaptığım mı? Midem yağla kaplanmış gibi kaygan ve yapış yapışmış gibi hissetmeden bu cümleyi aklımdan bile geçiremiyordum.

Derin nefesler almaya odaklandım. Fotoğraflara bakmıyordum. Gözlerim duvardaydı. Uzun zaman sonra kapı açıldı ve Garrett elinde ince bir dosya, başında ihtişamlı kovboy şapkası ve suratında çirkin, kibirli gülümsemesiyle yalnız başına içeri girdi.

Dosyayı masanın üstüne koyarken, "Burada biz tavuklardan başka kimse yok," dedi.

Her zamanki gibi oda benim, onun ve parfümünün sığacağı kadar büyük değildi.

"Los Angeles'ın en iyileriyle konuşacak pek de bir şeyin olmadığını fark ettim," dedi ağzını yaya yaya. "Los Angeles" derken sözcükleri iyice uzatarak söylüyordu. "Ben de o çocukları biraz baş başa vakit geçirmemize izin vermeleri için ikna ettim. Senle ben eski dostuz, o yüzden hal hatır sorma işini pas geçelim, gereksiz laklakları boş verelim ve programın 'Hava nasıl ahbap?' kısmını es geçerek sadede gelelim. Bu senin için de uygun mu?"

Gözlerime baktı. Sanki suratıma el feneri tutulmuş gibi oldum ama gözlerimi kaçırmayacaktım.

"Ben yalancıları sevmem, Lynney. Ama sana bir Hıristiyan gibi davranıp temize çıkma şansı veriyorum."

O kadar ukala ve kibirliydi ki bir an nerede olduğumu unutuverdim.

"Hangi konuda?" dedim.

"İşte konuştu!" dedi, elindeki dosyayı içindekileri göremeyeceğim şekilde, büyük bir gösterişle açarak. "Şükürler olsun!"

Çıkardığı fotoğraflar beni rahatsız etmiyordu. Ben onlara olanları canlı canlı görmüştüm. Fakat bir saniye önce onun horozlanıp böbürlenmesini dinlerken bir saniye sonra masanın ölü ailemin ışıl ışıl fotoğraflarıyla kaplanması yüzünden sanki göğsümün üstüne sıcak, demir bir bant yapıştırılmış gibi hissettim. Artık avukatımın gelmeyeceğini biliyordum.

"Evet, beni de hep böyle etkiliyorlar," dedi, parmağının ucuyla bıyığını düzeltip beni şapkasının siperinin altından izlerken. Babamın cesedinin fotoğrafını alıp en üste koydu. "Bu adama inanılmaz saygı duyardım."

Masanın üstünden bana doğru eğildi, şapkasının siperliği alnıma çarptı. Alçak sesle, ağır ağır konuşuyordu.

"Ricky Walker'la ne zamandır cinsel ilişkiye giriyordun?" diye sordu.

Bu kelimelerin hiçbir anlamı, hiçbir mantığı yoktu.

"Girmediğimi biliyorsun," diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan.

"Billy öyle söylemiyor." Gülümsedi. "Oğlan dine döndü ve bu nedenle yalan söyleyemiyor."

"Babam senin elinden tutan biri olmadıkça Bulldogs maçındaki trafiği bile idare edemeyeceğini söylerdi," dedim

kendimi onun gözlerine bakmaya zorlayarak. "Bu kimin fikriydi?"

Bana hafifçe gülümsedi ve ince bir çizgi hâlinde dişlerini gösterdi.

"Cinayetlerden önceki altı ay boyunca Ricky Walker'la yatmadığını mı söylüyorsun? Yani ifaden, ondan aileni öldürmesini istemediğin yönünde, öyle mi? Ona babandan nefret ettiğini söylemediğini mi beyan ediyorsun? O zavallı psikozlu oğlanı, aileni öldürmeye ikna etmediğini mi söylüyorsun? Psikopatların sorunu budur, Lynney; onlara yol gösterebilirsin ama sadece istediğin insanları öldürmelerini sağlayamazsın. Gözleri döner."

Aniden o dosyanın içinde başka neler olduğuna dair aklımda bir fikir oluştu ve gerçek dünyaya tutunamamaya başladım; başka herkesin aynanın ardında hazır hâlde beni beklediği manyak korku programlarından birinin içine doğru sürükleniyordum.

"Bu doğru değil," dedim ama sesim fazla cılızdı.

"Polis katillerini kimse sevmez, Lynnette." Gülümsedi. "Özellikle de polisler."

"Ben yapmadım..." diye konuşmaya başladım.

"Aaa, tabii ki yapmadın," diye sözümü kesti. Beni öfkelendirmeye çalışıyordu. Başarılı da oluyordu. "Sen sadece suç ortağısın. Üstelik bunlar sadece Billy'nin sözleri de değil. Çünkü bir seri katilin yüreğinde ne kadar Tanrı inancı olduğu önemli değildir, hâkimlerin çoğu inandırıcılık konusunda bunu değerlendirmeye almazlar bile."

Hepsini görüyordum: annem, babam, Gillian, Tommy. Gözlerimi kapadım.

"Olayların nasıl gelişeceğini düşünüyordun?" diye sordu. "Ricky senin için erkek arkadaşını ve aileni mi öldürecekti?"

Tommy'nin beni korumaya çalıştığını hatırlıyordum.

Tommy'nin yerde kalmayı reddettiğini, Ricky onu ne kadar kötü yaralamış olursa olsun tekrar tekrar ayağa kalktığını hatırlıyordum.

Karton dosyanın açıldığını duydum. Plastik bir kanıt torbası hışırdadı. Garrett mide bulandırıcı, tiz bir sesle okumaya başladı.

"Sevgili Ricky, mektubunun üstüne iade adresi yazma. Babam polis şefi ve eğer bana yazdığını öğrenirse..."

Masanın üstüne atladığım an o andı.

Beni kapının hemen dışında bekliyorlardı. Men's Warehouse en önde, odaya daldılar, beni etkisiz hâle getirdiler, göğüs kafesimi ezerek masanın üstüne yatırdılar. Beni kelepçelediler ve odadan sürükleyerek çıkardılar.

Hiç vakit kaybetmemişlerdi. Beni attıkları hücrenin bir duvarı tamamen pleksiglastı. Camın diğer tarafında benim için ufak bir gösteri ayarlamışlardı: yanıp sönen ışıkları ve süsleriyle yapay bir Noel ağacı.

Kadın Polis cama tıklattı. Bir Noel Baba şapkası ve gür, beyaz bir takma sakal takmıştı.

Haykırmaya başladım, o da diğer polislerle birlikte öteki tarafta durup güldü, güldü, güldü...

Öleceğim hücre Michelle'in bakımevindeki odasından küçüktü. Aşırı aydınlatılmıştı ve onlar beni öldürmeden önce benim kendi kendimi öldürmemi engellemek için pleksiglasın arkasından beni izliyorlardı. Pleksiglas kırılmayan cinstendi. Bunu biliyordum çünkü kırmayı çoktan denemiştim. Duvarlar açık pembe briketlerden yapılmıştı ve zemin betondu. Duvardan, üzerine yatabileceğim bir plaka uzanıyordu. Plakanın yanında paslanmaz çelik bir karenin üzerinde, bir tarafta lavabo, diğer tarafta çelik klozet vardı.

Eğer klozetin üzerine oturup göğsümü dizlerime kadar çekersem ufak da olsa mahremiyetim oluyordu. Bana bir rulo tuvalet kâğıdı vermişler ama ayakkabı bağcıklarımı almışlardı.

Garrett'ı aradığı için Heather'dan artık nefret etmiyordum çünkü tüm nefretimi kendime saklıyordum. Eğer o polisler beni izlemiyor olsaydı şimdiye kadar kendimi öldürmüş olurdum. Ayakkabı bağcıklarım olmayabilirdi ama bunu yapmak için başka şeyler bulabilirdim. Ben ölmeden içeri girmeyeceklerini bilsem dilimi ısırıp kendi kanımda boğulabilirdim.

İçerisi soğuktu. Plakanın üzerinde uyuyakaldım. Battaniye yoktu. Bir noktada uyandım; bir avuç polis beni izliyor ve Noel şarkıları söylüyorlardı. Camsa, kırmızı ve neşeli suratını görebileceğim şekilde bir Noel Baba süsü yapıştırmışlardı. Onlara bir tepki vermemi istiyorlardı. Elimde değildi. Verdim.

Marilyn'in yanında bir avukatla çıkıp gelmesini bekliyordum. Julia'nın yanında bir kamu avukatıyla ortaya çıkmasını bekliyordum. Dani'nin, Dr. Carol'ın, birinin gelip beni kendimden kurtarmasını bekliyordum. Sonra Julia'nın hastanede olduğunu hatırladım. Dani gözaltındaydı. Marilyn, Heather ve Dr. Carol da herhalde benden nefret ediyorlardı çünkü affedemeyeceğimiz tek günahı işlediğimi düşünüyorlardı: canavarla aynı yatağa girmek. Hepsi benim bir başka Chrissy Mercer olduğumu düşünüyordu.

Hissedebiliyordum. Tekrar haberlerdeydim. Yaptığımız düşündükleri şey yüzünden. Katille yatan kaltak. Lise fotoğrafım ve Ricky'nin sabıka fotoğrafı, ikimizin sanki mezuniyet balosundaki çiftler gibi yan yana konmuş suratları tek bir fotoğraf hâlinde tüm kablolu kanalların ekranındaydı.

Başımı kaldırdım ve Garrett'ın Noel ağacının yanında

dikildiğini gördüm. Onu izlediğimi görünce bana ortaparmağını kaldırdı.

Bu komikti çünkü o benim âşık olduğum tek erkekti.

Noel arifesi, 1988, American Fork, Utah. Her yerde Guns N' Roses'ın "Sweet Child O' Mine"ı çalıyordu ama ben Rick Astley'den "Never Gonna Give You Up"ı tercih ediyordum çünkü ben bir ponpon kızdım, sürekli mutluydum ve âşıktım. Tommy Burkhardt tıpkı Jordan Knight'a benziyordu ve annem bize Charles ve Diana diyordu çünkü onun bana bir prenses gibi davrandığını düşünüyordu. Sadece altı haftadır çıkıyor olmamıza rağmen, kasımın ortasında başlayan bu altı haftanın sonunda Noel gelmişti ve onun bana muhteşem bir Noel hediyesi alacağını biliyordum.

Babam etrafın ne diyeceğini o kadar çok umursamasaydı büyük ihtimalle ebeveynlerim çoktan boşanmış olurlardı. Babam ufak bir kasabanın polis şefiydi ve şu Norman Rockwell işine yatırım yapmışsa, o yüzden annem mutlu ev kadınını oynayıp her şeyi her zaman mümkün olduğunca kusursuz yapmaya çalışırken o ofisinde saklanıyor olurdu. Bu hepimizi deli ederdi. İkisi de ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı fakat Gillian da ben de işin bir yerden patlayacağını biliyorduk.

Gillian o zaman on bir yaşındaydı ve annemle babam boşandığında ne yapacağımızı konuşmuş, hafta sonları babama gidip hafta içi annemde kalmaya ve birbirimizden ayrılmamaya karar vermiştik. Kız kardeşler birbirinden ayrılmazdı. İkimiz de bunun yakında gerçekleşmesini ümit ediyorduk çünkü o zamanlar ince buzun üstünde yürüyormuşuz gibi hissediyorduk.

Noel arifesi geldi, babam kasabanın merkezindeki bir İtalyan restoranında iki kişilik yemek kazanmıştı ve bir dergide, birlikte daha fazla vakit geçirmeye çalışmaları gerek-

tiğini okuduğundan Gillian'la bana gelip ciddi ciddi bizden izin istemişti. O restoran ilk randevularında gittikleri yerdi ve babam öyle gergindi ki avuçları terliyordu, biz de tabii ki evet demiştik, akşam yemeği için evden çıkarken babam kravatını düzeltmemi istemiş ve, "Bana şans dile," demişti; aniden babam gitmiş, yerine randevuya çıkan bir adam gelmişti ve ben de içten içe heveslenmiş, hatta yatağımın yanında diz çöküp aralarının düzelmesi için dua bile etmiştim.

Noel'i seviyordum. Alışveriş merkezinde hiç durmadan çalan Kilise Noel Korosu şarkılarını seviyordum; televizyondaki elf dişçiler ve Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolph hakkındaki çizgi filmleri seviyordum, annemin çok fazla yemek pişirmesini ve evin sıcak şekerle ılık tereyağı kokmasını seviyordum, hediyeleri paketlemeyi seviyordum. Noel, dünyada barışın mümkün olduğunu hissetmemi sağlıyordu. Güzel bir akşam yemeğinin annemle babamın evliliğini kurtarabileceğini hissetmemi sağlıyordu.

Tommy hediyemi getirdiğini söylemek için aramış, ben de Gillian'ı üst kata göndermiştim.

"Annemle babamın odasında televizyon izle," demiştim. "Aşağı gelme."

"Randevun var," demişti ve ben de onun bu kadar sinir bozucu olmasına kızmış, küçücük bir çocuk olduğu için de onu sevmiştim.

Tommy için kapıyı açmış ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu görünce aklım başımdan gitmişti. Ben de fena değildim ama onun kadar yakışıklı birini kapabileceğimi hayal bile etmemiştim, hele de Shasheena Grotepas gözünü ona diktikten sonra. Bir süre öpüştükten sonra bana hediyemi vermişti: üzerinde yakut ve zümrüt süslemeler olan bir Noel ağacı broşu.

Yirmi iki yıl sonra o taşların sahte olduğunu artık biliyordum ama o zaman bodrumdaki etkinlik odasında bulunan bilardo masasının üstündeydik, ben tişörtümü çıkarmıştım, o da broşu göğsümün kıvrımına koymuştu; altının cildimin üstünde nasıl ışıldadığını ve Noel'i her şeyden çok sevdiğimi hâlâ hatırlıyorum.

Annemle babam on bire kadar dönmeyeceklerdi ve saat daha sekizdi, o yüzden, kavga bile etseler en az iki saatimiz olduğunu düşünerek, bu gece sonuna kadar gitmeye karar vermiştim. O bilardo masasının üstünde işler iyice kızışmış ama ben üst kattaki kolluğa gitmeyi planlamıştım. Çok yumuşakta ve üzerinde bir sürü yastık vardı, yani oraya gömülüp vaktimizi orada geçirebilirdik.

Sonra kapı zili çalmıştı.

Tommy hemen doğrularak, "Sizinkiler mi geldi?" diye sormuştu.

"Anahtarları var," demiştim.

Yüzünü kendime doğru çekmiştim. Göğsümden akan ter memelerimin arasında birikiyordu. Babam evdeki kaloriferin ısısını hep fazla yükseğe ayarlardı. Soğuktan nefret ederdi.

Kapı zili tekrar çalmıştı.

Homurdanarak Tommy'nin altından yuvarlanmış, onun hokey kazağını üstüme geçirmiş ve Noel broşumu yakasına tutturmuştum.

Ben taytımı giyip merdivenden çıkmaya başlarken, "Çabuk dön," demişti bana.

Bunlar bana söylediği son sözlerdi.

On altı yaşımdaydım ve biraz aptaldım, ayrıca American Fork'taki herkesi tanıyordum; o yüzden kapıyı, pencereden dışarı bakmadan açmıştım.

Kimse yoktu. Dışarısı buz gibiydi ama orada biraz durup

komşuların bacalarından yükselen dumanın kokusunu ciğerlerime çekmiş, bodrumdaki erkek arkadaşımı, kürekkemiğimin üstündeki hediyesini düşünerek çok çekici bir kız olduğuma karar vermiş, tüm dünyayı parmağımın ucunda oynatabileceğimi hayal etmiştim.

Sonra köşeden, elinde bir balta taşıyan Noel Baba çıkmıştı.

İlk başta Ricky Walker'ı tanımamıştım. Tüm gördüğüm Noel Baba kostümüydü ve hokey takımından birinin şaka yaptığını düşünmüştüm. Bunun komik olmadığını düşündüğümden kapıyı suratına çarpmış ve kilitlemiştim.

Kapıyı ardına kadar açması için iki darbe yetmiş ve soğukla birlikte içeri girmişti. Onu işte o an tanımıştım.

"Ricky?" diye sormuştum.

Baltayla bana saldırmış, ben haykırınca da Tommy üst kata gelmişti. Beni korumaya çalışmıştı ama ne zaman araya girse Ricky ona baltasıyla vurmuştu. Sonunda Tommy'nin kafasının şekli o kadar bozulmuştu ki ona, "Tommy, yerden kalkma!" diye yalvarmıştım.

Ricky baltasını Tommy'nin boynuna gömmüş, sonra benim peşime düşmüştü. Yüzünü tırmalamayı başarmıştım ama o kazağımı parçalayıp beni kaldırmış ve oturma odasına taşımıştı. Babam Gillian doğmadan önce büyük bir avcıydı ve av gezilerinin birinde kocaman boynuzları olan beyaz kuyruklu bir geyik avlamış, kafasını da oturma odasının duvarına asmıştı. Ricky'nin beni astığı şey buydu işte.

İlk başta canımı bu kadar yakan şeyin ne olduğunu anlamamıştım, sonra boynuzlar vücuduma öyle bir saplanmıştı ki beni ortadan ikiye ayıracaklarını sanmıştım, sonraysa boynuzların içimden geçip ön tarafımdan çıkmalarını izlemiştim.

O zamanlar ufak tefek bir şeydim, kırk beş kilo bile değildim ve boynuzlar böbreklerimin hemen üstünden girip

kaburgamın hemen altından çıkmıştı. Şok içinde on saat boyunca orada asılı kalmıştım ve boynuzlarla vücudumun ağırlığı kan kaybından ölmemi engellemişti. Gillian'ın alt kata inmesini, annemle babamın eve gelmesini ve Ricky'nin hepsinin icabına bakmasını izlediğim o vakit boyunca bilincim gidip gelmişti.

Altı yaşımdayken Gillian'ın annesi olduğumu sanırdım. Onun jölesini benim yapmama ve sabahları onu hazırlamama izin verirlerdi, hatta Johnson's Bebek Şampuanı şişesinin yan tarafında *No More Tears** yazısını görene kadar ona banyo bile yaptırmıştım. Onun bebek saçlarını yıkarken her zaman çok dikkat ederdim ama sonra o etiketi görmüştüm ve şampuan öyle güzel kokuyor, yoğun sarı rengiyle bala o kadar çok benziyordu ki şişenin yarısını onun gözlerine boca etmiştim çünkü "No More Tears" sloganının aslında onun bir daha asla ağlamamasını sağlayacak sihirli bir formül olduğunu sanmıştım. Öyle yüksek sesle haykırmıştı ki kulak zarlarım titremişti ve annem hemen gelip onu kapmış, boynuna bastırmış ve çok da öfkelenmişti.

"Lynnette," demişti. "Kız kardeşini korumalısın."

Çok üzgünüm, Gilly.

Onun bedenine, hepsinin bedenine bir şeyler yapmıştı; senaryolar gerçekleştirmiş, etlerini kemiklerinden sıyırmıştı. Bir noktada, Ricky babamın üzerinde çalışırken annemle göz göze gelmiştik ve annem yüzümden akan yaşları görmüştü. Annem, Ricky'nin beni ağlarken görürse hâlâ hayatta olduğumu fark edeceğini biliyordu, o yüzden ona saldırmıştı. Ricky'nin dikkatini kendi üzerine çekmişti. Onun dikkatini uzun, çok uzun bir zaman boyunca kendi üzerinde tutmuştu. İyi bir kurbandı. Umarım canı acımamıştır. Umarım sarhoştur.

---

* (İng.) Artık gözyaşı yok. –çn

Annemle babamın aşklarını tazeleyip tazelemediklerini hiç öğrenemeyecektim. Ricky bu sorunun yanıtını benden sonsuza dek almıştı. Ve annem de Charles'la Diana'ya ne olduğunu öğrenebilecek kadar uzun yaşamamıştı.

Güneş doğarken, Ricky ailemden yapmış kanlı yuvamın içinde horluyordu. Tommy'nin bedeninin nerede bitip babamınkinin nerede başladığını anlayamıyordum. Ama Gillian'ın izini takip etmek daha kolaydı. Ricky onun kafasını bana bakacak şekilde şöminenin rafına yerleştirmişti.

Ricky uyanmış, mutfağa gitmiş ve lavabomuza işemişti. İlk polis oturma odamıza girdiğinde o hâlâ mutfaktaydı.

Mike Miller, kırık kapının dışından, "Merhaba?" diye seslenmişti. "Evde kimse var mı? Karl? Carol? İçeri giriyorum."

Onu uyarmak istemiştim ama kendimi ele vermek istemiyordum. Göğsüne bir balta saplanmıştı. Kapıdan giren sonraki polis Garrett P. Cannon'dı.

"Mike?" diye seslenmişti Garrett eve girerken. "Mike? Şefin Noel hediyelerini çalmıyorsundur umarım."

Ricky'nin, Mike'ın göğüs kafesini baltasıyla yardığını görmüştü. Ricky ayağa kalkmış ve ona doğru atılmıştı. Garrett'ın silahını düşürdüğünü, küfrettiğini, sonra silahı yerden alıp beş el ateş ettiğini duymuştum. Bir sessizlik olmuş, sonra Ricky oturma odasının içinden koşarak geri gelmişti. Vurulup vurulmadığını anlayamıyordum çünkü zaten her tarafı kanla kaplıydı.

Garrett şarjörünü yeniden doldurarak onun peşinden koşarken Ricky oturma odasının diğer ucundaki sürgülü cam kapıyı kırarak içinden geçmişti. Garrett silahını doğrultmuş ve şarjörünü Ricky'nin sırtına boşaltmıştı. Ricky'nin verandamızın parmaklıklarının üstünden düştüğünü ve ayaklarını havada gördüğümü hatırlıyorum. Söylediklerine göre öyle sert düşmüştü ki kafatası ikiye ayrılmıştı.

Garrett tüm o barut dumanının ortasında bir dakika kadar dikilip bir zamanlar ailem ve âşık olduğum adam olan deri, kas ve parçalanmış kemik yığınına bakmıştı. Beynim orada değilmiş gibi hissediyordum ama Garrett bana dönene kadar sol elimle minik daireler çizmeyi başarmıştım.

Garrett bana bakarak, "Lanet olsun," demişti. Sonra dışarı çıkmış ve cephanesinin geri kalanını Ricky'nin cesedine boşaltmıştı. Telsizini eline almış ve Noel sabahı bulabildiği tüm desteği çağırmıştı.

Boynuzları duvardan söküp beni hastaneye götürmeden önce vücudumu ağrı kesicilerle doldurdular. Neredeyse iki gün boyunca bilincim yerine gelmemişti. Garrett tüm bu zaman boyunca yanımdan bir an bile ayrılmamıştı.

Uyandığımda sırtüstü yatamıyordum ve mümkün olduğunu düşünmediğim kadar acı çekiyordum. Ayak tırnaklarım bile ağrıyordu. Garrett beni haberler ve gelişmeler konusunda bilgilendiriyor, bana çiçek getiriyordu; yalan söylemiş, beni bulduğunda üzerimde tişört olduğunu söylemişti. Utah'ta kızların evlenmeden erkek arkadaşlarıyla üstsüz olarak oynaşması o zaman pek de hoş karşılanmıyordu ve Garrett herkesin beni bu hikâyenin saf ve masum kurbanı olarak görmesini sağlamaya çalışıyordu.

Iki büklüm olup tüm masanın üstüne kustuğum ilk basın toplantımda benim yanımda oturmuştu. Hikâyemi benim için anlatmıştı ve röportaj yaptıklarında ben de onun yanında oturmuş, gülümsemiştim; bana soru sormaya başladıklarında onun "kahramanım" olduğunu, "her şeyim" olduğunu, "ışıltılı zırhının içindeki şövalyem" olduğunu söylemiştim. Bunlar doğruydu. O dönem, aklımı tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey Garrett P. Cannon'dı.

Ona âşık olmuş olmam sürpriz olur muydu?

***

İki sene boyunca kendine söylenen her şeyi yapan mutlu, ufak bir ahmaktım. Her şeyi arkamda bırakmıştım. Üzerinde durmamaya çalışıyordum.

Cesurca gülümseyerek, "Neden geçmişte yaşayalım?" diye cıvıldıyordum.

Bakıcı ailem daha iyi insanlar olamazdı. Sonraki Noel'de beni her şeyin normal olduğuna neredeyse ikna etmişlerdi. Film kiralamış, buz patenine gitmiş, evde oturup Monopoly maratonu yapmış, güzel yemekler pişirmiş, aklımı Ricky'den uzak tutacak her şeyi yapmıştık.

Sonraki Noel'de Mike ve Liz'in eve birkaç Noel süsü koymasına izin vermiştim ve oturma odasında, üzerinde ismim yazan hediyeleri gördüğümde beklediğimden daha çok heyecanlanmıştım. Her şeyin yeniden normal olabileceğine inandırmıştım kendimi. Mike ve Liz'in gerçek bir hayata sahip olmama yardım edeceğine. Ricky'nin kardeşi Billy'yi hesaba katmamıştım. Kimse katmamıştı.

Billy, çöp kutularını dışarı çıkarma günü konusunda tartıştığı komşusuna saldırdığı için akıl hastanesine kapatılmıştı ve ağabeyinin başına gelenler yüzünden beni suçluyordu. Noel geldiğinde, bana bu konudaki hislerini anlatmaya karar vermişti. Bir yerden bir Noel Baba kostümü bulmuş, oda arkadaşını boğarak öldürmüş, sonra akıl hastanesinde ateş etmeye başlamış ve bu esnada iki polisi öldürmüştü. Elbette insanlar onun kimin kardeşi olduğunu fark ettiğinde herkes teyakkuza geçmişti. Çaresizlik içinde Garrett'la konuşmaya çalışıyordum ama o basına, uçuruma bakarken ne kadar dikkatli olmak zorunda olduğunu çünkü uçurumun da ona baktığını falan anlatıyordu.

Fakat bakıcı ailemin evinin önüne nöbetçi polisler dikecek vakti bulmuştu. Dört polis vardı ve hepsi sokak kapısı-

nın önündeydi. Yani Billy arka kapıdan girmişti. İlk hedefi Carol olmuştu. Sonra da Mike.

Hareket edemeyecek kadar, kaçamayacak kadar korkmuştum ve beni mutfakta tuttuğu üç saat boyunca eski yara izlerim sanki yeni yaralar gibi zonklamıştı. En başta ne zaman ses çıkarsam beni dövmüştü. Sonra beni sırf eğlence olsun diye dövmüştü. Bunun için Carol'ın çok sevdiği kedi şeklindeki dökme demir kapı stopunu kullanmıştı. Kafatasımın arkası öyle lapaya dönmüştü ki oraya metal bir plaka takmak zorunda kalmışlardı. Ondan sonra birkaç kez uçağa binmiştim ve her seferinde metal dedektöründen geçerken ötmüştüm.

Polislerden biri tuvaleti kullanmak için kapı zilini çalmamış olsaydı onun beni öldüreceğinden oldukça eminim. Billy onu vurmuş ve arka kapıdan çıkıp gitmişti. Onu ancak yirmi dört saat sonra bir Lüterci kilisenin İsa'nın Doğumu köşesinde saklanırken bulabilmişlerdi. Garrett onu yağmurlu bir Noel sabahında, saat tam 03.14'te vurmuş, sonra onu kanları akarken sürükleyerek devriye aracının arka koltuğuna atmıştı. Bu sefer katilin üzerine şarjörünü boşaltmamıştı. O zamana kadar Garrett, konu kitap anlaşmaları olunca canlı bir katilin çok büyük bir fark yarattığını öğrenmişti.

Garrett, beni ikinci kez kurtarmış olmanın kaymağını yemek için bir kez daha benim ameliyattan çıkmamı bekliyordu. Önceden, onun yürüdüğü zemine bile tapardım. Onun aşkının köpeğiydim. Bu sefer on sekiz yaşındaydım ve Garrett ödül olarak bir köpekten fazlasını istiyordu. İlk kez hastanedeki odamda sevişmiştik. Benden yirmi üç yaş büyüktü. Bu umurumda değildi.

Karısı ve çocukları vardı ama evde benimle olmadığı zamanlar ağlayarak onun evini arar, gelip beni koruması için

yalvarırdım. Garrett karısına, bir ördek yavrusu gibi onu "takip ettiğimi" söylemişti. Bu, karısının ikinci evliliğiydi. İlk kocası kadının kardeşini vurmaktan hapse girmişti. Kadın çok fazla soru soran tiplerden değildi.

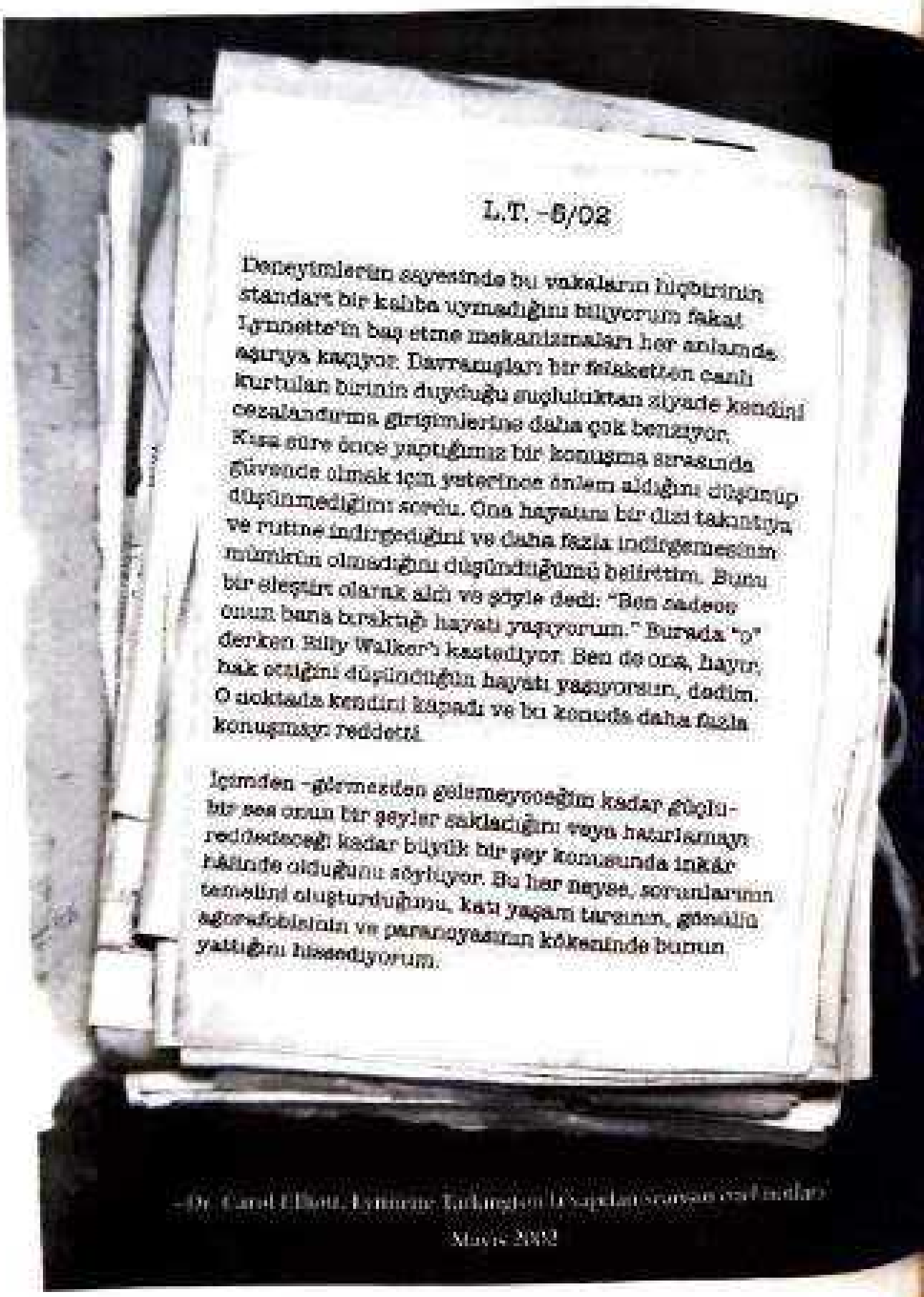
İki yıl boyunca Garrett benim her şeyim olmuştu. Benim tüm medya tekliflerimle o ilgileniyor, sözleşmelerimi kontrol ediyor, toplantılarımın hepsine katılıyor, ben de onun canı ne isterse onu yapıyordum. Bana, birinin benimle ilgilendiğini, beni koruduğunu hissettirmişti. Onun da bundan ne kadar kazanç elde ettiğini fark etmemiştim.

Beni L.A.'den çıkarmak ve ilk *Katliam Zilleri* filmine bulaştırmak onun için o zamanlar çok önemliydi. Yapımcılar, insanların ucuz prodüksiyonlarını fark etmesi için bir reklama ihtiyaç duyuyordu ve ben de bunun benim için iyi olacağını söyleyen Garrett'a inanacak kadar aptaldım. Garrett'a kendisine ne kadar para ödediklerini sormak hiç aklıma gelmemişti. Son dakikada panik atak geçirip kaçmış ve American Fork'a geri dönmüştüm. Anlaşmasını mahvetmemi umursamadığını söylemişti ama ondan sonra beni eskisi kadar sık aramamaya başlamış, ardından gelmeyi tamamen bırakmıştı ve beni artık tamamen unuttuktan sonra uzun, çok uzun bir zaman boyunca her gece ağlayarak uyumuştum.

Garrett'ın beni yalnız bıraktığını düşünmüştüm ama en sonunda, zaten en başından beri yalnız olduğumu fark etmiştim. Bana söyledikleri her şeyi yapmıştım ve aynı şey yeniden başıma gelmişti. Beni hiç kimse güvende tutmayı başaramamıştı. Kimse benim arkamı kollayamamıştı. Beni güvende tutabilecek tek kişi bendim. Bunu fark ettikten sonra da ona göre davranmaya başladım.

Bazen bütün hikâyenin bu kadar olduğuna kendimi inandırarak bir yıl geçiriyordum. Fakat içten içe hapiste olmayı hak ettiğimi biliyordum. İçten içe, cehenneme gitmeyi hak ettiğimi biliyordum.

Elbette, artık mektuplar ellerinde olduğuna göre, başka herkes de bunu biliyordu.

L.T. -5/02

Deneyimlerim sayesinde bu vakaların hiçbirinin standart bir kalıba uymadığını biliyorum fakat Jeannette'in baş etme mekanizmaları her anlamda aşırıya kaçıyor. Davranışları bir felaketten canlı kurtulan birinin duyduğu suçluluktan ziyade kendini cezalandırma girişimlerine daha çok benziyor.
Kısa süre önce yaptığımız bir konuşma sırasında güvende olmak için yeterince önlem aldığını düşünüp düşünmediğini sordu. Onu hayatına bir dizi takıntıya ve rutine indirgediğini ve daha fazla indirgemesinin mümkün olmadığını düşündüğümü belirttim. Bunu bir eleştiri olarak aldı ve şöyle dedi: "Ben sadece onun bana borçlu hayatı yaşıyorum." Burada "o" derken Billy Walker'ı kastediyor. Ben de ona, hayır, hak ettiğini düşündüğün hayatı yaşıyorsun, dedim. O anda kendini kapadı ve bu konuda daha fazla konuşmayı reddetti.

İçimden -görmeden gelemeyeceğim kadar güçlü- bir ses onun bir şeyler sakladığını veya hatırlamayı reddedeceği kadar büyük bir şey konusunda inkâr halinde olduğunu söylüyor. Bu her neyse, sorunlarının temelini oluşturduğunu, katı yaşam tarzının, gönüllü sağırsağırlığının ve paranoyasının kökeninde bunun yattığını hissediyorum.

-Dr. Carol Elliott, Lemuria Enkington Hastanesi sorumlu psikiyatrı

Mayıs 2002

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XII:
Cehennemlik

İçerisi soğuktu. Merkezi havalandırma kemiklerimi üretiyordu. Kimse benimle konuşmuyordu. Kimse bana neler olduğunu anlatmıyordu. Onun yerine, her bir satırını okuyabilmem için mektuplarımı cam duvara yapıştırmışlardı. Bunlar fotokopiydi ama yine de, köşelerinde güller olan Holly Hobbie kağıtlara yazdığımı hatırladığım cümleleri görebiliyordum.

Beni hücremden iki kere çıkardılar. Bir kere fotoğrafımı çekmek için. Bir kere de soğuk bir duş için. İki seferde de döndüğümde cam duvara daha fazla mektup fotokopisi yapıştırılmıştı. Onlara bakmamak için elimden geleni yaptım.

Günde üç kez kapı açılıyor ve bir polis hücreme kenarları yüksek bir dizi kahverengi tepsi getiriyor, kaka yapan bir köpek gibi bu tepsilerden birini yere fırlatıyordu. Zamanın hesabını tutmak için onları sayıyordum. Sabah sekizde başlayarak her beş saatte bir geliyorlardı.

Dışarıda bir yerde evrak işlerim hukuk sisteminin sindirim sisteminin içinden geçiyordu ve kısa süre sonra kapımı açıp beni duş yerine bir mahkeme salonuna götürecekler ve burada da ödememin imkânsız olduğu bir kelaleı bedeli belirleyeceklerdi. Bu gerçekleştiğinde, duruşmamı beklemek için meşhur olma meraklısı delinin birinin beni sivriltilmiş bir diş fırçasıyla öldüreceği bir mahkûm topluluğunun arasına gönderilecektim. Herhalde bir kurtulan kızı öldürür-

ken silah olarak kullandığı aleti de internetten birkaç yüz dolara satacaktı. O silah benim gibi "pek de kurtulan kız olmayan" birini öldürmüş olsa bile...

Ve ben bunu hak ediyordum.

Benim hakkımda her zaman söyledikleri şey buydu: Ben gerçek bir kurtulan kız değildim. Gruptaki diğer kızlar mücadele etmiş ve canavarlarını öldürmüşlerdi, ama ben? Ben bir et parçası gibi o boynuzlara asılı halde beklemiştim. O marleyin üstünde kafatasım jöleye dönene kadar öylece yatmıştım. Kimseyi kurtarmamıştım. Beni kurtaran Garrett P. Cannon'dı.

Polisin biri bir öğle yemeği tepsisi bıraktı: muz, elma, iki dilim beyaz ekmek, iki dilim salam, bir paket mayonez, iki kurabiye ve bir meyve suyu. Elmayı yerken mektuplarımdaki ifadeler üstüme üstüme geliyordu.

"... keşke burada olsaydın da kaçabilseydik..."

"... oyunculuk kariyerin nasıl gidiyor, bildiğim bir şeyde oynadın mı..."

"... yeni Metallica kasetini dinledin mi..."

Lisede sürekli mutlu olduğumu hatırlıyordum fakat bu mektuplar başka bir hikâye anlatıyordu.

"... babam bize birer şüpheliymişiz gibi davranıyor ve bizi hapse atmak için sadece ufacık bir hata yapmamızı bekliyor..."

"... Gillian'a duşu diş fırçasıyla ovdurdu..."

"... keşke ondan kuvvetli biri gelse de ona gününü..."

"... ondan nefret ediyorum..."

"... bu aileyle yaşamak cehennemde yaşamak gibi..."

"... keşke ölseydi..."

"... korkudan senin suratına hiçbir şey söyleyemezdi..."

"... lütfen kurtar beni..."

Babam orduda görev yapmıştı ve kanun ve düzen hakkında çok katı fikirleri vardı. Belki olması gerekenden daha

katıydı ama ondan bu kadar çok nefret ettiğimi hatırlamıyordum. Ancak her ergen çatışmadan beslenir ve ben de istisna olduğumu sanmıyordum. Billy Walker olayından sonra zor zamanlarımızı törpülemiş ve babamın tepesindeki haleyi, geçmişi göremeyeceğim kadar parlatmış olmalıydım.

Beşinci sınıfta Bayan Margaret herkese bir mektup arkadaşı atamıştı. Bunların çoğu Ricky gibi bakıcı ailelerin yanında yaşıyordu. Benim dışımdaki çocuklar birkaç ay içinde ilgilerini yitirmişti. Ricky de ilgisini yitirmemişti. Altı sene boyunca yazıştık; ona asla babamı öldürmesini söylememiş olsam da ona ev adresimi vermiş, birlikte L.A.'e kaçmamız gerektiğini söylemiş, babamın sürekli bağırdığını ve annemin hep dışarıda olduğunu anlatmıştım. Hatta birkaç kez ona ailemin ölmüş olmasını dilediğimi bile söylemiştim.

Ergenler böyle şeyler söyler, değil mi? Sonradan bakılınca çirkin görünse bile durum böyledir. Ricky'nin kafasının içinde, biri tarafından çalıştırılmayı bekleyen kahrolası bir motor olduğunu bilmiyorum. Bu motorun anahtarının on altı yaşında bir kız olduğunu nereden bilebilirdim?

Eğer ona mektup yazmasaydım, eğer ona adresimizi vermeseydim, eğer ondan beni kurtarmasını istemeseydim, Ricky Walker başka birinin evine gidecekti. Ufak bir kasabanın sevilen polis şefini öldürmemiş olacaktı. O ve kardeşi toplamda beş polisi öldürmemiş olacaklardı.

Bu buz gibi polis merkezinde, bu dünya üzerinde benden, en az benim nefret ettiğim kadar nefret eden insanlarla çevriliydim.

Hastanede kendime geldiğimde mektupları bulduklarını düşünmüştüm ama kimse bir şey söylememişti. O yüzden ben de bir şey söylememiştim. Birinin bir şey söylemesini beklemiştim fakat kimse bunu yapmadı, ben de bir süre sonra onları yazdığımı bile unuttum. Bazen onların ortaya çık-

tığını gözümde canlandırıyordum çünkü sonuçta bir yerde olmalıydılar ve işte o geceler epey kötü geçiyordu. O gecelerde öğürmeye başlayana kadar egzersiz yapar, silahlarımı üzerlerinde tek bir leke bile kalmayana kadar temizler, tüm apartmanımı gün doğumuna kadar silerdim, kendimi elimden geldiği kadar sertçe cezalandırırdım fakat hiçbir şey canımı o mektupların ortaya çıkması düşüncesi kadar acıtmazdı.

Fakat hiç ortaya çıkmamışlardı.

"Affedersiniz," dedi yumuşak bir ses. Bu parmaklarını kırdığım, sol eline yeşil, metal bir atel takmış olan polisti. Yemek tepsimi alıyordu. "Bitirdiniz mi?"

Elma dışında bir şey yememiştim. Bu mektup duvarı gözlerini dikmiş bana bakarken yiyemezdim. Her şeyin hâlâ tepsimde olduğunu gördüm. Başımı salladım. Bitirmiştim.

Mektuplar Garrett'ın eline nasıl geçmişti? Garrett'ı Alaska'da bir alışveriş merkezi açılışına davet edin, bunun kitap ve DVD satışlarını artıracağını düşünüyorsa göz açıp kapayıncaya kadar oraya gelir. Yemi yutmak onun için hiçbir zaman dert olmamıştı fakat en başta ona yemi atan biri olmalıydı.

Eli kırık olan genç polis ertesi gün öğle yemeği tepsisini getirdiğinde uzun süre tepsiye baktım. Aynı iki dilim ekmek, aynı mayonez, aynı kurabiyeler, aynı meyve suyu vardı fakat salam yerine hindi jambon ve muz yerine portakal konmuştu. Bu kararı kim vermişti? Polis merkezinin bir yerinde, ekmekleri dilimleyen, hindi jambon dilimlerini sayan, meyve sularını buzdolabından çıkaran birilerinin çalıştığı bir mutfak olmalıydı. Sipariş formlarına bakıyor, mahkûm listesini gözden geçiriyor, envanter sayımı yapıyorlardı.

Şöyle bir düşününce bu bir lojistik mucizesiydi. Herhal-

de Musevi olsaydım koşer seçeneği de olurdu, Müslüman olsaydım helal bir şeyler verirlerdi. Bu pek çok insan demekti. Bu bir ekip demekti.

Heather beni tutuklatmıştı ama bu fikir aklıma Garrett'ı televizyonda gördüğümde gelmişti ve Garrett'ın televizyona çıkmış olmasının sebebi Billy Walker'ın ona mektupları vermiş olmasıydı. Birinin Heather'ın kaldığı rehabilitasyon merkezini yakmaya çalışmasından ve Harry Peter Warden'ın Dani'nin olayıyla alakalı olan cinayetleri işlediğini itiraf etmesinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden olmuştu bu. Ve bunlar da birilerinin Julia ve Russell Thorn'u benim evime kadar takip etmelerinin, sonra ikisini de vurmalarının üstünden yirmi dört saat geçmeden olmuştu. Ayrıca Christophe Volker da Adrienne'in kılıfında oturup onun alt kata inmesini aynı gün beklemişti.

Dünya üzerinde var olan en düzenli, en yüksek işlevli sosyopat değilse, bunu bir kişi yapıyor olamazdı. Bu tek bir canavar değildi. Bu bir canavarlar topluluğuydu.

Soru şuydu: benim ölümümden kimin çıkarı vardı? Tüm bunların tesadüf olduğunu kabullenmeyi reddediyorum; bir dizi farklı psikopat aynı anda kendi planlarını yürütüyor, durum ilerledikçe bundan faydalanıyor olamazdı. Walker kardeşlerle başımın belaya girmesine neden olan şey ormanlığa görememiş olmamdı. Aynı hatayı asla tekrarlamayacaktım.

Biri Christophe Volker'ı Kızıl Göl Kampı'na götürmüştü. Biri Harry Peter Warden'ı öne çıkıp itiraf etmesi için ikna etmişti. Biri Russell Thorn'un tam olarak doğru anda ortaya çıkmasını sağlamıştı. Biri bize benim dairemde saldırmıştı. Biri mektuplarımı bulmuştu. Bizden bu kadar nefret eden kimdi? Hapisteki ve dışarıdaki insanları kim koordine edebilirdi? Her birimizin en zayıf noktalarını bilen kimdi?

Eli kırık, nazik sesli polis bana sonraki tepsimi getirdiğinde, "Ziyaretçiniz var," dedi.

***

Beni ortasında uzun bir masa olan daha ılık bir odaya götürdüler. Odanın diğer tarafına bakan pleksiglas pencerelerin arasında bölmeler vardı. Her bir pencerenin iki tarafında da bir telefon bulunuyordu. Hiçbir şey söylenmeden o bölmelerden birine götürülüp oturtuldum. Camın diğer tarafında Dr. Carol oturuyordu.

Yorgun görünüyordu. Makyaj yapmamıştı. Önünde kalın bir kâğıt yığını vardı. Parmaklarım uyuştuğundan ve benden nefret etmeyen bir insan gördüğüm için fazla heyecanlandığımdan telefonu elimden düşürdüm.

"Dr. Carol," dedim. "Neler oluyor? Size neler olduğunu söylediler mi? Kimse benimle konuşmuyor ama bence olayı çözdüm."

"Dur," dedi.

Aramızda kısacık bir mesafe olmasına rağmen telefon bağlantısının kalitesi sanki bir uzak mesafe konuşması yapıyormuşuz gibiydi. Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım.

"Bunu birileri yapıyor," dedim. "Bir kişiden fazlalar. Her şeyin aynı anda olabilmesinin tek yolu bu. Birileri grubumuzu yok etmeye çalışıyor."

Sağ omzumun üstünden geriye doğru baktığını fark ettim. Arkama baktım ama orada kimse yoktu.

"Kendimizi savunabileceğimiz bir yer bulmalı ve bunu çözmeye çalışmalıyız," dedim. "Harry Peter Warden'ın ve Billy Walker'ın ziyaretçi listelerini almalıyız. Tahminime göre iki listede de aynı ismi göreceğiz. Ben büyük ihtimalle birkaç gün daha burada güvende olurum, o yüzden siz hâlâ dışarıda olan herkesi toplayıp korunaklı bir yere götürmeye odaklanmalısınız. Dağınık durduğumuz sürece kolay hedefler oluruz."

Dr. Carol dediklerimi hiç anlamıyormuş gibi bana bakı-

yordu. Sakin durmam gittikçe zorlaşıyordu ama sakin kalmak zorunda olduğumu biliyordum. O konuşmadan önce iki derin nefes aldım.

"Bunu neden yaptın, Lynnette?" diye sordu. "Bunu neden yaptın?"

İlk başta mektuplardan bahsettiğini sandım ama sonra önümdeki kâğıt yığınının en üstündeki sayfayı okudum. Tüm istediğim zamanda geri gidip her şeyi geri alabilmekti çünkü başlığı tanımıştım.

Kurtulan Kız Destek Grubu, yazıyordu. *Yazan: Lynnette Tarkington.*

Telefonu kapatmamak için büyük bir çaba sarf ettim.

"Onu ben yazmadım," dedim otomatik olarak.

"Dün gece epostama geldi," dedi. "Herkese gitti."

Pleksiglasın masayla birleştiği noktaya bakmaya devam ettiğim sürece doktorun suratı sesi kadar uzaktaymış gibi davranabilirdim.

"Kim?" Sesim çok, çok alçaktı.

"Marilyn ve Heather'ın nasıl hissettikleri hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Dr. Carol. "Fakat ben, beni tarif etme şeklin yüzünden fazlasıyla kırıldığımı söylemeliyim."

"O da bunu istiyor işte," dedim. "Anlamıyor musunuz? Bizim dağılmamızı istiyor. Asıl önemli olan şeylere odaklanmamamız için kalamızın karışmasını istiyor."

"Ben sizi hiçbir zaman birer koleksiyon malzemesi olarak görmedim," dedi Dr. Carol beni duymazdan gelerek. "Ben sizi toplamıyorum. Sizler benim hastalarımsınız ve ben her birinize bir birey olarak son derece fazla değer veriyorum. Kariyerimin büyük kısmını senin gibi kadınlara yardım etmeye adadım. Sizin gibi kadınların var olmak zorunda kalmayacağı bir dünya kurmak için ömrümü harcadım ben."

"Asıl önemli olan bunu kimin yaptığını bulmak," dedim. "Bu kitap sadece dikkat dağıtmak için gönderildi. Biri onu benim sabit diskimden çaldı."

"Onu asla yazmamalıydın!" diye haykırdı kulağımdaki minicik hoparlörü titreterek. "Noel arifesinde gruba geldiğim için beni çocuklarımı ihmal etmekle suçlamak... bunu nasıl düşünebilirsin? O gün grubu toplamamız için en çok mücadele eden sendin. Size birer evcil hayvanmışsınız gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Asla öyle bir şey söylemedim," diye şansımı denedim.

"Kitabında söylemişsin!" dedi. "Grupta öylece otururken benim hakkımda nasıl böyle aşağılık şeyler düşünürsün? Arkamdan bana nasıl gülersin? Benden neden nefret ediyorsun?"

Tüm sözcüklerim beni yaralamak için bana dönüyordu. Mektuplar. Kitap. Yazdığım her şey bana doğrultulmuş birer silahtı. Düşündüğüm her şey beni yaralamak için geri dönüyordu. Tüm bunları koordine edebilecek, tüm korkularımızı, bizi psikolojik açıdan nasıl yaralayacağını bilen kişi kimdi?

Başımı kaldırdım ve Dr. Carol'ın çiziklerle lekelenmiş pleksiglasın diğer tarafından bana baktığını gördüm.

"Neden?" diye sordu. "Sadece nedenini bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum," dedim.

"Bizden uzak durmalısın," dedi. "Şu anda gruptan hiç kimse seninle konuşmak istemiyor. Ben de istemiyorum."

Sonra birden anladım. Sorun verdiği tepkideydi. Sanki kötü bir oyunda, izleyiciyi üzgün olduğuna inandırmak için haykıran kötü bir oyuncunun yapacağı gibi, fazla abartılıydı. Bu kadar üzgün olmasına rağmen kitabımın çıktısını almak için onca vakti ayırıp sonra da onu bir aksesuar, kötü

bir sahne malzemesi gibi buraya getirmiş olmasında bir tuhaflık vardı. O kâğıt yığını, benim yazmış olduğum yirmi beş bin kelime için fazla kalındı.

"Siz bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordum.

Aniden önüme pek çok neden serildi: belki kariyerinde bir sıçramaya ihtiyacı vardı, belki bir psikopattı ve bunun komik olduğunu düşünüyordu, belki bizim nankör olduğumuzu düşünüyor ve intikam almak istiyordu, belki de sürekli mızıldanmamızı dinlemekten bıkmıştı.

"Umarım ihtiyacın olan yardımı alırsın," dedi. Telefonu masanın üstüne bırakınca kulağımda sert bir tıkırtı duydum. Yere eğilip çantasını aldı.

"Dr. Carol?" diye haykırdım sesimi ona duyurmaya çalışarak. "Dr. Carol!"

Arkamda bir hareketlenme oldu. Beni götürmeye geliyorlardı. Dr. Carol arkasına yaslanmış, alnını ovuyor, duyamadığım bir şey söylüyordu.

Pleksiglasa vurarak, "Telefonu kullan!" diye bağırdım. "Cevap ver bana!"

Masayı salladım ve bölmenin diğer tarafına sesimi duyurmaya çalıştım.

"Dr. Carol!" diye bağırdım; ona karşı daha önce sadece kendime karşı hissettiğim bir öfkeyle dolmuştum. "Seni tanıyorum! Sana güvenmiştik!"

Kollar, dirseklerimi kavradı, eller yüzümü masanın üstüne bastırdı.

"Sana güvenmiştim!" diye haykırdım. "Sana güvenmiştim!"

Bileklerimi kelepçelediler, metali kemiklerime kadar sıktılar ve beni kaldırırlarken kollarımı öyle bir büktüler ki omuzlarım yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Ziyaretçi odasından hızla çıkan Dr. Carol'ın sırtını gördüm ve ben ne kadar bağırırsam bağırayım, o beni duymadı.

***

Bir telefona ihtiyacım vardı; herkesi tüm bunları yapanın o olduğu konusunda uyarmalıydım fakat ben ne kadar ısrarla istersem beni o kadar az dinliyorlardı. Çikolatalı pudingi tepsiden alıp soğuk hücremin cam duvarına attım ve cama sürdüm. Kilozetimi taze fasulye ve tavuk püresiyle tıkadım. Tepsiyi hücremin kapısına hiç durmadan tam on dakika boyunca vurdum.

Çevik kuvvet kıyafeti giymiş üç polis içeri girdi ve beni zincirlediler. Beni bir ifade odasına götürdüler ve geri getirdiklerinde kilozetimdeki tıkanıklık giderilmiş, hücrem hortumla yıkanmıştı. İçerisi hâlâ ıslaktı. Hâlâ çok soğuktu. Olanları ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım kimse benimle konuşmuyordu.

Bir telefon bulmalıydım. Eğer bir telefon bulabilirsem Marilyn ve Heather'ı uyarabilirdim.

Gırtlağım mahvolup kanayana kadar yalvardım. Camı tekmelemeye başladım ve içeri tekrar çevik kuvvet ekibi girdi. Bu sefer zincirlerimi çıkardılar ve beni üzerinde kolların gireceği delikler olan mavi yastıklı naylon bir tüpün içine tıktılar. Bu bir intihar önleme kıyafetiydi. Ona Fergie diyorlardı. Camı tekrar tekmelemeye çalıştım ama geriye doğru düştüm ve kafamı yere çarptım.

Beni uzun süre o hâlde bıraktılar; yerde, kapıdayamaz hâlde, cam duvara yapıştırılmış mektuplarıma bakar şekilde.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, yazıyordu süslü bir kız yazısıyla. *Seninle yeniden sevişmeye can atıyorum, sen de bana babama neler yapmak istediğini anlatırsın.*

Ricky Walker o Noel arifesinde evimize geldiğinde ben bakireydim. Onunla hiç yatmamıştım. Peki bu nasıl oluyordu o zaman? Bu mektubu ben yazmamıştım. Elyazısı aynıydı ve mektup kâğıdı da Holly Hobbie'ydi ama bunu

da, kâğıdın üzerindeki karakter kek pişiriyordu. Sahip olduğum tüm Holly Hobbie mektup kâğıtlarında, onun kır çiçekleri topladığını hatırlıyorum. Sonuç olarak, bunların bazıları benim mektuplarım değildi. Bazıları sahteydi.

Polis, elinde tepsimle geldiğinde bunu ona da anlatmaya çalıştım. Biriyle konuşmam gerektiğini söyledim. Çatlamış sesimle, mahvolmuş gırtlağımdan soluk vermeye kendimi zorlayarak ona yalvardım ama beni dinlemedi. Hiç kimse dinlemedi. Ben artık dinlenmeye değecek biri değildim.

"Çok üzgünüm," dedi gözlerime bakmadan tepsimi yere bırakırken, sonra da gitti.

Kahvaltı için bana bir Nutraloaf ve ufak bir şişe su getirdi. Ona bir telefon getirmesi için yalvardım; sadece bir telefon görüşmesi, tek ihtiyacım buydu. Bana doğru bakmıyor, sanki oda boşmuş gibi davranıyordu; bir an için acaba konuşmuyor muyum diye merak ettim. Belki de sadece konuştuğumu hayal ediyordum? Belki de deliriyordum?

Birkaç dakika boyunca, çatlak sesimin duvarlarda yankılandığını duyarak konuştum ama bu hiçbir şeyi ispatlamıyordu. Bunu da hayal ediyor olabilirdim. Gırtlağımdan gerçekten ses çıkıp çıkmadığını anlamamın bir yolu yoktu.

İntihar önleme kıyafetiyle oturmak zordu çünkü neredeyse hiç bükülmüyordu, ben de sırtüstü yatıp tavana baktım ve sahte mektupları düşünmemeye çalıştım. Hepimizin Dr. Carol'a güveniyor olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Kapılarımızı ona açacak, o ne derse inanacak, istediği her yere gidecektik.

Tüm o gencecik kurtulan kızlar hakkında olan dosyalarını düşündüm, masasının üstündeki Fugate, Stephanie dosyasını düşündüm, bizi ne zamandır koleksiyon yapar

gibi topladığını düşündüm; intihar önleme kıyafetimin içine soğuk doldu ve etimi delip kemiklerimi sızlattı.

Ama ya yanılıyorduysam? Ya aslında Christophe Volker en sonunda kafayı yediyse? Ya Julia'yı benim evimde öldürmeye çalışan kişi alakasız bir takipçi sapıksa? Heather da rehabilitasyon evini yakıp yalan söylemiş olabilirdi, Harry Peter Warden hapisten çıkmak için bir öykü uydurmuş olabilirdi, Billy Walker en sonunda o mektupların yerini açıklamaya karar vermiş olabilirdi; belki de o kitabı, o mektupları ben yazmıştım ve şimdi de hak ettiğim şeyden kaçmaya çalışıyor olabilirdim.

Gilly'nin gözlerine şampuan döktüğümde, "No More Tears" yazan etiketi görmüş ve yanlış bir çıkarım yapmıştım, sonra da bu yanlış çıkarım doğrultusunda hareket etmiş, sevdiğim birinin canını yakmıştım. Ya var olan tek komplo benim kafamın içindekiyse?

Hayır.

Dr. Carol manukla varılacak tek sonuçtu. Dr. Carol olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Yoksa geriye sadece ben kalırdım.

Öğle yemeği için bana bir tane daha Nutraloaf verdiler ama yemedim. Akşam yemeği tepsisini bırakmaya gelen kişi yine eli kırık genç polisti.

"Sana bir şey getirdim," dedi.

Üzerimdeki tuhaf kumaş tüple oturmaya çabaladım ve bedenimin üst yarısını bir şekilde duvara yaslamayı başardım. Ayaklarım hemen önümde dümdüz uzanıyordu. Adam omzunun üzerinden bakıp etrafı kolaçan etti, sonra cebinden hızlıca bir granola barı çıkardı ve tepsime bıraktı.

"Gücünü korumalısın," dedi ve bana gülümsedi.

Dr. Carol Elliott ne derse onu yapacaklardı. Onun peşinden kimsenin olmadığı ıssız bir yere gidecekler ve doktor da

teker teker onların terapilerini sonlandıracaktı. Onları dağlardaki sağlık inziva merkezi Sagefire'a götürecekti. Bunu yapacaktı işte. Onları orada kapana kıstıracak, peşlerini bırakmayacaktı ve onlar da son ana kadar doktora güvenerek ölüp gideceklerdi.

"Bir telefona ihtiyacım var," dedim çatlak bir sesle.

Genç polis, "Çok üzgünüm," dedi. "Elimden gelen tek şey bu barı getirmek. Tek yapabildiğim bu."

Ben de üzgündüm.

İntihar tüpü beni hareketsiz tuttuğu için kaslarım kasılmıştı. Kan dolaşımım yavaşladığından bacaklarım zonkluyor ve acıyordu. Isınmak için kollarımı gövdeme dolamak istiyordum ama kollarımı neredeyse hiç bükemiyordum. Eli kırık polis geri geldiğinde yenmemiş granola barına baktı ve başını iki yana salladı.

Duvardan çıkmış bir plakadan oluşan yatağıma yeni bir tepsi bıraktı ve bana bakarak çömeldi.

"Lütfen," dedim çatlamış dudaklarımın arasından. "Bana bir telefon vermelisin."

"Ona gerçekten âşık mıydın?" diye sordu.

Beynim öyle uyuşmuştu ki ilk başta kimden bahsettiğini anlamadım.

"Ricky Walker," dedi. "Onu sevmiş miydin?"

Çatlak bir sesle, "Hayır," dedim; bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim.

"Çok kötü," dedi ve uzanıp koca eliyle ağzımı örttü.

Burun deliklerimi parmaklarıyla sıkarak kapattı. Nefes alamıyordum. Sadece tuzlu avucunun tadını alabiliyordum. Hava alamıyordum. Doğrulmaya çalıştım ama beni kırık eliyle rahatça yere bastırdı. Omzunun üstünden geriye bak-

ı, sonra bana döndü. yüzü, arabasına benzin doldurun bir adamınki kadar ifadesizdi. Kızgın değildi. Deliydi.

"Herkes çok kıskanacak," dedi.

Polislerin canavar olamayacağını kim söylemiş? Burası yolun sonuydu ama vücudum içgüdüsel olarak mücadeleye devam ediyordu. Bileklerini tırmaladım ama Fergie hareketlerimi kısıtlıyordu. Tekme atmayı denedim ama kumaş tüp bacaklarımı tutuyordu. Kirli kan yüzünden kafatasıma zonklamaya başlamıştı. Gözlerimin önüne hızla gri bulutlar dolarken görememeye başladım ve sesler gittikçe uzaklaştı.

Hiçbir şey başaramamıştım. Julia'yı yerde kanlar içinde bırakmış, kaçmış, tuzaklanmış, buraya düşmüş, ölmüştüm. Planlarım işe yaramazdı, tüm kuvvetli taraflarım aslında kılık değiştirmiş zayıflıklardan ibaretti. Kimseyi kurtarmamıştım. O mektupları yazmıştım. O kitabı yazmıştım. Bütün yapıklarım bundan ibaretti.

Ciğerlerimin daha fazla direnmemesini sağladım. Gözlerim kararmaya başladı.

Sonra bir kuyunun tepesinden bana ulaşan Garrett P. Cannon'ın sesini duydum.

"Geç bile kalmıştın," dedi.

Polis arkasına döndü. Garrett hücremin kapısında dikiliyordu.

Genç polis ağzımı bıraktı ve hıçkırа hıçkırа ciğerlerime oksijen doldurdum. Beynime yeterince oksijen gitmiyordu sanki. Hâlâ çömelmiş bir hâlde duran polis, silahına uzandı. Garrett kovboy çizmesiyle onun çenesine tekme attı ve polis poposunun üstüne düştü, sonra da sırtüstü yere yayıldı, kafatası briket duvara çarptı.

Garrett, "Pislik," dedi ve onu çizmelerinin altında ezmeye başladı.

Bilincimi kaybetmiştim.

CARL HARTMAN: Tamam. Sen ve Sofia oğlanların eve girmesini izlediniz, öyle mi?

MARILYN TORRES: Carlos ve Tug, yani, onlar o adamın arkasından içeri girdiler. Sonra gerçekten çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey duymadık. Luis onların peşinden içeri girmek istedi.

CARL HARTMAN: Neden girmedi?

MARILYN TORRES: Çünkü daha on iki yaşında. Ona izin vermedik.

CARL HARTMAN: Bize sonra neler olduğunu anlatır mısın?

MARILYN TORRES: Diğer adam motosikletini sürerek yaklaşmıştı ve sıradan, normal biri gibi görünüyordu. Onun kim olduğunu bilmiyorduk. Bizimle konuşmaya başlayınca kendimizi daha iyi hissettik.

BOUDE ENRIGHT: Ne söyledi?

MARILYN TORRES: Sadece, hımm, güzel şeyler, yani normal bir adamın söyleyeceği türden şeyler.

CARL HARTMAN: Peki sonra ne oldu?

MARILYN TORRES: Sonra diğer adam elinde bir tüfekle verandaya çıktı.

BOUDE ENRIGHT: Bir dakika. Hangi diğer adam?

MARILYN TORRES: Onu daha önce görmemiştik. Şişman ve kısaydı, üzerinde de konfederasyon bayrağı olan bir tişört vardı. Ve tüfeği de, yani, tüfeği de kısaydı ve...

CARL HARTMAN: Kısa namlulu bir tüfek miydi?

MARILYN TORRES: Evet ve motosikletteki adam, normal görünen adam küçük Luis'i aldı... ve hımm, o...

CARL HARTMAN: Acele etme.

CARL HARTMAN: Ara vermek ister misin? Su ister misin?

MARILYN TORRES: Adam küçük Luis'i aldı ve ah, ve... onu eğdi... ın...

CARL HARTMAN: Biraz durmak ister misin?

MARILYN TORRES: Onu motosikletinin oturağının üstüne doğru eğdi.

BOUDE ENRIGHT: Ve?

MARILYN TORRES: Çizmesinin içinden bir ustura çıkardı ve onun kafa derisini canlı canlı yüzdü.

—Çavuş Boude Enright ve Şerif Yardımcısı Carl Hartman'ın, toplu cinayetten canlı kurtulan Marilyn Torres'le yaptığı görüşmenin deşifre edilmiş metni, 17 Temmuz 1978

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XIII:
Son Kurban

Kendime geldiğimde Fergie'nin içinde değildim. Cam duvara mektupların yapıştırılmadığı farklı bir hücredeydim. Bir sağlık görevlisi gözlerime ışık tutuyordu. Bana kaç parmağını gösterdiğini sordu. Şansımı denedim.

"Üç?"

Beni duşa götürdüler. Çıktığımda, kızgın bakışlı bir kadın memurun önündeki sandalyede katlanmış hâlde duran gündelik kıyafetlerimi gördüm. Mutfak bezi boyutlarındaki havlu adını verdikleri bir parça zımpara kâğıdıyla kurulandım, üşümüş, ıslak cildimin üstüne kıyafetlerimi geçirdim ve tüm bu süre boyunca dilimde o genç polisin elinin tadı vardı. Tüm bu süre boyunca yanımdaki polisin copunu çıkarıp dizlerimi kırmasını, soluk borumu ezmesini ve ıslak beton zemin üzerinde beni kendi kanımda boğulmaya terk etmesini bekledim.

Onun yerine kadın beni içinde ellerim kelepçeli bir hâlde çok uzun bir süre boyunca beklediğim bir ifade odasına götürdü.

En sonunda kapı açıldı ve Garrett P. Cannon, pek çok taba rengi takımından birini giymiş ve dev beyaz şapkalarından biri kafasında, içeri girdi.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu. "Seninle birlikte Utah'a dönüyoruz. Los Angeles polisi ellerinde seni güvenli bir şekilde hapsedecek maddi güce sahip olmadıklarını fark

etmiş, o yüzden American Fork'a doğru ufak bir yolculuğa çıkacağız, orada annenin, erkek arkadaşının, zavallı küçük kardeşinin, Memur Miller'ın ve babanın cinayetlerinde suç ortağı olmaktan mahkemeye çıkacaksın. Güven bana Lynnette, orada bakıcı ailen ve görev sırasında ölen üç polis memuru için de cezana birkaç yıl ekletmenin bir yolunu bulacağız. Sonunda eski günler için cezanı çekeceksin."

Bana göz kırptı.

"Doktorum muymuş?" diye sordum.

Yüzündeki sırıtış kaybolan Garrett, "Kim?" dedi.

"O polisin beni öldürmeye çalışmasını sağlayan kişi Dr. Carol mıymış?"

"Memur Dean Foley fanatiklerden biriymiş," dedi. "Anlaşılan ömrü boyunca seni eline geçirmeyi beklemiş."

"Bunu yalnız yapmadı," dedim. "Bu bir komplo. Şansını deneyecek başkaları da olacak."

"Bak ne diyeceğim, Oliver Stone?"* dedi. "Bütün bunlar zerre kadar umurumda değil. Hadi gidelim."

Polis otoparka giden kapıyı açınca güneş ışınları gözlerime birer çivi gibi saplandı. Buz gibi olmuş cildim güneşin sıcaklığını açlıkla emdi. L.A.'e taşınmamın birinci nedeni de buydu zaten: kış olmaması. Kıyafetlerim bir haftadır yıkanmadığından yıpranmış ve yağlıydı ama güneş bedenime öpücükler kondurup kendimi yeniden canlı hissetmemi sağlıyordu ve havada, tüm yüzeylerde kullanılmak üzere üretilmiş temizlik malzemelerinin kokusu yoktu.

Hormonlu bir polis memuru sol omzumun üstünden, "Kaldır kıçını," dedi.

Garrett'ın ardından sendeleyerek yürüdüm, zincirlerim

* Oliver Stone, komplo teorileri ve siyasi sorunlar hakkında çektiği filmlerle tanınan Amerikalı bir film yapımcısı ve yönetmendir. –yhn

betona çarpıp sıngırdıyordu; başımı aşağıda tutmaya çalışıyordum çünkü Dr. Carol buraya da bir keskin nişancı koymuş olabilirdi ama çevredeki renkler dikkatimi dağıtıp duruyordu.

Minivanlar, cipler ve Trans Am'ler, çalılar ve tek bir bulutun bile olmadığı masmavi gökyüzü yüzünden başım dönmüştü. Esen meltem Kaliforniya gibi kokuyordu ve ben de kendimi sunağa götürülmekte olan bir kurban gibi hissediyordum.

Bütün arabaların ön camlarından yansıyan güneşe tam da alışmışken tekrar gözlerimi kısmak zorunda kaldım çünkü aradan geçen yirmi yıl, karşımda Garrett'ın 1976 model Cadillac Seville'inin belirmesiyle bir anda yok oluvermişti.

"Bu tam bir güzellik," dedi memur, ayaklarımdaki zincirleri açmak için çömelerek.

Garrett, "Satın aldığım ilk araba," dedi. "Provo'ya gitmek bana 152 dolarlık benzin parasına patlayacak ama bu araba harcayacağım her kuruşa değer."

Onun arabasına binmek istemiyordum. Bunun içindeyken sayamayacağım kadar fazla sefer bedeninin benim bedenimin üstünde olduğunu, ellerinin tüm vücudumda dolandığını hatırlıyordum ama Garrett arka kapıyı açıp tüm polislerin eğitim almaya başladıkları günden öldükleri güne kadar yaptığı gibi elini başımın arkasına koyarak beni arabaya soktuğunda direnmedim. Ne anlamı vardı ki? Tek yapabildiğim onun dediklerine uymaktı.

Kelepçelerden birini çıkardı, sonra arabasının kapısına tutturulmuş bir çubuğa taktı.

"Rahat mısın?" dedi, sonra herhangi bir yanıt vermemi beklemeden kapıyı çarptı.

O ve polis memuru çene çalarken ben de güneşin tadını çıkardım. Bu araba Garrett'ın gururu ve neşe kaynağıydı

ama şimdi içine bir kelepçe çubuğu ve ön tarafı arkadan sıvıran ağır, siyah bir tel örgü taktırmıştı. Kapıyı açmayı denedim. İçeriden açılmıyordu.

"...ama sonra gelip beni bul, paranı memnuniyetle alırım," dedi Garrett arabaya binerken.

Kapıyı çarparak kapattı ve cep telefonuyla saçma arabasının fotoğrafını çeken memura el salladı. Garrett boynundaki gevşek deriyi gergin gösterecek şekilde başını kaldırdı.

"Emniyet kemeri, Lynnette," dedi Garrett, kontağı çevirip motoru çalıştırırken. "Seninle işim bitmeden önce o güzel dişlerinin bir kazada dökülmesini hiç istemem."

Sokağa çıktık. Caddy, bir tank gibi ses çıkarıyordu.

"Yola çıkacağız ve bu sarı tuğlalı bir yol* olmayacak," dedi Garrett akşamüstü trafiğinde ilerlerken; polis merkezi arkamızda gözden kayboldu. "Tabii koluna saplanacak bir idam iğnesi kulağına Oz Büyücüsü'yle tanışmak gibi geliyorsa o başka."

İki tarafımızdan arabalar geçiyordu; bize yukarıdan bakıyorlardı, herhangi biri arka koltuğu ateş edebileceği bir noktadan görebiliyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Bu arabayı şu Walker kardeşler filminden gelen ilk çekle almıştım. Tanrım, bana sette olduğum her gün için para ödemişlerdi ve tek yaptığım, polis memurunu oynayan oyuncuların silahlarını birer dangalak gibi tutmamalarını sağlamaktı."

Aşağı doğru kaykıldım, kelepçeli ellerim yukarıda kaldı. Yanlardan hâlâ korunmuyordum ama en azından kimse beni arka camdan vuramazdı. Olay buralara nasıl gelmişti? Bir hafta önce özgürdüm; şimdi geçmişim peşime düşmüştü ve çok da açtı. Dr. Carol böyle bir şeyi yalnız

* Yazar burada, *Oz Büyücüsü*'nde Dorothy'nin Oz Diyarı'nın başkenti olan Zümrüt Şehir'e gitmek için kullandığı yola gönderme yapıyor. –yhn

başına nasıl yapmışsın? Yardıma ihtiyacı olmuş olmalıydı, hem de hiç tahmin edemeyeceğimiz birinin yardımına... Heather gibi birinin yardımına. Heather polisi aramıştı, hikâyesini ikinci kez anlattığında asla birincisiyle tutarlı olmazdı, rehabilitasyon evini kolayca yakabilecek biriydi, ben oraya gittiğimde Marilyn'in evinin içindeydi, polisi aramış ve beni, Dean Foley'nin beni öldürmeye kalkıştığı yere tıkıştırmıştı.

"Beni oynayan adamın doğru oyuncu olduğunu hiçbir zaman düşünmedim," dedi Garrett. "Ama sanırım benim havama sahip birini bulmak zor olmalı. Duruşum ve olaylara müdahale etme biçimim falan. Bir aktör bunları öğrenemez. Yönetmene beni kendimin oynaması gerektiğini söylediğimde bana ne dedi, biliyor musun? 'Memur Cannon,' dedi bana, 'ekrana öyle bir gerçeklik katarsınız ki diğer oyuncuların hepsi sahte görünür.' Eh, doğru söze ne denir?"

Sağdan gelebilecek herhangi bir tehdide karşı gövdemi ve kafamı korumaya almak için kendimi sağdaki kapıya yapıştırdım ama hâlâ soldan gelebilecek tehlikelere karşı fazlasıyla açıktaydım. Yere doğru kaykıldım. Neden hâlâ çabalıyordum ki? Görünüşe göre her şeyi çok önceden detaylıca düşünmüşlerdi. Başından beri benden üç adım öndeydiler. Ben güçsüz ve yalnızdım, onlarsa kalabalık ve güçlülerdi.

"Lanet olsun, Lynne," diye bağırdı Garrett siyah tel örgünün diğer tarafından. "Şu saçma sapan sürünme işine bir son ver ve düzgün otur, yoksa arabayı sağa çekip suratına biber gazı sıkarım."

O arabaya servis yapan bir Carl's Jr.'a girerken ben de isteksiz isteksiz arka koltuğa oturdum. Pavlov'un köpeği gibi anında midemde bir şey oldu ve ağzımın suyu akmaya başladı. Öyle acıkmıştım ki açlığım kendimi koruma içgüdümün

önüne geçti ve sanki şehre ilk kez gelmiş olan bir köylü gibi büyük menü tabelasındaki resimlere ağzım açık bakmaya başladım.

"Selamlar," dedi Garrett diyafona. "Ben bir guakamoleli tavuklu hamburger alacağım, ekstra peynirli olsun, yanında acılı peynirli patates kızartması ve orta boy portakallı içecek ve bir de ufak diyet kola alacağım."

"12,79 dolar tutuyor," dedi robota benzeyen bir ses.

Garrett arabayı ileri doğru sürerken, "Kiloma dikkat etmeliyim," dedi. "Ah, lanet olsun, Lynne, sen bir şey istiyor muydun?"

Midemden gelen sesi duymuş olmalıydı.

"Evet," dedim.

Dikiz aynasından bakarak, "Hiç paran var mı?" diye sordu.

"Sana geri öderim."

"Provo'ya dokuz saat var," dedi. "Al, biraz sakız çiğne."

Tel örgünün arasından yirmi beş sentlik bir paket Big Red attı ve paket yere düştü. Elindeki kesekâğıdından gelen sıcak, yağlı koku midemin kendi kendini sindirmeye başlamasına neden olacaktı artık. Tekrar otobana çıktık ve kendi kendime, patates kızartması için ona yalvarmayacağıma söz verdim. İçeceğinden bir yudum bile istemeyecektim.

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi Garrett pipetten çektiği yudumların arasında. "O Foley denen oğlanın sana yanık olduğunu biliyordum. Seni takip eden sapıkların her birini biliyorum. Seni gözaltına alırken onun en önde olmasını sağladım ve itiraf etmeliyim ki şansını o zaman denememiş olması beni şaşırttı. Ama sabrın sonu selamettir tabii."

Benden hâlâ bu kadar nefret ediyor olmasına şaşırarak, "Onun beni öldürmesini mi istiyordun?" diye sordum. Belki de yanılmıştım. Belki de ölmemizi isteyen kişi Dr. Carol değildi.

"LAPD'de çalışanların, seni içeride tutmaya uygun olmadıklarını anlamalarını istiyordum," dedi. "Seninle biraz baş başa vakit geçirmek istiyordum, eski günlerdeki gibi."

Ağırlığım yokmuş gibi hissediyordum. San Bernardino tepelerine doğru ilerliyorduk. Garrett hamburgerinin paketini açtı ve bir ısırık aldı, sonra hamburgeri kesekâğıdının içine geri koydu. Sanki sonraya saklıyordu. Onun tam olarak Dr. Carol'ın aradığı türden biri olduğunu fark ettim.

"Seninle aramızda bir bağ vardı, Lynne," dedi Garrett. Rancho Cucamonga'yı geçtik ve 15 numaralı otobandan dağlara doğru ilerlerken trafik azalmaya başladı. Sadece tozlu ve kayalık araziler, üzerinde kutu taşıyan sıçan resimleri olan ufak depolama şirketleri vardı. O kadar açtım ki sıcak hamburgerin kokusu başımı döndürüyordu. "Bazen dizginleri kendi eline almak gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

Garrett gergin olduğunda çok konuşurdu ve sadece yapmak istemediği bir şeyi yapmak için cesaret toplamaya çalıştığı sıralarda gergin olurdu. Kelepçelerden kurtulmaya çalıştım. Fazla sıkılardı. Ellerim terliyken bile onlardan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Bir silah bulmak için etrafa bakındım. Dişlerim, tırnaklarım ve bir paket sakız dışında bir şey yoktu.

"Aslında Provo Bölge Savcısı'nın elinde o aşk mektuplarının olduğunu ilk duyduğumda ona inanmamıştım," dedi Garrett. Artık dikiz aynasından bana bakmıyordu. "Ama savcılık ofisine gidip onları okuyunca daha önceden kafamda hallettiğimi sandığım her şeyin bir anda birbirine dolanmış solucanlar misali bir sorun yumağına dönüştüğünü hissettiğime yemin edebilirim. Kımıl kımıl oynaşan, her şeyi mahveden minik solucanlar. Ben solucanları sevmem, Lynne. Sana bunu daha önce söylemiş miydim? O yüzden balık tutmuyorum."

Belki kemerimi elime dolayıp tokasıyla ona vurabilirdim. Bir keresinde kot pantolonumun paçasının kıvrımına bir jilet saklamayı düşünmüştüm ama bunu bir türlü yapmamıştım. Yıllar geçtikçe yumuşamış, güçsüzleşmiş, temhelleşmiştim. Dr. Carol da akıllanmış, daha düzenli olmuş, kuvvetlenmişti. Burada benim ölmediğim bir senaryo yoktu. Hepimizin ölmediği bir senaryo yoktu.

Dr. Carol, Adrienne'i öldürmüş ve Dani'nin kalbini, onu Michelle'den ayırarak kırmışın. Önce Julia'nın, sonra Marilyn'in işini bitirecek, Heather'ı öldürecek, sonra sıra bana gelecek ve...

Stephanie.

"Savcılık o aşk mektuplarını Billy Walker'ın kendisinden almış," dedi Garrett. "Onları ağabeyinin mezarının yanına gömmüş. Bu konuda daha önce neden hiçbir şey söylemediğini bilmiyorum ama bir deli herhangi bir şeyi niye yapar ki zaten? Babanı çok severdim, bilirsin. Onunla hep aynı fikirdeydik. Çabuk parladığını biliyorum ama benim yapılması gerekeni yapacak bir adam olduğumu bilirdi. Zor kararlar verme konusunda bana güvenebileceğini bilirdi."

Stephanie Fugate. Onun, Dr. Carol'ın masasının üstündeki dosyasını düşündüm. Kocaman, sersem, umut dolu, dişleri telli ergen gülümsemesini. Kâküllerinin altından görünen iri gözlerini. Gillian'a ne kadar benzediğini.

Tıpkı Gillian'a benziyordu.

Büyük türbinlerin yavaşça döndüğü, yalnız bir rüzgâr santralini geçtik, sonra ufak bir taşra hayatı seyahati yaptık: kırmızı-beyaz bir Tony'nin Lokantası tabelası, üzerinde Saloon yazan ve ilkokula yeni başlamış biri boyamış gibi görünen sarı-siyah bir tabela, gevşek dikenli tellerle çevrilmiş eski püskü bir otopark. Sonra tekrar kuru, kahverengi tepelerle baş başa kaldık.

"Aramızdan ayrılan değerli kişilerle ilgili anılarımın içine sıçanlardan hoşlanmıyorum," dedi Garrett. "Babanın kusurlarını dünyanın gözüne sokan o mektuplar beni gücendirdi."

Stephanie'yi ve Dr. Carol'ın ofisindeki tüm o diğer gencecik kurtulan kızlar hakkındaki dosyaları düşündüm. O dosyalar neden Dr. Carol'daydı? Ziyaret odasında şöyle demişti: "Sizin gibi kadınların var olmak zorunda kalmayacağı bir dünya kurmak için ömrümü harcadım ben."

Tedavi ne zaman hastalıktan daha beter olmuştu?

Garrett arabayı yavaşlattı, sonra tepelere doğru giden, iki şeritli asfalt bir yola girdi. Terk edilmiş, inşaat hâlindeki birkaç evin yanından geçtik, sonra Garrett arabayı, veranda ışıklarının olması gereken yerdeki deliklerden fırlamış birkaç kablonun göründüğü, camları kırılmış bir evin arkasına çekti. Çatının yarısı bitmiş ve kırmızı kiremitlerle kaplanmış, diğer yarısını kaplayan ziftli kâğıt yırtılmıştı ve yırtılan kısımlar şeritler hâlinde rüzgârda uçuşuyordu.

Elbette kenara çekecektik. Garrett asla Caddy'sinin içini kirletmezdi. Arabayı park etti, motoru durdurdu ve arabadan indi. Birkaç sessiz saniye boyunca seçeneklerimi değerlendirdim. Pek yoktu. Belki inşaat hâlindeki eve doğru koşup avantajlı bir konuma geçmeye çalışabilirdim.

Garrett kapımı açtı ve kapıyla birlikte sağ kolumu da çekmiş oldu. Sol elindeki silahını aşağıda tutuyordu. Buradan yolu göremiyordum. Beni eve sokacak kadar bile bekleyeceğini sanmıyordum. En sonunda yanıtı bulmuştum ama artık çok geçti. Çok yavaştım. Çok aptaldım. Çok işe yaramazdım.

"Arabadan in, Lynnette," dedi. "Bu işi çözmemizin vakti geldi."

"Garrett..." dedim.

"Hayır," dedi. "Kararımı verdim. Şimdi arkanı dön."

Arabadan indim, başım dönüyordu ve arkamı dönüp yüzümü arabaya çevirdim, kelepçeli sağ elim önümde uzanıyordu. Stephanie'yi yüzüstü bırakmamış olmayı diliyordum. Ben sığ bir mezara gömüldüğümde onu kim kurtaracaktı? Onu Garrett P. Cannon ve Dr. Carol hakkında kim uyaracaktı? Sonuçta, onlardan bir sürü vardı. Sonuçta, sevdiğim herkesi yüzüstü bırakmıştım.

Bileğimden bir tıkırtı geldi ve kelepçe açıldı. Gözlerimi yumdum.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Garrett. Sesi uzaktan geliyordu. Gözlerimi açtım ve eve doğru gitmekte olduğunu gördüm. "Hadi."

Garrett içeri girdi; kaçabilirdim, saniyeler içinde ortadan kaybolabilirdim ama nasıl bir oyun oynadığını öğrenmeliydim.

Merak, kediye bir yaba saplayan, yüzü olmayan bir canavardı.

Çakıllı ön bahçede ilerlemeye başladım; açlık ve bitkinlikten titriyordum, bileğim çürümüştü. Elime pis bir beton parçası aldım. Garrett'ın peşinden bu karanlık eve girerken elimde bir şey olması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Evden dışarı çıkarken Colt'unu kılıfına sokan Garrett, "O da ne için?" diye sordu. "Kâğıt ağırlığı olarak mı kullanacaksın onu?" Beton parçasını elimden aldı ve bahçeye geri fırlattı. "Dışarıda konuşsak daha iyi olur diye düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse henüz bu işi tam olarak çözemedim ve çözene kadar da arabamda dinleme cihazı olduğunu varsayacağım. Çünkü birileri benden çok önce her şeyi öğreniyormuş gibi görünüyor."

Silahını hızla çekmesini bekleyerek ona baktım.

"Ne oluyor, Lynne?" diye sordu. "Sana saldıracağımı mı sandın? Tanrım, seni vuracağımı mı düşündün?"

"Vurmayacak mısın?" diye sordum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsedi. "Tüm bu olaydan daha gitmek lafı edildiği andan itibaren fare boku gibi pis kokular geliyordu zaten."

Her şey tuhaf görünüyordu. Ev, bahçe, Garrett. Sanki eski dostlarmışız gibi bana sırıtıyordu.

"Ne?"

Kendimi hiçbir şey anlayamayan bir aptal gibi hissediyordum.

"Sana bir şey söyleyeyim, Lynnette," dedi Garrett. "Eğer yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da oyuna getirildiğim an bunu anlamakur. Yirmi sene sonra aniden kimsenin haberi olmayan yeni bilgiler ortaya çıkıyor? Bu ancak filmlerde olur, gerçek hayatta değil. Billy Walker savcılığa o mektupları anlattı çünkü biri senin gözaltında olmanı istiyordu ve bu Billy Walker gibi bir mankafa olamazdı. Nedeni? Güzelliğini yıllar önce kaybettin ve popon da beceriliyecek kadar cılız. Hollywood'daki bağlantılarını aradım ve film serin de resmen radyoaktif. Yeniden canlandırmayı bırak, kimse onu hatırlamak bile istemiyor. Peki o zaman seni kim umursuyor? Seni buradan alıp Provo'ya götürmek için birini göndereceklerini anladım ve en azından seninle benim mazimiz olduğu için, gönüllü oldum."

"Sana inanmıyorum," dedim.

"Bana inanmıyor musun?" diye karşılık verdi. Dudaklarını yaladı, sinirlenmişti. Yalan söylemediğini böyle anlardım. "O kaçık sapığın hamle yapması için tam üç gün o polis merkezinde oturup bekledim! Seni buraya getirdim, çirkin kıçını serbest bırakıyorum; şu an yaşanan saçmalığı çözmek istiyorum çünkü gerçekten saygı duyduğum tek kişinin hatırasını böyle kirletmelerinden hoşlanmıyorum ve belki bütün bunlar hakkında bir kitap bile çıkartabili-

rız, hatta belki ikimiz yazarız. Menajerim seninle birlikte bir kitap yazarsak deli gibi avans alabileceğimizi söylüyor, özellikle de ekleyebileceğimiz yeni bir şeyler olursa. Aklını başından alacak bir hayalet yazarım var."

O an Garrett'a bakamıyordum. Beni çölün ortasında katletmediği için öyle minnettardım ki aptalca bir şey yapmayacağıma dair kendime güvenemiyordum. Ona sarılmak gibi. Onu çıplak hayal ettim: göbeğindeki kırlaşmış kıl yumağını, sarkmış düz poposunu, başında hâlâ kovboy şapkası varken. Bu beni hemen kendime getirdi.

"Peki bunu kim yapıyor?" diye sordum.

"Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum," dedi. "Biri senin ve kız arkadaşlarının peşine düşmüş. Kimi öfkelendirdiniz?"

Sanki karnımda bir tıpa açılmış gibi oldu ve tüm gerginliğim soğuk bir şelale gibi oradan akıverdi. En sonunda biri beni dinliyordu. Bu kişi Garrett P. Cannon olabilirdi ama bu yine de hiç yoktan iyiydi.

"Birden fazla kişi var," dedim. "Öyle olmalı. Christophe Volker Adrienne'ın peşine düştü, sonra her şey o kadar hızlı oldu ki organize bir iş olmaması mümkün değil. Biri Russell'ı arayıp ona kitabımdan bahsetmiş..."

"Kitap mı yazıyorsun?" Sesi incinmiş gibi çıkmıştı.

"Öyle bir şey değil," dedim. "Asla yayımlatmayı düşünmüyordum."

"O zaman neden yazıyordun?" diye sordu.

"Alıştırma gibi bir şeydi," dedim. "Kendi zihnimi rahatlatmak için."

"Boktan bir saçmalık," diye homurdandı.

"Ama biri onu ele geçirdi," dedim. "Bilgisayarımdan aldı."

"Şifre diye bir şeyin varlığından haberdar mısın?" diye sordu.

Onu duymazdan geldim ve konuşmaya devam ettim.

"Kitabı okudular ve Russell Thorn'un Julia'ya ulaşmasını sağladılar. Julia benim adresimi biliyordu, böylece ikisi benim daireme geldi. Onları vuran her kimse bir araya gelmemizi bekliyordu. Sonra Heather'ın rehabilitasyon evini yaktılar. Sonra Harry Peter Warden, Dani konusunda öne çıkıp itirafta bulundu. Sonra Billy Walker savcılığa o mektuplardan bahsetti. Bütün bunlar çok hızlı gerçekleşiyor."

"Hapishanenin içiyle dışı arasında iletişimi sağlayabilecek biri," dedi Garrett. "Bu çok emek gerektirir."

"Dr. Carol," dedim. "Eleme yoluyla ulaştım. Bizi bu şekilde kışkırtmayı bilen tek kişi o."

"Motivasyonu nedir?"

"Bence kafadan sakat," dedim. "Bence bizi iyileştirmenin tek yolunun bizi öldürmek olduğuna inanıyor."

"Kafayı yemiş bir deli doktoru," dedi hayretle, sonra bir başlık bulmaya çalıştı. "Doktor Hanım de... lirdi."

"Belki de o kadar basit değildir," dedim. "Belki de yeni bir kitap yazmak istiyordur ve bir konuya ihtiyacı vardır."

"Bu acımasızca olur," dedi ama sesindeki saygıyı duyabiliyordum.

"Bu acımasızca bir iş," dedim. "Bence şu an biri Billy Walker ve Harry Peter Warden'ın ziyaretçi listelerini karşılaştırsa ikisinde de onun adını bulabilir."

"O ziyaretçi listelerini karşılaştırmanın dâhiyane bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Garrett.

"Pek sayılmaz."

"Eh, karşındaki dâhi onu zaten yaptı," diye güldü. "Henüz Bay Warden'ı ziyarete gitmedim fakat Billy Walker'ın listesinde sürekli tekrarlayan bir isim var. Ve senin şu kadın doktor da değil. İşlerini halletmesi için başkalarını gönderiyormuş. Sizin kızlardan birini."

O daha söylemeden hangi ismi söyleyeceğini biliyordum.

"Chrissy Mercer," dedi.

Ben Heather demesini beklemiştim.

"Ah," dedim fakat Heather'ın tekrar bizim tarafta olabileceği düşüncesiyle bir an için rahatladım.

"Mantıklı," dedi. "Sizin kadın doktor kurtulan kızları biriktirmeye bayılıyor. Sadece size tüm seti topladığını söylememiş."

Rahatlık hissi buharlaşıverdi ve tekrar midem bulanmaya başladı ama bu önemli değildi. Bu mümkündü ve eğer bu mümkünse bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmeliydim.

"Bay Warden ve ben ilahi meseleler hakkında sohbet ederken sen de Deli Chrissy'yle biraz kız muhabbeti yapabilirsin," dedi. "Onu konuşturmanı kolaylaştırmak için üstsüz fotoğraflarından birkaçını bile getirdim."

Elbette Garrett'ta hâlâ o fotoğraflar vardı.

"Peki ya Provo?" diye sordum.

"Tanrım," dedi. "Seni Provo'ya götürmeyecektim ki, Lynne. Eğer öyle bir şey yapsaydım baban mezarından kalkıp beni öldürürdü. Hadi."

Molozların üzerinden geçerek arabasının bagajını açtı. İçinde kaçış çantam ve bel çantam vardı. Silahım, param, cep telefonum hâlâ içindeydi.

"Telefonunu şarj ettim ve kendim için de beş yüz dolarını aldım," dedi. "Göz hakkı diyelim. Sana daha sonra faturu gönderirim. Bunu iş gideri olarak görebilirsin. 'Teşekkürler' uygun bir yanıt olur. Sosyal incelikler konusunda sorun yaşadığını biliyorum."

"Peki ya sen?" dedim konuyu değiştirerek.

"Ne olmuş bana?" diye karşılık verdi. "Tek bildiğim şu:

krampdan şikâyet edip durduğun için kenara çektim, sonra da arkadaşların bana saldırdı. Aklımda boyları bir seksenle iki metre arasında, her biri yüzer kilo olan iki belki üç siyah erkek var. Birinin kısa namlulu tüfeği vardı. Hatta daha az ırkçı görünsün diye aralarına bir de beyaz bir erkek katabilirim."

"Bir beyaz ve iki siyah mı?" dedim.

"Tek yapman gereken gözümü şişirmek, beni biraz hırpalamak ve arabama kelepçelemek," dedi. "Sonra o geçtiğimiz lokantaya yürüyebilirsin. Yaklaşık kırk dakika sürer. Oradan kendine bir taksi çağırırsın. Bir çözüm bulacağına eminim, Lynne. Warden konusunda sana haber vereceğim, gözüm de doktorunun üstünde olacak, bu arada sen de Deli Chrissy'nin peşine düş. Şu anda elinde sadece bir önsezi var. Eğer çoksatan bir kitabımız olmasını istiyorsak kanıta ihtiyacımız olacak."

"Sen neden kendini yumruklamıyorsun?" diye sordum.

"Bir sanat eserine zarar vermeyi yüreğim kaldırmaz." Sırıttı. "Hadi bakalım. Bu kadar oyalandığımız yeter." Silahını kılıfına geri koydu. "Reflekslerimin devreye girmesini ve seni vurmayı istemem. Sağ gözüme nişan al ve hak bakalım o minicik ellerinle gözümü morartabilecek misin?"

O an, Garrett P. Cannon'ın hayatımı üçüncü kez kurtardığını fark ettim.

"Sence iki siyah ve iki beyaz vardı desem daha inandırıcı mı olur?" diye sordu.

Tüm gücümle taşaklarına dizimi geçirdim.

"Offf!" dedi ve artık çok geç olsa da kasıklarını tutarak yana devrildi.

"Onlara yalnızca öfkeli bir kız vardı de," dedim.

Anahtarı elinden aldım ve Caddy'ye bindim. O ayağa kalkmaya çalışırken arabayla etrafında bir daire çizdim.

Gaza basıp kahverengi bir toz bulutu kaldırdım, sonra da otobana giden asfalta çıktım. Havalandırmayı sonuna kadar açtım ve gazı kökledim. Deli Chrissy'nin peşine düşmeden önce acil olarak yapmam gereken bir şey vardı.

Soğuk olsa da o Carl's Jr. hamburgeri tüm hafta boyunca yediğim en iyi şeydi.

1991'de üzerdeki erkek arkadaşım ve en yakın arkadaşı, sekiz sınıf arkadaşımızı öldürdüler ve beni, hasta fantezilerinin "Kurtulan Kız" olmam için hazırladılar. Sapıkça hayalleri korku filmlerinden, özellikle de fazlasıyla şiddet barındıran "katliam" filmlerinden besleniyordu.

Pek çok terapistin, ailemin, arkadaşlarımın ve çeşitli antidepresanlarla arkasıyla ilaçlarının yardımıyla üniversiteden mezun oldum ve Windsor College'a girdim. Kurtuluş ardında bırakıp hayatıma devam edebileceğime inanıyordum. Ancak Windsor'daki ilk dönemimde Raymond Carlton'la tanıştım. Atletik, zeki, merakli, gelecekli, komik, ancak ve kibardı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Gerçekten de öyleydi. Ray'in tüm bu iyi özellikleri, onun sosyopatça ünlü olma arzusunun bir kılıfıydı sadece. Lisede gerçekleşen cinayetleri taklit etme işine girişerek sınıfından kaçmayı öğrenmişti. Ancak ben onu oda arkadaşıma saldırırken yakalayıp kendimle beraber onu yurt odamızın üçüncü katından atlığında durdu. Düştüğ nedeniyle yaşadığım yaralanma yüzünden bugün bile kısmen felçliyim. Sağlık görevlilerinin tüm çabalarına rağmen, oda arkadaşım hayatını kaybetti.

Raymond Carlton bugün bile cezaevinde hareketleri kısıtlı olarak hayranlarıyla yazışmaya devam ediyor ve onları en karanlık fantazilerini gerçekleştirmek için teşvik ettiğine inanıyorum. Yetkililer ne yaparsa yapsın, onun dışarıyla tüm iletişim yollarını kesmeyi başaramamış gibi görünüyor. İşte bu nedenlerle, Raymond Carlton'ın son yaptığı şartlı tahliye başvurusunu bir kez daha reddetmenizi rica etmek için size yazıyorum.

Julia Campbell

Julia Campbell, Kaliforniya Ceza İnfaz Kurumunun Şartlı Tahliye Kurulunun Yazılı Müzakereleri, Şubat 2009

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XIV:
Yeni Kan

İşleri basit tutmaya karar vermiştim. Sadece Stephanie Fugate'yi kaçıracaktım.

Medya birkaç gün boyunca tüm ailenin üzerine çullandığından, kızın adresini bulmak zor olmamıştı; Santa Monica'da güzel bir mahallede oturuyordu. Arabayı elimden geldiğince yavaş sürdüm ve yolun karşısına park ettim. Evi iki katlı, üç yatak odalı, iki arabalık garajı ve pek çok bahçe düzenlemesi olan bir yerdi. Stephanie iki kardeşten büyük olanıydı, o yüzden garajın üstündeki büyük oda onunki olmalıydı. Çalıların arasından ilerleyecek, garajın çatısına tırmanacak ve onu dışarı çıkmaya ikna edecektim. Bunu tam olarak nasıl yapacağımdan emin değildim ama tek yapmam gereken onu birkaç günlüğüne güvende tutmaktı. Canavarlarımız işleri fazla uzatamayacak kadar heyecanlı tiplerdi.

Karmaşa olmayacaktı, dert olmayacaktı; planım işleyecekti çünkü çok basitti. Ben doğruca geleceğe fırlatılmış bir oktum. Tüm kararlarımın doğru olduğunu hissediyordum.

Arabanın kapısını açtım, hâlâ günün sıcaklığını yayan asfaltın üstünde durdum ve ben daha kapıyı kapatamadan bir adam, "Bana neden evimi izlediğini söyle yoksa polisi ararım," dedi.

Sokağın karşısındaki bir palmiye ağacının gölgesinde duruyordu, üzerinde şort ve yıpranmış bir gömlek vardı ve

herhalde benim evi izlediğim süre boyunca o da beni izlemişti. Bir elinde telefon, diğerinde bir kayış vardı. Kayışın ucunda, parantez bacaklı bir şivava öfkeli öfkeli bana bakıyordu.

Eve öyle odaklanmıştım ki çevremi kontrol etmeyi unutmuştum.

Arama düğmesine basmadığından emin olmak için gözlerim onun elinde, "Basın bütün hafta boyunca kapınızı aşındırmıştır," dedim. "Komşular gelip durmuş, telefonunuz hiç susmamıştır. Bahse girerim size kim oldukları konusunda yalan söyleyen birkaç kişi de olmuştur. Onlar kızınızın gelecekteki sapık takipçileri ve hayranları. Neden kızgın olduğunuzu anlıyorum."

Parmaklarını telefona üç kere bastırdı, sonra başparmağı tekrar ekranın üzerinde asılı durmaya devam etti.

"Arıyorum: üç, iki..."

Öne doğru atılıp elimi uzattım.

"Dr. Laura Newbury." Gülümsedim. "Ben Stephanie gibi gençlerle çalışan bir terapistim. Ortağımı tanıyor olabilirsiniz, Dr. Carol Elliott."

Çizgi filmlerdeki gibi çenesi düştü ve bir anda bambaşka bir adama dönüştü; telefonu tutan elini uzattı, tam bir şaşkın baba gibi elindeki telefona baktı, onu cebine koydu, terli eliyle elimi tuttu ve emme basma tulumba gibi salladı.

"Sesli mesajlarımızı almışsınız," dedi rahatlamış bir yüz ifadesiyle.

"Dr. Elliott gelemedi," diye uyduruverdim. "O yüzden beni gönderdi."

Bu daha zor olacaktı ama daha iyiydi. Fugate'leri, Stephanie'yi güvenli bir yere götürmem gerektiği konusunda ikna edecektim ve Dr. Carol Elliott'ın ortağı olduğum için de bizi araması için arkamızdan kimseyi gönderme-

yeceklerdi. Bu da arabayı daha yavaş sürebilmemi ve biraz daha net düşünebilmemi sağlayacaktı. Az önce kendime birkaç saat kazandırmıştım.

"Ona neler yaptıklarını hayal bile edemezsiniz," dedi adam.

"Aslında edebiliyorum."

"Ken Fugate," dedi; bu sürpriz karşısında hâlâ gülümsüyordu. "Eşim öyle rahatlayacak ki. Umarım sorun etmezsiniz ama bir kimlik görebilir miyim?"

"Elbette," dedim ve birkaç adım geri giderek Caddy'nin kapısını kapattım, bu da bana, adamın silahımı görmesini engelleyerek bel çantamı açma fırsatı verdi. Çantada beş farklı kimlik vardı; doğru kimliği bulmam birkaç saniye sürdü.

Sahte kimlikler 11 Eylül'den sonra son derece yasadışı kabul edilmeye başlandığından, bunları bir kitabın içinde Çin'den getirtebilmek için fazladan para vermiştim. Ofset baskı, kalıp kesim kartın arkasında eyalet kimliklerinin aynısı olmasını sağlayan manyetik bandı ve bir de barkodu vardı. Tek fark ön tarafta, Dr. Newbury'nin isminin yanına benim fotoğrafımın lazerle basılmış olmasıydı.

"Bu kimliğin tarihi geçmiş," dedi Ken.

"Yenilemeyi hep unutuyorum."

"İki sene olmuş."

"Çok meşguldüm."

Şivava gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

"İstersenız Dr. Elliott'ı arayabilirsiniz," dedim. "Size cep telefonumu verebilirim. Ama bu akşam Pax'in okulunda veli toplantısı var. Pax onun oğlu. Fakat eminim doktor bunu dert etmeyecektir."

Şivava gözlerini benden ayırmıyordu. Bu yaratığın sorunu neydi?

Meşhur insanlara duyduğu hayranlık yüzünden tedbiri elden bırakan Ken, eve doğru dönerek, "İçeri gelin," dedi. "Bence medyadan kimse kalmadı ama yine de kimbilir? Eminim istediğiniz son şey birinin burada olduğunuzu öğrenmesidir."

Karanlık sokakta onu takip ederken, "Kesinlikle," dedim.

Nefesimi kontrol ediyordum, sakindim, yokla meşhur bir travma terapistinin yürüyeceği gibi kendine güvenli ve havalı şekilde, sanki bütün yanıtları biliyormuşum gibi yürüyordum. Kafamın içinde aynı cümleyi tekrar edip duruyordum.

Ben Dr. Newbury'yim. Ben Dr. Newbury'yim. Ben Dr. Newbury'yim.

"Stephanie kendine gelmiş gibi görünüyor," dedi Ken omzunun üstünden. "Ama tüm bunlar korkunç olmalı. Daha on altısına gelmeden bunu iki kere yaşamak! Tenis olayından sonra uyuyamıyordu; tenisi bıraktı ama bu onun hayatıydı; kilo verdi. Sonra Kızıl Göl'e gitmeye başladı ve bam! Her şey yüz seksen derece döndü. Şimdiyse bu oldu. Onun için ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Sokak kapısına gitmek yerine, beyaz bir bahçe kapısını itti ve evin yan tarafına geçtik. Her tarafta pencere vardı. Stephanie için ne yapacaklarını bilmiyorlar mıydı? Tüm bu giriş noktalarını kalaslarla kapatmakla başlamalılardı, yapmaları gereken buydu işte. Evlerini sağlamlaştırmak. Burada gerçekten de acil bir durum varmış gibi davranmak.

Şivava bana dik dik bakmaya devam ederken Ken mutfak kapısının kilidini açtı; en arından kapıları kilitlediklerini görünce memnun oldum. Kapının kenarlarında izolasyon bandı vardı ve Ken kapıyı itince bir emme sesi çıktı, sonra onun peşinden, taze limon kokan serin, pahalı mutfağa girdim.

Sarı saçlarının dibinden beyazları çıkmış olan bir kadın, lavaboya yaslanmış, bize bakıyordu. Tüm bu pencerelerden gelişimizi görmüş olmalıydı. Pek çok açıklama bekleyen türden bir kadına benziyordu.

"Cheryl," dedi Ken Fugate. "Buna asla inanmayacaksın."

Ken şivavanın tasmasından kayışı çıkarırken Cheryl dikkatle yüzümü inceledi. Ocak kocamandı ve her bir gözü sanki bir insanın suratını kül edebilirmiş gibi görünüyordu; Cheryl'in hemen yanındaki bıçaklık Alman çelik bıçaklarla doluydu ve mutfak adasının üzerinde, insanın kafatasını rahatça çatlatabilecekmiş gibi görünen bir et tokmağı vardı. Hepsi de elinin altında olan, beni yaralayabileceği çok şey vardı.

"Bu kim?" diye sordu Cheryl.

"Dr. Elliott'ın ortağı," dedi Ken, şivava evin içine doğru gidip gözden kaybolurken.

Hepimiz birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, sonra ben elimi uzattım.

"Dr. Newbury," dedim. "Carol ve ben, Stephanie'nin bunu atlatmasını sağlayacağız."

Çenesi yana doğru eğilen, kaşları kalkan ve gözleri kızaran Cheryl bana doğru atıldı ve vücudunu benim vücuduma bastırdı; elleri kürekkemiklerimdeydi ve saçları görüş alanımı kapatıyordu. O bana sıkı sıkı sarılıp beni olduğum yere çivileyerek kollarımı işlevsiz hâle getirirken, ben de ödüllü bir terapistin ortağının yapacağı şekilde ona geri sarılmaya çalıştım.

Ben Dr. Newbury'yim. Ben Dr. Newbury'yim. Ben Dr. Newbury'yim.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Cheryl. "Çok teşekkürler."

Ken, "Oturma odasında konuşalım mı?" dedi.

Çok fazla penceresi olan büyük, beyaz evin içinde ilerlerken, sokak kapısındaki kilitleri (biri sürmeli, biri zincir-

li) kontrol ettim, kısa süre önce kurulmuş alarm panelini gördüm ve tüm ışıkların, karanlığı dışarıda bırakacak şekilde yandığını fark ettim.

Cheryl yerden tavana kadar uzanan bir kitaplığın yanına giderek, "Dr. Elliott'ın bütün kitapları bende var," dedi ve elinin rafların üzerinde gezindiğini gördüm; işte oradaydılar. Dr. Carol'ın piyasayı çözüp etkili başlıklar üretmeye başlamadan önce yazdığı ilk kitabı bile vardı: *Terapistin Travma Elkitabı*. Cheryl'in parmakları kasıldı ve kitaba uzandı.

Sözü dinlenmesi gereken biriymişim gibi, "Stephanie için bir an önce harekete geçmeliyiz," dedim ve tek derdi hayat kurtarmak olan bir doktor edasıyla beyaz koltuklarına oturdum.

Onlar diğer koltuğun önünde dikildikleri için sırtımı boş oturma odasına dönmek zorunda kaldım. Arkamdaki o kocaman açık alan tüylerimi diken diken ediyordu.

Ken ve Cheryl yan yana oturdular; Cheryl baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu, Ken de dirseklerini dizlerine dayamıştı. Aramızdaki alçak İskandinav sehpasının üzerinde, gagası insanın gözünü çıkaracak kadar keskin görünen gümüş bir turna kuşu ve birinin dişlerini kırmaya yetecek kadar ağır bir dizi cam küre vardı.

"Geldiğinize inanamıyorum," dedi Cheryl. "Yani, siz Dr. Carol değilsiniz fakat yine de önemli biri olmasaydınız sizinle çalışmazdı. Hiç kitap yazdınız mı? Yani herhalde sizin burada olmanız demek, onun burada olması demek, değil mi? Dr. Carol da aramıza katılacak mı? Tabii sizin de harika bir terapist olduğunuzu düşünmediğimi sanmayın sakın."

"Tatlım," dedi Ken elini onun dizine koyarak. "Bırak da Dr. Newbury konuşsun."

Kadın, bir kurukafanınkini andıran zoraki bir sırıtışla bana bakarak, "Affedersiniz," dedi. "Zor bir hafta oldu."

Bir mendil bulup gözlerinin köşelerine dokundururken, sonra da burnunu silerken bekledik.

"Her hafta yüzlerce çağrı alıyoruz," dedim, pek çok hastayı özenle tedavi eden Dr. Carol'ın söyleyeceği gibi. "Fakat Stephanie çok özel bir travma kurbanı kategorisinde, ben de o yüzden buradayım."

Cheryl çok alçak bir sesle, "O iyileşecek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Başka biri gibi davranırken bile bu konuda yalan söylemeyecektim. "Bu mümkün değil."

"Ne?" Cheryl'in yüzü allak bullak oldu.

Dr. Carol'ın hiç yapmayacağı şekilde, "Yapabileceğimiz en iyi şey onu güvende tutmak," dedim.

Ken, Cheryl'in elini okşayarak, "Kesinlikle," dedi. "Bir kere güvende olduktan sonra, zorlu işler başlayabilir."

"Stephanie'nin, medyanın kurtulan kız olarak tarif ettiği kişilerden biri olduğunu anlamanızı istiyorum," dedim.

Cheryl'in kaşları çatıldı.

"Hayır, öyle değil."

"Bunu reddetmenin Stephanie'ye bir faydası olmaz," dedim.

"Hayır," dedi Cheryl ayağa kalkarak. "Ben Dr. Elliott'ın fikrini duymak istiyorum. Onunla konuşabilir miyiz? Onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Sizin iyi bir terapist olduğunuza eminim ama bizim asıl aradığımız kişi oydu."

Bu ikisi benim canımı sıkmaya başlıyordu.

"Cheryl," dedim yüksek bir ses ve kesin bir tavırla. "Bilmediğiniz şeyler oluyor ve bunlar doğrudan Stephanie'nin güvenliğiyle alakalı şeyler."

Ken, bakmadan Cheryl'in eline uzanarak, "Ne?" diye sordu. Cheryl yerine oturdu ve ikisi farkında olmadan birbirlerine yaklaştılar.

"Bir hafta önce biri Los Angeles bölgesindeki kurtulan kızları hedef almaya başladı," dedim.

"Bazıları burada mı yaşıyor?" diye sözümü kesti Cheryl.

"Hepsi," dedim. "Elbette Adrienne Butler'ı tanıyorsunuzdur; onun öldürülmesinden bir gün sonra birileri Julia Campbell ve Lynnette Tarkington'a saldırdı."

"Lynnette Tarkington kim?" diye sordu Cheryl.

Şaka mı yapıyordu?

"Bir kurtulan kız."

Cheryl, Ken'e, "Onu çıkarabildin mi?" diye sordu.

Dikkatlerinin bu kadar dağınık olmasından rahatsızlık duyarak, "Bu önemli değil," dedim. "Önemli olan şey Stephanie'nin şu an tehlikede olması."

"Her üç saatte bir evimizin etrafında polisler devriye geziyor," dedi Ken. "Özel güvenlik tutmayı düşündük ama komşularımız, bahçelerine girip çimlerini ezen yabancılar olmadan da bizden nefret ediyor. Sizce yine de bunu yapabilir miyiz?"

"Polis, özel güvenlik, bunlar faydasızdır," dedim. "Bu canavarlardan biri bir kurtulan kızın peşine düştüğünde onu hiçbir şey durduramaz."

"Fakat Christophe Volker oldu," dedi Cheryl.

"Volker'ın konuyla alakası yok," dedim. "Bu olay Volker'ın çok ötesinde. Tehlike son derece gerçek ve çok yakında."

Ahşap zeminin üzerinde tırnaklar duyuldu ve şivava parmak uçlarında odaya girdi.

Cheryl, "Buraya gel, Gordon," diyerek onu kucağına aldı. Köpek onun kucağına oturup yine bana dik dik bakmaya başladı. Yüce Tanrım.

Gerçekten omzumun üstünden geriye bakmayı çok istiyordum. Arkamda bu kocaman boş odanın olmasından hiç hoşlanmamıştım, bu minicik köpeğin bakışlarının üzerinde olmasından da hoşlanmamıştım fakat meşhur bir terapistin

ortağı omzunun üstünden arkasına bakmazdı. Meşhur terapistler ve ortakları minicik köpeklerden korkmazlardı.

Ken, karısına, "Steph'i en son ne zaman gördün?" diye sordu ve kadın yanıt veremeden Ken hole gidip merdivenden yukarı bağırmaya başladı. "Stephanie, bir dakikalığına aşağı inebilir misin? Stephie?"

Bize dönerek omuzlarını silkti.

"Onu görebildiğim zaman içim daha rahat oluyor," dedi.

Cheryl ve şivava bana bakmaya devam ederken üst katta bir kapı açıldı ve Stephanie korkuluğa tutunarak ağır ağır aşağı indi, sonra odaya girdi.

Etrafa bakmamış, kapının arkasını kontrol etmemiş, kaçması gerekirse diye ayağına ayakkabı bile giymemişti. Yüzü çocukluk kilolarıyla tombul tombuldu, cildi öyle açık renkti ki gözümü kamaştırıyordu, diş tellerinden kurtulmuş ve saçını ruju gibi siyaha boyamıştı. Siyah tişörtü ve siyah kotuyla bu temiz, beyaz, çağdaş oturma odasının içindeki ufacık bir siyah yıldızdı.

"Selam," dedi Stephanie, sonra ağzı, babasının dışarıda yaptığı gibi, O biçimini aldı. "Aman Tanrım, sen..."

Dilinin L harfini oluşturmak için üst dişlerinin arkasına değdiğini gördüğüm anda ayağa kalktım ve ona doğru atılarak ellerimi arkasına doladım, tıpkı annesinin yaptığı gibi bedenini kendi gövdeme iyice bastırarak ona sarıldım.

"Artık güvendesin, Stephanie," dedim. "Ben Dr. Newbury. Dr. Carol Elliott'la birlikte çalışıyorum. Ailenle senin güvenliğin hakkında konuşmaya geldim."

Stephanie kendini geri çekti.

"Neden?" diye sordu. "Ne oldu ki?"

"Hiçbir şey tatlım," dedi Ken büyük, sakinleştirici baba elini onun omzuna koyarak. "Burada kesinlikle, yüzde yüz güvendesin."

Stephanie'nin yüzüne bakıp elimi diğer omzuma koyarak, "Baban seni sakinleştirmeye çalışıyor," dedim. "Aslında her an, kurtulan kızları öldüren ruh hastası bir delinin kurbanı olabilirsin."

Kız tiz bir sesle, "Ben bir kurtulan kız mıyım?" dedi.

"Sen bir kurtulan kız değilsin," dedi annesi.

"Evet," dedim. "Sen bir kurtulan kızsın."

Stephanie yavaşça benim oturduğum koltuğa gitti ve çökövendi.

Olduğu yerde iyice bozularak, "Beni öldürmeye çalışan başka biri mi var?" diye sordu. "Neden? Ben ne yaptım ki?"

Annesiyle babası hemen konuşmaya başlayarak odayı sakinleştirici, rahatlatıcı seslerle doldurdular, onun gardını indirmesi için doğru olmayan şeyler söylemeye başladılar. Onun yanına oturdum. Gözlerine baktım. Sadece onunla konuştum.

"Artık hayatın böyle olacak," dedim. "Sen artık busun. Bu bir nedenden ötürü olmadı, bunu kazanmadın, bunu hak etmedin fakat bununla başa çıkmayı öğrenmelisin yoksa öleceksin."

"Bakın," dedi Ken, Cheryl'in sesini bastırarak. "Kızımı bu şekilde travmatize etmeniz hoşuma gitmedi. Bu hiç yapıcı değil."

"Yapıcı olmayan asıl ne, biliyor musun, Ken?" diye sordum gözlerimi Stephanie'den ayırmadan. "Dünyanın en iyi travma terapistlerinden biri burada otururken sizi uyarırken bile bu tehdidi ciddiye almadığınız için kızınızın öldürülmesine yol açmanız."

"Dr. Elliott'ın telefon numarası ne?" diye sordu Ken.

"Şu an Stephanie'ye odaklanmalıyız," dedim. "Eğer önümüzdeki üç gün için onun benimle gelmesine izin verirseniz onu güvende tutabilirim. Hayatta kalacağını garanti edebilirim."

Cheryl şivavaya iki eliyle birden sarıldı.

"Onu nereye götüreceksiniz?" diye sordu Ken.

Kendimden emin bir sesle, "Bunu size söyleyemem," dedim. "Ama..."

Kapı çaldı.

Ken yanımdan geçerek hole çıkarken, "Devam edeceğiz," dedi.

Sokak kapısı açıldı ve bir ses şöyle dedi:

"Sizi bu geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ben Dr. Carol Elliott'ım ve kızınızın hastalarımdan biri yüzünden tehlikede olabileceğini düşünüyorum."

Ken holden, "Tatlım?" diye seslendi ve kadın, şivavayı arkasında bırakarak hızla dışarı çıktı.

"Stephanie...," dedim onun gözlerine bakarak.

Stephanie, "Sen Lynnette Tarkingtonsın," dedi; neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Bana güvenmelisin," dedim hızlı ve telaşlı bir şekilde. "Dışarıdaki kadın olmeni istiyor. Ben seni güvende tutmak istiyorum."

"Ne?" dedi.

Holden gelen telaşlı konuşmaları duyabiliyordum. Ne söylediklerini çıkaramıyordum ama her an oturma odasına geri dönebilirlerdi.

"Biz kurtulan kızlarız," dedim. "Biz birbirimizi anlarız. Eğer önümüzdeki üç gün hayatta kalmak istiyorsan hemen şimdi benimle gelmelisin."

Ayağa kalktım ve evin arka tarafına çıkan koridora doğru yürüdüm. Arkamdan Stephanie'nin ayak sesini duyunca kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı.

"Lynnette?!" Dr. Carol'ın arkamızdan bağırdığını duydum.

Geri dönüp hızla ona doğru koşmayı, bel çantamı açarak silahımı onun alnına dayayıp tetiğe üç kez basmayı düşün-

düm ama sonra ben hapse girerdim ve doktor da tek başına çalışıyor olamazdı ve ben hapiste olunca Stephanie'yi doktorun ortaklarından korumam mümkün olmazdı.

"Hey!" diye bağırdı Ken.

Dr. Carol, "Durun!" diye haykırdı.

Sesi histeriyle çatlamış olan Cheryl, "Stephanie!" diye çığlık attı.

Elimi arkaya uzatım, Stephanie'nin bileğini yakaladım ve onu hızla kendime doğru çektim. Mutfaktan geçtik, yan kapıdan dışarı çıktık, evin yan tarafından dolandık. Ön bahçede yolumuzu kesmek yerine aptal gibi peşimizden geldiler. Arkamda, Stephanie'nin çıplak ayaklarının betonda çıkardığı sesi duyabiliyordum; çimenden geçerken ses azaldı, sonra biz yolun karşısındaki Garrett'ın Caddy'sine koşarken yeniden yükseldi.

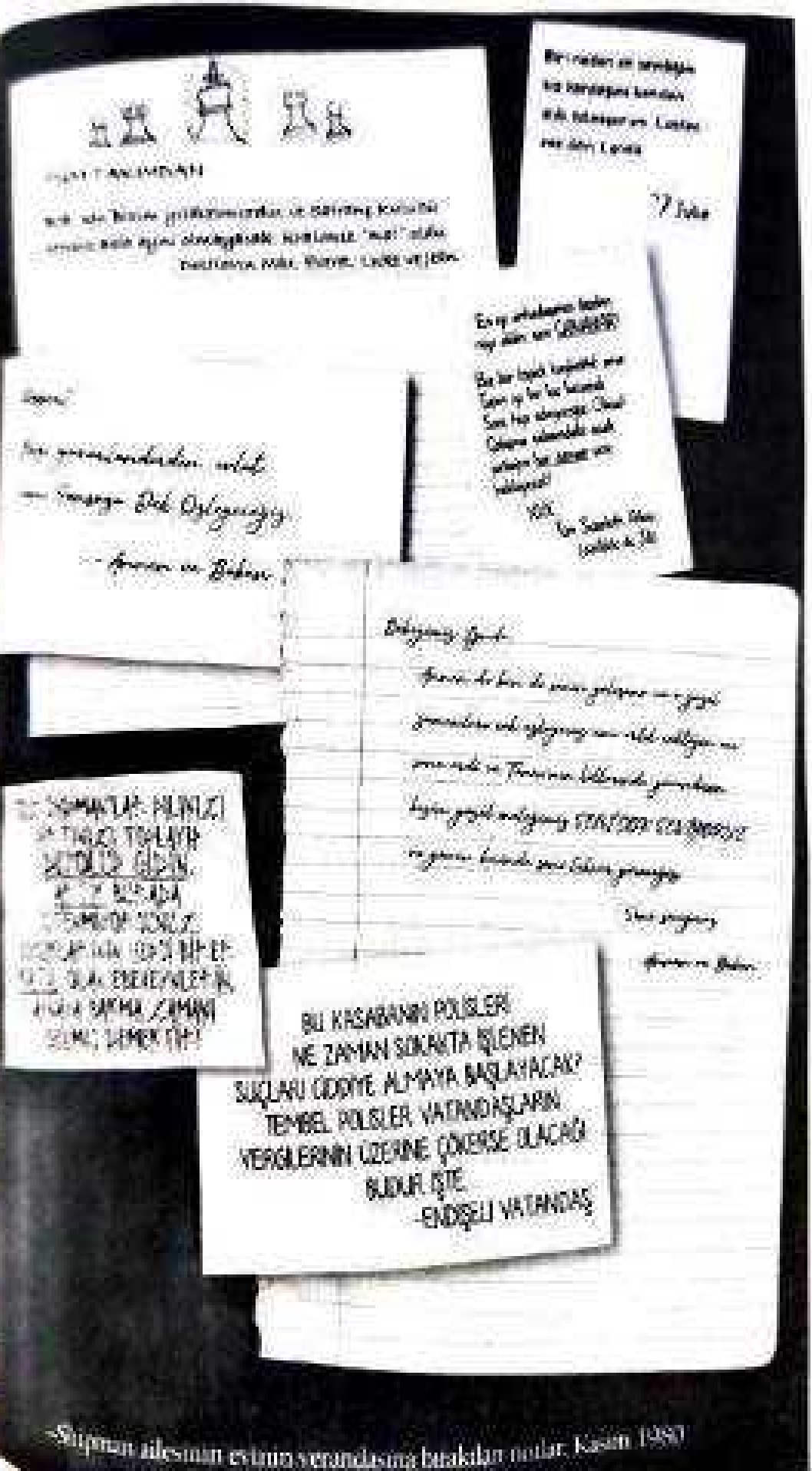
Şoför kapısını açtım, Stephanie'yi içeri atıp ileri doğru ittirdim, sonra ben de arabaya binip anahtarı kontağa soktum ve çevirdim. Koca araba homurdanmaya başlarken Dr. Carol'ın ön bahçeden bize doğru koştuğunu gördüm. Üzerinde beyaz bir bluz vardı. Durmuş ve saçıyla makyajını tazelemişti. Kendine o kadar güveniyordu. Stephanie'ye önce benim ulaşacağımı düşünmemişti bile.

Stephanie, "Yoksa o...?" derken gaza bastım ve büyük araba öne doğru atıldı.

Dr. Carol'ın etrafından dolanmak için direksiyonu kırdım.

"O bizi öldürmeye çalışan kadın," dedim. "Onlardan biri. Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Yere otur ve dışarıdan görünmemeye çalış. Ne yapacağımız üzerine biraz kafa yormam lazım. L.A.'den çıktıktan sonra sana neler olduğunu anlatacağım."

Kız itiraz etmeden yere doğru kaydı. İyi kız. Akıllı kız. Kurtulan kız.

Süpürgeli ailesinin evinin verandasına bıraktığı notlar. Kasım 1980

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XV:
Rüya Savaşçıları

10 numaralı otobana çıkarak 405'e yöneldik. Otobanı kapatmak normal sokakları kapatmaktan zordu ama yine de bizi durdurmak için ellerinde pek çok yol vardı: Kayıp çocuk alarmı, otoban polisi, trafik kameraları, GPS takibi, radyo istasyonlarına ulaşmak gibi. Garrett'ın Caddillac'ı, bir kez gördükten sonra herkesin aklında kalacak türden bir arabaydı. Neon bir tabela taşımamla aynı şey sayılırdı.

Stephanie'nin telefonundan bir pop şarkısı çalmaya başladı.

Yolcu koltuğundan telefonunun ekranını göstererek, "Annem arıyor," dedi.

Arabayı bu hızdayken şeritte tutmak için çok kuvvet gerekiyordu. Gözlerimi yoldan ayırmadım.

"Ona iyi olduğunu söyle," dedim. "Polisi aramamasını söyle. Ona seni kaçırmadığımı, güvende tuttuğumu söyle."

Pop şarkısı beynimi oymaya devam ederken Stephanie, "Bunları bana senin söylettiğini düşünürler," dedi. "Silahın olduğunu düşünecekler."

"Var zaten," dedim, sonra tekrar düşündüm. "Bunu onlara söyleme."

Stephanie, telefonu yanağına bastırarak, "Anne," dedi. "Ben..."

Ben Kuzey 405 yoluna çıkana kadar Stephanie'nin konuşmasına izin vermediler.

"Beni gerçekten koruyabilir," dedi Stephanie en sonunda, sonra dinlemeye devam etti. "Evet, ben... Ben, evet, onun kim olduğunu biliyorum." Durdu. "Hayır. O deli değil. Doktorunun ne söylediği umurumda değil. Anne?" Durdu. "Anne?" Durdu. "Anne!"

Uzandım ve daha şimdiden aramızda bir uyum oluşmuş olmalıydı çünkü telefonu hemen elime bırakıverdi. Cadillac'ın kükremelerine rağmen Cheryl'in panikle haykıran sesini duyabiliyordum. Telefonu kulağıma bastırdım.

"Cheryl," dedim, sonra daha yüksek sesle tekrarladım: "Cheryl!"

"Hemen kenara çekip kızımı o arabadan indirirsen çok iyi edersin!" diye haykırdı.

"Onu üç gün boyunca güvende tutacağım," dedim. "Canı yanmayacak."

Beni dinlemiyordu. Motorun gürültüsü, şeritten çıkmamaya çalışma gayreti ve telefonun bozulan sesi yüzünden sadece arada birkaç kelimeyi anlayabiliyordum. "Deli" kelimesini duydum, "hapis" kelimesini duydum, "psikopat" kelimesini duydum. Bu canımı acıtmıştı. Sonra sessizlik. Sonrasında duyduğum ses zihnimdeki bütün parazitü temizledi.

"Lynnette, çok geç değil," dedi Dr. Carol. "Arabayı kenara çek ve kızı bırak."

"Bu iş bitene kadar kız benimle kalacak," dedim. "Onu koruyacağım."

"Kendinden mi?" diye sordu.

"Onu kimden koruduğunu ikimiz de biliyoruz," dedim.

"Şu an tek bildiğim şey, genç bir kızın hayatını tehlikeye attığın," dedi yüksek sesle; Stephanie'nin ailesine oynuyordu ve o an yaptığım hatanın farkına vardım.

Onu geride bırakarak ona doğruları söyleyen kişi, tüm

suçu dengesiz hastasına atan açıklayıcı olma şansını tanımıştım. Bütün kozu ona vermiştim.

"Beni hoparlöre al," dedim.

"Lynnette, ben..."

"BENİ HEMEN HOPARLÖRE AL YOKSA BU TELEFON KAPANIR!"

Bir tıkırtı oldu. Sonra yankılar duydum.

"Ken, Cheryl? Orada mısınız?" diye sordum.

"Bebeğim..." Abuk sabuk şeyler söylemeye başlamadan evvel Cheryl'in haykırıklarını duydum.

"Hepinizin beni net olarak duymasını istiyorum," diye bağırdım telefona. Söylediğim her bir sözcüğün, doğrudan benim sesimden, arada Dr. Carol olmadan zihinlerine kazınmasını istiyordum. "Silahlı olduğumu biliyorsunuz. Kırmızı Cadillac için arama emri çıkartırsanız, Stephanie'nin kayıp olduğunu bildirirseniz, bu arabanın polis tarafından durdurulmasına neden olursanız, bizi yavaşlatacak herhangi bir şey yaparsanız onu öldürürüm." Stephanie'nin kaskatı kesildiğini hissettim. "Bu Caddy'yi bir polis durdurduğu anda onun beynine bir kurşun sıkarım. Yanında iPhone'u var. Kayıp çocuk alarmlarından haberimiz olur. Öyle bir şey görmezsem iyi olur."

Söylediklerimi sindirebilmeleri için birkaç saniye bekledim.

"Stephanie sizi hayatta olduğunu söylemek için beş saatte bir arayacak. Arada da telefonunu kapatacak, yani takip etmeye kalkmayın. Anlaşmamız bu. Sesinizi kesip oturduğunuz yerde oturun, üç gün dolana kadar kızınızdan her beş saatte bir haber alacaksınız, sonra da onu tekrar görebileceksiniz."

Ardından telefonu kapattım ve Stephanie'ye uzattım. Telefonu almadı.

"Yine de polisi arayacaklardır," dedim. "Ama önce birkaç saat bunu yapıp yapmamak üzerine tartışırlar. Bana da o kadar zaman yeter."

Telefonu hâlâ almıyordu.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Annenle babana mesaj at. Onları beş saat içinde arayacağını söyle. Bu bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırır."

Telefonu aldı ve ben bizi Westside Araba Hurdalığı'na doğru götürürken o telefonuyla uğraştı. Kapatmak üzereydi ama onları kapatmamaya ikna ettim. Çok paraya mal oldu. Stephanie benimle geldi ama yavaş yavaş, sanki uyuşmuş gibi yürüyordu. Sanki ben onu rehin almışım gibi.

Kullanılmış dört tane Chevy lastiği aldık ve ödemeyi nakit yaptım, sonra Stephanie onları Caddy'ye götürmeme yardım etti. İkisi bagaja, ikisi arka koltuğa sığdı. Araba vulkanize kauçuk kokarken Burbank'e doğru yola çıktık.

Burbank otoparkına girip üçüncü kata çıkarken Stephanie'nin soru sormak istediğini hissedebiliyordum ama bir şey söylemedi. İyi kız. Sorduğumda saate baktı. Sadece elli dakika olmuştu. Önde olmaya devam edeceğimiz kırk dakikamız kaldığını hesapladım.

Dört lastiği de patlak olan Chevy Lumina'mın yanında boş bir yer vardı. Arabayı oraya çektim ve motoru kapattım. Ben etrafı kontrol ederken Caddy kendi kendine tıkırdıyordu. Stephanie nereye baktığımı görmeye çalışarak başını çevirdi. Kimse yoktu. Bu komplonun arkasında nasıl bir ekip varsa sınırlarına ulaşmışlardı. Geçen hafta kullanılamaz hâle getirdiklerini düşündükleri bir kaçış rotasını gözetlemek için harcayacak personelleri yoktu demek.

Bagajdan krikoyu çıkardım ve ben Lumina'yı krikoyla kaldırıp somunları gevşetirken Stephanie beni izledi.

"Burada, açıkta olmaktan hoşlanmadım," dedi.

"Bu lastikleri ne kadar hızlı değiştirirsek yola o kadar hızlı çıkarız," dedim bir yandan çalışırken. "Son iki tanesini de sen değiştir. Benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Ben daha önce hiç lastik değiştirmedim," dedi.

"Ben iki tanesini değiştirirken beni izledin ya," dedim. "Yaparken öğrenirsin."

O sonraki lastiği değiştirmeye başlarken ben de uzaklaştım, çantamdan kullan-at telefonumu çıkardım ve açtım. Bu görüşmelerin hiçbiri eğlenceli olmayacaktı.

"Beni rahat bırak!" Marilyn öyle bir bağırdı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Evin kahyasına Dr. Carol olduğumu söylemiş, böylece telefonu yatak odasına bağlatmıştım. Telefonun öbür ucundakinin ben olmama hiç sevinmemişti. Bir patırtı ve hışırtı duydum ve saldırıya uğradığını düşünüp endişelenmeye başladım, sonra o çirkin sesini tekrar duydum.

"Babasının hiç 'hayır' demediği bir Teksas sosyetesi üyesi," diye okudu. "Film serisini yeniden canlandırdıklarında Marilyn Torres'in alkolizme batışı çok üzücüydü.' Alkolizm mi?!"

"Onu kimsenin görmemesi gerekiyordu," diye açıkladım. "Biri onu çalıp beni itibarsızlaştırmak için herkese gönderdi."

"İşe yaradı," dedi.

Sonraki kısma nasıl geçeceğim üzerine uzun uzun düşünmüştüm.

"Benden nefret ettiğini biliyorum ama dikkatli olmalısın," dedim. "Evden çıkma. Kimsenin evine gelmesine de izin verme. Orada güvendesin."

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi. "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Kimseye güvenme," dedim. "Dr. Carol'a bile."

"Kime güvenebileceğim hakkında benimle konuşma sakın," dedi; konuşması biraz kabaydı, dili hafifçe dolanıyordu. "Sana güvenmiyorum."

"Julia ve Heather nasıl?" diye sordum.

"Kapatıyorum," dedi Marilyn. "Beni bir daha aramanı veya buraya gelmeni istemiyorum. Senin yüzünü bile görmek istemiyorum çünkü görürsem suratına yumruk atacağım."

"Beni dinlemelisin," dedim ve bir dakika boyunca açıklama yaptıktan sonra aslında telefonu çoktan yüzüme kapattığını fark ettim.

Geri aradığımda kahya beni ona bağlamadı.

Cevap vermeyeceğini bilsem de Dani'yi aradım; ne olur ne olmaz diye mesaj bırakmam gerekiyordu.

"Ne?" dedi.

"Çıkmışsın," dedim; gerçekten şaşırmıştım.

"Kefaletle," dedi. "Duruşmamı bekliyorum. Ev hapsindeyim."

"Evden çıkma," dedim. "Kapıları kilitle. Kimsenin mülküne girmesine izin verme."

Uzun bir sessizlik oldu ve Dani tekrar konuştuğunda sesi ölçülü ve ruhsuzdu.

"Eşimin cesedini, onu attığınız parkta buldular," dedi.

"Onu evine götürmek istedik," diye açıkladım. "Ama yolu bilmiyordu."

"Ne istiyorsun, Lynnette?" diye sordu.

"Kimseye güvenemezsin," dedim. "Dr. Carol'a bile. Polise bile. Kimseye."

"Bunu söyleyeceğini söylemişlerdi," dedi. "Hoşçakal."

"Bekle!" diye bağırdım. "Kim söyledi?"

Ama telefonu kapatmıştı. Geri aradığımda bir ses kaydı bana bu kullanıcının sesli mesaj ayarının olmadığını söyledi.

Julia'yı denedim ama açmadı. Heather'ı aramayı denedim ama AT&T kullanıcı numarası artık kullanılmıyordu. İyice gerilmiştim. Beni dinlemeleri gerekiyordu ama onlarla konuşmama bile izin vermiyorlardı. Stephanie'nin yanına döndüğümde Cadily'nin plakalarını çıkarıp çöpe attığını gördüm. Onun inisiyatif kullandığını görmek güzeldi.

Yola çıktık. Garrett'in tankından sonra Lumina insana çok hafif geliyordu. Otobana çıktık. Hız göstergesini yüz yirminin altında tutmakta zorlanıyordum ve araba hurdacıdan çıkma lastikler yüzünden fazla sarsılıyordu. Yola öyle odaklanmıştım ki Stephanie'ye şöyle bir bakuğımda ıslak yanaklarından yanıyan ışıkları görünce gerçekten şaşırdım.

"Seni gerçekten öldürmeyeceğim," dedim.

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle.

"O zaman ağlama," dedim. "Benim ağladığımı gördün mü hiç?"

"Neler olduğunu bile bilmiyorum," dedi ve sesi iyice tizleşti.

Ben de olanları anlattım. Sözüm, biz Ölüm Vadisi'nin karşı yakasına varana kadar bitmedi. Saate baktım. Sabahın ikisiydi. Garrett P. Cannon'ın taşaklarına tekme attığım ve arabasını çaldığım kısmı anlattıktan sonra sustum ve uzunca bir süre sessizlik içinde ilerledik.

Sonra Stephanie öksürmeye ve sarsılmaya başladı, ben de yeniden ağlamaya başladığımı ve her şeyi boşuna anlattığımı düşündüm, göğsümün sıkıştığını hissettim fakat sonra, aslında güldüğünü fark ettim. Kahkahalar atıyor ve histerinin sınırında dolaşıyordu. Tiz kahkahaları hıçkırıklarla boğuluyor, topuklarıyla yere vuruyordu. Onu kendi haline bıraktım.

Çok kısa süre önce arkadaşlarının katledildiğini görmüştü. Şimdi de biri onu öldürmeye çalışıyordu. Bu tuhaflıkları normaldi. Aynısının bana da olduğu zamanları hatırlıyor-

dum. Ağlamam gereken zamanda gülüyor, gülmem gereken zamanda ağlıyordum ve bazen duygularım öyle karışıyordu ki nasıl davranmam gerektiğini hatırlayamıyordum.

"Hepsi doğru mu?" diye sordu en sonunda, nefes nefese, gülme krizini atlatmaya çabalayarak.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" dedim.

Daha fazla ilerlemeden, zihnimi kurcalayıp duran bir soruyu sormam gerekiyordu.

"Neden hemen benimle geldin?" diye sordum. "Beni tanımıyorsun."

Sessizlik içinde saniyeler geçti.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi, artık ciddileşmişti. "Benim başıma gelenin senin de başına geldiğini biliyorum. Sana güveniyorum."

"Azıcık bile ikna olmadım," dedim.

Farlarımızın ışığı dışında çöl karanlıktı. Sağ tarafımızda uzanan tel bir çit vardı.

"Bana Alana'yı hatırlatıyorsun," dedi karanlıkta. "Yani, tıpatıp. Kamptaki en iyi arkadaşımdı. Eğer büyüyebilseydi senin gibi olurdu. Ne zaman bir şey söylese, ciddi olduğunu bilirdim. Kendi kafamda, sen oymuşsun gibi davranıyorum."

Daha fazla üstelemedim. Bazen hislerimizi takip etmemiz gerekir. Bu sayede hayatta kalırız.

Konunun kapandığını belirtmek için, "Telefonundan internete girebilir misin?" dedim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Biriyle buluşmam lazım ama eğer ben olduğumu bilirse gelmez."

"Ben ne yapacağım?"

Bir araba yanımızdan bizi farlarıyla aydınlatarak geçerken, "Mancraftıng.com'a girer misin?" dedim.

Ana sayfanın onun için fazla ağır olmamasını umdum.

"Ah." Stephanie sanki parmağına iğne batmış gibi söylemişti bunu, sonra arabanın onun oturduğu tarafından bir süre ses gelmedi. "Bu da ne?"

"Bu, görmem gereken insana ait olan bir site," dedim. "Siteye bakmanı istemiyorum; diğer sayfaların hiçbirine girme. Sadece iletişim sayfasına girmeni istiyorum."

"Bu çok ürkütücü," dedi. "Ne bu böyle?"

"Cinayet hatıralığı," dedim. "İletişim sayfasında öyle şeyler yok. Oraya gir."

"Bir eposta formu var," dedi.

"Sana söylediğim şeyi yazmanı istiyorum."

Bir süre bir ileri bir geri devam ettik ve pek çok kelimenin doğru yazılışını söylemem gerekti ("Hayır, Paul'ün Psi," diye tekrarladım beş yüzüncü kez) ama Tonopah'a vardığımızda elimizde şu vardı:

> ACİL MERHABA. SATIN ALDIĞIM MİNİ DEPODAN ÇIKAN ÇOK SAYIDAKİ ÜRÜNÜ SATMALIYIM. ERKEK ARKADAŞIM SENİN SİTENİN BÖYLE ŞEYLERLE İLGİLENEBİLECEĞİNİ SÖYLEDİ. İLGİLENDİĞİN İNSANLARA AİT PEK ÇOK FOTOĞRAF VE KIYAFET VAR. KİB [bunu Stephanie eklemişti]. MARCIA

Stephanie gönder tuşuna bastı ve artık top Chrissy'deydi.

Dikiz aynasından bakınınca, bir tırın arkasından çıkan bir polis arabasının gelip arkama yerleştiğini gördüm.

"O adam kampa gelmeden önce," dedi Stephanie birdenbire, "giydiğim şeyler konusunda, yeterince zayıf mıyım diye, saçım iyi mi diye endişe ediyordum, ne yediğime dikkat ediyordum, gerçekten kodlama öğrenmek isteyip isteme-

medigime karar vermeye çalışıyordum ve belki de yeniden tenise başlamalıyım diye düşünüyordum."

Polis artık tam arkamdaydı, neredeyse kaput kaputa ilerliyorduk.

"Sonra tek umurumda olan şey hayatta kalmak oldu," dedi Stephanie. "Her şey o kadar netleşti ki. O ekstra saçmalıklar artık umurumda bile değildi."

Yapmayı iyi bildiğim bir şey varsa, o da bir kurtulan kızı dinlemekti.

"Zarar verdiği tanıdıklarımın hepsinin onun için suyla dolu birer balondan farksız olduğunu biliyordum," dedi. "Onları birer birer patlatıyordu. Fakat benim ona zarar vermem gerektiğinde bunu vaktinde yapamadım. Samanlığın tavan arasında sırtı bana dönüktü ve Alana haykırarak yardım istiyordu ama ben donup kaldım. Onu daha önce itebilirdim ama yeterince güçlü değildim. Benim peşime düşene kadar değildim. Kendim dışında kimseyi kurtaramadım."

"Bazen elinden gelen tek şey budur," dedim.

Bir çıkışa yaklaşıyorduk. Sinyalimi yaktım.

"Herkes gibi ölmek istemiyorum," dedi.

Çıkışa saptım ve polis arabası yoluna devam etti. Yolun kenarına çektim ve gözlerimin önünde kara benekler uçuşurken bir süre öylece oturdum. Plakamı aratmış mıydı? Bir yere not etmiş miydi? Merkeze döndüğünde bordo Chevy Lumina'yı hatırlayacak mıydı? Parçaları bir araya getirecek miydi?

"Alana'nın kafasına bir çekiçle vurdu," dedi Stephanie. "Ona vurdu, vurdu, vurdu. Bunu neden yaptı?"

Kura dışında daha önce hiç kimse herhangi bir şey için bana güvenmemişti. Yatak odasında yapayalnız ve sarhoş hâlde oturan Marilyn'i, yerde oturmuş, bir bacağının ar-

kasına gizlediği maket bıçağıyla her zamanki monologlarından birine dalmış Heather'ı gözümde canlandırdım. Dolabında kilitli duran silahlarla, mutfak masasına oturmuş ağlayan Dani'yi düşündüm. Hastanede, kapısında koruma olmadan bilinçsiz bir hâlde yatan Julia'yı düşündüm. Annesinin evinde, arkadan gelen herhangi birinin farkında olmadan bilgisayarına gömülmüş Skye'ı düşündüm. Daha önce hiç bu kadar çok insan için endişelenmem gerekmemişti. Kendimi korumalıydım. Zeki olmalıydım. O polis beni kenara çekebilirdi ve eğer bunu yapmış olsaydı her şey bitmiş olurdu.

Stephanie'ye, "Ölmeyeceksin," dedim ve bunu kendime de söyledim. "Kimse ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

CHRISTINE MERCER: Sonra Matty onu durdurmaya çalışır ama o ona o baltayla vurdu.

JOHN STRYCHER: Sonrasında ne olduğunu gördünüz mü?

CHRISTINE MERCER: Özgürüm, çok özgürüm, koşuyordum, bilmiyorum. Kaçtım. Çok özgürüm.

DONALD THOMPSON: Acele etmeyin.

JOHN STRYCHER: Alexandra Cathcart'a ne olduğunu anlatabilir misiniz?

CHRISTINE MERCER: Alex yaralandı mı?

DONALD THOMPSON: Durumu hakkında yorum yapamayız.

CHRISTINE MERCER: Öldü mü? Ne oldu? Bana söylemelisiniz. Ne oldu?

DONALD THOMPSON: Şu anda durumu hakkında kesin bir şey bilmiyoruz.

JOHN STRYCHER: Sonrasında neler olduğunu bize anlatmalısınız, Bayan Mercer.

DONALD THOMPSON: Bayan Mercer? Zamana ihtiyacınız var mı?

JOHN STRYCHER: Bayan Mercer, beni duydunuz mu? Bize sonra neler olduğunu anlatabilir misiniz?

CHRISTINE MERCER: Sonra hep olan şey oldu. Canavar geldi ve beynini mideye indirdi.

Kanada Kraliyet Atlı Polis memurları John Strycher ve Donald Thompson'ın, eşiyle cinayetten suç kanıtları Christine Mercer'le yaptığı görüşmenin deşifre edilmiş metni. 6 Kasım 1980

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XVI:
Kurtulan Kızlar Mevsimi

Chrissy, buluşacağımız Starbucks'a göz atmak için yarım saat önce geldi. Bu sorun değildi. Önceki gece arabada uyumuş ve güneşle birlikte kalkmıştık. Chrissy alışveriş merkezine geldiğinde biz zaten bütün gün boyunca orayı gözlemiştik. Stephanie radyo dinleyip duruyordu. Her beş saatte bir ailesini arıyordu ama bir yandan da öğreniyordu. Her bir aramada daha az konuşuyor ve daha az ağlıyordu. Yoksa telefonunu kapatması konusunda ısrar ediyordum. Bu da onu hırçınlaştırıyordu.

"Biraz acele etmesi gerek," diye homurdandı Stephanie.

"Sabır seni hayatta tutar," dedim.

"Tabii önce beni sıkıntıdan öldürmezse."

Chrissy'nin evinden fazla uzaklaşmadığını düşünüyordum, o yüzden kuzey Alberta'ya, onun ilk olayının geçtiği yere yakın bir kasabaya gittik ve ben sürerken Stephanie'nin telefonundan ona mesaj attık. Oraya varmamız bir buçuk gün sürdü. Biz Idaho sınırını geçtiğimizde Chrissy bize Black Drum'dan taşındığını ve artık doğu Montana'da sınırın güneyinde yaşadığını yazdı. Eğer L.A.'e taşınmış olsaydı Stephanie benim tam bir dangalak olduğumu düşünürdü.

Chrissy benden daha dikkatliydi, bu da ona kıskançlık dolu bir saygı duymama neden oldu ki böyle bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmezdim. Geri kalanımız için Chrissy fırsatçının tekiydi ve onun adını anmamaya çalışırdık. O bir

hain, mazoşist, dönek, yalancıydı. Onda Stockholm sendromu* vardı. Hepimiz onun için üzülüyorduk. Hepimiz ondan iğreniyorduk. Ama en azından dikkatliydi. Bu da her şeye rağmen onu bizden biri yapıyordu.

"En azından ben gidip ne yaptığına bakamaz mıyım?" diye sordu Stephanie. "Daha önce benim yüzümü görmedi."

"Chrissy toplu katliamları, Kanadalıların hokeyi takip ettiği gibi takip eder," dedim. "Seni görmüştür. Şu anda onu hafife alarak bu durumu batırmayacağız. Biz bu şekilde hayatta kalırız. Adım atmadan önce önümüze bakarız."

Arabanın içi sıcaktı ama akşamüstü gölgeleri uzamaya başladıkça içerisi de serinledi. Bugün arabadan sadece bir kez, o da kısa süreliğine, Jamba Juice'ta tuvalete gitmek için çıkmıştım. Yüzümü ne kadar yıkarsam yıkayayım, arabada geçen yirmi iki saat sonunda cildim su geçirmez bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı. Bu iş bittiğinde ikimiz Billings'e geri dönecek ve belki birkaç saatliğine, duş alabileceğim bir otel odası tutacaktık. Bu beklentiyle cildim karıncalanıyordu.

"Tekrar geri dönüyor," dedi Stephanie. Sadece bir hafta önce bir manyak, arkadaşlarını onun gözünün önünde öldürmüştü ve Stephanie şimdi tamamen odaklanmıştı. Hiç değilse uyum sağlayabiliyorduk. "İşte, kahverengi Chrysler."

Amerikan yapımı gürleyen demir yığını, arkasında büyük, mavi bir egzoz bulutu bırakarak Starbucks'ın önünden ikinci kez geçti. Sonra burnunu park etmiş arabaların arasına soktu ve bizim durduğumuz yerin iki sıra ötesinde durdu. Epostalarla o kadar çok yazışma olmuş, o kadar çok flörtleşme, teklif verme ve onaylama olmuştu ki neredeyse çığlık atacaktım. Rakam söylemekten kaçınmış, onun yerine elimdekileri şahsen görmesini ve onun bir teklif

* Stockholm sendromu, rehinelerin, kendilerini rehin alan kişilere karşı duygusal bağ geliştirdiği bir psikolojik durumdur. --ne

yapmasını istemiştim. Aptalı oynamaya ve lafı dolandırmamaya çabalamıştım, sadece ikinci el dükkânlarından ve mini depolama birimlerinden ucuza bir şeyler bulup daha az ucuza satmaya çalışan bir kadıncağız gibi görünmeye çalışmıştım.

Elimdeki malları nereden bulduğumu söylemekten kaçınmıştım, herhangi bir isim vermemiştim ama elimdekilerin ne olduğunu söylemekten kaçamamıştım. O epostayı yazdıktan sonra gönder tuşuna basarken kendimi kötü hissetmiştim:

ELİMDEKİ ÜRÜNLER ÖNCEKİ SAHİBİ TARAFINDAN PLASTİK POŞETLERE KONMUŞ VE ETİKETLENMİŞ. ŞUNLAR VAR:

- RODDY TORRES TARAFINDAN GİYİLMİŞ AYAKKABILAR (SOL TEKİN BURNUNDA KOYU BİR LEKE VAR)
- KIZIL GÖL KAMPI'NDAN CAN YELEĞİ, KAN LEKELİ (KAMP LOGOSU SOL GÖĞÜS TARAFINDA GÖRÜLÜYOR)
- ELBİSE ASKISI, TOP HÂLİNE GETİRİLMİŞ, UCUNDA KOYU BİR LEKE VAR (DANIELLE SHIPMAN TARAFINDAN KULLANILDIĞINA DAİR BİR FATURAYLA BİRLİKTE)
- 1. HAYALET TARAFINDAN TAKILMIŞ MASKE (ORİJİNAL OLDUĞUNU SÖYLEYEN BELGEYLE BİRLİKTE)
- HEATHER DELUCA TARAFINDAN İMZALANMIŞ, İLK BASKI BİR "RÜYA KRALI VE KATLİAM KRALLIĞI", İMZANIN ÜSTÜNDE "SİKTİR GİT, HEATHER" YAZIYOR

• "KATLİAM ZİLLERİ" OYUNCUSU BARB COARD'UN DÖRT ADET ÜSTSÜZ VESİKALIK FOTOĞRAFI, LYNNETTE TARKINGTON TARAFINDAN İMZALANMIŞ

Onu saklandığı yerden çıkaran şey sonuncular olmuştu. Stephanie telefonuyla üstsüz fotoğraflardan birini çekmiş, ben de o fotoğrafı Chrissy'ye göndermiştim. Bunlar en nadir bulunan ürünlerdendi. İlk defa L.A.'e gittiğimizde Garrett bana, filmde beni oynayacak olan oyuncunun birkaç üstsüz fotoğrafını imzalatmıştı. Gruba gitmeye başladıktan sonra hatıralık imzalamayı bırakmıştım o yüzden bunlar çok değerli koleksiyon ürünleriydi. Chrissy bunların tanesini beş yüz dolara satabilirdi. Eğer gerçek bir kurtulan kız olsaydım tanesi sekiz yüzden fazla ederdi.

"Ona bu fotoğrafları gerçekten verecek misin?" diye sordu Stephanie.

"Hayır," dedim. "Ama onları isteyecek. Hem de çok."

Nevada'dan ayrılmak üzereyken Stephanie'nin kır içindeki çıplak ayaklarını fark ettim. Bir kez bile şikâyet etmemişti. Onu elinde kırk dolarla bir Walmart'a göndermiştim. Artık yüzüm kesinlikle arama bültenlerine çıkmış olmalıydı, ayrıca kızın kaçıp kaçmayacağını da görmek istemiştim.

Avuçlarımı terleten kırk dakikanın ardından ayağında indirimden alınmış bir çift siyah Chuck Taylor ve elinde aile boyu bir ekşi yumuşak şekerleme paketiyle geldi.

Paketi bana uzatarak, "Kahvaltı?" diye sordu.

"Daha besleyici bir şey yemen lazım."

"Sen huysuz kız mısın?" diye sordu şekerlemelerden birini suratıma doğru sallayarak. "Huysuz kıza vitamin mi lazım?"

Aniden öne atıldım ve şekerlemeyi parmaklarının arasından alıverdim. Bir çocuk gibi güldü. Gillian gibi.

Bana sorular soruyor, hayatım hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. İlk başta ketumdum fakat hikâyemden öyle etkilenmişti ve yaralarımı gösterdiğimde öyle çok üzülmüştü ki elimde olmadan kalkanlarımı indirdim. Görünüşe bakılırsa ön koltukta birinin olması hoşuma gidiyordu.

Ben uyurken arabayı Steph sürmüş ve o uyurken de ben sürmüştüm. Çoğunlukla uyuyan o olmuştu çünkü hâlâ bitkindi, şimdiyse ben de bitkin düşmüştüm, gözbebeklerim titriyor, sürekli kendi uykulu kokumu alıyordum. Ağzımın içi şekerleme yüzünden şekerle kaplanmıştı. Bakmadan şekerleme poşetine uzandım ve boş olduğunu fark ettim. Steph uykusunda irkiliyor ve inliyordu.

Montana'ya doğru giderken ben de onun hikâyesini parça parça öğrenmiştim. Anlattığına göre Christophe, günbatımına kadar arazinin dışında, arabasında beklemiş, sonra kampı çevreleyen güvenlik kameralarının görmediği kör bir nokta bulmuş ve gizlice içeri süzülmüştü. Ardından göğse giren yabalar, ocak demirlerinin delip geçtiği insanlar, gırtlaklara saplanan oklar ve gözlere isabet eden zıpkınlar her yeri sarmıştı. Adam Steph'in erkek arkadaşının kafatasını ahşap atölyesindeki cendereye koyup ezmişti. Üç haftadır çıkıyorlardı.

"Biz de altı haftadır çıkıyorduk," dedim.

"Kiminle?" diye sordu; ayaklarını koltuğa çekmiş, çenesini dizlerine yaslamıştı.

"Tommy'yle," dedim. On yıldan fazla süredir bu ismi grup dışında ilk kez ağzıma almıştım. "Ben ponpon kızdım. O da futbol takımındaydı."

"Jack ve Diane gibi," dedi. "Ona âşık mıydın?"

Bunu ben de ara sıra düşünüyordum.

"Yani, bundan emin olabileceğim kadar uzun bir süredir çıkmıyorduk," dedim. "Öyleymişim gibi hissediyordum

ama dürüst olmak gerekirse bunu öğrenme şansımız hiç olmadı. Ricky Walker o kapıyı çaldığında, Tommy'yle sonuna kadar gitmeyi planlıyordum."

"Ben de Paul ile tanıştığımda bakireydim," dedi Steph. "Ona âşık değildim ama bence o bana âşıktı. Ondan sonra kimseyle çıktın mı?"

"Pek sayılmaz," dedim.

Aniden gözlerinden bir şeyleri fark etmiş olmanın ışıltısı geçti.

"Bir dakika. Eğer Tommy'yle çıkarken bakireydiysen ve ondan sonra da kimseyle çıkmadıysan, yani sen...?"

Gözleri ve ağzı dehşetle açıldı.

"Bir erkek arkadaşım oldu," dedim. "Yani onun gibi bir şey. Sonradan."

"Onun gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Garrett P. Cannon," dedim. "Ve hayır, bakire değilim."

Tommy'yle hiç sevişemediğimizi düşündüm. Annemle babamın Noel arifesi randevularının evliliklerini kurtarıp kurtarmadığını hiç öğrenemediğimi düşündüm. Gillian'ın atları ne kadar çok sevdiğini ama hiç ata binemediğini düşündüm. Kardeşimi koruyamadığımı düşündüm. Stephanie'yi korumayı düşündüm.

İşte Chrissy geliyordu; otoparktan çıkmış, Starbucks'a doğru kasıla kasıla yürüyordu. Onu on yıldan uzun zamandır görmemiştim ama bu çalımlı yürüyüşü nerede görsem tanırdım. Chrissy sanki dünya kadar zamanı varmış gibi ağır ağır yürürdü. Benim gibi değildi; ben bir güvenli yerden diğerine koşturur, olası saldırı açılarını tarar, onlar beni görmeden olası avcıları görmeye çabalardım.

"Bu o mu?" diye sordu Steph.

"Kendini gösterme," dedim.

Chrissy'nin üzerinde yüksek bel ve bol bir pantolonla

bir kot ceket vardı. Bir omzuna kocaman bir çanta asmış, on beş dakika erken gelmişti. Starbucks'ın kapısını açıp içeri girdi ve gözden kayboldu.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedim.

"Genç görünüyor," dedi Steph.

Boş şekerleme paketini aldı ve ıslattığı parmağıyla dibindeki şeker kırıntılarını topladı; dizlerini ön panele dayamış, Starbucks'ın kapısına bakıyordu. Telefonu kucağındaydı. Titrediğini duydum.

"Bu o," dedi.

Uzandım ve Steph'in bileğine dokundum. Bunu çok sık yaptığımı, ona dokunmak için bahaneler yarattığımı fark ettim.

"Cevap verme," dedim.

Sıcak arabada oturmaya devam ettik; Stephanie sistemli bir karınca gibi her bir şeker tanesini toplamaya çalışırken poşet hışırdıyor, telefonu da hiç durmadan titremeye devam ediyordu. Bana gelen epostaları gösteriyordu; mesajların her biri ekilen birinin geçirdiği aşamaları gösteriyordu. Önce soru (*Doğru Starbucks'ta mıyım?*), sonra yalvarma (*LÜTFEN ne zaman geleceğini haber ver!*), sonra öfke (*Benimle bir daha ASLA iletişime geçme yoksa tüm alıcılara senin yalancının teki olduğunu söylerim!*) gelmişti, en sonunda da Chrissy Starbucks'tan öfkeyle çıkıp arabasına doğru gitmişti.

"Neredeyse kırk beş dakika sürdü," dedim.

"Yani?" diye sordu Stephanie.

"Yani imzaladığım o fotoğraflar düşündüğümden daha değerliymiş."

Chrissy'nin kahverengi külüstürü, ardında kocaman, açık mavi bir egzoz bulutu bırakarak yanımızdan geçti. Kontağı çevirip peşine düşmeden evvel yolun aşağısına kadar ilerlemesini bekledim. Daha önce Steph'le, arabayı

kimin süreceğine dair uzunca bir tartışmaya girmiştik ama ben kazanmıştım. Ne de olsa abla olan bendim.

İlk başta planlı evlerin ve perakende satış mağazalarının içinden geçsek de isimli mağazaların yerini sonradan bir milyoncular ve kiliseler aldı. Vitrinlerine astıkları güneşten solmuş sarı duyurulara bakınca ezelden beri dükkânı kapatacağını ilan ettiği anlaşılan halı mağazalarının yanından geçtik. İçinde sıra sıra *Kiralık* tabelaları dışında bir şey olmayan yol üstü alışveriş merkezlerinin yanından geçtik. Chrissy'nin egzoz dumanını takip ediyor, geride duruyor, Stephanie'nin gözünün telefonun haritasında olmasını sağlıyor, aramıza her zaman en az dört arabalık mesafe koymaya çalışıyordum.

Stephanie, "2 numaralı otobana giriyor," dedi, ben de takip ettim.

Birlikte rampalar çıkıp rampalardan inerek, inşaat hâlindeki yolların etrafından dolanarak ilerledik ve güneş iyice alçalırken otobandan çıkıp iki şeritli bir asfalta saptık. Chrissy'nin sınırı geçmemesi için içten içe dua ediyordum. Dr. Newbury kimliğimin Ulusal Güvenlik Bakanlığı'nın incelemesinden fark edilmeden geçebileceğinden emin değildim. Adı Troy Group olan bir şeyin önünden geçtik; kilometreler boyunca uzanan toprağın üzerine yayılmış düzinelerce otopark ve depodan oluşan bir yerdi bu. Sonra yola neredeyse bitişik, plastik cephe kaplamalı evlerin arasından geçtik; bunların verandalarında gevşek, güneşten ağarmış Amerikan bayrakları vardı ve yan bahçelerinde içi ölü bitkilerle dolu ayaklı küvetler duruyordu.

Yol kıvrıla kıvrıla ilerliyor, tepelere doğru yükseldikçe dönemeçler artıyordu ve bir köşeden dönünce Chrissy'nin arabası birden ortadan kayboluverdi. Sonra, arabasını ufacık, tuğladan bir kilisenin önüne park etmiş olduğunu gör-

düm. Duramadığım için yanından geçip gittik ve yaklaşık üç yüz metre ilerideki bir yan sokağa girdik.

"Başını aşağıda tut," dedi Stephanie.

"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedim.

Geçerli bir sürücü ehliyetim olmasa da, tüm bunları olaylar geliştikçe uyduruyor olsam da ve kendime güvenimden başka herhangi bir hareket noktam olmasa da otoritenin bende olduğuna inanmasını istiyordum. Steph'in, durumun kontrolüm altında olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Onun kendini güvende hissetmesini sağlamalıydım.

Gerilim dolu on dakikanın ardından Chrissy'nin arabası önümüzden geçti, biz de yola çıkıp onu takibe devam ettik; kırsal kavşakların kenarındaki binalara çıkan gür ağaçların yanından geçtik, sonra yeni asfalttan saparak eski bir asfalta girdik. Dağ yolunun iki tarafında da ağaçlardan başka bir şey yoktu. Biz bitki örtüsünün derinliklerine doğru ilerlerken yapraklar turuncu güneşi görmemizi engelliyor ve sanki hava olması gerekenden erken kararıyor gibi geliyordu.

Yol sağa, sola, aşağı, yukarı kıvrılıp duruyordu ve artık varacağımız yere yaklaşmış olmamız gerektiğini fark ettim. Ben Chrissy'yi gözden kaybetmemeye, Steph de benim dikkatimi dağıtmamaya odaklanmıştı. İkimiz de onu şimdi kaybedersek son iki günümüzü boşa harcamış olacağımızı biliyorduk. Stephanie tırnaklarını yiyordu. En azından şekerden daha sağlıklı bir şeydi.

Yolda başka araba yoktu, o yüzden onu epey geriden takip ediyordum. Arada sırada sık bitki örtüsünün derinliklerine gömülmüş bir karavan ve elliye yüzlük kontrplak tabelalarda *Tavşan Eti – 10 Dolar!* ve *Kadın ve Erkeklere Saç Tıraşı* yazıları göze çarpıyordu. Fırsat bulan herkesin uzun süre önce buradan ayrılmış olduğunu hissettim. Önümüzdeki Chrissy'nin arayı açmasına izin veriyor, sonra arayı

kapatıyor, sonra tekrar uzaklaşmasına izin veriyordum. Tepelerin içlerine doğru ilerliyorduk.

Neredeyse yan yana geldiğimiz bir dönemeçte, Chrissy yavaşça yolun bir tarafına doğru ayrılan bir toprak yola girdi, ben de hızla diğer şeride geçerek sağa çekmenin güvenli olduğunu düşündüğüm bir noktaya kadar sürmeye devam ettim. Üç hamleyle bir U dönüşü yaptım ve bir telefon direğine dayanmış, üzerinde turuncu sprey boyayla *Yakacak Odun* yazan çürümüş bir kontrplak tabelanın yanında durdum. Buradan toprak yolun başlangıcını görebiliyorduk. Chrissy'nin arabası çoktan ormanın derinliklerine ulaşmış olmalıydı. Beş saniye daha geçseydi onun izini tamamen kaybetmiş olabilirdik.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu Stephanie.

"O patikaya bu şekilde dalmak istemiyorum," dedim. "Bizim geçip gitmemizi bekliyor ve birkaç dakika içinde yol devam edecek olabilir. Tek bildiğimiz o patikanın bir tuzak olduğu. Hava kararana kadar beklemeliyiz."

Steph kendini koltuğuna doğru bırakarak, "Yine mi bekleyeceğiz?" diye sordu.

"Yine bekleyeceğiz," dedim.

Orman sessizdi ve loş gölgeler önce maviye, sonra griye döndü, ardından yoldaki son aydınlık da yok olup gitti. Arabanın dört bir yanına, bütün pencerelere karanlık çöktü. Chrissy toprak yoldan geri çıkmadı; umut edebileceğim tek şey oranın, bu tepelerin arasında ilerleyen asfalta çıkmak için bir kestirme olmamasıydı. Arabadan indiği yerin burası olmasını ümit etmek zorundaydım.

Stephanie şekerleme paketini katladı, sonra bir daha katladı, onu gittikçe daha ufak dikdörtgenler oluşturacak şekilde katladıktan sonra açtı, üstüne bastırarak düzleştirdi ve yine katlamaya başladı. Kör noktalarımızı, toprak yolun

başım, ormanı izliyordum ve en sonunda daha fazla dayanamayacağıma karar verdim.

Bel çantamı açarak ufak 22'liğimi çıkardım ve dolu mu diye kontrol ettim.

"Bana da bir şey lazım," dedi Steph.

"Chrissy'yle konuşmak için oraya yalnız gidiyorum," dedim. "Bir saat içinde dönerim. Eğer dönmezsem peşimden gelmeni istiyorum."

"Silahsız mı?" diye sordu.

"Eğer bir saate kadar dönmezsem veya o zamana kadar seni cep telefonundan aramazsam sessizce ormanın içine gir ve beni bul."

"Harika," dedi. "Peki onu siyri dilimle mi yeneceğim?"

Ona bel çantamdan bir biber gazı kutusu verdim ve çantamı sıkıca kapattım. Arabanın kapısını açtım ve ikaz sesi gecenin içinde çınladı.

"Bu bok çalışmıyor!" diye seslendi Steph arkamdan.

Işık sönsün diye kapıyı hemen kapattım ve gözlerim karanlığa alışsın diye bekledim. Ağaçlar, haykıran ağustosböcekleriyle doluydu. Yol ayrımına kadar yavaşça koştum ve toprak yolun döndüğü tarafa, ormanın içine doğru ilerledim. Chrissy'yi, düşmüş kurtulan kızı bulmak için karanlığın içine doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki ölü yapraklar gürültüyle çıtırdıyordu.

Evimde canlı bir şey olduğu için heyecan duysam da, bu sorumluluğa hazır olup olmadığımdan emin değilim. AMA... ona çoktan bir isim verdim bile: Kurtulan Bitki. Yani artık çok geç. Kafamın içinde onun sesini bile duyabiliyorum. Kalın perdeleri günde bir saat aralıyorum, böylece o da güneşleniyor. O da benim gibi Amerika'nın En Komik Ev Videoları'nı ve romantik komedileri seviyor. Ama Friends dizisini anladığını sanmıyorum; hiç kimsenin kapısını kilitlemediği ve birbirlerinin evlerine sürekli girip çıktıkları bir dizi o. Oturup bitkimi izliyorum ve bazen gecenin bir yarısı kalbim sıkışıyor ve bir panik atakla uyanıyorum. Ya ölürse? Ya benim gitmem ve onu burada bırakmam gerekirse? Başka bir canlının daha ölümüne sebep olamam, başka birinin sorumluluğunu alamam. Yapamam, yapamam, yapamam. Ama onu çöpe atma düşüncesi gerçek anlamda midemi bulandırıyor.

SONRA

Kura gerçekten çok ilginç bir şey söyledi

→

–Lynnette Tarkington, kişisel günlük, 3 Ocak 2001

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XVII:
Kurtulan Kızların Gelini

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken silahım elimdeydi. Orada ne olduğunu kimbilebilirdi, beni gördüğünde Chrissy'nin ne yapacağını kimbilebilirdi, işlerin ne kadar kötüleşebileceğini kimbilebilirdi? Ağaçlar gittikçe sıklaşıyor, ay ışığını havadan emerek beni daha fazla karanlığa gömüyordu. Sonra bir ağacın dalından sarkan bir ceset gördüm. Midemde güveler uçuşurken tek dizimin üstüne çöktüm.

Yavaşça dönüyordu; bir çocuk, belki de bir bebekti, sonra doğrulup ayağına dokundum; ıslak, çürük, pelüş. Bu bir ilmiğe asılmış bir Pembe Panter'di. Ağacın diğer tarafında bir ilmek daha vardı ve bunda da oyuncak bir bebek asılıydı; kıyafetleri çıkarılmıştı, plastik kafası ve elyafla doldurulmuş gövdesi görünüyordu, boynundan asılmıştı. Tepemde daha fazlası vardı; çürük meyvelerle dolu bir koruluk: bir dala saçlarından asılmış altı Barbie bebek, yağmurda çürümüş pelüş hayvanlar, tepesine kadar Disney karakterlerinin çivilendiği ölü bir ağaç. Gırtlağına çivi saplanmış bir Pluto, eldivenli iki elinden gövdeye mıhlanmış Minnie, alnına çakılmış çiviyle, hâlâ gülümsemekte olan Mickey. Ağaçlar çizgi film karakterlerinden oluşmuş tümörlerle kaplıydı.

Bu oyuncak mezarlığında, hızımı yavaşlatarak ilerlemeye devam ettim. Burası birinin kullandığı, birinin aşina olduğu bir ormandı. Karanlıkta beyaz beyaz ışıldayan bir çamaşır makinesine denk geldim. Kafam tornavidalardan yapılmış

bir rüzgâr canıma çarptı. Tornavidalar deli gibi birbirlerine çarptı. Çevremde yarısına kadar gömülmüş eski ev aletleri, topraktan yükselen boyanmış paslı metal parçaları vardı.

Dizime kadar birinin deliliğine batmıştım. Chrissy'nin deliliğine.

İleride ağaç gövdeleri seyreliyordu ve oradaki açıklıkta yana yatmış bir çiftlik evi gördüm; çatısının mahyası kırılmış ve eğilmişti. İçeride ışık vardı. Etrafı yosun tutmuş müştemilatla çevriliydi. Bir tarafta yana yatmış bir alet kulübesi vardı, diğer tarafta içine artık kereste doldurulmuş bir köpek kulübesi duruyordu. İleride ağaçların yutmakta olduğu bir garaj vardı; altında da mavi muşambaya sarılı bir dizi yumru göze çarpıyordu. Evin arkasında kocaman kara bir gölge vardı: ön taraftaki, ellilerden kalma virane evi yutacakmış gibi çatısının üstüne doğru eğilmiş devasa bir prefabrik ambardı bu.

Geriye doğru bir adım attım ve ıhlk bir ağaç gövdesine çarptım. Hareket etti. Bu bir adamdı. Devasa, sağlam, benden epey uzun biri. İlk aklıma gelen kaçmak oldu ama bu tip durumlar için eğitimim vardı. Karnına dirseğimle vurdum, sonra çömeldim ve ayaklarını hedef aldım. Dirseğim kırılmış gibiydi, bacağım ayağına çarptı ve bacağıma korkunç bir acı yayıldı. Dizimi yükselterek kasığına vurdum ve sanki bir duvara vurmuşum gibi hissettim.

Gözleri miniciktı, kafası yamru yumru bir tenis topuna benziyordu. Siyah bir kazak ve botlarının içine tıkıştırılmış bir asker pantolonu giymişti. Bileklerimi tutup kemiklerimi ezer gibi sıkıştırdı ve silahımı düşürdüm. Elini ısırdım. Irkilmedi bile. Ben onun bacaklarını tekmeleyip ayak parmaklarının üzerinde tepinirken, dişlerimi pis derisine gömerken o beni yere doğru bastırmaya devam etti. Kötü kokuyordu. Vücudunun kokusu beni boğuyordu.

Beni saçımdan yakaladı ve kafamı dizlerimin arasına doğru bastırdı. Dengemi kaybederek tökezledim ve o kafa derimi çekiştirince alnımın yandığını hissettim. Beni saçlarımdan tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve saçlarımın köklerinden kopmaması için bileklerini iki elimle tutmak zorunda kaldım. Bu acı midemin bulanmasına neden olmuştu. Ağırlığım ona zorlanıyordu bile.

Stephanie bunu görseydi, bana olan bütün güvenini yitirirdi.

Sonra ormandan çıktık, bahçe boyunca ilerleyip ışığa doğru gittik; tuğladan üç basamağı geçip kapıya ulaştı ve tel kapıyı bir tekmede açtı. Kafa derim acıdan alev alev yanıyordu; ön cebimden maket bıçağımı çıkardım ve bir hamleyle saçımı ve yanağımla derimin bir kısmını kestim. Adam beni bıraktığında on santim yukarıdan düştüm; parçalanmış camdan yapılmış gibi hissettiren bileklerimin üzerinde yana doğru savruldum ve bir dizim zemine değdi.

Evin içi fazla sıcaktı ve artık yemek gibi kokuyordu. Başımı kaldırdığımda adamın mutfağa doğru yürüdüğünü gördüm. Kapıdan hızla dışarı çıktım, beni aldığı yere doğru koştum, çürümüş yaprakların arasında silahımı buldum ve o elimde bir bıçakla mutfaktan çıkarken kapıdan içeri girecek silahımın namlusunu ona çevirdim. Kollarım otomatik olarak kalkarak Dokunucu duruşuna geçti, iki elimle silahımı kavrayarak parmağımı tetiğe götürdüm.

"Dur!" diye haykırdı bir kadın.

Chrissy aramıza girdiğinde ben tetiği çekmeye başlamıştım bile. Elimi son anda oynattım, bir takırtı duyuldu, sonra duvarda bir delik oluştu ve havayı barut kokusu sardı.

"İkiniz de durun," diye bağırdı Chrissy ikimize doğru ellerini uzatarak.

Ben yerimden kımıldamadım, Ace Ucubesi de kımılda-

madı. Elinde bıçağı, bana bakmaya devam etti; acıklı telaşı bile kalmamıştı.

"Sen olduğunu anlamalıydım, Lynnette," dedi Chrissy. "Aslında elinde fotoğraf falan yok, değil mi?"

Silahımı indirmeden, "Ona bıçağı bırakmasını söyle," dedim.

"Evimize izinsiz girdin," dedi Chrissy.

22 kalibrelik namlusuyla adamın yamru yumru kafasının tam ortasına nişan aldım. Kendi kazdığı belli olan kafasının her yerinde yara kabukları vardı. Sağ şakağını kaplayan kara kabuğa nişan aldım.

"O eski bir arkadaşım, Keith," dedi Chrissy ona. Adamın kollarını okşadı. Adam at gibi kokuyordu. Chrissy ona dokunmaya nasıl katlanabiliyordu? "Neden biz konuşurken sen de atölyene gitmiyorsun?"

Adam dönüp mutfağa geri girdi. Bıçak çekmecesinin açıldığını ve metal sıngırtısı eşliğinde sertçe yeniden kapatıldığını duydum. Arka kapı açıldı, sonra sertçe tekrar kapandı. Eve sessizlik çöktü.

"Bütün öğleden sonramı boşa harcadın," dedi Chrissy. "Bunu nasıl telafi edeceksin bakalım?"

"Seni uyarmak istemiştim," diye yalan söyledim. "Biri hepimizi öldürmeye çalışıyor."

Chrissy bir süre bana bakıp, sonra gülümsedi.

"Ne yapabileceğini buldum," dedi. "Gitmeden önce birkaç kitap imzalaman gerekiyor. Mutfağa gel."

Umurunda değilmişim gibi odadan çıktı ve buzdolabının kapağının açıldığını duydum. Silahımı indirdim.

Chrissy'nin tehlikeli olduğunu baştan beri biliyordum. Geri kalanımız parampara olmuş hayatlarımızı geri toplamaya ve canavarları geride bırakmaya çalışırken, Chrissy onları kucaklıyordu. Onların en gürültücü avukatı.

ları ve sesi en çok çıkan savunucuları olmuştu. Tüm komplo teorilerinin peşinden gitmiş ve eve dönüş gecesi katliamından elde ettiği tazminatı canavarların, cezalarının iptalini istedikleri sırada karşılaştıkları yasal zorlukların üstesinden gelmek için kullanmıştı.

Dr. Carol'ın bir teorisi vardı. Verilen cezanın Chrissy'nin tanık ifadesine dayanması ve canavarının aynı zamanda vaftiz babası olması yüzünden, belki de derinlerde bir yerde hâlâ suçluluk hissettiğini ve canavarların onu affetmesine ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu. Benim daha basit bir teorim vardı: o delinin tekiydi. Ve deli insan tehlikeli insan demekti.

Fakat bunca yolu bir oturma odasında yalnız başıma dikilmek için gelmemiştim, o yüzden cesaretimi topladım, silahımı indirdim ve onun peşinden mutfağa gittim.

Ev ya hiçbir zaman tamamlanmamıştı ya da kısmen yıkılmıştı. Oturma odasında çiviyle tutturulmuş bir alçı panel vardı, mutfağın kapı çerçevesi tamamlanmadan bırakılmıştı ve mutfağın içinde dört bir yana uzanan turuncu uzatma kabloları vardı. Masanın üstünde, bir blenderın yanında, bir kahve demliği vardı. Tezgâhların üstü alışveriş poşetleri, kurabiye kavanozları, pasta tabaklarıyla doluydu.

"Neden bize güzel birer fincan çay yapmıyorum?" dedi Chrissy.

Tezgâhın altındaki yerinden çekilmiş bir bulaşık makinesinin önünde duruyor, bir bidondan bir ısıtıcıya su dolduruyordu.

"İstediğin yere otur," dedi.

Vidaları gevşemiş ahşap bir sandalyenin üstündeki mektup yığınını kaldırdım ve sırtımı duvara dönerek hem kapıyı hem de pencereyi görebileceğim şekilde oturdum. 22'liğimi masaya, hemen önüme koydum. Kabzası terden ışıldıyor-

du. Avucumu pantolonuma sildim. Masanın üstünde ilaç şişeleri, postayla gelmiş olan tanıtımlar, üzerinde hâlâ fiyat etiketleri duran sarı bulaşık eldivenleri ve mutfak bezleriyle dolu naylon torbalar vardı.

Bidonu, ağzına kadar dolmuş lavabonun yanına indiren Chrissy, "Burası ailemin ilk eviydi," dedi. "Şu anki fiyatı altmışlarda ödediklerinden bile daha düşük; ne çılgınca, değil mi? İnsan en azından arazinin biraz para edeceğini düşünüyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

Su ısıtıcısını fişe taktı ve dolaplarda çay aranmaya başladı. Mutfak dolaplarından hiçbirinin kapağı yoktu.

"Burası kömür şehriydi ama artık kömür kalmadı," dedi. "Kömürdeki yabancı maddeleri temizlemek için kullandıkları kimyasallar da yeraltı sularını kirletti. O suyu içmenin güvenli olduğunu söylüyorlar ama bebeklerin ağızlarında çıban çıkıyor ve insanların dişetleri kanıyor. Kimya şirketine açtıkları dava neredeyse sekiz senedir sürüyor."

Buzdolabının yanındaki bir dolabı, kolunu dirseğine kadar sokarak araştırdı ve bir tane Lipton çay poşeti buldu. Lavaboda kurumuş bir çay poşeti daha buldu; çay poşetini, kirli bulaşık yığınının üzerinden sıyırdı ve iki fincan doldurdu.

"Neden geri döndün?" diye sordum.

"Keith burayı seviyor," dedi.

Chrissy'den parfüm gibi delilik yayılıyordu.

"Biri Adrienne'i öldürdü," dedim. "Duydun mu?"

Chrissy gülümsedi. Bu beni öfkelendirdi. Su ısıtıcısının çığlığa benzeyen ıslık sesi duyuldu. Chrissy çayı servis etti.

"Al bakalım," dedi, fincanı önüme bırakıp silahıma doğru hamle yapmayarak. Bir yudum aldım. Çok sıcak ve acıydı. Chrissy bir sandalyenin üstündeki iki alışveriş poşetini

yere koydu ve sandalyeye oturdu. "Deneyimlerimizin anlamı konusunda hep fikir ayrılığına düşerdik."

"Bir psikopat ve kardeşi beni öldürmeye çalıştı," dedim. "Aslında temel olarak hepimizin başına aynı şey geldi. Fikir ayrılığına düşecek ne var?"

"Sen domates diyorsun, ben de bizi içimize doğru manevi bir keşif yolculuğuna çıkaran ve nihai olarak sentez ve barış sağlamak için bizi zorlu bir sınava tabi tutan şamanik vizyon arayışı diyorum."

"Haklısın," dedim. "Aynı fikirde değiliz. Ama günün sonunda, birileri kurtulan kızları hedef alıyor. Adrienne'i öldürdüler ve beni öldürmek için de ellerinden geleni yapıılar. Julia'yı hastanelik ettiler ve Heather'ın rehabilitasyon merkezini yakıılar. Birlikte çalışmak zorundayız. Senin peşine düşmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"En büyük kusurun hep bu oldu," dedi. "Buna hep yanlış taraftan bakıın ve böyle yapmaya devam ettiğin sürece de korku içinde yaşayacaksın."

"Yani yardım etmeyecek misin?" diye sordum.

"Neyle?" Güldü. "Bir kurtulan kız süper ekibine katılacak falan değilim."

"Billy Walker ve Harry Peter Warden'la görüşüyorsun," dedim. "Onlarla düzenli olarak haberleşiyorsun, değil mi?"

"O adamlar başlarına geleni hak etmiyorlar," dedi.

"Ve sen de onların..." Kelimeyi bulmakta zorlandım. "Sanatını satıyorsun."

"Yorum yok," dedi.

"Nazlanma, Chrissy," dedim. "Billy'nin ziyaretçi listesinin her yerinde senin adına rastladık. Warden'ın listesinde de büyük ihtimalle aynı şeyi göreceğiz. Kullanılıyorsun. Birileri seni kendileri için bir özel haberleşme sistemine dönüştürmüş."

Sonra Chrissy'nin oturduğundan beri bir kez bile gözünü kırpmadığını fark ettim. Onun aracı olduğunu düşünmüştüm ama ya bütün bunlar sadece onun başının altından çıkmışsa? Ya Dr. Carol, Chrissy'den hiç yardım istememişse? Tehlikeden kaçtığımızı, Stephanie'yle birlikte, Dr. Carol'la aramıza mesafe koyduğumuzu düşünmüştüm ama ya bizi tehlikenin göbeğine getirmişsem?

"Dr. Carol'dan hiç haber aldın mı?" diye sordum. Silahımı almayı öyle çok istiyordum ki ellerime kramplar giriyordu.

"Hâlâ o ufak dikiş grubunuzun başında mı?" Chrissy gülümsedi. Hâlâ gözünü kırpmamıştı.

"Kendileri için senden Warden veya Walker'la iletişime geçmeni isteyen biri oldu mu?" diye sordum. "Umurumda değil ama bilmem gerek."

"Elbette umurunda." Kahkaha attı. "Eğer umurunda olmasaydı beni dava etmek için o kadar çok vaktini harcamazdın."

"Onu yapan Marilyn'di," dedim. "Ve en sonunda davayı geri çekti. Şu anda bu adamlar için bu bokları satıp onların mahkûm hesaplarına para aktarıyor olman kimsenin umurunda değil. Yani, bu iğrenç ve ahlaki olarak sıkıntılı ama şu an daha büyük meselelerimiz var. Bunun arkasında her kim varsa iletişim için seni kullanıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Bir süre yüzümü inceledi.

"Neyin arkasında?" diye sordu. "Sizin ölmenizi isteyen karanlık adamlardan oluşan gizemli bir topluluğun yardakçısı olduğumu mu düşünüyorsun? Ve var olup olmadığından bile emin olmadığın bir komplonun intikamını alabilmek için bu sanatçıların güvenine ihanet etmemi mi istiyorsun?"

"İntikam değil," dedim. "Kendini savunma."

"Yapmak istediğin şey doğal değil," dedi.

Elimi bel çantama attım ve katlanmış, yirmiye otuzluk parlak kağıda basılmış fotoğrafı alıp masaya koydum. Bu Barb Coard'un fotoğraflarından biriydi. Chrissy sırtını dikleştirdi.

"Bu çok nadir bir parça," dedi dişlerinin arasından. "Değerini düşürüyorsun."

"Bende üç tane daha var," diye yalan söyledim. "Tekrar imzalayıp üzerlerine tarih yazarım. Piyasada sadece dört tane daha var. Senin için epey para eder."

Bana küçümseyici bir gülümsemeyle baktı.

"Benim daha fazla paraya ihtiyacım yok. Şu anda peşinde olduğum şey, yeni parçalar bulmaktan ziyade koleksiyonumu genişletmek."

"O zaman neden internetten sattığım şeyleri almaya o kadar heveslıydin?" diye sordum. "Satanın ben olduğumu öğrenmeden önce tabii."

"Ah, Lynnette," dedi kibirli bir gülümsemeyle. "Gerçekten de en başından beri onun sen olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

O kibirli suratından o kibirli gülümsemeyi bir tokatla silivermek istedim. Silahı alıp onu vurabilirdim; hayatı bir yer olması da gerekmezdi, dizkapağı işimi görürdü. Canını acıtacak bir yer yeterdi. Benimle oynamamıştı. Benimle oynamıyordu. Ben o kadar aptal değildim. Onun tuzağına kendi ayağımla düşmemiştim.

"Los Angeles'tan gelen haberleri büyük bir ilgiyle takip ediyordum," dedi. "Bunun olacağını hepinizden önce anlamıştım. Seni hep sevdim, Lynnette. Eğer buraya gelip bana doğru soruları soracak biri varsa, onun hep sen olacağını düşünmüşümdür."

Mutfak penceresi ışıltılı, karanlık bir kareydi. Evin geri kalanında herhangi bir hareket yoktu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Sayıları neredeyse iki sene önce fark ettim," dedi. "Ne olduklarını merak etmiştim. Bildiğim şeyi bilmeyi çok isterdin, değil mi?"

"Hangi sayılar?" dedim.

"Epostalardaki sayılar," dedi.

"Hangi sayılar? Hangi epostalar? Seninle kim iletişime geçti?"

"Sen hep gerçek bir kurtulan kızdan ziyade daha icabına bakılmamış bir kurbandın," dedi Chrissy. "Fakat şu an burada olman bir işaret. Bence en sonunda senin olayının vakti geldi."

Gözleri ışıldadı ve medeniyetten çok, çok uzakta olduğumuzu fark ettim.

"Çok şanslısın," diye fısıldadı. "Bence artık gerçek bir kurtulan kız olmak üzeresin."

Uzun bir sessizlik oldu ve birine içeriye gizlice girme fırsatı verdiğinden emin hâlde kapıları kontrol ettim ama mutfak boştu.

"Ben sadece parçaları bir araya getirdim," dedi. "Ah, çok güzel. En sonunda senin günün geldi ve ben de yolundaki bir sonraki adımım."

Kollarını göğsünde birleştirdi ve mutlulukla gözlerini yumdu.

"Vay canına," dedi. "Gel. Bilgisayarım müzede."

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım. Onun peşinden evin arkasına giden kısa koridorda ilerledim, çamaşır ve kurutma makinelerinin yanından geçtim.

"Ne zaman internete girecek olsam müzemin içinden

geçmek zorundayım," dedi ve elini bir kalorifer odasının kapısının koluna koydu. "Her birimizin yolculuğunu her gün hatırlamamı sağlıyor bu. Ve şimdi sen de bu yolculuğa çıkacaksın. Kendini hazırla, Lynnette. En sonunda bunun nasıl bir şey olduğunu öğreneceğin için çok mutluyum."

Kapıyı açtı ve sanki buzdolabının kapağını açmış gibi etrafa soğuk hava yayıldı. Elini kapının çerçevesine doğru uzattı ve ışığı yaktı. Floresan lambaların, arkaya eklenmiş devasa prefabrik ambar boyunca tıkırdadığını duydum. Fakat önümüzde sadece, diğer ucunda siyah perdeler olan ufak bir dolap vardı. Onların üstünde yirmi beş santimlik bir bıçak asılıydı, bıçağın ucu koyu ve zift gibi bir şeyle kaplıydı. Üzerinde saçlar topaklanmış bir levyeyle birlikte duruyordu.

"Onlar Dani'nin," dedi Chrissy. "Bunları elde etmek çok zor oldu ama onlara yakın olmak kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor. Bu, ağabeyinin, Dani'nin arkadaşlarını dönüştürmek için kullandığı silah ve bu da Dani'nin ağabeyini öldürmek için kullandığı levye. Yin ve yang. Onların altından geçmek insanı derin düşüncelere sürüklüyor."

Midem hafifçe bulandı. Sonra Chrissy ilerledi, perdelerin yanındaki raftan bir el feneri aldı ve perdeleri iki eliyle itti. İlerisi loştu ve oraya girmenin çok kötü bir fikir olduğu hissini uyandırıyordu.

"Gel, Lynne," dedi. "Gel de sana pek çok güzellik göstereyim."

Gerçeklikten ayrılmamasını sağlamaya çalışarak, "Ve epostaları da," dedim.

"Onları da," dedi. "Eğer sana müzemi gösterdikten sonra hâlâ onlarla ilgilenirsen tabii."

Elimi pantolonuma sildim ve 22'liğimin emniyetinin kapalı olduğundan emin oldum. Sonra Chrissy'nin ardından cinayet hatıralığı müzesine doğru ilerledim.

CANAVARLARIMIZIN HEPSİ AYNI CANAVARDIR, erkek canavar. Kurt adam, vampir, trol, gulyabani. Geceleri dolaşan ve saygısız çocukların derisini yüzen Rus iblisi Bannik. Çocuk gelinini öldüren Mavisakal.

Minotor'un hikâyesiyle Kan Kampı'ndaki Teddy Volker'ın hikâyesi arasında ne fark var ki: gençler kaçamayacakları, uzak bir yere gönderilir, bir ritüelin adağı olarak bir canavar tarafından kovalanıp katledilir.

Bizim canavarlarımız gece ziyaretçileridir, çocuk hırsızlarıdır, umacılardır, bebekleri yiyenlerdir. Bunlar çocukları yiyen erkeklerdir. Bu, Tanrı'nın iki ilahi eylemini taklit etme çabamızı anlatan en eski ve tek hikâyedir: yaratma ve yok etme. Doğum ve ölüm. Kadınlar doğurur, o yüzden erkekler öldürmekle yetinmek durumundadır. Ve bu konunun uzmanı hâline gelmişlerdir.

—"Canavarlar, Yaratıcılarımız: İlk Tufandan Kurtulan Kızlara", Christine Mercer, ilk kez *Karşılaştırmalı Folklor Dergisi*'nde yayımlanmıştır, Kasım-Aralık 2009

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XVIII:
Kurtulan Kızların Laneti

Evi, hastalıklı bir zihnin ürünü olan hastalıklı bir harabeydi fakat Chrissy'nin müzesinde her şey dosyalanmış, raflara dizilmiş, poşetlere konup etiketlenmiş, kataloglanmış ve sınıflandırılmıştı. Loş, sessiz ilk odanın içine girdiğimiz an Chrissy'nin solukları yavaşladı ve hareketleri akıcı bir hâl aldı.

Bu oda birkaç eski moda lambayla aydınlatılmıştı, yerde muhterem bir teyzenin odasından yeni çıkmış gibi görünen, kanlı organlar gibi şişkin yakut kırmızısı güllerle işlenmiş, ilmekli sarmaşıklarla süslenmiş ve bağırsaklara benzeyen çiçekli çelenklerle bezenmiş, süslü bir halı vardı.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi Chrissy. "Ama bütün bunlara hâlâ ne kadar çok talep olduğunu bilsen şaşırırsın."

Odada raflar diziliydi. Raflar, Chrissy'nin tel örgüyle kapattığı prefabrik duvarları tavana kadar kaplıyordu. Üstleri karanlıktı, en tepede de prefabrik çatıyı tutan metal kirişler vardı. Pek çok insan bu raflarda özel bir şey olmadığını düşünürdü: çiviler, içinde toprak olan şişeler, eski bir silikon tabancası, burnu kıvrık deri ayakkabılar, bir çocuğa ait bir palyaço bebek, sıra sıra klasörler ve albümler, içinde tırpiller ve saç topakları bulunan saç fırçaları olan son derece düzgün yerleştirilmiş yepyeni plastik torbalar, eskilikten kararmış bir berber makası, sapında hâlâ beyaz parmak izi tespit tozu bulunan eski bir demir, tek başına duran bir tuğla.

Fakat ben neye baktığımı biliyordum.

H. H. Holmes'un Chicago katliam evinden çiviler, Bonnie ve Clyde'ın vurulduğu yerden çakıllar, kurbanlarının kulaklarını mühürlemek için Robert Berdella'nın kullandığı silikon tabancası, Albert Fish'in giydiği ayakkabılar, Charles Manson'ın saçından bir bukle, John Wayne Gacy'nin oyuncak palyaçosu, Ted Bundy'den bir Noel kartı, Sharon Tate'in evinden bir tuğla.

Nüfusun belli bir kesimi için bu statü sembolleri, S sınıfı bir Mercedes'ten veya Hampton'da bir evden çok daha prestijliydi. İçerisi cehennemden gelen bir ikinci el dükkânı gibi kokuyordu; eski kan ve kurumuş ter kokusuyla hava ağırlaşmıştı. Canlarını kurtarmak için kaçan insanların ekşi korku teri, çekici indiren adamların misk kokulu açlık teri.

"Bu taklitçilerin hiç vizyonu yoktu," dedi Chrissy. "Hadi, burada fazla uzun süre takılmak istemeyiz. Onların hırs eksikliği bize de bulaşabilir."

Siyah perdeli kapıdan geçip onun peşinden odanın diğer tarafına gitmek istemiyordum ama bu işin sonuna kadar gidecektim. Telefonumu kontrol ettim: tek çubuk, ayrıca otuz dakika olmuştu. Steph'e mesaj atıp onu haberdar etmek istedim ama o benim tek kozumdu. Onu ele veremezdim.

Chrissy karanlığın içinden, "Geliyor musun?" diye sordu.

Eğlence evinin geri kalanında ne olduğunu biliyordum: üst düzey koleksiyoncular için nadir şarap şişeleri. Paranın mesele olmadığı adamlar için. Eğer insan satın aldığı şeyse, 1978 senesinde hamile bir ponpon kızı bir teknenin duvarına mıhlayan zıpkına 6.143 dolar vermeniz sizin hakkınızda ne söylerdi?

Ama pes etmeyecektim. Sonuna kadar gidecektim. Eşiği aştım ve karanlığa girdim. Chrissy içeri seyyar duvarlar getirmiş ve ambarın içinde dolanan bir labirent yapmıştı. Ka-

pah kapıların ve karanlık kapı eşiklerinin sıralandığı uzun bir koridorda duruyorduk.

"Bunu doğru şekilde yapmam ne kadar uzun sürdü biliyor musun?" diye sordu Chrissy. "Altı yıl. Bu bir sanatçının zaman çizelgesidir. Kim sanat olmayan bir şeyi inşa etmek için altı yıl harcar ki?"

"Kötü kokuyor," dedim.

"Bu onların misk kokusu," dedi. "Ve kız kardeşlerimizin parfümü. Biliyorsun, sana hep acıdım, Lynne."

"Teşekkürler?"

"Hayır, ciddiyim," dedi. "Hep sen olmanın çok zor bir şey olduğunu düşündüm. Ben başından beri amacımın ne olduğunu biliyordum ama bu senin için çok kafa karıştırıcı olmalı. Kurtulan kızların yanına kondun ama sen safkan değildin, bu gruba gerçekten ait olmanı sağlayacak dönüşümü hiç yaşamadın."

"Senin tuhaflıklarına daha ne kadar katlanmak zorundayım, Chrissy?" diye sordum. "Çünkü biraz hızlıca ileri sarabilirsek harika olur."

"Çok komiksin," dedi. "Muazzam bir şeyin eşiğinde duruyorsun ve bunu anlamıyorsun bile."

İlerleyerek beni de karanlığın içine doğru götürdü. Örümcek ağı kadar hafif bir şey yüzüme süründü ve irkilerek dudaklarıma değmemesi için çabaladım. Bu pis, tüylü bir şeydi. Buraya gelmem bir hataydı. Chrissy'nin hastalıklı sözlerini dinleyerek tanıdığım herkese ihanet ediyordum. Ormanın bu ücra köşesinde uzun zamandır cesaret topladığı, tüm deliliğini üstüne kusabileceği birinin çıkıp gelmesini beklediği belliydi. Yanağımın iç tarafını sertçe ısırdım, duyduğum acı odaklanmamı sağladı. Epostalar hakkında daha çok şey öğrenmeliydim.

"Ne oldu bize?" diye sordu Chrissy. "Hiç durup düşündün mü?"

"Neden ben, diye mi?" dedim.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Neden bunlar diye. Neden tüm bu cinayetler?"

Müzenin derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettik; karanlık camekânların, peruk olduğunu sandığım fakat sonradan insan kafa derileri olduğunu anladığım şeyler geçirilmiş köpükten kafaların yanından geçtik. Chrissy karanlık bir kapı ağzında durdu ve ona yetişmemi bekledi.

"Cinayet erkeğin, kadınlardan doğumu çalma girişimidir," dedi. "Biz çocuk yaparız, onlar çocuklarımızı öldürür. Biz hayat veririz, onlar can alır. Bu hep böyle olmuştur."

"Bunun bizim canavarlarımızla ne alakası var?" diye sordum. Canavarlar. Bazen bu kelime boğazımda takılıp kalıyordu çünkü kulağa çok büyük, çok gizemli, çok dramatik geliyordu. Fakat bu kelimeyi burada kullanmak doğru hissettirmişti.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Chrissy. "Bu bir vizyon arayışı. Bir kendini yaratma eylemi. Canavarlara göre, onlar insanları katletmiyor. Kendilerinin bir parçasını öldürüyorlar. Kaltağı, inek öğrenciyi, keşi, sporcuyu, ponpon kızı öldürüyorlar. Bunların hepsi kendi kişiliklerinin farklı yönleri."

"Dani, arkadaşlarının ağabeyinin kişiliğinin birer parçası olduğunu düşündüğünü duyunca çok heyecanlanır eminim," dedim.

"Gerçek anlamda değil," dedi Chrissy. "Kelimelere takılıp asıl demek istediğim şeyi anlamamakta ısrar ediyorsun. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlatmaya çalışıyorum."

"Çünkü psikopatlar," dedim.

"Bu ne kadar yetersiz bir kelime," dedi. "Onlara tanı koyunca, onları dosyalayıp ufak bir çekmeceye tıkınca kendini daha mı üstün hissediyorsun? Onların bundan daha fazlası olduğunu sen de biliyorsun. Eğer bu sadece psikolojik bir sorun olsaydı bunun için bir tedavi bulabilirdik. Bu metafiziksel bir problem."

"Bu bir cezai yargılama problemi," dedim.

Beni duymazdan gelerek, "Kişiliklerinin bu kısımları sorunlu çünkü zayıflar," dedi. "Canavar sert olmak, tehlikeli olmak, zor olmak istiyor, o yüzden de kendi yumuşak taraflarını öldürüyor. Fakat yolculuk hep aynı noktada sona eriyor: canavar ve kurtulan kız dışında kimse kalmayınca. Kendi kişiliğinin diğer kısımlarını ne kadar yok ederse etsin, özündeki kadınsı tarafı yok edemiyor. Yıkım bile yaratılışı ortadan kaldıramaz. O kadınsı dürtü, o doğurgan içgüdü yok edilemez. Her şeyi yok ettiğinde, atılacak hiçbir şey kalmadığında, geriye kalan budur işte. Yaratılış ve yok oluş, kadın ve erkek, yaşam ve ölüm, doğum ve cinayet."

Beni odaya soktu. İçerisi zifiri karanlıktı. Chrissy sağa doğru eğildi, bir düğmeye bastı, bir dizi düşük voltajlı duvar apliği yandı ve kendimizi 1978 senesinin Kızıl Göl Kampı'nda bulduk. Yanımdaki duvara lekeli bir eğitmen kazağı çarmıha gerilmiş gibi asılmıştı ve duvarların üst kısımları boyunca kamp flamaları vardı. Ortadan ikiye ayrılmış, yüzeyleri pürüzsüzleştirilmiş ve iç kısımlarına *Kızıl Göl Kampı Panterleri* yazısı dağlanmış kütükler, halatların ucundan sallanıyordu. Kızıl Göl Kampı frizbileri, futbol toplarının ve 21 numaralı barakada kalan tüm kızların imzaladığı bir kano küreğinin yanında, Franklin Mint mağazasının vitrinindeki tabaklar gibi dizilmişlerdi.

"Kampın hediyelik eşya dükkânını işleten adam fazla-

lıkları eBay'de satışa çıkarmıştı. Biraz aşırıya kaçmış olabilirim," dedi Chrissy.

Kazağın üstünde yan yana asılmış çerçeveli dokuz fotoğraf, her fotoğrafta da gülümseyen başka bir genç vardı. Adrienne'in en iyi arkadaşı Valerie Bates'i tanımıştım. Bize nasihat verirken ondan çokça bahsederdi. Sonra yaz eğlencelerinin arasına serpiştirilmiş daha karanlık hatıralıklar fark ettim. Bir ok ve yay vardı, okun başı zedelenmiş ve yamulmuştu. Kauçuk bandı çatlamış bir zıpkın tüfeği. Bir pala.

Odada belli belirsiz bir çam kokusu vardı. Odanın bu şekilde odunsu kokmasını sağlamak için Chrissy bir oda kokusu kullanıyor olmalıydı.

"Kızıl Göl Kampı," dedi. "Mono Kızılderililerinin yaşadıkları yerin üzerine inşa edilmiş, bunu biliyor muydun? Ninitikati'ye inanırlarmış; kendi etinin tamamını yemiş ama sonsuza dek açlık hisseden yürüyen bir iskelet. Kadınları kaçırır, onları ve çocuklarını yermiş. Onların peşinde düştüğünde asla vazgeçmezmiş ve kurtulmak için tek seçenekleri onu öldürmekmiş. Fakat hiç ölmemiş. Ne yaparlarsa yapsınlar, Ninitikati'nin vücudu tekrar bir araya geliyormuş. Bu, o ormana musallat olan bir fikir: kendine bir konak arayan bir hayalet. Olanlardan önce Bruce Volker'ın hiçbir akıl hastalığı geçmişi yoktu. Onu tanıyanlara göre kan görmeye bile dayanamazmış."

"İnsanların hayatları konusunda fazla mistik davranıyorsun," dedim. "Bunlar soyut fikirler değil, onlar gerçek insanlardı."

"Ama kimin umurunda ki?" diye sordu Chrissy. "Onların ölmüş olmaları kimin umurunda? Kızıl Göl Kampı'nda dokuz küçük kız ve Bruce Volker öldü, ne olmuş yani? Ailen ve arkadaşların arasından ölmüş olan herkesi topla, elliden

az eder. Her yıl elli milyon insan ölüyor. Peki o zaman insanlar neden bizi umursuyor? Hepimizi böyle meşhur edecek ne yaşandı? O akılda kalan fikir hâline nasıl geldik biz? Buradaki yolun aşağısında yaşayan Simmons White, kolu olmasaydı düzenli bir engelli maaşı alabileceğini fark etti, bu yüzden gidip komşusundan bir motorlu testere ödünç aldı ve kolunu kesmeye kalktı. Kızı onu durdurmaya çalışınca, onu parçalara ayırdı ve aynı şeyi karısına da yapmaya karar verdi. O motorlu testereyi ne kadara alabilirdim, biliyor musun? Yaklaşık seksen dolara. Peki ya Hansen ailesine ait balyozu? Hani Marilyn'in erkek arkadaşını öldürmüş olanı? Beş yıl önce on dört bin dolara satıldı. Aralarında ne fark var?"

"Artık bütün bunlardan yorulmaya başlıyorum, Chrissy," dedim.

"Hayır," dedi. "Anlamak zorundasın. Bizim ölümlerimiz daha anlamlı. Daha büyükler. Daha sembolikler. Yankıları var. Hiç durup kendine bunun nedenini sormadın mı?"

Kapıdan geri çıktı ve loş koridorda önüme düştü. Duvarlarda kara boşluklar uzanıyordu ve köşelerden başka koridorlar açılıyordu. Günün sıcaklığı ince metal çatıdan çekildikçe tepemizde soğuyan metalden gelen çıtırtılar duyuluyordu.

Chrissy'yle birlikte bir başka karanlık girintiye doğru adım attım ve önümde, havada uçan bir kadın belirivendi. Ruhum korkuyla geriye doğru bir buçuk metre kaçtı ve bedenim de aynı şeyi yapmak üzereyken havada asılı duranın bir kadın değil, kabarık, devasa, beyaz bir elbise olduğunu fark ettim.

"Bu Marilyn'indi," dedi Chrissy. "Mücevher Balosu kıyafeti. 78'de giydiği elbise."

Ona hacim ve şekil kazandıran düzinelerce incecik misinayla asılmıştı. İçinde görünmez bir Marilyn var gibi görünüyordu.

"Ailesinin körfezdeki yazlığında duruyordu," dedi Chrissy. "Bir televizyon programında gördüm ve almam gerektiğine karar verdim. Evin kahyasına onu benim için alması karşılığında neredeyse sekiz yüz dolar verdim. Bazen buraya gelip onunla konuşuyorum."

Duvarlar korselerle, kenarlarında ruj izi olan şampanya kadehleriyle doluydu. O yılın sosyeteye kabul edilen kızlarının tümünün olduğu çerçevelenmiş bir fotoğraf vardı ve ortalarında da Marilyn duruyordu, gülümsüyor, sanki iki ay önce arkadaşlarının ölümünü izlememiş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Hepsinin üstünde, duvarın tepesinde, onur köşesinde, pis bir balyoz vardı.

"Yoksa o..." dedim.

Chrissy sözümü keserek, "Bu odadaki hiçbir şeyi satmayı planlamıyorum," dedi. "O yüzden içindekilerin nereden geldiğiyle ilgili yorum yapmak da istemiyorum."

"Sen gerçekten tuhaf birisin, Chrissy," dedim.

"Tuhaf Chrissy," dedi. "Bana lisede böyle derlerdi. Eh, eve dönüş gecesinden önce. Eve dönüş dansından sonra bir kahraman, hayatta kalan biri, bir kurbandım. Eve dönüş dansından sonra olmamı istedikleri ve olmamdan korktukları her şeydim; hepsi bir kişide toplanmıştı."

"Chrissy," dedim. "O epostaları görmek istiyorum."

"Göreceksin de," dedi. "Ama Lynnette, geriye sadece kurtulan kız ve canavar kaldığında ne olur? Kız onu sakinleştirir, tıpkı bakire ve tekboynuz gibi. Tekboynuz vahşi ve saldırgandır fakat bakireyi gördüğü zaman başını onun kucağına koyar ve sakinleşir. Kurtulan kız ve canavar bir insanın iki yüzüdür. Bunu bir düşün. Biri hızlı koşar, haykırır, kaçmanın yollarını bulur ve arkadaşları için mücadele eder. Diğeri yavaştır, sessizdir, öldürür ve yalnızdır."

"Sonra da sıkıcı olur," dedim. "Hapse girer. Ya da öldürülür. Yani kadınlar kazanır. Harika."

"Hayır," dedi. "Asla böyle olmaz. Kendi hikâyenden haberin yok mu senin? Adam geri döner. Ve eninde sonunda kızı öldürür. İşte adam ancak o an tamamlanıp bir bütün olur. Kadın onu özgür bırakır ve bunu yaparak kendini de özgürleştirir. Kadın, adamın yang'ının yin'idir. Anlamıyor musun?"

Işığı kapattı, ben de onun peşinden koridora döndüm çünkü o uçan beyaz elbiseyle yalnız kalmak istemiyordum. Karanlık koridorun derinliklerine doğru ilerledik ve duvarlara çarpmamamız için el fenerini yaktı.

"Sana hızlıca şunu göstermek istiyorum," dedi. "İçeride fazla uzun süre kalmanın senin için çok zor olacağını düşünüyorum ama bu çok çarpıcı."

Tel örgülü bir kapıyı itip açtı ve ışığı yaktı. İkimiz kapı ağzında durduk ve baktığım şey dehşetin ta kendisiydi. Ağlamak istedim.

"Bu Heather'ınki," dedi gülerek. "Rüya Kralı'nı buraya davet etmiş ve bunu o yapmış. Onun ücretini ödeyebilmek için kendime ait tüm hatıralıkları satmak zorunda kaldım ama bence buna değdi."

Beynim gördüklerimi algılamakta zorlanıyordu.

"Nasıl...?" diyebildim.

"Rüya Kralı istediği yere gidebilir," dedi. "Eninde sonunda hapishanede cezasını çeken o adamın aslında olanlarla hiçbir alakasının olmadığını anlayacaklar. Fakat o da Kral'ın hizmetkârlarından biri, asla söylemeyecektir. Rüya Kralı artık nasıl beslendiği konusunda çok dikkatli davranıyor. Hayret verici, değil mi?"

Zihnimi o odada yankılanan deliliği anlamaya çalışıyordu ve eğer Heather şu an burada olsaydı, bana ihanet etmiş

olmasını hemen affederdim. Herkese ihanetini affederdim. Anlattığından çok daha kötü bir manzaraydı.

"Kendini kaptırma," dedi Chrissy. "Hâlâ gideceğimiz uzun bir yol var."

Işığı söndürdü, kapıyı kapattı ve ben de kendimi zorla o odadan koparmayı başardım.

"Güçlü ol, Lynne," dedi.

Elini dirseğime koyarak beni köşenin ardındaki bir başka odaya götürdü ve parlak floresan ışıklar gözlerimi kamaştırdı.

"Burası senin odan," dedi coşkuyla. "Seni sürekli düşünüyorum."

İçerisi bomboştu, sadece prefabrik duvarlar ve kapının üstünde siyah bir perde vardı. Zemin çıplak betondu ve tavanın ortasından sarkan floresan lambanın hafifçe titreşen ışığı gözbebeklerimi acıtıyordu.

"Sen henüz kendi yolculuğuna çıkmadın," dedi. "Ama büyük bir potansiyel taşıyorsun. Burayı birlikte dolduracağımız için çok heyecanlıyım."

Işığı kapattı ve beni başka bir odaya götürdü. Işık tekrar yandığında odanın duvarları çok uzaktaydı ve etrafım insanlarla çevriliydi. Dönüp onlara baktım ve onlar da bana baktılar, sonra geriye doğru çekilip 22'liklerini kaldırdılar.

"Burası Julia'nın özel yeri," dedi Chrissy. "Tamamı aynalardan oluşuyor."

Nefes alışımı sakinleştirip duvarları inceledim. Aynayla kaplılardı; çerçeveleri, alüminyum folyoyla kaplandığı veya gümüş rengine boyandığı için neredeyse görünmezlerdi. Duvarların birinde bel yüksekliğinde cam bir raf vardı ve üzerinde de ağızları açık şekilde birbirine bakan iki Hayalet kafası vardı.

"Eski olan aslında bir replika," dedi Chrissy. "İkincisi

bana epey pahalıya mal oldu. Orijinali Facebook'u test eden adamlardan birinde."

"Tüm bunlara ne kadar para harcadın, Chrissy?"

Bir ışık kutusuna tutturulmuş hâlde Julia'nın omurili-ğinin röntgenleri, fizik tedavi uzmanının yazdığı raporla-rın fotokopileri, üç tane lekeli ve paslanmış av bıçağı olan çamekânlı bir dolap vardı. Yansımalarım ve ben hepsine üzüntü ve şaşkınlıkla bakakaldık.

"Değerdi," dedi.

"Öyle miydi?" diye sordum. "Yani, işin mistik tarafında olduğunu biliyorum ama bunun anlamı ne ki?"

"Hadi," dedi. "Sana epostaları göstereceğim."

Beni koridora çıkardı, sonra başka bir loş koridora sok-tu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi omzunun üstünden bakarak. "Biliyorsun, Dani sporcu olan. Heather keş, Julia inek, Marilyn fahişe –kusura bakma ama iki kere evlendi– Adrienne ponpon kızdı çünkü sizi sürekli destekliyordu. O hepinizin peşine düştü ve en son da senin için gelecek. Sen kurtulan kızların kurtulan kızı olacaksın."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben sana yolu gösteren mütevazı bir hizmetkârım." Gü-lümsedi.

Ambarın arka duvarına bakan, geniş bir açık ofis alanına geldik. Bir bilgisayar masasının üzerinde, etrafı paketleme malzemeleriyle sarılı bir iMac'in yanında bir masa lambası yanıyordu. Chrissy uzandı ve bilgisayarı açtı.

"Canavarların hangi amaca hizmet ettiklerinin farkında değil misin?" diye sordu. "Canavarlar her zaman hazineleri korur ama bu hazinelerin somut şeyler olmaları gerekmi-yor. Bunlar bilgi, üstünlük gibi şeyler olabilir. Minotor'un labirentinin ortasında değerli bir şey vardı: müthiş bir bilgi

Her birimizin yüzleşmesi gereken, kişisel zayıflıklarımızı sınamak için tasarlanmış bir canavarı var. Ve sonunda, bize ölümlerimizi getiriyorlar. Gerçek anlamda ölümü değil, bu aşamanın sona erip bir başka aşamanın başlaması anlamına gelen ölümü. Ölüm, yeni bir hayattan önce gerçekleşen dönüşümün müjdecisidir. Hayır, kahretsin. OS 10.6'ya yükselmek istemiyorum."

Parmakları klavyenin üzerinde hızlıca hareket etti.

"Ölümden korkmak sadece değişime direnmektir," dedi Chrissy. "İşte."

Ekran pencerelerle doldu. Chrissy ergonomik sandalyesine oturdu ve epostalarının arasında gezinmeye başladı.

"Neler olduğunu fark ettiğimde hepsini ayrı bir klasöre koydum," dedi tıklamaya devam ederek. "İşte."

Eposta, orchomenus@hotmail.com hesabından geliyordu. Hâlâ Hotmail kullanan birini tanımıyordum.

MERHABA,

BEN SIRADIŞI EŞYALARI VE SIRADIŞI KİŞİLERİ TOPLAYAN BİR KOLEKSİYONCUYUM. SESSİZ GECE CİNAYETLERİ'NDEN BILLY WALKER'A AİT –TERCİHEN NOEL TEMALI– UFAK BİR SANAT ESERİ ALMAK İSTİYORUM. ACABA BU MÜMKÜN MÜ VE BANA BİR FİYAT VEREBİLİR MİSİNİZ. AYRICA AŞAĞIDAKİ TEKLİFİ OLDUĞU GİBİ BILLY'YE İLETMENİZİ RİCA EDİYORUM.

"SEVGİLİ BILLY,

SENİN ÇALIŞMALARININ BİR HAYRANIYIM VE O CİNAYETLER KONUSUNDA HAKSIZ YERE CEZA ALDIĞINI DÜŞÜNÜYORUM. BENCE KARDEŞİN BÜYÜK BİR KAH-

RAMAN VE HATIRASI SONSUZA KADAR YAŞAYACAK BİR İNSAN. SİZDEN BÜYÜKÇE BİR SANAT ESERİ YAPMANIZI İSTİYORUM. ELİNİZDEKİ EN BÜYÜK KÂĞIDA, RENKLENDİRİLMİŞ BİR KUZEY KUTBU SAHNESİ ÇİZMENİZİ İSTİYORUM. ELFLERİ VE NOEL BABA'YI SEVERİM VE KONUYLA İLGİLİ SİZİN FİKİRLERİNİZİ DE GÖRMEYİ ÇOK İSTERİM.

80-4 38-18 121-24 163-22 28-13 215-15 247-6 247-14 63-1.
SİZİ SEVEN HAYRANINIZ"

"Bunu gönderdin mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Billy'yi her üç ayda bir ziyaret ederim ve her gittiğimde ona böyle tablo siparişleri, savunmasına yardımcı olacak bilgiler götürürüm. Ona kitap götürmeyi seviyorum. Eğer onu tanıma şansın olsaydı bence sen de onu severdin."

Tırnağımı alnıma, iki gözümün ortasına bastırdım. Bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

"Kulağa güzel geliyor," dedim.

Bir dosya dolabının kapağını açtı ve içi kâğıt dolu bir klasör çıkardı.

"Ben de bunun çıktısını alıp ona götürdüm," dedi. "O da iki hafta sonra beni aradı ve söylediklerini kelimesi kelimesine yazıp göndermemi istedi. İşte."

TEKLİF KABUL EDİLDİ. 325 DOLAR, MAHKÛM HESABINA 13 SEFERDE, HER SEFERİNDE 25 DOLAR OLARAK YATIRILACAK

BUZDAKİ DELİĞİN YANINDA REN GEYİĞİ SÜREN ELFLER.

NOEL ANNE ONLARI İZLİYOR. KOCA MEMELİ

134-29 35-3 190-3 190-9 254-2 36-22

"Bu sayıları bana üç kez tekrarlatın," dedi. "Ve bu sadece başlangıçtı."

Dosyadan daha fazla kâğıt, eposta çıktıları, telefon görüşmeleri veya ziyaretleri sırasında aldığı notları çıkardı ve her birinin altında bir dizi sayı vardı. Bazıları tekrar ediyor, bazıları etmiyordu ama ortada bir desen olduğu açıktı.

"Bu adam Billy'den kaç eser yapmasını istedi?" diye sordum. Billy'den sanki tabloları galerilerde sergilenen ve alıcılarla pazarlık eden normal bir sanatçıymış gibi bahsetmek canımı yakıyordu.

"Sekiz ay içinde altı tane," dedi. "Ama bir daha hiç üç yüz yirmi beş dolarlık bir şey yapmadı. Çok yazık. Bence Billy'nin en güzel çalışmaları büyük tabloları."

"Kaç kere iletişime geçtiler?" diye sordum dolup taşan klasörü inceleyerek.

"Neredeyse yüz defa," dedi Chrissy.

"Bunlar şifre."

"Elbette," dedi.

Kâğıtları masaya bıraktım. Ambar çok büyük, çok karanlıktı, bu minicik aydınlığa sığınmış olan bizlerse çok ufaktık.

"Sen zaten çoktan çözdün, değil mi?" dedim.

Bu bir soru değildi.

"İkinci siparişte çözdüm." Gülümsedi. "Bu bir şifre kitabı, hani Kızıl Ejder'deki gibi, şu ilk Hannibal Lecter kitabı. Mektuplar sayfa ve satır numaralarını gösteriyor. Her bir satırın ilk harfi ya da kelimesi kullanılıyor."

"Hangi kitap?" diye sordum. "Orchomenus'un, Billy'nin hücresinde olduğunu bildiği bir kitap olmalı."

"*Anne Frank'in Günlüğü*," dedi. "Her hapishanede bir tane bulunur."

Bu iki sapkın tipin, ellerindeki yıpranmış kitabın sayfalarını karıştırdığını, hastalıklı bir işbirliği içinde, *Her şeye rağmen insanların yüreklerinin iyi olduğuna inanıyorum* cümlesinin bulunduğu sayfayı atlayıp durduklarını hayal ettim.

"Ne diyorlarmış?" dedim.

"Orchomenus, Billy'ye, senin Billy'nin ağabeyine yazdığın mektuplardan bahsetmiş." Gülümsedi. "Polise mektuplardan bahsetmesi, bir de onları Orchomenus'un sakladığı yere gömdüğü konusunda yalan söylemesi için ona para verdi. Yani, zamanı geldiğinde bunları yapması için. Orchomenus seni çok iyi tanıyor, senin zihninde yaşadığın karmaşayı daha berrak hâle getirmek için araya koyduğu birkaç fazladan mektupta senin el yazını taklit edebilecek kadar iyi hem de."

İçimde sanki bir asansör hızla aşağı indi. Dizlerimde beni taşıyabilecek kuvvet kalmamış gibiydi ama etrafta sandalye yoktu ve Chrissy benim bayıldığımı asla görmemeliydi.

"Kim o?" diye sordum.

"Bilmiyor musun?" dedi. "Ne de olsa sen Billy'nin kurtulan kızı değilsin."

"Kimin kurtulan kızıyım peki?"

"Herhalde eninde sonunda bunu çözerdin," dedi. "İçimizdeki en zeki kişi sen olmayabilirsin ama hep en inatçımızdın. Sen Orchomenus'un kurtulan kızısın."

Kibirli ve kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi ve birdenbire bu evin çevresinde çok fazla ağaç ve çok az insan olduğunun farkına vardım.

"O kim?" diye sordum. "Orchomenus et Hotmail. Bildiğini biliyorum."

"Orchomenus'un ne olduğunu biliyor musun?" dedi klasörü dosya dolabına geri koyarken. "Artık Yunan'da bulunan bir şehirdi. Senede bir kere Dionysos Festivali'ne ev sahipliği yapardı; bu festivalde, rahip eline bir bıçak alıp gecenin içine doğru kaçan kadınların peşine düşerdi. Eğer onlardan birini yakalarsa onları ceza almadan öldürme hakkına sahip olurdu. Bu iş senin düşündüğünden çok daha uzun zamandır sürüp gidiyor."

Silahımı işaret ederek, "Bana söylemeni sağlayabilirim," dedim.

"Bunun çok bariz olduğunu düşünmüştüm," dedi Chrissy. "Orchomenus, Dr. Carol."

Kanıt gördüğüm zaman buna hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm ama beni bu ihanete karşı hazırlayacak hiçbir şey yoktu. Aynı anda hem haklı çıkmış hem de mahvolmuştum. Bu muazzam bilginin ağırlığı altında yavaş yavaş eziliyordum ve şu an hayatım buna bağlı bile olsa silahımı ona doğrultamazdım. Ve sanırım hayatım gerçekten de buna bağlıydı.

"O mektupları uzun zaman önce bir mini depolama ünitesinin açık artırmasına katılarak almıştım," dedi. "Gözüm o ünitedeydi çünkü o ünitenin Walker'ların bavulduğu bakkal ailenin reisine ait olduğunu biliyordum. Mektupları hemen resmi savunma avukatına götürdüm. Onları bana altı ay sonra iade ettiler. Bir 'uzmanın' onları incelediğini ve konu üzerine etkisi olacak bir şey bulamadığını söylediler. Sadece ergen bir kızın sıradan ürünleymiş. Bahsini etmeye bile değmezmiş. Orchomenus onları almak için benimle iletişime geçene kadar onları elimde tuttum. Gerçek hesabından eposta göndermesini istedim. Doğrulayabileceğim bir şey olsun istedim. Ayrıca bin iki yüz dolar istedim. İnsanlar sadece onlara pahalıya patlayan şeylere değer verir. Bu gerçekten üzücü."

Ciğerlerimi sıkıştırmaya başlayan panik atağı yatıştırmak için derin nefesler aldım ama kusların kasılmaya devam etti ve hıçkırmaya başladım. Yere çömeldim. Dr. Carol sırlarımızdan kaçını biliyordu? Neden beni kendi evinde öldürmemişti? Hayatlarımızla nasıl bir oyun oynuyordu?

Chrissy'nin çekmecelerini karıştırdığını duydum, göğsüm ağrıyordu. Birl. Lütfen bana yardım edin. Ama benim canavarım Dr. Carol'dı ve bana yardım edebilecek kimse yoktu.

Stephanie dışında.

O gelecekti. O elinde biber gazıyla gelecekti ve Keith ormanda onu bekliyor olacaktı. Ve elinde bir kazma, bir matkap veya bir kasap bıçağı olacaktı. Stephanie'deyse sadece bir biber gazı; üstelik hakiydı da. O boktan biber gazı çalışmıyordu.

"Sonradan savunma avukatının 'uzmanının' Dr. Carol olduğunu öğrendim. 2004 yılında adama o mektupların bir değerinin olmadığını söylemiş, 2009'da da onları benden satın almıştı," dedi Chrissy. "Fikirleri o beş yıl içinde olgunlaşmış olmalı. Sizin ufak destek grubunuz, kurtulan canavarın ve kurtulan kızların sonuncusunun, yani siz ikiniz dönüşümünüzü tamamlayın diye vereceği son kurbanlar serisi için yarattığı bir cinayet zemini sadece. Seni Minotor'un labirentinin merkezine götürmemi istedin çünkü gerçeklerle yüzleşemiyordun, o yüzden de Deli Chrissy'ye geldin. Klasik mitolojideki en iyi kâhinlerin hepsinin deli olduğunu biliyor muydun?"

Mektuplardan haberi vardı. Mektuplardan altı yıldır haberi vardı ve bana tek kelime etmemişti. Bunu ne kadar uzun zamandır planlıyordu? Yeni mektuplar bile yazmıştı, onu çalışma odasında, kapıyı kilitlemiş, Holly Hobbie marka kâğıtların üstüne eğilmiş, benimle Ricky Walker arasın-

da cinsellik yaratırken hayal ettim ve eğer bizden ne kadar nefret ettiğini merak ediyorsam, işte bu kadar nefret ediyordu.

Zemin tehlikeli biçimde sallandı. Duvarlar etrafımda dönmeye başladı. iMac'ten dijital bir çınlama sesi geldi ve ekranda yeni bir pencere belirdi.

"Ah, bak," dedi Chrissy. "Keith mesaj attı. Ormanda bir şey bulmuş."

Aptaldım, tam bir salaktım ve Dr. Carol'ın aslında ne kadar deli olabileceğini yeterince önemsememiştim. Chrissy'nin ayaklarının önümde olduğunu görebiliyordum ve başımı kaldırmaya, silahımı doğrultmaya çalışıyordum ama tüm vücudum kasılmıştı.

Sağ omzumu bir şey ısırdı ve orası hissizleşti, bacaklarım çalışmayı bıraktı, sonra tavanı gördüm ve belimde bir baskı hissettim, sonra bel çantam çıktı, sonra Chrissy'yi gördüm, sağ elinde benim silahımı tutuyordu ve sol elinde de bir şok tabancası vardı. Sağ kolum kırılmış gibi hissediyordum.

"Oturma odasına gidelim de Keith küçük arkadaşınla ne yapmamız gerektiğini düşünüyormuş bir öğrenelim." Gülümsedi. "Arada sırada tasmasından kurtulup özgür kalması gerekiyor."

Stephanie, çok özür dilerim.

Benim yanımda asla güvende değildin.

Sayfa 37'nin devamı

Kaç tane yaratılış efsanesinin cinayetle başladığını düşünün. Kronos, babası Uranos'u hadım edip öldürür, sonra Zeus onu hadım edip öldürene kadar Kronos kendi çocuklarını yer. İskandinav mitolojisinde Odin, Vili ve Ve, büyükbabaları dev Ymir'i öldürürler. Ymir'in vücudundan o kadar çok kan akar ki evrene yayılan bu kan, okyanusları oluşturur. Eti toprağa dönüşür; kemiklerinden dağları şekillendirirler ve kafatasına dört kolonun üzerine koyup cennetin kapısı yaparlar. Onun cesediyle beslenen kurtçuklardan insanoğlu meydana gelmiştir.

Daha en başından beri, bu dünya yaratıcılar tarafından, anlatının zorbalığıyla inşa edilmiştir. Mors janua vitae: ölüm, hayatın kapısıdır.

– "Canan ailesi Yaratıcılarımız: İlk Tufan'dan Kurtulan Kızlarız", Cheyenne Mercury, ilk kez Kuzeltanımalı Folklor Dergisi'nde yayımlanmıştır. Kasım-Aralık 2009.

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XIX:
Kurtulan Kızın İntikamı

Oturma odasına vardığımızda Chrissy, "Ne buldun, Keith?" diye seslendi. "Orada ne var?"

Keith dış kapıyı kalçasıyla iterek açtı ve içeri bir kemik torbası getirdi. Onu kolunun altında tutuyordu ve kız kıpırtısızdı. Keith'in gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Yüreğim acıdı çünkü Steph ona biber gazı spreyini sıkmış ve sprey hiç işe yaramamış olmalıydı.

"Ölmüş," dedim.

"Varsayımlarla hem beni kem kendini kandırmış olursun," dedi Chrissy elini koluma koyarak. "Eğer o doğrultuda gitmeye karar verirse, Keith bizi haberdar edecektir."

Dış kapı Stephanie'nin baldırlarının üstüne kapandı ve Keith Stephanie'yi içeri doğru çekerken bir sürünme sesi duyuldu. Steph'in sahte Chuck Taylor'larından biri ayağından çıktı. Keith onu, köşede, üstü kirli çamaşırlarla dolu, yamuk yumuk bir koltuğun üstüne doğru fırlattı.

Chrissy, bir köpekle konuşur gibi, "Etrafı kolaçan eden birini buldun, değil mi?" diye sordu.

Keith biber gazını, sehpanın üzerindeki McDonald's torbalarından oluşan tabakanın üzerine atıverdi.

"Kız," diye homurdandı Keith.

Sanırım penisi sertleşmişti. Kolunu pantolonunun kasığına doğru bastırdı.

"Stephanie," dedim ona doğru yürümeye başlayarak.

Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ve alnındaki siyah kesikten kan akıyordu. Kapüşonuna yapraklar yapışmıştı. Gözleri açıktı ama beni görüp görmediğinden emin değildim.

Chrissy kemerimi kavrayıp beni geriye doğru çekerek, "Yapma," dedi. "Keith'in başında kalabalık etmek iyi bir fikir değil."

İfadesiz gözlerle bana baktı ve ben başımı sallayana kadar bakışlarını benden ayırmadı, sonra ikimiz birden Keith'e baktık. Yere çömelmiş, dirsekleri dizlerinde, elleri Stephanie'nin bacaklarında, onun suratına bakan dev bir sincaba benziyordu.

"Onunla ne yapacağız, Keith?" diye sordu Chrissy bir anaokulu öğretmeninin ses tonuyla.

"'O' dediğin kişinin adı Stephanie," dedim. Potansiyel bir kurbanın adını tekrarlamak empati yaratır. Bunun Keith üzerinde bir etkisi olacağını sanmıyordum ama onun bir saniyeliğine bile tereddüt etmesini sağlayabilirsem her şey değişebilirdi. "Kızıl Göl'den."

"Kim olduğunu biliyoruz," dedi Chrissy.

Chrissy, Keith'e bakıyor, Keith de Stephanie'ye bakıyordu; Stephanie'nin bakışlarıysa odada dolandı, sonra benim üzerimde durdu.

"Lynnette?" dedi zorlukla. "Ben geldim."

Onu koruyabileceğimi düşünmeye devam etmesi gerekiyordu. Sonuna kadar. Koruyamasam bile. Korku içinde ölmemeliydi.

Chrissy'ye, "Gitmeliyiz," dedim; müzede söylediklerini hatırlamıştım: *Arada sırada tasmasından kurtulup özgür kalması gerekiyor.* "Gitmeliyiz; size daha fazla rahatsızlık vermeyelim."

"Çok tatlısın," diye kıkırdadı Chrissy.

Keith başını aşağı eğdi ve keyifle sallandı. Odada kurul-

muş bir zemberek var gibiydi, her an biri bir sonraki adımı atacak ve artık hiçbirimiz için geri dönüş olmayacaktı.

"Artık gitmek istiyorum," dedi Steph. "Olur mu? Lütfen gidebilir miyiz?"

O Noel arifesinde Gillian'ın sesinde de aynı tizlik vardı. Oturma odasına girip Ricky Walker arkasına dönerek onu gördüğünde bile ne olduğunu anlayamayan kardeşimde de aynı ses tonunu duymuştum.

Ricky ona doğru ilerlerken Gillian, "Lynnette?" demişti. "Artık yatağa dönmek istiyorum. Kimseye Noel Baba'yı gördüğümü söylemeyeceğim. Ona söylemeyeceğimi söyle. Lütfen, Lynnette?"

Ben de orada, ölü taklidi yaparak asılı beklemiştim çünkü Ricky'nin kurbanı kalmadığında bana daha dikkatli bakmasından korkuyordum ve ölmek istemiyordum.

Ricky onu havaya kaldırmadan hemen önce Gillian, "Lynnette?" demiş, sonra çığlık atmaya başlamıştı; şimdi aynı şeyi Stephanie söylüyordu, Chrissy'nin çöplükten ibaret oturma odasındaydık ve buradan çıkmam gerekiyordu.

Keith dik dik Chrissy'ye bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Chrissy.

"Isterim," dedi Keith.

Ve Chrissy önce bana, sonra Stephanie'ye, ardından yine bana baktı; zihninden hesaplar yapıyor, artılarla eksileri topluyordu; sonra gülümsedi. Artık hayra yormamayı öğrendiğim bir gülümsemeydi bu.

"Bir sanatçının paslanmamak için pratik yapması gerekir," dedi. "Keith'in paslanmasını istemem."

"Kafam acıyor," dedi Stephanie.

"Anlamıyorsun," dedim ve aldığım ilham beni cesaretlendirdi. "O bir kurtulan kız. Keith ona hiçbir şey yapamaz;

Keith kendini sana saklamak zorunda. Stephanie'nin kendi canavarı var."

Chrissy başını iki yana salladı ve gülümsedi.

"Bu bir din değil," dedi. "Keith yapması gereken dışında bir şey yaparsa cehenneme falan gidecek değil." Keith'e döndü ve onun dikkatini kendi üzerine çekti. "Hızlı olmamalısın, aşkım."

Keith başını salladı ve iki parmağını kaldırdı.

"İki gün," dedi.

"İyi ki tüm komşular buradan taşınıp gitti," dedi Chrissy. "Bu kız bağıracak bir tipe benziyor."

"Bunu yapamazsın," dedim. "O bir kurtulan kız."

"Gitmen lazım, Lynnette," dedi Chrissy. "Keith bir kez başladı mı durması zor oluyor. Ben tehlikede değilim ama senin gerçekleştirmen gereken bir kaderin var."

Tüm kartlarımı oynuyordum ama hiçbiri işe yaramıyordu.

"Onunla birlikte," dedim. "Onun da benimle gelmesi gerekiyor. Sana söz veriyorum, Chrissy, sadece onun benimle gelmesine izin ver. O bir kurtulan kız."

Keith ayağa kalktı ve yerdeki çöp yığınlarının arasında bir şeyler aramaya başladı, sonra göğsünü halıya koyup poposunu havaya dikti ve elini koltuğun altına uzattı.

Chrissy gidip Stephanie'nin kucağına oturdu ve onun kakülleriyle oynamaya başladı. Steph başını kaçırdı ama Chrissy parmaklarıyla onun çenesini kavrayıp sabit tuttu.

"Bu bir kurtulan kız falan değil," dedi. "Bu küçük bir canavar. Keith böyle malzemeler üzerinde çalışmaya bayılır."

Keith, elinde eğilmiş ve lekeli, alüminyum bir beyzbol sopasıyla ayağa kalktı.

Stephanie, "Lynnette?" dedi çünkü artık sopayı da, benim sokak kapısına doğru ilerlediğimi de görebiliyordu ve

Chrissy'nin omzunun üstünden bakan gözleri irileşmiş, ıslanmıştı.

Chrissy, Stephanie'nin çenesini tutup onun gözlerine bakarak, "'Etin bedelinin aşk olduğunu bana gösteren şefkatli kasaptır o,'" diye ezberden bir mısra okudu. "'Tavşanı yüz,' dedi! 'Tüm elbiselerimi çıkar.'"*

Keith beyzbol sopasıyla bir deneme yapmak için sopayı savurdu. Odada bir *vınn* sesi duyuldu.

Chrissy döndü ve bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Kaçsan iyi olur," dedi.

Keith sopasını bir kez daha savurdu. Bu sefer sopa, duvarda bir oyuk oluşturdu.

Kaçtım.

İki büyük adımda kapıya ulaştım ve göz ucuyla Keith'in hareketimi fark ettiğini ve bana doğru geldiğini gördüm, tel kapıyı açmadan vücudumu kapıya geçirdim ve kendimi dışarı attım; kapının ortasındaki plastik panelin ikiye ayrıldığını, arka tarafının da harabe evin duvarına sertçe çarptığını duydum. Bu neredeyse Stephanie'nin haykırışlarını bastırmıştı.

Tekrar tekrar, "Lynne!" diye ciyaklıyordu.

Buradan bile Chrissy'nin kahkahalarını duyabiliyordum.

Bir saniyede basamakları indim, çakıllı araba yolunda ayaklarım kaydı ama kollarımla kendimi itip ayaklarımı toprağa sağlamca bastım ve elimden geldiğince hızlı koşarak kendimle ev ve Stephanie'nin çığlıkları arasına mümkün olduğu kadar çok mesafe koydum. Sadece birkaç saniyem vardı.

Keith'le daha önce mücadele etmeyi denemiştim ve bir

* Buradaki alıntılar, Angela Carter'ın 1979 yılında yayımlanmış *The Bloody Chamber and Other Stories* isimli kitabındandır. Kitap, *Kanlı Oda* ismiyle Türkçeye kazandırılmıştır. –ç*n*

ağaca yumruk atsam daha başarılı olabilirdim. Nefes nefese, çakılları ezerek, kendimi daha hızlı koşmaya zorlayarak iki tarafı da gölgelerle dolu karanlık araba yolu boyunca koştum. Daha hızlı olmalıydım.

Kız kardeşini korumalısın.

Chevy'ye ulaştım ve kendimi içine attım. Kontağı çevirdim, motor homurdanarak çalıştı, direksiyonu sola doğru çevirdim ve Chrissy'nin evine giden toprak patikaya girdim. Gaza basarak kırkı, elliyi geçtim. Arabanın lastikleri toprağa zorlukla tutunuyordu. Çukurlara ve tümseklere öyle bir dalıyordum ki başım tavana çarpıyordu. Lastikler yoldan kayıp duruyordu. Eğer yanlış tarafa kayarlarsa bir ağaca çarpıp ölebilirdim. Altmışı geçtim, altmış beşi geçtim. Farlarımı yaktım ve Chrissy'nin beyaz evi tam önümde göründü. Ev ince sac ve plastik kaplamadan yapılmıştı ve muhtemelen altmışlı yıllarda ailesi satın aldığında yirmi dört bin dolara mal olmuştu, ayrıca ancak bir karton kutu kadar dayanıklıydı.

Julia'yı geride bırakmıştım. Kura'yı geride bırakmıştım. Steph'i bırakmayacaktım.

Arabanın ön camından görünen dünya deli gibi yukarı aşağı sarsılıyordu. Direksiyonu sıkı sıkı kavradım. Yetmiş beşi geçtim, sekseni geçtim. Çakıllı araba yolundan çıkınca lastiklerin sesi kesildi.

Chrissy'nin evinin ön kapısına çarptığımda saatte doksan kilometre hızla ilerliyordum.

Duvar önce farlarıma çarptı, sonra ön camlarıma çarptı, sonra patladı ve ev, arabanın üstüne doğru çökmeye başladı; dünya sanki ortadan ikiye yarılıyormuş gibi bir ses duydum. Hava yastıkları suratıma doğru açıldı, sinüslerim beyaz tozla doldu ve sanki biri burnumu kırmış gibi hissettim.

Arabanın artık hareket etmediğini anlamam bir daki-

kamı aldı. Duyulan tek ses, ben tam bir ahmak gibi gaza basmaya devam ettiğim için boğulan motordan geliyordu. Bir moloz dünyasının içinde hapsolmuştum. Geri vitese taktım, lastikler önce boşa döndü, sonra yolu tuttu, sonra çatıdan kayan bir alçıpan parçası ön camdan sekerek kaputa düştü ve Lumina geri geri gidip evden kendini kurtarmayı başardı. Kaputun içinden kötü, hırıltılı sesler geliyordu ve farlardan biri çalışmıyordu. Verdiğim hasarı gördüm. Evin yan tarafının tamamı içe göçmüştü ve arabanın içeri girdiği kısımdan dışarı çığ gibi alçıpan parçaları yağıyordu. Ben izlerken çatı yavaşça yana doğru eğildi ve mutfak tavanı çökerken etrafa beyaz tozlar saçıldı.

Arabayı çalışır hâlde bırakıp indim ama araba hemen stop etti. Gecenin bu kadar sessiz olması insanı dehşete düşürüyordu. Duyabildiğim tek şey ağustosböceklerinin sesiydi. Evin toprağın üstüne kustuğu molozların arasından ilerledim. Arabayla ön kapıya, Stephanie'nin oturduğu köşeden uzağa nişan almaya çalışmıştım ama çarptığım anda kontrolü büyük ölçüde kaybetmiştim. Lumina'yla açtığım deliğin kenarını tuttum ve kendimi içeri çektim. Ayağımın altında büyük duvar parçaları kaydı. Havada beyaz bir toz bulutu asılı hâlde duruyordu. Karşı duvara molozlar çarpmıştı ama sol tarafımda kalan kısım sağlam görünüyordu. Stephanie koltuğunda oturuyordu; şoktan donakalmış, elleriyle başını örtmüş, dizlerini göğsüne kadar çekmişti. Araba televizyona çarpmış, o da Chrissy'nin tam göğsünün ortasına denk gelmiş ve onu arkadaki alçı levhaya yapıştırmıştı. Kot pantolonlu bacakları aşağıdan fırlamıştı. Keith'i hiçbir yerde göremedim.

Başımı çevirdim. Chrissy'nin vücuduna bakmak istemiyordum. Zihnimde orayı kör noktaya dönüştürdüm ve odanın o köşesine bir daha bakmayacağıma yemin ettim.

Kalçam yerinden çıkacakmış gibi hareket ederek molozların arasından Stephanie'ye doğru yürürken, "Steph, ben buradayım," dedim. "İyi misin?"

Uyuşmuş gibi, "Arabayla evin içine daldın," dedi.

"Geri döndüm," dedim. "Geri döndüm."

Onun sandalyeden kalkmasına yardım ettim ve bir şey ayak bileğimi yakalayınca yerimden sıçradım. Öyle gergindim ki daha aşağı bakıp Keith'in bir alçı panelin altından uzanmış kanlı beyaz elinin bacağımı kavradığını görmeden çığlık atmaya başlamıştım bile.

Bunu gören Steph, "Hayır, hayır, hayır," dedi ve başını iki yana sallayıp geri giderek kollarımdan kurtuldu.

"Steph," dedim. "Panik yapma."

El inip kemiklerimi sıkıştırmaya başladı, ben de diğer ayağımı kaldırıp tüm gücümle parmaklarına bastım. Kendi canımı onun canından daha çok acıtmıştım. Keith yerden kalkarken moloz yığını kıpırdayıp etrafa dağıldı. Dizlerimin üstüne çöktüm, elime uzun, ucu sivri bir tahta parçası aldım ve eline tekrar tekrar sapladım; tahtanın ucu adamın kanıyla kayganlaştı. Eli en sonunda kasılarak açıldı ve ayağımı kurtardım.

Molozlar havaya saçılırken Keith sessiz ve durdurulamaz biçimde doğruldu. Omurgasının şekli bozulmuştu ve bir tarafa doğru fazla eğik duruyordu. Bense sadece birkaç adım ötede, kollarımda Steph, donakalmıştım. Keith öne doğru bir adım attı ve bacakları tutmadı. Ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü, sonra kızarmış, yavru köpek gibi bakan gözleriyle bana baktı.

"Acıyor," dedi.

Tekrar ayağa kalkarken omurgasının tıkırdadığını duydum ve büyü bozuldu. Topallayarak, zıplayarak, kayarak, düşerek Stephanie'yi o delikten sürükledim ve evin dışına

çıkardım. Onu arabaya götürdüm ve ön koltuğa koydum. Bakışları omzumun üstündeki bir noktaya sabitlenmişti; arkama döndüm. Arkamızda, Keith kendini evin yıkılmış tarafından sürükleyerek kurtarmayı başarmıştı; kambur dursa da hareket ediyordu ve beyzbol sopasını bir baston gibi kullanıyordu. Kapıyı çarparak kapattım ve şoför koltuğuna doğru koştum, Keith'e yaklaşmak istemediğim için arabanın arka tarafından dolandım.

Arabaya bindim ve kapıları kilitledim. Keith gelmeye devam ediyordu. Anahtarı çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Keith sallanarak bir adım daha attı. Anahtarı bir kez daha çevirdim ve marş bastı ama motor çalışmadı. Kurtulan kızlar insanların bozulacağını tahmin bile etmediği şeylere güvenmemeyi çok uzun zaman önce öğrenmişlerdi. Hepimiz asansörlerin ve telefonların tam da onlara ihtiyaç duyduğumuz anda çalışmayacağını bilirdik. Ve arabaların. Özellikle arabaların.

Keith evin duvarına tutunmayı bıraktı ve farlara doğru üç hızlı adım attı, sonra ön camdan beni gördü ve bana doğru gelmeye başladı.

Anahtarı bir kez daha çevirdim. Marş bastı, sonra motor ateşlenip gürlemeye başlayınca ben de hıçkırıklara boğuldum. Bir saniyeliğine gazı kökleyip Keith'i ön tamponla evin arasına sıkıştırmayı, ağzından simsiyah kanının bir şelale gibi akmasını sağlamayı düşündüm, sonra Chrissy'nin televizyonun altından fırlamış olan bacakları aklıma gelince mide asidim yükselerek boğazımı yaktı.

Geri vitese aldım ve oradan defolup gittim.

Chevy yol boyunca bana haykırdı ve motor sebepsiz yere bağırıp durdu ama bizi otoban kenarındaki bir sağlık kabinine yetiştirdim ve orada beş yüz elli dolara Stephanie'nin kafa derisine altı dikiş atıp ona Demerol verdiler. Tekrar oto-

bana çıkıp yüz yirmi kilometre daha gittim, Motel 6 adında bir yer buldum ve Stephanie'yi sürükleyerek yatağa götürdüm. Ayakkabılarını çıkardım ve yeteri kadar su içtiğinden emin oldum çünkü Demerol aldıktan sonra insan ağzı kuru uyanırdı ve bu çok sevimsiz bir şeydi, sonra kapının zincirini taktım, kapıya bir sandalye dayadım ve banyodaki küvete yığılıp ağladım.

Ben bir katildim. Chrissy'yi öldürmüştüm. Bir insanın yaşamına son vermiştim. Chrissy de tıpkı benim gibi şiddete maruz kalmıştı. Benim gibi takip edilmişti. Benim gibi arkadaşlarının öldüğünü görmüştü. Ve ben onu öldürmüştüm. Haykırırken, bulduğum bir havluyu ısırdım çünkü Steph'in beni duymasını istemedim. Diğer kızların hepsi kanlar içinde kalmış, hepsi hayatta kalmak için canavarlarını öldürmek zorunda kalmıştı, fakat ben bunları yapmak zorunda kalmamıştım. Ben ölü taklidi yaparak kurtulmuştum. Öldürme işi Walker kardeşlerin bana yaptığı bir şeydi, benim herhangi birine yaptığım bir şey değil. Chrissy'nin dediği gibi: ben yaratırdım, yok etmezdim.

Peki kendimi içine kilitlediğim boş bir kale ve sadece kafamın içinde canlı olan bir bitki haricinde arkadaşı olmayan bir hayat dışında ne yaratmıştım? Ve kitabım dışında. Ve o mektuplar.

Benim yaratıp yaratabileceğim tek şey bokluktu.

Düşüncelerim ağır ve mutlak, geri alınamaz ve nihai geliyordu. Birini katletmiştim. Ne zaman bir film izlesem ve kahramanın biri "o zaman onun kadar kötü olacağım" diyerek kötü adamı öldürmeyi reddetse bunu, öldürdüğü tek şey zaman olan kel Hollywood senaristlerinin ahlakçı zorlaması olarak görmüştüm. Fakat aslında evrensel bir gerçeğe parmak basıyorlardı. Ben artık yeni bir dünyada yaşıyordum ve bu dünyada bir katildim.

Bunu geri alamazdım, düzeltemezdim, durumu iyileştiremezdim ama bu konuda yapabileceğim bir şey vardı.

Bunu bir daha asla yapamazdım. Küçüklüğümden beri yemin etmiştim her şeyden daha büyük bir yemin ettim: bir daha öldürmeyecektim. Kaç hayat kurtulacak olursa olsun. Hayatım ne kadar risk altında olursa olsun. Ne olursa olsun. Artık öldürmek yoktu.

Bir noktada uyumuş olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda üşümüştüm, başım ağrıyordu ve boynum tutulmuştu. Ayağa kalkıp gerindim ve belimdeki omurların birer birer kütürdediğini hissettim. Perdeleri düzgün kapatamadığımdan pencerelerden içeri ışık giriyordu. Stephanie onu bıraktığım gibi yatıyordu ama gergin bir andan sonra, göğsünün yavaşça inip kalktığını gördüm. Rahatladım. Başka kimse ölmemişti.

Bel çantamı Chrissy'nin evinde kaybetmiştim, yani polislerin Dr. Newbury kimliğini bulup Dr. Carol'la iletişime geçmesi, Dr. Carol'ın da onlara benden bahsetmesi uzun sürmezdi; bu sayede hem adımı hem de son görüldüğüm yeri öğrenmiş olacaklardı. Polisler benim peşime düşerken Dr. Carol da herkesi toplayıp bir yere götürecekti. Herhalde L.A.'in dışındaki lüks sağlık inziva merkezi Sagefire'a götürürdü. Onları uyarmalıydım.

Yatağın yanındaki komodinin üstünden Stephanie'nin telefonunu aldım ve dışarı çıktım. Onun pin kodunu girmesini, ezberleyecek kadar çok kez görmüştüm (1223) ve tuş kilidini açtım, ama okunmamış on sekiz kısa mesaja bakmadım çünkü onun mahremiyetine saygı duyuyordum. Dani'yi aradım ama telefonu açmadı, aynı şey Marilyn'de de oldu. Heather'ın numarası hâlâ servis dışıydı ve hepsi bu kadardı işte. Julia hâlâ hastanede bilinçsiz bir hâlde yatıyordu; sonra birden aklıma geldi: Skye. Numarasını yazıp bana vermişti, ben de o kâğıt parçasını çıkarıp onu aradım.

İlk çalışta açıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Skye?" dedim. Uzun bir sessizlik oldu. "Ben Lynnette Tarkington."

"Anlamıştım," diye fısıldadı. "Başka kim beni bilmediğim bir numaradan sabahın altı kırk beşinde arar ki? Dostum, sen ne yaptın?"

"Hakkımda söyledikleri hiçbir şey doğru değil," dedim.

"Bir kızı kaçırdığını söylüyorlar," diye fısıldadı. "Emekli bir polisin arabasını çalmışsın, adamı dövmüşsün ve yol kenarına atmışsın. Gözaltındayken kaçtığını ve sorgulama için aranan bir kaçak olduğunu söylüyorlar."

"Evet, şey, tamam," diye itiraf ettim. "Onlar doğru ama geri kalan her şey yalan."

"Annem acayip sinirlendi," dedi.

"Gidip bir arkadaşının evinde kalmalısın," dedim. "Kardeşini de alıp başka bir yere git. O evden çıkın."

"Yapamam," dedi. "Annem herkesi yolculuğa çıkarıyor."

"Hayır," dedim. "Bu kötü bir fikir."

"Bu konuda epey kararlı," dedi Skye. "Pax'i, beni ve birkaç kişiyi daha alıp Sagefire'a götürecekmiş. Pax oraya bayılıyor."

"Kimleri?" diye sordum. "Kimler gidiyor?"

"Bak," dedi. "Kapatmalıyım. Eğer seninle konuştuğumu öğrenirse beni öldürür."

Telefonu kapattı ve geri aradığımda telesekretere düştü.

L.A.'den çok uzaktaydık ve Sagefire da şehirden sadece bir buçuk saat uzaklıktaydı. Oraya zamanında varamazdık. Onun Marilyn'i, Dani'yi, Heather'ı aldığını ve Julia'yı almak için hastaneye gittiğini gözümde canlandırdım. Hepsinin o inziva merkezinde yapayalnız olmalarını sağlayacaktı. Bunu düşünemiyordum bile.

Julia'yı aradım çünkü telesekretere bile düşecek olsa birinin sesini duymak istiyordum.

"Kimsiniz?"

Sesi kuvvetli ve berraktı.

"Julia?" dedim.

"Ah. Tanrım," dedi. "Lynnette?"

"İyi misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "İyi değilim. Bacaklarıma üç kurşun yedim. Sen çocuk mu kaçırdın? Deli misin sen?"

Onun kimin tarafında olduğunu öğrenmeliydim.

"Canın acıyor mu?" diye sordum.

"Bacaklarımdan vurulmak mı?" dedi. "Ne yani, felçliyim diye mi soruyorsun? Acımadığını mı sandın? Bak ne diyeceğim, Lynnette. Sen neden kendini kullanmadığın bir yerinden, mesela kafandan, vurmuyorsun, sonra bunun nasıl bir şey olduğunu bana anlatırsın, olur mu? Tanrı aşkına. Dr. Carol sinir krizi geçirdiğini söyledi."

"Onu gördün mü?" diye sordum.

"Beni almaya gelecek," dedi Julia. "Beni bu sabah taburcu edecekler. Bir konuda haklıydın; hepimiz tehlikedeyiz. Tehlike sensin. Dr. Carol sen gözaltına alınana kadar bizi güvenli bir yere götürecek."

"Sagefire," dedim.

Julia, "Eh, böylece bu plan da başarısız olmuş oldu," dedi. "O kitabı Heather'ın yazmış olduğunu düşünerek sana geldiğime inanamıyorum. o işi yapan senmişsin. Şimdi de bir çocuk kaçırdın. Seni tanıdığımı sanmıştım."

"Çocuk dediğin Stephanie Fugate," dedim ona. "Kızıl Göl katliamındaki kız. Onu burada güvende tutuyorum. Dinle, Chrissy'yi gördüm..."

"Bir çocuğu güvende tutmak için onu Deli Chrissy'nin yanına mı götürdün?" diye haykırdı Julia. "Sen gerçekten de kafayı yemişsin."

"Julia," dedim. "Beni tanıyorsun. o yüzden lütfen bir da-

kika beni dinle. Christophe Volker, Adrienne'in ev adresini nereden buldu? Kızıl Göl Kampı'na nasıl gizlice gireceğini nereden biliyordu? Neden Harry Peter Warden ve Billy Walker aynı anda Dani'yle beni tehmet altında bıraktılar? Biri seni vurdu. Bir ben gözaltındayken beni öldürmeye çalıştı. Tüm bunları biri organize ediyor ve Chrissy onun kim olduğunu biliyordu."

"Ve?" dedi.

"Dr. Carol," dedim. "Kanıtları gördüm."

"Deli Chrissy'nin kanıtlarını mı?" diye sordu Julia.

"Güven bana," dedim.

"Bunu imkânsız hâle getirdin," dedi.

"O zaman güvende olduğundan emin ol," dedim. "Kimseye güvenme. Sana yalvarıyorum. Marilyn'i ara ve onun güvenlik elemanlarının seni almasını sağla, sonra onu, Dani'yi ve Heather'ı alıp kırk sekiz saat için bir yere git. Tek istediğim bu. Nereye gittiğinizi bana söyleme. Nereye gittiğinizi Dr. Carol'a da söyleme. Sadece gidin. Biz hâlâ hayattayız çünkü bizler zeki olanlardık. Biz o bodruma inmeyenleriz. Biz o kapıyı açmayanlarız. Lütfen."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

"Eh, bunu yapıp yapmayacağımı sana söylemeyeceğim," dedi.

"Tamam, elbette, harika," dedim, sonra aklıma Pax ve Skye geldi. "Bekle, kapatmadan önce, Dr. Carol'ın iki oğlu var. Onların da sizinle beraber gelmesini sağla. Yani, onlar onun çocukları ama şu an Dr. Carol'ın kimsenin yakınlarında olmaması gerektiğini düşünüyorum. En azından ben..." Gerçek şu ki, ne yapacağımı bilmiyordum. "En azından ben onunla konuşana kadar."

"Hoşçakal, Lynnette," dedi Julia. "Kitabın midemi bulandırdı."

Çok susamıştım. Odaya geri döndüm, telefonu Stephanie'nin başucuna koydum ve odaya koydukları berbat çaydan bir fincan içerken onun bana baktığını fark ettim. Dikişlerine dokundu.

"İyi miyim?" diye sordu.

Pencerelerin arasından sızan güneş ışığı kuvvetli ve parlaktı, ışınların Stephanie'nin karnına değdiği yerde dans eden toz zerreleri görünüyordu.

"Beyin sarsıntısı geçirmediğini söylediler," dedim. "Biraz su iç."

Steph yatakta doğrularak oturdu, şişeyi aldı ve kafasına dikti.

Steph, buna inanamıyormuş gibi, "Beni kurtardın," dedi. "Benim kuçımı kurtardın. O adam beni o sopayla öldüresiye dövecekti, sonra her şey patladı ve o televizyon o kadının ayaklarını yerden kesti."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim.

"Başına geleni hak etmişti," dedi.

"Ben katil değilim," dedim; bu, Dr. Carol'la başa çıkmamı epey zorlaştıracak olan bir gerçekti.

"Bu pek de iyi bir hayatta kalma içgüdüsü değil," dedi Steph.

Bu kadar kokaymış gibi söyleyivermesi, mantıksız bir öfkeye kapılmama neden oldu ama kavga etmek istemiyordum. Kaçış çantamı açtım ve elimde kalanları masanın üstüne dizmeye odaklandım. Bir Leatherman çakı, ufak bir Maglite el feneri, bir susıalı, GPS, sekiz metre naylon ip, dört çift plastik kelepçe, 830 dolar nakit para.

"Off, çok kötü kokuyorum," dedi Steph. Yataktan kalkıp

biraz zorlanarak banyoya gitti, musluktan su içti, sonra şişesini tekrar doldurup kafaya dikti.

"Eğer benim hayatımla onlarınki arasında bir seçim yapmak gerekirse," dedi çenesini silerek, "ölen her zaman onlar olacak. Konuyla alakalı söylenebilecek tek şey bu işte. Buna alışsan iyi olur."

"İnsanları öldürmeye alışmak istemiyorum," dedim.

"Bu kadar yufka yürekli olduğunu fark etmemiştim," dedi yastıkları arkasına koyup yatağa geri yatarken.

Çantamdan çıkardığım son şey 22'liğimdi. Onu da masanın üstüne koydum.

"Bunu da bulduğumuz ilk köprüden aşağı atacağız," dedim.

Stephanie kalkıp bana doğru gelerek, "Hayatta olmaz," dedi. "Bir daha kimseye yem olacak değilim. Sen çiçek çocuklar gibi takılabilirsin ama ben elimde karşımdakini durdurabilecek bir şey olsun istiyorum."

Silahı eline alıp kapıya doğru nişan aldı; nişan alırken silahı, filmlerde gördüğü gibi savsakça tutuyordu.

"Ben artık kimseyi öldürmek istemiyorum," dedim.

"O zaman silahı bana ver," dedi fazla sert, fazla kendine güvenen bir sesle.

Adam öldürmenin gerçekten ne olduğunu bilmiyordu. Fakat silahı onun almasına izin verdim. Eninde sonunda silahın ne kadar faydasız olduğunu öğrenecekti.

Kaçış çantamın en dibinde, Pax Elliott'ın kendi hazırladığı çizgi romanı, *Savaş Hayaleti* vardı. Bunu bana zorla yüz dolara satıp beni kazıkladığı gün sanki yedi gün önce değil de iki ay önceymiş gibi geliyordu. Julia'nın dediğimi yapmış olmasını umdum. Sagefire'da Dr. Carol'ı görmeye gittiğimde bir de o oğlanlarla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum.

"L.A.'e gideceğiz," dedim Steph'e. "Yolda senin ilaçlarını da alırız."

Çizgi romanın sayfalarını karıştırdım. Çizimler tam da beklediğim gibiydi: amatör ve berbat. Neye baktığımı anlamıyordum bile.

"Arabanın dayanacağını sanmam," dedi Steph. "Bir tane kiralamamız gerekebilir. Kredi kartın var mı?"

Çizgi romanın bir sayfasına baktığım için cevap veremedim. Tamamen açık ağzı tırtıklı dişlerle dolu ve gözlerinin yerinde çarpılar olan devasa bir yaratık, pençelerini bir aslana geçirmişti ve onun kafasını koparıyordu. Her tarafta kırmızı karalamalar vardı. Kocaman açılmış ağız cinsel istismarın işaretiydi; ellerin yerine çizilmiş pençeler olası şiddeti simgeliyordu, küçücük çocuğun önünde yükselen ve ona oranla devasa olan canavar da öyle. Bir rengin aşırı kullanımı duygusal dengesizliğin işareti olabilirdi. Gözlerin yerindeki çarpılar ve dişler de öyle. Fakat asıl nefesimi kesen, canavarın göğsünde yazan şey oldu.

Sky.

"Eğer kredi kartın varsa araba kiralayabiliriz, değil mi?" diye tekrarladı Stephanie.

Sky Adam öyle kötü ki kedilerin kafalarını koparıyor, yazıyordu. *Büyük kediler, küçük kediler, bizim kedimiz, komşuların kedileri. Sky Adam kedilerden nefret eder.*

Ellerim hissizleşti.

Steph, "Beni dinliyor musun?" diye sordu. "Bunun çok acil olduğunu söylüyorsun, o hâlde L.A.'e geri dönelim. Ama araba kiralamamız lazım."

Titreyen parmaklarla sayfaları çevirdim ve en baştan okumaya başladım. Her bir sayfada, karşısındakinin öfkesinden ödü kopan minicik bir robot olan PX-1'in üzerine bir kâbus gibi çöken devasa bir Sky Adam vardı.

Sky Adam gerçekten çok hızlı ateş edebilir, yazıyordu.

Bir konuşma balonunda Sky Adam elinde dürbünlü bir tüfekle, "*Sokağın karşısından bir binanın içine ateş edebilirim*," diye bobürleniyordu. "*Tüm Kurtulan Hanımefendileri öldüreceğim!*"

Sky Adam bir binayı yakıyordu.

"*Al bakalım Rüya Kralı!*" diye bağırıyordu.

Sky Adam'ın, altı kadının başlarını kestiği bir resmin üstünde, *Sky Adam Kötü Kızları öldürecek*, yazıyordu. Kadınlardan biri tekerlekli sandalyedeydi. Boyunlarından pastel boyayla çizilmiş kanlar fışkırıyordu. Altı boyun. Altı kişilerdi. Altı kurtulan kız.

"Sen neye daldın öyle?" diye sordu Stephanie. "Merhaba?"

Sky Man diyor ki, işi bittiğinde, yazıyordu, *dünyada kalan son insanlar biz olacağız ve tüm düşmanlar ölecek. Sky Adam bütün düşmanları öldürecek! Sonra annem yine eve dönecek!*

Sky Adam. Skye Elliott.

Dr. Carol'ın hesabından epostalar alan Chrissy'yi düşündüm.

Skye'ın odasında dikildiğim ve onun, *Annemin işi için internet sitesini ve tüm eposta sunucularını ben kurdum*, dediği anı hatırladım.

Dr. Carol'ın oğlu. Dr. Carol'ın evindeki ofisi. Dr. Carol'ın bilgisayarı. Kitabımı bu şekilde ele geçirmişti. Annesinin notlarını bu sayede görmüştü. Hepimiz hakkında her şeyi biliyordu. Onun işlerini bizim yapmamızı sağlaması. Canavar evin içindeydi.

Çizgi romanı çantama koydum.

"Gitmeliyiz," dedim Stephanie'ye. "Telefonunu al, eşyanı topla; L.A.'e gitmeliyiz. Yolda Julia'yı arayacağız."

Eyalet sınırına varana kadar onu on dört kere aradık. Bir kere bile açmadı.

JUDY HICKS: Eğer canınız sıkmaya başlarsa bize haber verin de ara verelim.

JULIA CAMPBELL: Onu hakkedişimse emin misiniz?

DWIGHT RILEY: Onu siz hakkediniz, hanımefendi. Onu pencereden attığınızda.

JULIA CAMPBELL: Tabii, elbette. Geçen sefer iki kişiydi.

JUDY HICKS: Cinayet gecesine geri dönebilir miyiz?

JULIA CAMPBELL: Şey, odamızın kapısını açtım ve karşımda onu gördüm; düşünmedim bile. Sadece yaptım.

DWIGHT RILEY: Hanımefendi, ağrınız var mı?

JULIA CAMPBELL: Affedersiniz, defasızı kaldım.

DWIGHT RILEY: Doktoru çağırmamızı ister misiniz?

JULIA CAMPBELL: Ağrım yok. Hiç acı hissetmiyorum. Eğer bacaklarım kırılmışsa deli gibi ağrım olmalı bence.

JUDY HICKS: Raymond Carlton'la karşılaştığınız akşama dönelim.

JULIA CAMPBELL: Bana kaç tane ağrı kesici verdiler?

DWIGHT RILEY: Doktoru çağırsam mı?

JUDY HICKS: Bence doktoru...

JULIA CAMPBELL: Bacaklarımı böyle çimdiklediğimde neden hiçbir şey hissedemiyorum?

DWIGHT RILEY: Bir saniye hanımefendi...

JULIA CAMPBELL: Lütfen. Lütfen. Beni duymuyormuş gibi davranmayın. Neden hiçbir şey hissedemiyorum?

San Diego Polis memurları Dwight Riley ve Judy Hicks'in, çoklu cinayetten yakalanmaları üzerine Julia Campbell ile yaptığı görüşmenin deşifresi, 23 Ekim 1902

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XX:
Son Bölüm

Bozkırın içinden uçarak geçtik.

Chevy'yi bir tamirciye götürmüş, yeni tamponlar ve ön cam için adama son sekiz yüz dolarımı vermiştim. Araba tamirdeyken kullanmak için adamdan bir günlüğüne ödünç bir araba aldım.

"Doksanın üstüne çıkma ve otobana da çıkma," dedi adam bana.

"Kesinlikle," diye yanıt verdim.

Otobana çıktık ve yol boyunca yüz yirminin altına inmedim.

Julia telefonu açmıyordu. Dani de açmıyordu ve Heather'ın telefonu da hâlâ servis dışıydı. Marilyn, Stephanie'nin numarasını engellemişti. Hepsi bana sırt çevirmişti çünkü canavarımla yattığımı sanıyorlardı, çünkü yazdığım kitabı okumuşlardı, çünkü deli olduğumu sanıyorlardı. Tek kanıtım Chrissy'ye ve rezil bir çocuk çizgi romanına dayanıyordu. Bana asla inanmayacaklardı.

Gazı kökledim. Arabanın şasisi uğursuzca sarsıldı. Stephanie yol boyunca abuk sabuk konuştu.

Bir Yellowstone tabelasının yanından geçerken Steph, "Herkes parktaki kurtların tehlikeli olduğunu düşünüyor," dedi. "Ama aslında insanlara sürekli saldıranlar bizonlar."

Stephanie sanki hayatta olduğunu kendine hatırlatmak için konuşuyor gibiydi. Chrissy'nin evinde olanlar onu dü-

şündüğümden daha çok sarsmış olmalıydı. Yanından geçtiğimiz reklam tabelalarını yüksek sesle okuyordu. Diğer arabaların sürücüleri hakkındaki fikirlerini beyan ediyordu. Yanıt vermedim. Kaliforniya'ya varmam gerekiyordu.

Salt Lake City'nin etrafından dolanmak için 30 numaralı otobana girdik ve 80'den Wells'e yöneldik. Daha hızlı olsa da, hayatta American Fork'un yanına yaklaşmayacaktım.

Şehir merkezlerinde durmadık. Şehirlerde çok fazla insan vardı. Dört şeritli otobanlar ve mola yerlerinden ibaret olan bir Amerika'nın içinden geçtik. Şehirler, çıkış rampaları ve birleştirme şeritleri tarafından bölünmüş reklam panolarından ibaretti.

Stephanie'nin kolları ve suratı çizikler ve morluklarla kaplıydı. Başındaki dikişleri ne zaman çıkarabileceğimi merak ettim. Ailesini aramayı bırakmıştı. On saat geçene kadar bunun farkına varmamıştım.

"Pes mi ettin?" diye sordum.

"Ne söyleselerdi ki?" dedi. "Polis zaten peşimizde. Yani, büyük ihtimalle ikimiz de hapse gireceğiz. Ayrıca şu anda nereye gidiyoruz?"

Derimin altında bedenim kıpır kıpırdı. Dr. Carol'ın yanındalar mıydı yoksa Julia beni dinlemiş ve onları güvenli bir yere mi götürmüştü? Skye'ı da yanında götürmüş müydü? Sagefire'da mıydılar? Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum.

Bazen artık neyi niçin yaptığınızı bilmez hâle gelirsiniz, o yüzden de seçeneğiniz kalmamış olsa bile ilerlemeye devam edersiniz.

"Durmalıyız," dedi Stephanie.

"Durmak yok," dedim.

"İşemem gerekiyor," dedi.

"Bardağa işe," dedim. Arka koltuk boş kahve bardakla-

nyla doluydu. O kadar çok kafein almıştım ki gözlerim yuvalarının içinde titriyordu.

"Bardağa falan işemeyeceğim," dedi Steph. "Bardağa sen işe."

"Mecbur kaldığımda yapacağım," dedim. "Sen de direksiyonu tutacaksın."

Kollarını göğsünde birleştirip pencereden dışarı bakarak, "İğrenç," dedi.

Ödünç aldığımız arabanın kaloriferi bozuktu ve yol boyunca yüzümüze sıcak hava üfledi.

Stephanie, "Yardım," dedi; ben de onunla aynı fikirdeydim. Ayaklarım yanıyor ve terliyordu. "Hatta diri diri pişiyorum burada."

Öyle karanlık bir gecenin içinde yolculuk ediyorduk ki farları kapatsak gezegen ortadan kaybolacaktı sanki.

Arka koltuğu atıştırmalık ambalajlarıyla doldurmuştuk. Birkaç yüz kilometre önce bir çöp torbamız vardı ama bir noktadan sonra arka koltuğun tamamı çöp torbamız olmuştu.

Ona Skye'dan bahsettim. Ona cinayetleri onun işlediğini söyledim. Onu durdurmamız gerektiğini ama bunu nasıl yapacağımızı bilmediğimi anlattım. Ona zarar veremezdim ama ne dersem diyeyim kimse de bana inanmayacaktı. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Planlarım tükenmişti. Artık sadece hareketten ibaretim.

"Onu ara," dedi.

"Yapamayız," dedim. "Avantajımızı kaybederiz."

"Ne avantajı?" diye sordu. "Eğer herkesi öldüreceğini düşünüyorsan, ara onu."

80 numaralı otobanda Reno'yu geride bırakmıştık; artık sadece denize çıkan dümdüz bir yolumuz vardı, sonra güneye dönecektik. Onu Steph'in telefonundan aradım. Doğru rakamlara basmakta zorlandım. Telefonu kulağıma götürürken tereddüt ettim ama sonra bunu yaptım.

Telefon çaldı, sonra telesekretere düştü.

"Skye," dedim. "Ben Lynnette. Ben... biz... nerede... beni geri arar mısın?"

Kapatım.

"Çok iyi bir mesajdı," dedi Steph. "Ben olsam seni kesin geri ararım. Daha çok ona çıkma teklif ediyor gibiydin."

Gözümü zor açık tutuyordum ve motorun sesi kulağıma ninni gibi gelmeye başlamıştı, başım bir öne bir arkaya düşüyordu.

"Bunun nasıl sona ermesi gerektiğini biliyorsun," dedi Steph oturduğu yerden. "Eğer bunları yapan o adamsa, onu öldüreceğiz."

"Başka bir yolu olmalı," dedim. "Belki onunla konuşabilirim. Herkes kendi yoluna gider ve... ve birbirimizi rahat bırakırız. Kimsenin ölmesine gerek kalmaz. Bundan bir mutlu son çıkarabiliriz."

Saçmaladığımın farkındaydım. Ağzımdan çıkan her sözcük kulağa bir öncekinden daha az inandırıcı geliyordu. Stephanie hedefe odaklanmış güdümlü bir füzeydi, bense sözlüden çakmakta olan bir felsefe öğrencisi.

Taco Time dükkânları yerlerini Tender Green'lere bırakırken Stephanie, "Nereye gideceğimizi öğren," dedi. "Yapmamız gereken tek şey bu."

"Nasıl?" diye sordum ve yolumu kaybettiğimi bilmesine izin veremeyeceğimi fark ettim. Paniklemeye başladığımı bilmesine izin veremezdim. "Kimse benimle konuşmuyor! Kimi arayacağımı bilmiyorum!"

Ben hiç istemediğim o aramayı yaparken Sacramento'nun ışığı ufku turuncuya boyuyordu.

Steph yolcu koltuğundan, "Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Garrett'ı," dedim.

"Ne bok yemeye bunu yapıyorsun ki?" diye sordu. Ara-

ma tuşuna basmak için başımı eğdim. Lastikler kaydı. Steph haykırdı. "SİKTİR!"

Telefonu elimden düşürdüm ama arabayı yolda tuttum. Radyatör suratıma sıcak hava üflemeye devam ediyordu. O kadar çok terlemiştim ki tişörtüm griye dönmüştü. Arabanın içi, arka koltukta taşıdığımız çöpler gibi kokuyordu. Bacaklarımın arasında Stephanie'nin telefonunu bulmaya çalıştım.

"Biraz düşün," dedi Steph. "Neden onu arıyorsun?"

"Bana yardım edecektir," dedim.

Bir yılan gibi hızla elimden telefonu kapıverdi. Düşünmeden telefonu geri almak için davrandım. Avantaj ondaydı çünkü sabah trafiği başlamıştı ve gözümü yoldan ayıramıyordum.

"Bana vurmayı kes," dedi öfkeyle. "Sana iyilik yapıyorum. Bu telefondan aradığın anda seni gözaltına aldıracaktır."

"Garrett bana ihanet etmez," dedim.

"Arabasını çaldın," dedi. "Onu yol kenarında bırakıp gittin. Diğer polislerin hepsi senin gözetim altındayken kaçtığını sanıyor. Beni kaçırdın."

"Şansımı deneyeceğim," dedim.

"Arabada ben varken olmaz," dedi. "Beni eve götürür, ailem de beni eve kapatır ve kolay hedef olurum. Eğer bu çocuk senin peşine düştüyse, artık benim de peşime düşmüş demektir. Benim... ailemin de işini görecektir."

Sesi tıkızlaşmıştı. "Ailemi öldürür," diyememişti çünkü bu çok çirkin bir ifadeydi. Derin nefesler aldım. Bana bel bağlayan başka biri daha vardı artık. Stephanie'yi de düşünmek zorundaydım.

"Tamam," dedim. "Onu aramayacağım."

"Zaten ne söyleyeceksin ki?" dedi Steph. "Bir oğlanın

yaptığı çizgi romanı gördüğünü ve terapistinin oğlunun seri katil olduğundan emin olduğunu mu? Bu kulağa nasıl geliyor, farkında mısın?"

San Francisco tabelaları bizi batıya, yolumuzdan uzaklaşmaya çağırıyordu.

"Böyle şeyleri nasıl anlayacağımı biliyorum," dedim. "Vahşi hayal gücü ve üçgen dişler. O yazılanlar bir çocuğun kafasından uydurabileceği şeyler değildi. Fazlasıyla spesifikti. Kitabı sen de gördün."

"Ben sadece birkaç tane küçük çocuk çizimi gördüm," dedi.

"O olmalı," dedim ve bunu tıpkı katilin Dr. Carol olduğunu düşündüğüm zaman söylediğim gibi söyledim.

Bu hiç sona erecek miydi? Küçük oğlanları canavarlara çeviren birileri hep olacak mıydı? Her zaman kurtulan kızlar mı olacaktık? Hep bizi öldüren canavarlar mı olacaktı? Yılanın kendi kuyruğunu yemesini nasıl durduracaktık?

Steph camdan dışarı bakıyordu.

"İleride bir mola yeri var," dedi.

"L.A.'den dört saat uzaktayız," dedim.

"Yani?" Resmen haykırıyordu. Birbirimizin sinirine dokunmaya başlamıştık. Hiç uyumamıştık. Aralıksız on beş saattir arabadaydık. Yüzümü söküp atmak istiyordum. "Kimse seninle konuşmuyor bile. Telefonlarını açmıyorlar. Hem nereye gidiyoruz, o bile belli değil."

"Bilmiyorum!" dedim. Bunu ilk kez itiraf ediyordum ve artık kelimeler ağzımdan çıktığı için üstüne basa basa bir daha söyledim. "Bilmiyorum! Ama bir şey yapmalıyız! Bir yere gitmeliyiz! Onun bizi öldürmesine izin veremeyiz! Bir daha olmaz! Bu şekilde olmaz! Bu sefer gerçekten herkesi kurtarabilecekken olmaz."

Steph iki ayağıyla ön paneli tekmeledi.

"Bu arabadan inmek istiyorum," dedi. "Mola yerinde dur."

"Neden?" diye sordum; aniden onu fazla zorlamış olmaktan korktum.

"Çünkü işemeliyim ve bunun için lanet bir bardağı kullanmayacağım!" diye bağırdı.

Bir park yeri buldum ve ikimiz de arabadan inip birbirimizden uzaklaştık. Üzeri sigara izmaritleriyle kaplı, çimleri sararmış bir refüjün üstünde durdum. Bunlardan kaç tanesi otostopçuları avlamak için bekleyen erkekler tarafından içilmişti? Kaç tanesi evden kaçıp yanlış şoförün arabasına binen ve son araba yolculuklarına çıkan çocuklar tarafından anılmıştı? Tekrar sakinleşene kadar ciğerlerime egzoz gazı ve bayat benzin kokusunu çektim, sonra arabaya geri döndüm ve arka koltuğu temizlemeye başladım.

Başımı kaldırdım ve Steph'in cep telefonuyla konuşarak bana doğru geldiğini gördüm. Arka koltuk erimiş buz yüzünden yumuşamış kâğıt bardaklarla, katılaşmış patates kızartmalarıyla, yağlı sandviç ambalajlarıyla, Steph'in bayıldığı Sbarro dilimlerinin üçgen karton kutularıyla doluydu.

"Tamam," dedi. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve bir saniye kadar bana baktı, sonra gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Ver, o bardakları ben atayım," dedi.

Birlikte arka koltuğu temizledik ve zemindeki halıyı ortaya çıkardık. Lekelenmişti ve donmuş yağ kokuyordu ama en azından artık bir o tarafa bir bu tarafa savrulan çöplerle dolu değildi.

"Ailemle konuştum," dedi. "Onlara eve döneceğimi söyledim. Onları yakında göreceğimi. Sakinleşmiş gibiydiler. Yani sanırım."

"Eve gitmek istiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Kendimi ne zaman eskisi gibi hissetmeye başlayacağım?" deyiverdi. "Bu ne kadar sürecek?"

Garrett'ı, gruptaki tüm kadınları ve hepsinin bana nasıl deli muamelesi yaptığını düşündüm. Belki de haklılardı.

Kendimi nasıl bu hayatın içine hapsetmiştim? Nerede yanlış yapmıştım? Walker'lar benim biletimi on altımdayken kesmişti ve o zamandan beri yaşadığım her şey beni buraya getirmişti. Terk edilmiş, çökmüş, korkmak ve hayatta kalmak dışında hiçbir konuda işe yaramayan birine dönüşmüştüm.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama eski hâlime döndüğümü hissedersem sana haber veririm."

"Ah," dedi.

Aniden Steph gözüme çok ufak, üşümüş ve korunmasız göründü. Doğruldum, derin bir nefes aldım ve ona sarıldım. Sarılırken aramızda ancak birbirine sürtünen iki tuğlanın arasındaki kadar bir sıcaklık vardı. Saçı pis kokuyordu. İkimizde de herhangi bir eğilme, pes etme, yumuşaklık yoktu. Ona sarılmayı bıraktım ve içim doğru şeyi yaptığım hissiyle doldu. Belki de hayatı hayat yapan şey buydu. Sorumluluklar, zorunluluklar, ilişki kurduğumuz kişiler. Belki de benim kaçırdığım şey buydu.

"Yakında L.A.'de olacağız," dedi Steph. "Planımız nedir?"

Ben deli ve aptaldım ama bu kız bana bel bağlamıştı. Sadece bir çocuktu. Onu eve göndermeliydim. Kendi yoluma gitmeli, sürmeye devam etmeli, belki Kanada'ya gidip bir daha asla geri dönmemeli, yeniden başlamalıydım. Ama bunu yapamazdım. Benden nefret ediyor olsalar bile yükümlülüklerimden kaçamazdım. Hayatım olan bu film artık sona ermeliydi. Sonsuza kadar böyle devam edemez-

dim. Skye'ın ölmesine izin vermeyecektim. Bunun daha fazla insanı mideye indirmesine izin vermeyecektim. Sorunlu ailelerin canavarlar yaratıp durmasına ve oğlanların yeni kurtulan kızlar yaratmasına izin vermeyecektim. Bunlar derin ve eski bir tür ritüeller değildi. Bütün bunlar sonucunda elde edilen tek şey boşa harcanmış hayatlardı.

"Bilmiyorum," dedim. "Kimsenin nerede olduğunu bilmiyorum. Julia'nın mı, Dr. Carol'ın mı yoksa Sagefire'da Skye'ın mı yanındalar, bilmiyorum. Ben hiçbir şey bilmiyorum, Stephanie."

"Neden Dani'ye gitmiyoruz?" dedi.

"Dani mi?" diye sordum.

"Herkesin nerede olduğunu o bilir," dedi. "Ve diğerleri nereye giderse gitsin Dani kesinlikle çiftliğinde kalmıştır. Onun inatçı ve intihara meyilli olduğunu söylemiştin, değil mi? Onu bulacağız, onunla konuşacağız, herkesin nerede olduğunu öğreneceğiz, belki onu da en azından Skye'ın ne durumda olduğunu kendi gözleriyle görmesi için bizimle gelmeye ikna edeceğiz; o zaman diğerleri bizi dinler. Herkes Dani'ye saygı duyar."

Sanki bizi tanıyormuş gibi konuşuyordu ve sonra gerçekten de bizi tanıdığını fark ettim. Artık hepimiz kurtulan kızlardandık.

"Evet," dedim ama sonra itiraf etmem gerekti: "Çiftliğin nerede olduğundan emin değilim."

"Ben bulurum," dedi. "İstismara uğramış tayları kurtaran bir yer işletiyor, değil mi? Telefonumdan bakabilirim. Büyük Sky Barınağı Çiftliği."

"Adını biliyor musun?" diye sordum.

Bakışlarını ayakkabılarına çevirdi.

"Ben aslında büyük bir hayran sayılırım," dedi. "Senin değil, Dani'nin büyük hayranı. Üzgünüm."

Elbette. Bu çok mantıklıydı. Dani ne yapılacağını her zaman bilirdi. Onu kendi tarafımıza çekersek her şey hallolurdu.

"Sen yolu tarif et," dedim. "Ben süreceğim."

"Patron sensin," dedi.

Buna bir son verme zamanı gelmişti. Stephanie'den sonra başka kurtulan kız olmayacaktı.

KUYA KRALI KOMPLOSU

Yapımcı Avi Pesakov onun suçlarını 1999'da, New Line'ın büyük bütçeli filmi Ölümcül Rüyalar'ın merkezi hâline gelmeden önce kimse Heather DeLuca'nın adını duymamıştı. Haykıran Deb George ve Rick Baker'ın özel efektleri sayesinde, bu büyük bütçeli (New Line standartlarına göre) filmde bir Hollywood valisi vardı ve korkuyla para kazandırdı. Fakat hayranlara göre, yapay romantizmin hâkim sinolugu gerik anneler ve aşıklı, sığ satafat zalimce bir bıs uyandırıyordu. Ölümcül Rüyalar'ın, kadının filmlerinin Las Vegas'ı olduğu söylenebilir.

Gazeteciler asıl suçları araştırmaya başladığında ortaya çıkan şey, geçidili ile suçlanan bir okul görevlisinin ölümü yakasının, alakasız bir dizi intiharın ve üç kaza sonucu ölümün arasındaki tek bağlantının coğrafi yakınlıktan ibaret olduğuydu. Peki ya Heather DeLuca? Bir Kanatlan Kızılhaç ziyaretçi kendini savunma babasının onu sürekli sakin sokulmasından kaçmak için gibi görünüyordu. Bir sel bir sinema dekorunun tavanından sarkması gibi görünüyordu ve hayranları kendilerine ihanete uğramış hissettiler.

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XXI:
Son Bölüm II

Belanın ilk işareti tabelaydı.

Dani'nin çiftliği Elizabeth Gölü'nün yanında, Los Angeles'ın otuz kilometre dışında, her zaman duşa ihtiyacı varmış gibi görünen, ufak ve düz tepelerde yer alıyordu. Tepelerin çukurları, pis tümsekler ve tozla kaplanmış ağaçlar tarafından işgal edilmişti. Burası çalılıklarla kaplı, açık kahverengi bir dünyaydı.

Doğru yolu bulmamız bir saat, yoldan Dani'nin çiftliğine giden toprak yolu bulmamızsa yarım saatimizi aldı. Burada, taşrada sokak ismi veya ev numarası yazan tabelalar koymak kimsenin aklına gelmemişti. Eğer gideceğiniz yere varmak için soru sormanız gerekiyorsa buraya ait değilsiniz demekti. Taşradan nefret ediyordum.

Saatte yirmi kilometre hızla ilerlerken kapıyı gördük.

Telefonundan haritaya bakan Steph, "Öylece açacak mıyız?" diye sordu.

Kapının iki tarafında da hendekler vardı.

"Etrafından dolanamam," dedim.

Motoru boşa aldım. Kapıyı inceledim. Kapıyı kapalı tutmak için direğin etrafına beş altı kez gevşekçe dolanmış bir zincir vardı. İşte arabadan indiğiniz ve canavarın hendekten fırladığı, elinin kumlardan çıkıp ayak bileğinizi yakaladığı yer burasıydı.

Steph gergin gergin arabadan indi. O indikten sonra

kapıları kilitledim. Hendeği izledim, kumu izledim, aynalarımı kontrol ettim. Steph direğin yanına gitti, durdu ve arabaya geri döndü. Yeri işaret etti. Ön camın gerisinden omuzlarımı silktim. Eğildi ve boyanmamış bir tahtayı bir ucundan kaldırdı. Eski bir tahta parçasıydı ve biri üzerine harfler kazıyıp harflerin içini beyaza boyamıştı.

BÜYÜK SKY BARINAĞI KURTARMA ÇİFTLİĞİ

Artık tabelayı gördüğüm için, tabelanın çivilendiği direği de görmüştüm. Çivilerin üzerinde, sanki yerinden yeni sökülmüş gibi sarı talaşlar vardı. Dani bunu asla yapmazdı. Dani Heather'ın kahve fincanlarını atardı. Dani ekoseli gömlekleri için bir tüy toplama fırçası kullanırdı. Dani otoparktaki yaprakları toplar ve kamyonetine geri yürürken onları çalıların arasına atardı.

Steph tabelayı bıraktı, zinciri çözdü, kapıyı itip açtı.

"Arabaya bin," diye seslendim camdan. "Dani'nin evine gitmemiz lazım."

Arabanın amortisörünü çatlatacakmışım gibi hissetmeden yirminin üstüne çıkamıyordum, o yüzden kapıyı arkamızda açık bırakarak yolda fazla yavaş bir şekilde ilerledik. Sonra dumanı gördük.

"İnsanlar yaprak mı yakıyor?" diye sordu Steph.

Önümüzdeki okaliptüs ağaçlarının ilerisinde kapkara dumanlar yükseliyordu. Araba ağır ağır ilerlerken şakaklarından inen terler, yapış yapış olmuş derimi hayalet parmaklar gibi okşuyordu.

Ağaçların arasından geçtik ve eve vardık. Önünde büyük, dairesel bir park alanı ve ortasında bir su pompası bulunan, ahşap çitle çevrili bir açıklıktaki temiz, küçük bir çiftlik eviydi bu. Su pompasının etrafında öbek öbek yabani çiçekler vardı. Altlarındaki toprak siyah, nemli ve yeniydi. Michelle'in ölmeden önce görmek istediği çiçekler. Her ta-

rafı sarmış olan kahverengi toprağın üstünde havai fişeklere benziyorlardı.

Ev, dairesel garaj yoluna göre saat on bir yönünde, gerideydi. Sağda, yaklaşık olarak saat üç yönünde, ahıra giden bir patika vardı. Dani'nin kamyoneti garaj yolunda duruyordu ve çiftlik evinin kapısı açıktı.

İkimiz de gözlerimizi araba park alanının tam ortasında yanan ateşten ayıramıyorduk. Ahşap yemek odası sandalyeleri üst üste yığılmıştı ve cılız turuncu alevler, güneşin altında sandalyelerin bacaklarını yalıyordu. Onların altında, kararmış bir kitap yığını içten içe tütüyordu ve kömüre dönmüş birkaç dergi sayfası toprağın üstünde uçuşuyordu.

Çok geç kalmıştık.

"Skye'ın arabasını görebiliyor musun?" diye sordum.

Steph 22'liği eline alarak, "Skye'ın arabasının neye benzediğini bilmiyorum," dedi.

Silahın haznesini tam bir profesyonel gibi kontrol etti. Ben de silahlanmalıydım.

"Hâlâ burada olduğundan şüpheliyim," dedim. "Ama yine de kontrol edelim."

Arabadan inince yüzümüze sıcak esinti çarptı. Kamyonetin içine baktım. Yağlı bir mukavva kutunun içinde, sakıştırılmış alüminyumdan yapılmış, dandik bir kriko vardı. Hiç yoktan iyidir bile denemezdi. Onu sağ eline aldım ve ikimiz, içgüdüsel olarak farklı taraflardan dolaşarak eve yaklaştık.

İçeride bir hareket oldu, ben de bacaklarımı yere sabitleyip gerginlik içinde dikildim. Steph tüm dikkatini kapıya vermiş ve 22'liği iki eliyle tutup kaldırmıştı. İyi kız. Rulo yapılmış, kocaman bir halıyı sürükleyen biri dışarı çıktı. Hah, onu çekenin ardından bir dinozorun kuyruğu gibi sürükleniyordu ve geniş omuzlu, kıvrımları olmayan bu sağlam gövdeyi tanıdım. Dani ateşe doğru gittiğinden emin

olmak için başını kaldırdı ve bizi gördü, yüzünden akan teri sildi, sonra başını tekrar eğip hızla ateşe doğru gitmeye devam etti.

"Dani?" diye seslendim.

Dani rulo yapılmış halıyı ateşin yanına bıraktı ve biraz soluklandı. On metre uzaktan bile ateşin sıcaklığının suratıma vurduğunu hissedebiliyordum.

Tekrar denedim. "Dani?"

Dani eğildi, halıyı tam ortasından yakaladı, sonra onu sürükleyerek tek hamlede ateşin içine attı. Halı, yanan sandalyeler yığınını devirdi ve sandalyeler, güneş ışığında soluk pırıltılı çalı topakları gibi dönerek önüme düştüler. Biri elimin arkasına çarptı.

"Dani," dedim. "Ne oldu?"

Dani eve dönüş yolunun ortasında durdu. Diğer yönden gelen Steph'i görünce eli, baldırındaki Glock kılıfına gitti.

"O Stephanie," dedim. "Kızıl Göl Kampı. Christophe Volker'la karşılaşan kız o."

Dani ikimizi de aynı anda görebilmek için geriye doğru birkaç adım attı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Birisi tabelanı devirmiş," dedim.

"Hepsi gitmeli," dedi.

Sonra omuzlarını düşürdü, elini silahından çekti ve evin kapısına doğru yürümeye devam etti. Stephanie silahını indirerek şaşkın gözlerle bana baktı, ben de omuzlarımı silktim. Dani yarı yoldan geri döndü ve yumruklarını sıkarak bana doğru koştu.

"Ne..." Karnıma yumruğu indirdiği için tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

İkiye katlandım, ellerim dizlerimdeydi, ayakkabılarıma kustum, kriko toprağa düşerek tıngırdadı. Ben öğürürken

Dani önümde kıpırdamadan dikildi, sonra ben zorlukla da olsa doğrulmayı başardığımda suratıma bir tokat attı. Kafam savruluverdi. Dani mideme bir yumruk daha attı ve dizlerimin üstüne, kendi kusmuğumun içine düşüverdim.

Stephanie'nin Dani'ye saldırmasını engellemek için bir elimi kaldırıp, "Hayır, Steph!" dedim.

Bir faydası olmadı; Steph beni korumak istiyordu.

"Hey," diye ciyakladı Stephanie. "Çek ellerini."

Dani başını bile çevirmeden kolunu Stephanie'nin göğsüne doğru savurdu, 22'lik geniş bir yay çizerek havada uçtu, kollarını savurarak geriye doğru giden Steph sertçe poposunun üstüne düştü.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken Dani bacağını kaldırdı ve botunun ucunu karnıma gömdü. Kalkamadım.

"O kitabı sen yazdın," dedi tepemde dikilerek. "O lanet olası kitabı. Kafanda ne haltlar dönüyordu da öyle bir çöp yazdın? Michelle'imle bağımlı bir ilişki içinde mi olduğumu düşünüyorsun? Her şeyim olan kadınla? Kendimi gruptan uzaklaştırmak için onu mu kullandım? Böyle mi düşünüyorsun?"

Beni tekrar tekmeledi. Karşılık vermiyordum. Şişmiş yanağımı topraktan kaldırmadım. Bunu hak etmiştim. Beni yakamdan tuttu ve çekerek ayağa kaldırdı. Tişörtümün yırtıldığını duydum. Gri gözlerini görebiliyordum. Gözbebekleri birer iğne kadardı.

"Ağabeyimi öldürmüş olmanın verdiği suçluluk duygusunun beni yiyip bitirdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu ve beni tokatladı. "Beni 'politik açıdan dengesiz' hâle getirdiğini mi düşünüyorsun?" Tekrar tokat attı. "Michelle'i gölgede bıraktığımı mı düşünüyorsun?"

Bir tokat daha. Ağzıma kan tadı geldi.

Çenemden aşağı bir ıslaklık yayılırken, şişmiş dudak-

larımın arasından, "Özür dilerim," dedim. "Onu kimsenin görmemesi gerekiyordu. Michelle burada ölebilsin diye onu buraya getirmek için elimden geleni yaptım."

Suratını benim suratıma iyice yaklaştırarak, "Onun adını ağzına alma," diye hırladı. "Onun adını ağzına almaya hakkın yok."

Bana tekrar tokat attı, sonra onun tarafında bir hareketlenme gördüm. Steph 22'liği yine eline almış, silahı tuttuğu elini ileri uzatmış hâlde geri geliyordu. Dani beni bir çöp torbası gibi yere attı, Steph'in bileğini yakaladı, büktü ve bacağına bir tekme atarak onu yere serdi. Glock'unu çıkardı ve Stephanie'nin ensesine nişan aldı. Bunu sona erdirmem gerekiyordu. Hem de hemen. Yerden, Dani'ye ellerimi gösterdim.

"O benim günlüğümdü, özeldi, adam onu bilgisayarımdan çaldı," dedim. "Hepimizle oynayan da aynı adam. Volker'ın Stephanie'ye saldırmasını ve Adrienne'i öldürmesini sağladı. Heather'ın rehabilitasyon merkezini yaktı. Julia'yı vurdu. Harry Peter Warden'a, polislere Nick'in cinayetlerini kendisinin işlediğini söylemesi için para verdi. Kardeşini sebepsiz yere öldürdüğünü düşünmeni sağlamaya çalışan oydu, Dani. Chrissy'yi gördüm. Bana hepsini anlattı. Adam, Walker'la şifreli mailler aracılığıyla iletişim kurmuş. Bizi toplum karşısında itibarsızlaştırmaya çalışıyor, sonra da hepimizi teker teker indirecek."

Dani sanki teorimi değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. Steph ona tekrar saldırmaya hazırlanarak yerden kalkmaya başladı. İkisi göz göze geldi. Dani Glock'unu daha sağlam kavradı.

Dani, "Ah, kimin umurunda?" dedi, bakışlarını Steph'ten ayırdı, topuğunun üstünde döndü, ayaklarını yere vura vura eve doğru yürümeye başladı, silahını kılıfına soktu ve Steph'le beni toprağın üstünde baş başa bıraktı.

"Senin ruh hastası olduğunu düşünüyordum," dedi Steph. "Ama bu kadın cidden deli."

Ateşin üstündeki halıdan dumanlar çıkıyor, havaya yağlı, kara isler yayılıyordu. Kimyasal madde kokuyordu.

"Viking cenazesi," dedim oturduğum yerde doğrularak.

Ağız dolusu kan tükürdüm. Morluklar dışında, bana kalıcı bir hasar verdiğini sanmıyordum.

"Aklını başına toplaması lazım," diye homurdandı Steph. "Bu onun kız arkadaşından daha ciddi bir durum."

"Onun için öyle değil," dedim.

Dani bir döşeği sürükleyerek evin kapısından çıktı. Döşek devasa ve yumuşaktı, dahası kapıya sıkışmıştı. Dani onu yumrukladı, tekmeledi, çekti, sonra toprağın üstünde sürükledi. Tüten ateşe ulaştığında da bıraktı. Bir kül bulutu havalandı ve bir an için ateşi boğdu. Soğuk dumanlar mavi gökyüzüne doğru yükseldi.

Dani kirlenmiş alnını batik bir bandanayla silerek, "Sıktır," dedi.

Ayağa kalktım ve, "Benimle konuşacak mısın, Dani?" diye sordum. Tamamen doğrulamıyordum. "Neler olduğundan haberin var mı, bilmiyorum ama işler gerçekten de çok kötü. Julia'nın herkesi nereye götürdüğünü öğrenmeliyiz."

Kim olduğum umurunda değilmiş gibi bana baktı.

"Bardağındaki su bitti," dedi. "Yatağının başucunda duran bardağındaki. O, dudaklarının dokunduğu son şeydi. Yarısını içmişti ve gittiği günden beri su seviyesi azalıyordu. Sonunda ne olacağını biliyordum ama birazcık bile kalmış olsa bu olay olmuş sayılmazdı. Sonra dün baktım ve bardağın kuru olduğunu gördüm. O Michelle'in su bardağıydı ama artık boş bir bardaktan ibaret. Geriye hiçbir şey kalmadı, Lynne. Hepsi gitti."

Yüzü durgunlaştı. Gözleri cansızdı. Beni biri için hiçbir zaman onun duyduğu hisleri duymamıştım.

"Onsuz burada daha fazla yaşamak istemiyorum," dedi. "Tekrar yalnız kalamam. Bunu yapamam."

Döndü ve Steph'le beni arkasında bırakarak ambara yöneldi.

"Seni dinlemesini sağlayamaz mısın?" diye sordu Steph.

Dani bacağına çarpıp duran sarı-kırmızı bir benzin bidonuyla ambardan çıktı. Sönmüş ateşin yanında durdu, bidonun kapağını açtı, döşeği ıslattı, son birkaç damlayı da dökmek için bidonu salladı, sonra onu da attı, göğüs cebinden bir kutu kibrit çıkardı, hepsini birden yaktı ve döşeğin üstüne attı.

GÜRP!

Döşek bir ateş topuna dönüşüverdi ve sıcak benzinin kokusu suratıma çarptı. Burun kıllarımın kavrulduğunu hissettim. Steph'le ben topallayarak geriye doğru birkaç adım attık ama Dani yerinden kımıldamadı. Yüzü sıcağın karşısında pancar gibi kızarmıştı.

Elimle Steph'e olduğu yerde kalmasını işaret ettim ve ateşin etrafından dolanarak, yok etmeklerinin tadını çıkaran Dani'nin yanına gittim.

"Seni incitmeyi asla istemedim," dedim. "Kimseyi incitmek istemiyorum."

"Michelle'in ölüsünü bulduklarında, ihtiyar kaçığın biri onu öpmeye çalışıyormuş," dedi Dani.

"Büyük ihtimalle Carl DeWolfe Jr.'dır."

"Hah," dedi ve uzun bir sessizlik oldu. "En azından dışarıdaydı. Kapalı bir alanda ölmek istemiyordu. Ama bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim."

"Şeye yüzünden," dedim. "Dr. Carol'ın oğlu. Bunların hepsini o organize etti. Delinin teki. Hepimizle oynuyor."

"Ben sadece Michelle'in yanında olmak istiyordum," dedi Dani kederle. "Tek istediğim buydu."

Beni duymuyordu. İkimiz yan yana durmuş, mobilyalarının yanmasını izliyorduk. Steph ateşin diğer tarafından, alevlerin arasından bize bakıyordu.

"Dr. Carol'ın oğlu tehlikeli biri," dedim. "Bana inanmak zorundasın. Üstelik şimdi Julia, Marilyn ve Heather'ın yanında ve ben de nerede olduklarını bilmiyorum. Onları bulmalıyız."

"Kızıl Göl'deler," dedi Dani.

Elbette.

Adrienne Kızıl Göl Kampı'nı satın almıştı çünkü şiddet olaylarından sağ kurtulanların sorununu biliyordu. Başkalarından uzaklaşır, yalnızlaşır, sağlıklı görünmek için iyileşmekten çok rutin alışkanlıklara bel bağlarlardı. Hissizleştirlerdi.

Işın absürd tarafının farkındaydım.

Ateşin içinden geçmiş kadınlar olan bizler, ölmeye meyilliydik. Bazen intihar ve aşırı doz gibi bariz yolları seçerdik, bazen de yumruklarını kullanmayı seven biriyle evlenmek gibi daha az belirgin yolları tercih ederdik veya çok fazla içip şansımızın tükendiği güne kadar direksiyon başına geçip dururduk.

Adrienne bu sorunu görmüş ve bir çözümü yaratmıştı. Filmlerden kazandığı parayla Kızıl Göl Kampı'nı yeniden açmış ve hepimizi kurtarmaya çalışmıştı. Terapistler kampçıları gruplara ayırır, her bir grup orada kaldıkları süre boyunca asla birbirinden ayrılmaz, terapilere birlikte girer, birbirine göz kulak olur, birbirinden sorumlu olurdu. Tüm takım bitiş çizgisini geçmeden kimse bir yarışı bitirmiş veya bir oyunu kazanmış sayılmazdı. Resmi olarak onlara takımlar veya takım arkadaşları deniyordu. Onlar kendilerine aile diyordu. Kendilerine Kız Kardeşler diyorlardı.

Adrienne'in takip ettiği kadarıyla bu ailelerin yüzde altmışı kadarı oluyor. Kız Kardeşler yıllarca birbiriyle görüşmeye devam ediyor, birbirlerine yakın olmak için taşınıyor, birbirlerinin hayatlarında olmaya sürdürüyorlardı. Birbirlerini kurtarıyorlardı. İlk aileler Kızıl Göl'den 1991'de ayrıldı. O kadınlar şimdi aşağı yukarı otuz altı yaşındalar. İkisi evli. Altı tanesi Kızıl Göl'de çalışıyor. Hepsi de başardı. Hiçbiri ölmedi. Adrienne onların hayatlarını kurtardı.

"Benimle gelir misin?" diye sordum Dani'ye. "Lütfen?"

Steph'i alıp buradan gidersem ne olacağını biliyordum. Yakılacak şeyler bitince Dani bu ateşin yanında diz çökecek, yüzünü tepelere dönecek, Glock'unu çıkaracak ve Michelle'in yanına gidecekti. Birini kurtarmak zorundaydım.

Dani ateşe bakmaya devam ediyordu.

"Marilyn, Heather ve Julia tehlikede," dedim. "Seni bizi hep korudun. Sana şimdi de ihtiyacımız var. Son bir kez."

Konuştuğunda sesi çok alçak çıktı.

"Işığa bittı," dedi.

Sırtı kamburlaştı, omuzları düştü, gözkapakları düştü ve dudağının köşeleri aşağı doğru büküldü. Ağlıyor muydu, ağlıyor muydu yoksa ikisi birden mi oluyordu, anlayamıyordum.

"Lütfen, Dani," dedim.

Eğer ayrılırsak o silahı ağzına dayayacaktı. Nereye gitsem bir kurtulan kız ölüyordu. Bundan artık hikmişim.

Dani başını iki yana salladı.

"Bunu tek başıma yapamam," dedim. "Hayatım boyunca öyle yapmayı denedim ve pek de işe yaradığını söyleyemem. Sana ihtiyacım var, Dani. Bir demek hiç demektir ve iki demek bir demektir; bana bunu öğreten sen değil misin?"

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve bana baktı.

"Önce halletmem gereken bir şey var," dedi.

Ahıra doğru yürüdü, ben de Stephanie'ye döndüm.

"Geliyor," dedim. "Sadece kapıyı kilitlemesi lazım."

"Harika," dedi Stephanie. "Hımm, ne yapıyor peki?"

Dani ambara doğru yürüdü ve Glock'unu eline alarak gölgelerin arasında gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra dışarı eyersiz ve sürücüsüz, ikindi güneşinde tüyleri ışıl ışıl parlayan altı at çıktı. Ateşin kokusunu alınca ürktüler ve gerginlik içinde bir çember çizerek ahıra geri girmeye çalıştılar. Dani onların önüne geçti, Glock'unu kaldırdı ve toynaklarının arasındaki toprağa ateş ederken kuru bir çarpma sesi duyuldu.

Yüreğim ağzıma geldi; Dani havaya, yere ateş ederek silahını boşaltırken her bir kurşun sesi sanki kalbime aldığım bir yumruktu; gözleri dehşetle irileşmiş, ağızları köpürmüş hayvanlar hareketlendiler ve koşarak uzaklaştılar.

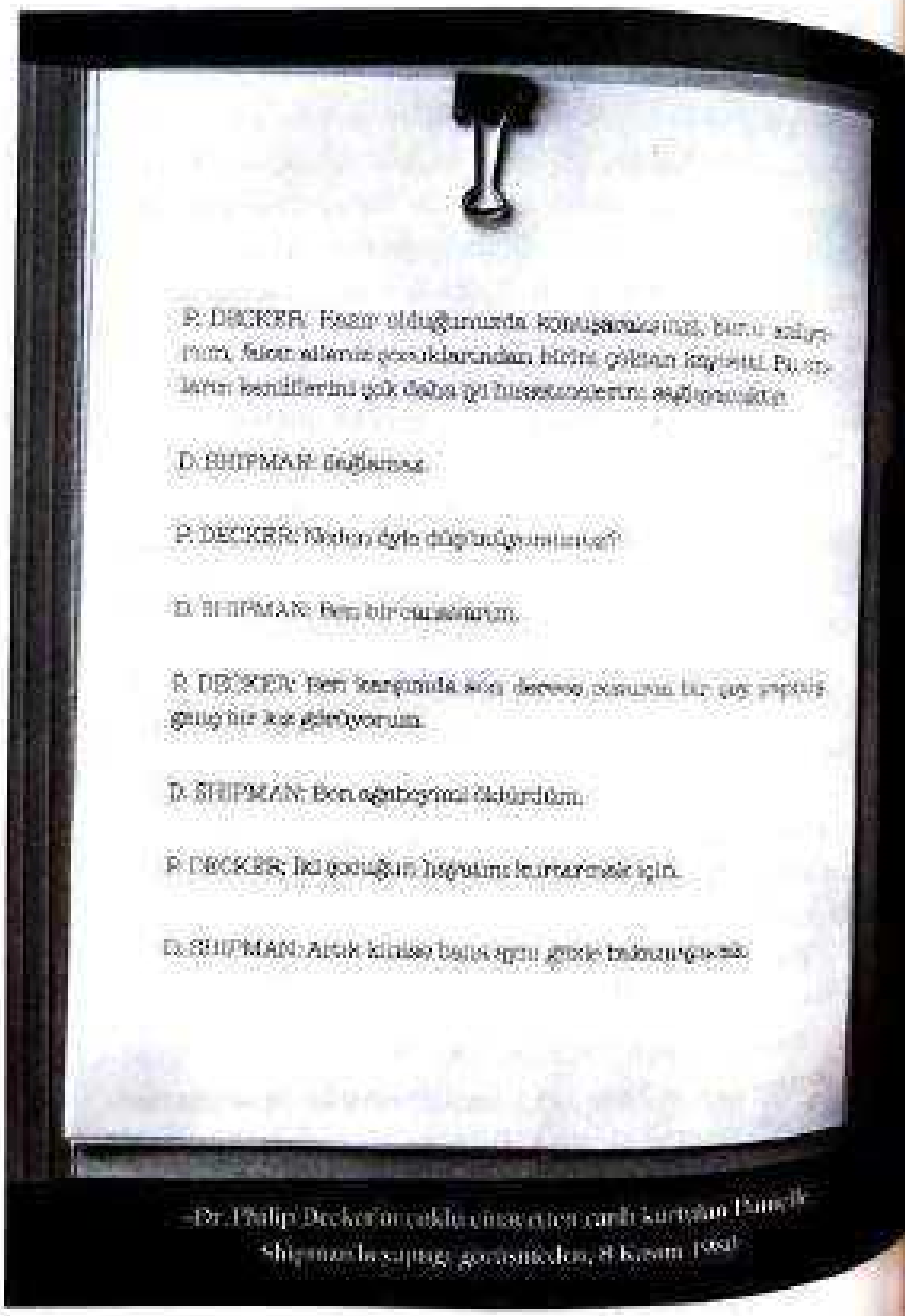
"Kendi başlarına hayatta kalma şansları daha fazla," dedi Dani ve o an buraya geri dönmeyi düşünmediğini fark ettim.

Ödünç aldığım arabanın benzini bitmek üzereydi, o yüzden Dani'nin kamyonetine doluştuk. Dört koltuğu vardı. Ön koltuğa ben geçtim. Steph, Dani'nin arkasındaki koltuğa oturdu.

"Kızıl Göl'e nasıl gidileceğini biliyor musun?" diye sordum.

"1991'den beri," diye yanıtladı.

Motor gürledi, Dani kamyoneti vitese taktı ve sarsıla sarsıla çiftlikten uzaklaştık. Arkaya baktım ve Steph'in endişeli göründüğünü fark ettim. Onun gerisinde, tepelerin arasında kaybolan atların bıraktığı toz bulutu ve mavi, yanan ateşten berrak gökyüzüne yükselen duman görülüyordu.

P. DECKER: Hasta olduğunuzda konuşamazsınız, bunu anlıyorum, fakat ailenin çocuklarından birini çoktan kaybettiniz. Bu sefer kendilerini çok daha iyi hissedeceklerini sağlamalısınız.

D. SHIPMAN: Sağlarım.

P. DECKER: Neden öyle düşündüğünü anlıyorum?

D. SHIPMAN: Ben bir katilim.

P. DECKER: Beni karşımda acı dereceli olarak bir çeşit gerçek gang bir kez eğlendiyorum.

D. SHIPMAN: Ben eğlenmeyi öldürdüm.

P. DECKER: İki gözlüğün hapsolma kurmacasıdır için.

D. SHIPMAN: Artık kimse bana eğlenceli gözle bakmıyor.

–Dr. Philip Decker'ın çekilip çıkarılan canlı kurtulan Danielle Shipman'la yaptığı görüşmeden, 8 Kasım 1993

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XXII:
Son Kâbus

Dani üç saatlik yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı ama hikâyeyi ağzından almayı başardım. Julia dün aramış, Heather'ı da alarak Marilyn'in zırhlı ciplerinden biriyle Kızıl Göl'e gideceklerini söylemişti. Dani'yi alabilir veya onunla orada buluşabilirlerdi. Dani onu beklememelerini söylemişti.

"Peki ya Skye?" diye sordum.

"Annesiyle fena kavga etmişler," dedi Dani, yavaş giden bir Subaru'yu sollamak için şerit değiştirirken. "Ona, güvenli bir yere gideceğiz fakat yerini sana söylemeyeceğiz, demişler. Çocukların gelebileceğini fakat onun gelemeyeceğini söylemişler. İnsanları tek bir yerde toplamamakla ilgili bir şeyler uydurmuşlar. Dr. Carol da çocuklarının onsuz hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiş. Ama büyük olanın gitmesini engelleyememiş. Küçük olan annesiyle kalmış."

"Bu da bir şey," dedim.

Diğer arabalar bizi solluyordu. Eğer şoför koltuğunda ben olsaydım gazı köklerdim ve uçuyor olurduk, arkadaşlarımızı kurtarmak için haykırarak ilerliyor olurduk fakat Dani sanki saman almaya gidiyormuş gibi sürüyordu. Julia'nın, Marilyn'in ve Heather'ın numaralarını yazıp Stephanie'ye vermiştim. Çiftlikten çıktığımızdan beri onları arıyordu.

Arkaya bakarak, "Ulaşabildin mi?" diye sordum.

Cep telefonunun üstüne eğilmiş, mesaj yazıyordu.

"Telesekreterе düşüp duruyor," dedi. "Mesaj atmayı denedim ama hiçbirinde okundu yazmıyor. Mesajlar iletildiğinde bildirim alma ayarını açtım ama hiçbiri iletilmemiş gibi görünüyor."

"Kampta sabit telefon var mı?" diye sordum.

"Google'ladım, aradım, telesekreter çıktı," dedi Steph.

Dani'nin gaza basmasını gerçekten çok istiyordum. Hava hâlâ aydınlık olmasına rağmen adam çoktan işe koyulmuş olabilirdi. Çoğu canavar karanlık çökene kadar beklerdi.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedim. "Ahmaklar gibi etrafta amaçsızca koşturmayalım diye. Birlikte bir plan kurgulamak ister misin?"

Dani, "Hayır," dedi.

Böylece plan yapmakla alakalı konuşmamız daha başlamadan bitmişti. Ayağımı onun ayağının üstüne basıp gazı koklemek istiyordum ama bunun işe yaramasını istiyorsam işler Dani'nin istediği gibi olmalıydı. O yüzden bekledim.

Otuz kilometre sonra, en sonunda büyük soruyu sordu.

"Dr. Carol'ın oğluna ne yapmayı teklif ediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ona zarar vermek istemiyorum. Artık kimsenin zarar görmesini istemiyorum. İnsanların ölmesinden bıktım."

"Yarınki gün doğumundan önce insanlar ölecek," dedi Dani. "Bundan oldukça eminim."

Öyle kovboylara özgü bir lafı ki bu, az kalsın gülüyordum ama gülmedim çünkü içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Dani hep haklıydı.

Bakersfield'ın dışında trafiğe takıldık ve dağlara doğru yöneldiğimizde artık akşamüstü olmuştu. Uzun yolculuk yüzünden hepimiz uyuşmuş gibiydik ve kamyonet virajları

alırken adrenalinin damarlarımdan yavaş yavaş çekildiğini hissediyordum. Bitkindim.

"İşte," dedi Steph. "Burası mı?"

İleride Kızıl Göl Kampı tabelasını gördük ve Dani yavaşladı. Tıpkı Adrienne'in istediği gibi yolun kenarında bulunan ufak ve mütevazı bir tabelaydı; koyu kızıl ahşabın üzerine sarı boyayla *Kızıl Göl Kampı* yazılmıştı. Dani direksiyonu kırdı ve kamyonet yoldan ayrılarak Kızıl Göl'ün bulunduğu tepeye giden asfalt yola girdi. Bu yolu yapan belediye değil Kızıl Göl'dü ve kusursuz şekilde dökülmüş olan asfalt öyle yeniydi ki resmen ışıldıyordu.

Yarı yolda, gölgeler uzarken, Kızıl Göl hâlâ ilerimizdeyken Dani kamyoneti yolun kenarına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Steph.

"İşemem gerek," dedi Dani. "Oraya varmadan önce işini görmek en iyisi. Bir de arkadan silahları alacağım."

Vadiye yukarıdan bakan bir cebe park etti. Üzerinde boş bir diyet kola olan bir piknik masası, bir panoramik manzara tabelası ve çalıların arasında kaybolan bir patika vardı. Tebeşir kadar beyaz çakıllarla döşenmişti.

"Burada bekleyin," dedi Dani.

Arabadan indi, diğer taraftan dolanarak diyet kola kutusunu aldı ve çöpe attı, sonra on metre kadar ilerimizdeki alçak bir çalılığa yöneldi. Steph'in arkamdaki koltukta sırt çantasını karıştırdığını fark ettim.

Ona doğru dönmeye başlarken, "Gerçekten bir plan yapmaya başlamamız lazım," dedim.

Kafamın arkasına bir balyoz indi ve gözlerim sıkıştı, sonra her şey karardı. Tekrar görmeye başladığımda kafamın yarısı arabanın dışındaydı, güneş ışığı gözlerimi yakıyordu ve kafatasım sanki bir plaj topu kadarmış gibi hissediyordum. Kamyonetin içine bakmak için başımı kaldırmak iste-

dim ve kırılmış güvenlik camı boynuma yağmur gibi yağıp tişörtümün içine doldu. Steph ön koltuğa geçmiş, direksiyonun başına oturmuştu. Elinde benim ufak 22'liğim vardı. Koku alamıyordum. Yüzüm hareket etmiyordu. Vücudum hareket etmiyordu.

Stephanie bana baktı ve omzumun üstünden ileriye uzandı. Kollarımı kaldırmaya çalıştım fakat her yerime iğneler batıyor gibiydi. Steph kapının kolunu sertçe çekip kapıyı açtı ve beni taşların üstüne attı. Emniyet kemerime dolanmıştım, sonra kemer açıldı ve yere düştüm.

Göz ucuyla Dani'nin kot pantolonunun düğmelerini iliklerken çalıların arasından çıktığını gördüm. Bağırmak ve onu uyarmak istedim ama bunu bile yapamıyordum. Kapı üstümde çarparak kapandı ve motor çalıştı. Kamyonet iki bacağımın da üstünden geçti fakat kafamdaki acıyla kıyaslanınca bu hiçbir şeydi. Lastikler çakılların üstünde gürledi, sonra metalik bir takırtı ve bir cam kırılması sesiyle araba Dani'ye çarptı. Dani geriye doğru savruldu. Onun bir ağacın gövdesinin ortasına çarptığını gördüm, bedeni olmaması gereken bir açıyla büküldü, sonra öne doğru sekerek yüzüstü, park yerinin kenarına düştü.

Stephanie benim yattığım yere doğru geri geri gelip motoru kapattı. Arabadan indi. Nereye gittiğini görmeye çalıştım fakat kafamı çeviremiyordum. Arabanın kapılarının açılıp kapandığını duydum, sonra bir süre kendimden geçmişim ve kendime geldiğimde çakılların üstünde bana doğru gelen ayak sesleri duydum.

"Seni aptal istatistik," dedi yanıma çömelirken.

Dani'nin bize zarar vereceğini mi sanmıştı? Yoksa güvenilemeyecek kadar intihara meyilli olduğunu mu sanmıştı? Kafası mı karışmıştı? Ona zarar vereceğimi düşünmesine neden olacak bir şey mi yapmıştım? Fakat gerçek

cevabın ne olduğunu biliyordum. O bizden biri değildi. O asla bir kurtulan kız olmamıştı. Chrissy haklıydı. O bir Canavardı.

Benim minik silahımı kaldırarak, "Bu tam bir bebek silahı ama yine de düşünmen yeter," dedi. "Palalarınız ve dövüş sanatlarınızla bir avuç beyinsizden başka bir şey değilsiniz. Eğer adam gibi bir ceset sayısına ulaşmak istiyorsan Smith & Wesson kullanmalısın."

Kendimi uyuşmuş, kof, bomboş hissediyordum. Tek yapabildiğim yerde öylece yatmak ve ölmekti. Bakışlarımı onun kolundan yukarı doğru gezdirdim ve suratının nefret ve öfke dalgaları yayan kara bir güneş olduğunu gördüm.

"Kendini bir şey sanıyorsun," dedi Stephanie. "Ne kadar zavallı olduğunun farkında mısın? Bir sürü insanın seni alt ettiğini gördüm ve sıra bana geldiğinde işim tahmin etmekten de kolay oldu. Hayatın boyunca elini hep başka insanlar tuttu. Sen gerçek bir kurtulan kız bile değilsin."

Eğildi ve parmağını burnumun altına tuttu.

"Sıktır," dedi. "Hâlâ nefes alıyorsun. Tamam, sanırım daha ağır bir şeye ihtiyacım var. Bir yere kaybolma."

Kamyonete geri döndü ve o bagajı açarken bong, bong, bong diyen kapı uyarı sesini duydum. Silah kılıflarının fermuarlarının açıldığını duydum. Bir pompalı tüfeğin doldurulduğunu duydum. Sonra ayakkabıları taşları ezerek geri geldi ve tekrar görüş alanıma girdi.

Kandırılmıştım. Tam bir geri zekâlıydım. Onu doğruca Kızıl Göl'ün kalbine getirmiştim. Skye konusunda yanılmıştım. Her konuda yanılmışım. Ve şimdi de ölecektim.

Ölüm aslında bir berraklık anıdır ve o anda Steph'in haklı olduğunu anladım; hayatım boyunca hep başka insanların bana yardım etmesine ihtiyaç duymuştum. Kendimi insanlardan uzaklaştırdığımı düşünmüştüm ama hayatımda

hep başka insanlar olmuştu. Tek başıma yapacağım tek şey ölmek olacaktı.

Kafam kocaman olmuş ve uyuşmuştu, gözlerimi kırpmak bile başımı ağrıtıyordu, o yüzden gözlerimi kırpmayı bıraktım ve tepemde dikilen Stephanie'ye baktım. Çok, çok uzundu ve Dani'nin tüfeklerinden birini suratıma doğru tuttuğunu gördüm. Namluyu sabitledi. Büyük, boş çember hemen alnımın üstündeydi. Beynim vücuduma kaçmak, hareket etmek, namlunun önünden çekilmek için sinyaller gönderiyordu ama kaslarımın hepsi grevdeydi.

"On kapımda belirdiğinde gerçekten korkmuştum," dedi Steph. "Gerçekten bir şeyleri çözdüğümü sandım ama sonra bir de baktım ki beni kız kardeşlerin arasındaki bağı güçlendirecek türden bir geziye çıkarıyorsun. Yıllar boyunca sefaletini sona erdirecek birini istedin, o yüzden artık rahatlayabilirsin, seni intihara meyilli manyak. Ben kurtulan kızların sonuncusuyum ve sen demode oldun... neye gülüyorsun sen öyle?"

Son kısmı öfkeyle söylemişti çünkü bakışlarım sağa kaymış ve elimde olmadan dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Steph bakışlarımı takip etti ve yüzü asıldı.

"Siktir." İç geçirdi.

Dani gitmişti.

Şu anda Dani'nin koşuyor olmasını, herkesi uyarmak için, yardım bulmak için, bu Canavara karşı hazırlanmak için son hızla Kızıl Göl'e doğru gidiyor olmasını umuyordum. Onlara zaman kazandıracak kurban ben olacaktım. Dani onlara ulaşacak ve Tanrı'nın gazabı gibi Stephanie'nin üstüne çökeceklerdi.

Steph tek namlulu tüfeği omzunda tutarak çalılara doğru ilerledi, namlu kırk beş derecelik bir açıyla yere bakıyordu ve Steph, Dani'yi gördüğü anda namluyu kaldırıp onun

bedeninde bir delik açmaya hazırdı. Durdu ve hangi tarafa gitmesi gerektiğini anlamak için bana baktı.

Kaç, Dani! Git hadi! diye haykırmak istiyordum ama kafam pelteye dönmüştü; sanırım yeterince konsantre olursam sağ yanağımı hareket ettirebiliyordum ama hepsi bu kadardı. Kafatasımın yarısı yokken nasıl göründüğümü merak ediyordum.

Belki de kıpırdamıştım çünkü Steph başını kaldırıp bana baktı, sonra vazgeçip çalılara döndü ama çok geç kalmıştı. Benim için hazır olabilirdi ama Dani için hiç de hazır değildi. Bir seksenlik kas yığını çalılıkların arasından yükseldi, tüfeğin namlusunu kavradı, kendisinden uzaklaştırdı ve sonra Dani, Stephanie'nin boğazına yumruk attı.

Bu darbeyle Stephanie'nin çenesi göğsüne değdi ve silah patladı. Dani tam doğrulamıyordu, kamburdu, acı çekiyordu, birkaç kemiğini kırmıştı ama tüfeğin namlusu ondaydı ve Stephanie'nin kafasını yumruklamaya devam ederken namluyu kendinden uzak tutuyordu. Sonra silahı çevirdi ve silah Stephanie'nin elinden kurtuldu, Dani de silahın kabzasını Stephanie'nin beline vuruverdi.

Stephanie suratının üstüne yere düştü ve Dani de topallayarak ondan uzaklaşıp bana doğru gelmeye başladı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı, dudakları ses çıkarmadan kıpırdıyordu ve dişleri yoğun bir kan tabakasıyla kaplanmıştı. Sertçe dizlerinin üzerine düştü, tüfeği bıraktı; ağladığını fark ettim. Çektiği acı yüzünden ağladığına emindim.

Yaralı eliyle yüzümün yanına uzanarak, "Lynne," dedi zorlukla.

İşte o an Steph, Dani'nin arkasında belirdi.

Dani ters giden bir şeyler olduğunu anladı ve döndüğü anda, tüfeğin kabzası alnına iniverdi. Haykırmak istiyordum. Onu uyarmak istiyordum ama yüzüm hareket etmi-

yordu. Sanırım beynim çakılların üzerine akmıştı. Tüfeğin kabzası tam suratının ortasına vurmuştu. Bir çatırtı duydum. Stephanie sırıtıyordu, sonra Dani onun bileklerini yakalayıp çekti, onu yere düşürdü, sonra kalkıp koşmaya başladı; hızla topallayarak benden uzaklaştı, ardında iri kan damlaları bırakarak çalıların arasında kayboldu. Steph zorla ayağa kalktı, tüfeği doğrulttu, tetiği çekti. Silah patladı.

Steph, Dani'nin gözden kaybolduğu noktaya koştu, tüfeğin namlusuna fişek üstüne fişek sürüp art arda ateş etti, sonra durup Dani'yi görebilmek için etrafa baktı, ardından yine ateş etmeye başladı. Bu fırtınanın hiç bitmeyeceğini düşündüm. Sonunda sessizlik çöktü. Bir kuş ötmeye başladı.

Stephanie tekrar benim yanıma geldi. Kitaptaki en eski hileye, daha önce Ricky Walker'a karşı yaptığım numaraya başvurmam gerektiğini fark ettim. Ölü taklidi yaptım. Stephanie eğildi ve nefes alıp almadığıma baktı ama soluk almayı bırakmıştım. Sağ kulak mememi çektiğini belli belirsiz hissettim, sanırım çimdikliyordu ama kafam odundan yapılmış gibiydi. Hareket etmedim. Açık, ona bakan gözlerimden birine tükürdü. Kıpırdamadım. Sonra kahkaha attı.

"Bu sayılmaz bile," dedi. "Kendi kendini öldürdü sayılır."

Kamyonete gitti ve tüfeği ön koltuğa attı. Ön koltukta giden tüfek*, diye kendi kendime salak salak düşündüm. Motoru çalıştırdı. Kamyonet bir süre boşta çalıştı, ben de Steph'in fikrini değiştirdiğini düşündüm ama başımı çevirip ona bakamazdım çünkü beni izlediğini biliyordum.

Beyaz bir toz bulutu havalandırarak basıp gittiği anda rahatlama, damarlarıma uyuşturucu gibi yayıldı. Beynim

* "Shotgun riding shotgun, I think stupidly to myself.": İngilizcede "shotgun" kelimesi hem "av tüfeği" hem de "ön koltuk benim" anlamında kullanılır. Yazar burada bir kelime oyunu yapıyor. –*yhn*

toprağa dağılmış hâlde bir dakika daha hareketsiz yattım ve Kızıl Göl'dekileri kimin uyaracağını düşündüm. Dani'nin herkese yaşananları anlatmak için Kızıl Göl'e varmayı başarıp başaramadığını merak ettim. Steph'in oraya önce varıp hepsinin içinden bir kurşun gibi geçip geçmeyeceğini merak ettim. Orada öylece yatıp günü kimin kurtaracağını merak ettim; sonra başımın etrafında gölden bir havuz oluştu ve öldüm.

Yani, korkunun eğlenceli olabileceğini anlıyorum. Ben de hız trenlerini çok severim. Güvenlik çubuğunu indirdiklerinde hissettiğiniz o ufak ürperti. Büyük çemberde baş aşağı dönerken, bu sefer kesin kontrolden çıkacak diye düşündüğünüzde hissettiğiniz o dehşeti. Hız treninden sağ salim indiğinizde duyduğunuz o büyük rahatlamayı. Fakat tükettiğimiz içeriklerin büyük kısmının kadınları öldürmekle ilgili olması bizim hakkımızda ne söylüyor? Bunun üzerine düşünmenizi istiyorum.

Kadınların katledilmesi nasıl eğlenceli olabilir?

[DURAKSAMA]

Yeni çıkan popüler korku filmine gidiyorsunuz, patlamış mısırınızı bitiriyorsunuz, yemeğe çıkıyorsunuz, arkadaşlarınızla senaryodaki ters köşeleri, sürprizleri tartışıyorsunuz ve bu sizin sıradan akşamlarınızdan biri oluyor. Fakat o kadını kimse sağ salim evine götürmüyor. Herkes hayatına devam ederken onun cesedi o ekranda kalıyor. Bunun ne anlama geldiğini düşünelim. Bizdeki sorunun ne olduğunu düşünelim.

– Adrienne Rich'in katılımından, Cincinnati, Ohio, Ocak 2010

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XXIII:

Diriliş

Çalılar gazabıma uğradı. Kendimi ağaçlara doğru attım. Bacaklarım, şişmiş ve kırık kafam gibi ağrıyana kadar dağa topuklarıma basarak tırmanmaya devam ettim.

"Aptal," dedim kendi kendime.

Fakat bunu yüksek sesle söylemedim çünkü her ses, parçalanmış kafatasımı acıya boğuyordu. Benim için bütün dünya, adım adım bu tepeye tırmanmaktan ibaretti ve kaslarım ne kadar haykırırsa haykırsın, göğsüm ne kadar yanarsa yansın durmadım. Yalnızca öldüğümde duracaktım. Bu da tahmin ettiğimden yakın olabilirdi.

"Aptal kız," dedim kendi kendime.

Bir adım daha attım.

Dünya fırıl fırıl dönüyordu.

"Geri zekâlı, aptal kız."

Bir adım daha attım.

"Seni lanet geri zekâlı aptal kız."

O park yerinde ayağa kalkmak hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Acı beni yere çivilemişti. O boynuzlarda asılı kalmak bile canımı böyle yakmamıştı. Ayağa kalkmamı sağlayabilecek tek kişi Adrienne'di.

"Neden orada yatıyorsun, Lynnette?" demişti bana bakarak.

"Kalkamam..." demiştim ona.

"Kalkabilirsin," demişti. "Neden, biliyor musun? Çünkü

eğer kalkmazsan, o zaman sana harcadığım onca emek boşa gitmiş demektir. Bu, başarısız olduğum anlamına gelir. Ve ben başarısız olmam. Aile baskısının yoğun olduğu bir evde büyüdüm ben, Lynnette, o yüzden başarısızlığa katlanamıyorum. Yani eğer sen pes edersen, mükemmel küçük Bayan Adrienne de işi batırmış olur, bu da benim hoşgörmekte zorlanacağım bir şey olur."

Başucumda çömelmişti, ellerini kollarımın altına soktuğunu hissetmiştim, bedenimin tamamen yanlış yerlere doğru büküldüğünü, tendonların haykırdığını, kasların titrediğini hissetmiştim, sonra park yerinin ortasında ayağa kalkmış, sallanarak orada durmuş ve kendi kanımdan oluşmuş bir göletin içinde dikilmiştim. Tek başıma.

Şimdi ucunda ölüm de olsa bu dağa tırmanıyordum; her tarafım öyle fena ağrıyordu ki. Sonra dizlerimin üstüne çöktüm çünkü ormanın sonuna gelmiştim ve Kızıl Göl Kampı'nın kenarındaki çam kozalaklarının üstüne çömeldim. Diğer kıyıda çam ağacından büyük bir tabela *Hoşgeldiniz*diye haykırıyordu ve onun arkasında da, boyasız ahşapları pembe alacakaranlıkta turuncu turuncu parlayan Ana Kulübe'ye giden geniş, yeşil bir çimenlik vardı.

Acı çeken, zonklayan beynimin içinde Stephanie'ye, "Oraya ilk önce Billy Walker'ın zarar verdiğini hesaba katmadın, değil mi?" diye sordum. "Kafamda lanet bir titanyum plaka var, seni gerzek."

Walker kardeşlerden birinin günün birinde hayatımı kurtarabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi ama Ricky, kafatasımın yarısını göçerttikten sonra başımı bir arada tutabilmek için kafatasıma bir plaka takmışlardı. Stephanie o ufak 22'likle beni o plakanın tam ortasından vurmuştu. Kafatası yaralarından oluk oluk kan akardı ve aynaya bakmaya bile korkuyordum ama şimdilik hayattaydım.

Fakat çok acıyordu. Ah, Tanrım, canım çok yanıyordu. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve gözüm Ana Kulübe'de, kırılmış gibi acıyan bileklerimin üzerinde topallayarak ilerledim, sonra ayağım sert asfalta takıldı ve başımı eğince Kızıl Göl Kampı'nın önündeki yuvarlak garaj yolunda olduğumu gördüm, tekrar başımı kaldırdım ve ağlamaya başladım.

"Bu haksızlık," diye fısıldadım. "Bu haksızlık."

Önümde Dani'nin devasa, kırmızı F-150'si duruyordu. Şoför kapısı *bong bong bong* sesi çıkararak açık duruyordu ve ayaklarımdaki tüm güç çekilmişti çünkü Stephanie çoktan gelmişti. Herhangi bir silah sesi duymamıştım ama bunun sebebi kafamın çınlayan, gürleyen bir acı çağlayanı olması olabilirdi.

Her adımında ölmeyi arzuladığım o tırmanış, hepsi boşunaydı çünkü Stephanie çoktan gelmişti ve tanıdığım herkes ölmüştü.

Park etmiş bir cipe, büyük ihtimalle Marilyn'in zırhlı canavarlarından birine yaslandım ve parlak yüzeyindeki yansımama bakmamaya çalıştım. Titanyum plakaya rağmen Stephanie'nin kurşunu beni yaralamıştı. Beynim aldığı hasarla sancıyordu.

Herkes ölmüş olsa bile onu durduracaktım. Ana Kulübe'ye doğru topallamaya başladım. Kimseye zarar vermek istemiyordum ama Stephanie daha fazla insana zarar vermeden önce onu durdurmalıydım. Adımlarım büyüdü, ayaklarım yumuşak çimenlere gömüldü, kulübe bir o yana bir bu yana yatıyordu ve kafam, ense kökümde zonklayan bir acı topağıydı.

Kendimi basamakları çıkmaya zorladım, hâlâ sarı polis bantları sarılı olan devasa sedir direklerin arasından geçtim, bacaklarımı çam döşemeli verandada sürükledim, ön kapıyı açtım ve içeri girdim.

Her şey ahşap kokuyordu. Cilayla eskitilmiş bir görüntü verilmiş olan muazzam kirişler, iki kat yukarıdaki çatıyı destekliyordu, çatı kirişleri akşamüstünün loşluğunda gözden kaybolmuştu. Geniş lobinin bir ucunda doğal taştan bir şömine yükseliyor, mekânın kalanını ise bir asmakat çevreliyordu. Biri mümkün olan her yüzeye gülümseyen Kız Kardeşlerin ve ailelerinin Polaroid fotoğraflarını yapıştırmıştı; ahşap kolonlar, bembeyaz dişleri görünen, kollarını birbirlerinin boyunlarına dolamış kadınların fotoğraflarıyla kaplanmıştı; bu arada kayıt kâğıtları, duyuru panoları, etkinlik programı fotokopileri ve güvenlik posterleri zonklayan başımın etrafında dönerek gölgelerin arasına girip çıkıyorlardı.

Önümde yuvarlak bir danışma masası vardı ve onun üzerindeki duvarda, eskitilmiş demir harflerle *Hepimiz Kız Kardeşleriz*, yazılmıştı.

Stephanie hariç. O sürüden ayrılan koyundu. Buraya ait değildi.

Herkes neredeydi? Kız Kardeşlerim neredeydi? Saklanmışlar mıydı? Peki ya personel? Christophe Volker'ın gelişinin ardından burayı kapatmışlardı ama yine de kemik kadronun burada olması gerekirdi. Sekiz kişiler miydi? On muydu? Kafamın içinde fısıldayan bir ses, ortalık bu kadar sessizse herkesin öldüğünü söylüyordu.

Danışma masasının iki yanında ok şeklinde iki tabela asılıydı; sağı gösteren tabelada, ipten yapılmış harflerle *Kafeterya*, solu gösteren tabeladaysa *Yemek Verandası* yazıyordu. Aradığım şey buydu işte. Saat neredeyse beş olmuştu. İnsanlar yemek yemek üzere olmalıydı.

Savunmasız bir şekilde Minotor'un labirentine girdim, topallayarak sola döndüm, üzeri hâlâ kıymıklarla dolu olan, ham tahtadan çift kanatlı kapıyı ittim ve yemekhaneye girdim. İki tarafında sıralar olan, açık renkli kocaman çam

masalar, otopsi masaları gibi sıra sıra önümde uzanıyordu. Tavandan, terk edilmiş bir kano baş aşağı şekilde sallanıyordu ve karşıdaki duvarın tamamı yemek verandasına çıkan kocaman cam kapılardan oluşuyordu. Hayat olduğuna dair tek işaret, bu camlardan birinin ortasındaki kanlı el iziydi.

Üzerinde *Salata/Meyve Barı* yazan bir tabela, yerdeki bir çamaşır yığınının üstünde nazikçe sallanıyordu. Dizlerim çıtırdayarak yere eğildim ve bu kıyafet yığınının aslında bir kadının cesedi olduğunu fark ettim. Kadını sırtüstü çevirdim. Kafatasından geriye pek bir şey kalmamıştı. Yüzü zemine dağılmıştı. Güzel biri miydi diye merak ettim. Mutlu biri miydi diye merak ettim. Kız Kardeşlerinin kim olduğunu merak ettim. Kırmızı bir Kızıl Göl tişörtü giymişti ve göğsünün sağ tarafındaki isim etiketi et ve kanla örtülmüştü. Başparmağımla üzerini sildim.

"Çok üzgünüm, Marcie," dedim ve bunu daha önce hiç söylemediğim kadar içimden gelerek söyledim.

Mutfağın içine doğru baktım ve yüzükoyun yatan birini daha gördüm, tişörtü koyu kırmızıya boyanmıştı. Bu bir erkeğe benziyordu.

Stephanie buradaydı.

Ona güvendiğim için kaç kişi ölmüştü?

Bir şeyin duvara yavaşça vurduğunu duydum ve başımı çevirince şakaklarıma acı hücum etti. Kapısı sıkıca kapatılmış bir kiler dolabı gördüm, o tarafa giderek kapının yan tarafında durdum çünkü ortasında yuvarlak bir pencere vardı ve içerideki her kimse beni görmesini istemiyordum. Kapıyı ittim. Yerinden kıpırdamadı ama belki de sadece ağır olduğundan öyle olmuştu. Ağırlığımı vererek bir kez daha yüklendim ve çekilmiş sürgünün tıkırtısını duydum. Stephanie neden kendini kiler dolabına kilitlesindi ki? O insan öldürmek için dışarıda olmak isterdi. Yüzümü cama bastırdım.

İçerisi çok karanlık olduğundan ellerimi gözlerimin yanına siper edip öyle baktım. Karanlıkta bir şey kıpırdadı.

"Merhaba?" diye fısıldadım.

Sesimin binanın içinde duyulmamış olması için dua ettim. Parmak eklemimle camı tıklattım. İçerideki her neyse yine hareket etmişti.

"Seni görebiliyorum," dedim.

İçerideki şey geriye, karanlığa doğru çekildi.

"Yaralı mısın?" diye sordum.

"Lynnette?" Belimin hizasından gelen boğuk bir ses söylemişti bunu.

"Julia?"

Sürgü açıldı. Göz ucuyla bir hareket gördüm ve hemen eğilip o tarafa döndüm, dışarıda geniş çimenlikten havalanan bir kuş sürüsü gördüm. Kanatları gümüş gibi parlıyordu. Julia tekerlekli sandalyesiyle kilerden çıktı; büyük, pürüzlü tekerlekleri tepeden itilen, alçak, sağlam bir modeldi bu. Arkasında uyuşmuş gibi duran iki genç oğlan ve çok sık kamp yapıyormuş gibi görünen gergin bir kadın vardı.

"Kapıyı arkamdan kilitleyin," dedi Julia onlara. "Güvenli olduğunda gelip sizi alacağız."

Julia'nın dediğini yaptılar; sadece Julia'yı bulduğum için, bulmam gereken hâlâ bir sürü kişi olduğu için, Stephanie hâlâ dışarıda birilerini öldürdüğü için kendimi bitkin hissediyordum.

"Ne haltlar oluyor?" diye sordu Julia.

"Stephanie," dedim. "Bunu yapan Stephanie Fugate."

Julia'nın alnı kırıştı, bir süre öyle kaldı, sonra düzleşti.

"Kızıl Göl kızı mı?" diye sordu. "Hani senin kaçırdığın? Tanrı aşkına, Lynnette, kesinlikle insan sarrafı değilsin. Kız burada elinde bir makineli tüfekle geziyor."

Dani'nin kamyonetinin arkasındaki pompalı tüfekleri

hatırlayarak, "Makineli tüfeği olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Hadi burada dikilip yeni kankan olduğunu sandığın kızın herkesi öldürmek için kullandığı silahın kalibresi hakkında tartışalım," dedi Julia.

Beynimde hissettiğim zonklama kusmak istememe neden oldu.

"Bok gibi görünüyorsun, o yüzden seni affediyorum," dedi. "Cep telefonları çekmiyor ama hemşire odasında deneyebileceğimiz bir sabit telefon var."

İlerlemeye başladığımızda uyuşmuş dudaklarımın arasından, "Peki ya Heather ve Marilyn?" diye mırıldandım.

"Diğer herkesle birlikte gölün oradalar," dedi Julia. "Ben de güneş kremi almak için gelmiştim. Yaklaşık yirmi kişilik personel, Adrienne için bir anma töreni düzenliyor."

Dinlemiyordum. Olduğum yerde çakılmış kalmıştım. Bu açıdan cam kapılardaki kanlı el izlerinin ötesini, geniş çimenliğin ortasını görmemi daha önce engelleyen o tek ağacın ilerisini görebiliyordum. Çimlerde yatan biri vardı. O ekoseli gömleği tanımıştım. Julia da benim baktığım tarafa baktı.

"Yoksa o...?" dedi.

"Sen telefona git," dedim. "Ben Dani'yi alacağım."

Dışarı doğru yöneldim ama Julia camlı kapının önüne geçti.

Sertçe, "Merdiveni inemeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi ve ilerledi.

Ben dışarı çıktığımda Julia yemek verandasına ulaşmıştı bile. Tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı, bir elini korkuluğa koydu ve önündeki üç basamağı geçmek için kendini resmen fırlattı; tekerlekleri darbeyi emmişti. Ona yetişmeye çabaladım.

Tekerlekli sandalyesi çimleri ezerek ilerlerken Julia, "Sana nal toplatırım," dedi.

Koşmak midemi bulandırıyordu, o yüzden hızlı adımlarla yürüyordum, arkamıza bakıyordum, çevreyi, sağı, solu, önü, arkayı kontrol ediyordum. Çimlerin üstünde dağınık hâlde birkaç ağaç yükseliyordu ama onlar dışında tamamen açıktaydık. Her yönden görüş alanındaydık. Sağ tarafta, uzakta kamp ateşiyle toplanma alanı ve sahne vardı. Önümüzde bir ağaç sırası vardı ve kamyonetlerin arasından görünen gökyüzü koyu mora dönmüştü bile. O ağaçların ilerisinde barakalar, onların ötesinde de yirmiden fazla kurbanın Stephanie'yi beklediği göl vardı.

Dani iyi görünmüyordu. Bacaklarının ikisi farklı taraflara bakıyordu ve ikisi de doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Yüzü toprağa dönük, ağzı açıktı. Kürekkemiklerinin aşağı yukarı hareket ettiğini görünce rahatladım. Nefes alıyordu.

"Ağırlığının birazını almam için Dani'nin bacaklarını sandalyeme yerleştir," dedi Julia. "İçeri girip telefona ulaşmalıyız."

Yapamadım.

Elimi sallayarak, "Ben bir dakika dinleneceğim," diye mırıldandım.

Çok yorgundum. Yer beni çekiyordu. Oturmalıydım. Kendime zarar vermeden nasıl oturacağımı bilemediğim için çömeldim.

"Ne yapıyorsun, Lynnette?" diye haykırdı Julia uzaklardan. Dinlenmem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun, Lynnette?" diye sordu Adrienne.

Çimenlerin üzerinden bana doğru yürüyordu. Giysilerim barut kokuyordu. Adrienne'in üzerinde beyaz bir kazak ve kot pantolon vardı.

"Öldürülmemeye çalışıyorum," dedim/demiştim ona. "Bu senin için yeterli mi?" diye sordu. "Nefes alıp verme-ye devam etmek? Dünyaya verebileceğin tek şey bu mu?"

Kendimi sürekli suçlu hissetmeme neden olmayı bırakmasını dileyerek, "Başlamak için iyi bir nokta," dedim.

Gilly'nin kucağında ağladığı annem tepeme dikilip, *Kız kardeşini korumalısın*, dedi.

"Ben Yoda değilim," dedi Adrienne. "Ama kız kardeşinin sen pes edesin diye öldüğünü mü düşünüyorsun? Sence Tommy, işler korkutucu hâle geldiğinde kaçasın diye mi öldü? Hayat, sadece sağ kalmaktan ibaret değildir."

"Kes sesini, Adrienne," diye inledim.

"Haklı olduğumu bilmeseydin bu kadar suçluluk hissetmezdin," dedi.

Yerçekimi galip geldi. Popom çimlere gömüldü. Omuriliğimden yukarı bir acı dalgası yükseldi. Kafama sıcak kan akın etti. Çimenlik bir dönme dolaba döndü ve kulübe etrafımda dönmeye başladı.

Uzaktan, kulübenin gerisinden, kara bir böcek bize doğru koşuyordu. Böceğin büyümesini ve netleşmesini izledim. Bu siyah kamuflaj giymiş, yüzüne gaz maskesi takmış bir adamdı. Sırtında bir çeşit otomatik tüfek vardı ama elinde bir balta taşıyordu; tıpkı Ricky Walker gibi. Bacakları hareket ediyor, aramızdaki çimenliği aşıyordu.

Julia, "Siktir, siktir, siktir," dedi ve sandalyesinde eğilerek Dani'ye uzandı.

Adam bizi gördü, kim olduğunu bilmiyordum ama hızlandı, çok yorgundum ama başımı ağaç sırasına doğru çevirdim ve çok uzak olmadığını gördüm.

Yapabilirsin, dedi Adrienne.

Kendimi iterek ayağa kalktım ve dünya bir kez daha döndü, kafam bir acı denizinde yüzüyordu sanki. Son on

yıl içinde buradaki her şeyin çok fazla değişmemiş olması için dua ettim.

Kız kardeşini korumalısın, dedi annem.

Dani'nin kemerini kavradım ve onu kaldırırken çıkan çıtırtıları dinlememeye çalıştım, sonra onu havada döndürdüm ve bacakları Julia'nın göğsüne çarptı, Dani'nin ağırlığının bir kısmını onun yüklenmesine izin verdim ve sendeleyerek öne doğru ilerledim.

Galiba, "Barakalar!" diye bağırdım.

Midem kalkıyor, beynim zonkluyordu ve elimden geldiğince hızlı şekilde ağaç sırasına doğru topalladım. Julia yanımdaydı, tekerleklerini iki eliyle ittiriyor, sandalyesi benim yanımda uçuyordu; attığım her bir adımda kafam patlayacak gibi olurken ağaçlar önümde delice dönüyordu, sonra ağaç gövdelerinin arkasından ilk barakanın arka tarafı göründü ve ben de oraya yöneldim.

Arkamda bir çatırtı duyuldu ve bir şey tepemizden ıslık çalarak geçti. Ateş etmek için durmuştu. Ateş etmek için durmuş olmasını umdum. Onunla aramıza koyduğumuz her adım bizi korurdu.

İleride, Heather, elinde yeşil bir bira şişesiyle, başını eğerek ağaçların arasından çıktı, yanında Marilyn vardı; bir çeşit yazlık elbise giymiş, kocaman hasır bir şapka takmıştı, bir omzunda devasa bir çanta vardı, ben de Julia'ya, "Şu barakanın kapısını aç!" diye bağırdım.

"O ahşap barakanın mı? Her tarafı pencere olan barakanın mı?" diye geri bağırdı bana.

Keskin, öfke dolu bir çığlık attım, sonra Julia sandalyesiyle çimleri eze eze hızla ilerledi, tekerlekleri otları çim biçme makinesi gibi çiğniyordu, en sonunda bana güvenmişti, Dani'nin tüm ağırlığını üzerime aldığım için sendeledim, Marilyn gelerek Dani'nin diğer kolunun altına gir-

di, şapkasını çıkarıp attı, arkamızdan bir çatırtı daha geldi, Dani öne doğru savruldu ve darbenin acı dolu topuklarıma kadar işlediğini hissettim.

Marilyn kulağıma, "Sürükleyelim, Lynnette!" diye bağırdı, böylece aramızdaki Dani'yi yerde sürüklemeye başladık; dünya acı verici şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu, sonra karanlık ağaçlar çevremizi sardı, sonra Julia'nın sandalyesiyle motosikletçiler gibi döndüğünü gördüm, etrafa toprak saçarak dönen sandalye az kalsın devriliyordu, sonra Julia barakaya çıkan üç basamağı aşmak için ileri atıldı, vücuduyla kapıya çarptı, kapıyı açtı ve sandalyesini devrilmiş, bir tekerleği havada döner hâlde bırakıp kendini içeri attı.

Sonra Heather girdi, ardından da ben, Dani'yi çekerek basamakları tırmanıp içeri girecek gücü buldum ve Marilyn de, Ölüm'ün diğer taraftan vurduğu kapıyı kapattı.

Julia yerden, "Kahrolası ahşaptan yapılmış bir kabin bu!" diye haykırdı.

Ahşap duvarlar boyunca dizili, akşamüstü güneşinde parlayan, her bir tarafta üçer tane, toplam altı pencereyi gören Marilyn'in gırtlağından bir hayvan kükremesi çıktı. Ahşap duvarları, kıymıklı zemini, kapıdaki tahta plakaları görmüşlerdi ama hiçbiri burada benim Adrienne'le geçirdiğim kadar vakit geçirmemişti.

Dani'nin ağırlığını Marilyn'in üstüne verdim ve sağımdaki yatağa doğru atıldım, uzanırken bir yandan da dua ediyordum. Botlu bir ayak kapıya vurdu ve kapı, çerçevesinin içinde titredi.

Parmağım duvarda, yatağın baş tarafındaki bir budak deliğini buldu, ahşap eklemlerimin derisini sıyırdı, sonra ahşap deliğe parmağımı bir yüzük gibi geçirerek kare ahşap parçasını çektim ve diğer elimle altında saklanan kırmızı düğmeye bastım.

Baraka ortadan ikiye ayrılırken Marilyn çığlık attı. Heather birasını düşürdü. Motorlar, çarklar ve cıvatalardan çıkan makine haykırışları kulaklarımıza dolarken Julia elleriyle kulaklarını kapattı. Kapının üstüne aniden altı sürgü kapandı. Her bir pencerenin tepesinden ahşap plakalar indi, başım dönerek onlara doğru koştum, yatakların köşesine kalçamı koydum, görünen iki sapı iki elimle tuttum, onları aşağı çekerek pencereleri metal kepenklerle kapattım.

"Yardım edin!" diye bağırdım.

Marilyn iki tanesini, ben dördünü kapattım. Sonunda da safra kustum.

"Yine de ahşap!" dedi Julia yerden, sonra makineli tüfeğin sesini duyduk ve o sesi tanıdım; Los Angeles sokaklarının yarattığı yankı olmadan bile, bunun geçen hafta dairemi atış poligonuna çeviren silahla aynı türden bir silah olduğunu anladım.

Baraka şimdi loştu. Kapı, çerçevesinin içinde titredi ama üzerinde herhangi bir delik açılmadı ve kapı da yıkılmadı. Bir patlama sesi daha. Camlar parçalandı ama çelik kepenkler, üzerlerinde dans eden kurşunlar karşısında sadece hafçe titreşti. Dayandılar.

Nefes nefese, "Panik barakası," dedim. "Adrienne bunları ben kendimi güvende hissedeyim diye yaptırmıştı. Çelik kepenkler. Kapılar ve duvarda, ahşabın içinde çelik bir tabaka var. Ahşap yer döşemesinin altında da beton."

"Harika," dedi Heather, sonra kapıya doğru yürüdü ve, "Siktir git, şerefsiz!" diye bağırdı.

Dışarıdaki her kimse kapıya yarım şarjör daha boşalttı. Çeliğin üstüne vuran kurşunların sesini duyduk.

"Burada kısılıp kaldık," dedi Heather. "İyi plan, Lynne."

"Yardım çağıracağız," dedim. "Kimin telefonu çekiyor?"

"Hiç kimsenin," dedi Heather. "Yani tek kelimeyle sıçtık."

"Dani'nin çok kanaması var," dedi Julia, Dani'nin sırtına basınç uygulayarak. Kıyafeti, kolları, yüzü taze kanla ıslanmıştı.

"Bir barakanın içinde kısılıp kaldık, dışarıda makineli tüfeği olan bir katil var, Dani ölecek ve yardım çağırmamıza da imkân yok," dedi Heather. "Herhalde bizi kurtarmak için lanet süper güçlerimi kullanmam gerekecek."

Yataklardan birine uzandı ve üstüne bir battaniye çekip başını yastığa gömdü.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu Julia.

Heather, gözleri kapalı, "Bir rahatsızlığım var," dedi sertçe.

Marilyn, "911'i arayacağım," dedi, elini hasır çantasına soktu ve normalden biraz daha kalın ve ağır görünen bir telefon çıkardı.

"Çekmiyor," dedi Heather.

"Hiçbiriniz uydu telefonu diye bir şey duymadı mı?" diye sordu Marilyn.

Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Canavar kapının yanında mı bekliyordu, yoksa göle mi gitmişti, bilmiyordum. Stephanie'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. Kapının önündekinin Stephanie olup olmadığını bile bilmiyordum. Tüm bu teçhizatı nereden bulmuştu? Ama hiç önemli değildi. Eğitmen yatağını yana doğru ittim.

Gözleri hâlâ kapalı olan Heather, "Bu kadar gürültü yapmayı kes," dedi.

"Alo." Marilyn'in sesini duydum. "Aktif bir silahlı saldırı ihbarı yapmak istiyorum."

Bu sefer yerdeki başka bir budak deliğine iki parmağımı geçirip daha geniş bir paneli kaldırınca ortaya sürgülenmiş bir kapak çıktı.

"Bu da ne?" diye sordu Julia.

"Gölün yanında Adrienne'in yirmi çalışanı var," dedim.

Julia, "Bunu yapamazsın," diyecek oldu ama onu dinlemedim, sürgüyü açtım ve barakanın altındaki yumuşak, serin kumların üstüne atladım. Ayağa kalktım.

"Kapağı arkamdan sürgüleyin," dedim.

Sonra eğildim ve etrafı inceledim. Barakanın tabanıyla yer arasındaki aralıktan gelen ışıkta kimse görünmüyordu: siyah dövüş pantolonlu bir bacak veya asker botu yoktu. Kumun üstünde, barakanın ön tarafına doğru gittim. Gizli kapının kapağının arkamdan sürgülendiğini duydum. Güzel.

Dizlerim beni daha fazla taşımayınca ellerimin üstüne düşüp emekledim, sonra da sallanarak ayağa kalktım. Ağaçlar ve baraka tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve görüş alanımın kenarlarında oynaşan gölgeler görüyordum fakat ağaçların arasından, ileride parlak bir ışık gördüm; o yolun göle doğru gittiğini biliyordum. Katil henüz oraya varmış olamazdı. Üç sıra barakayı, dinlenme çadırını, doğa gözlemevini ve buhar kulübesini geçmesi gerekiyordu.

Arkamdaki kulübenin parçalara ayrılmış cephesinin altından kömürleşmiş kabarcıklarla kaplanmış, kararmış galvaniz çelik gözüküyordu. Yarı topallayarak yarı koşarak soluma doğru, göle paralel olacak şekilde ilerledim ve baraka sırasının sonuna ulaşınca ellerimi ağzımın yanlarına koydum, yaralı ciğerlerime derin bir nefes çektim ve tüm gücümle haykırdım.

"Stephanie!" diye bağırdım ve sesimin, yukarıda ağaç dallarının oluşturduğu örtüden yankılandığını duydum. "Ben hâlâ hayattayım. Beni istiyorsun. Gelip de beni bulsana."

Nefesim kesilmişti. Gözümün önünde siyah benekler uçuşuyordu, sonra içlerinden biri sanki bir amacı varmışçasına bana doğru geldi, ardından onun bir dizinin üstüne

çöktüğünü, omzunda bir çelik parçasının parıldadığını gördüm ve yüzümün yanından haykıran arılar geçti, geçerken de saçlarımı çektiler.

Döndüm ve koşmaya başladım.

Sağlık Ambarı alacakaranlıkta önümde yükseliyordu; büyük, kırmızı, ahşap duvarın iki tarafındaki yükseltiler, gözüme kalkmış kaşlar gibi göründü. Burası Ana Kulübe'den sonra Kızıl Göl'deki en büyük binaydı ve doksanlarda, Adrienne burayı devraldığında yapılmıştı. İçi EMDR odaları, anlatısal tıp ofisleri, sanat terapisi stüdyolarıyla doluydu. Bu her kimse onun kaybolmasını sağlayabileceğim, kızdırabileceğim, zamanını boşa harcamasını ve göl kenarındaki yirmi savunmasız hedefe değil de bana odaklanmasını sağlayabileceğim pek çok odası, pek çok kapısı olan bir labirentti burası. Onu bir taraftan içeri sokacak, sonra duvarlarının içinde gizli bir saklanma yeri olan ikinci katın uzak köşesindeki stüdyoların içinden geçirecektim. Bu bir saklambaç oyunuydu ve o pes ettiğinde polis çoktan buraya gelmiş olacaktı.

Önüme camlı kapılar çıktı ve açmak için iki elimi öne uzatarak sertçe ittim ve açmak için itmem değil çekmem gerektiğini hatırladığımda artık çok geçti; bir odun ve cam sağanağı altında kapının içinden geçtim, sonra ayağım camları kırılmış kapının alt tarafına takıldı, giriş bölümüne doğru ellerimin üstüne düşerek kaydım.

Canım yanıyordu. Kafam bir acı denizinin içinde yüzüyordu. Her şey limon otu ve tarçın kokuyordu ve eğer başımdan vurulmamış olsaydım köşedeki feng shui şelalesinin serin şırıltısı acımı hafifletebilirdi. Asma merdiven bir duvardan ikinci kata yükseliyordu ve yukarıdaki tavan pencerelerinden içeri açık pembe bir aydınlık süzülüyordu. Duvara biri güzel bir yazıyla şöyle yazmıştı:

Bazen elimizde kalan tek şey bir dilek ve umuttur.

Sonra arkamdan bir patlama sesi geldi ve kurşunlar, dileklerin ve umutların üstüne yağdı. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım; zaman yoktu, peşimdeki çok yakınımdaydı, basamaklar fazla açıktaydı, ben de sağa seğirttim ve ilk stüdyonun kapısından içeri daldım.

Ben tam kapıyı kapatırken bir gövde kapıya sertçe vurdu. Kapı neredeyse menteşelerinden çıkıyordu ama onu çerçevesine bastırarak kapalı tutmayı başardım. Diğer tarafta bir an için bir sessizlik oldu, sonra bir balta ahşabı yararak içeri girdi, az kalsın sol elimi de ikiye bölecekti. Elimi hızlıca çektim ve Ölüm kapıyı parçalarken sürgüyü kapatmayı başardım. Ağladığımı duydum.

Kapı fazla hızlı bir şekilde parçalarına ayrılıyordu. Galiba ciddi bir hesap hatası yapmıştım. Sağlık Ambarı umutlar ve hayallerden yapılmıştı, galvanize çelik ve betonarmeden değil.

Kapı parçalanarak çerçevesinden çıktı ve yere düştü, neredeyse ben de altında kalıyordum. Koşmaya başladım, kafam zonklayan kan dolu bir torbaydı, sonra bir şey ayaklarımı yerden kesti ve sağ taraftaki ayna kaplı duvarda, bir yoga topuna basıp kayarak tepetaklak düşen lanet bir korkuluk gördüm.

Döndüm, kendimi iterek kalktım, topu tekmeledim ve pembe top havalanarak doğruca kırılmış kapıya ve tetikçiye doğru uçtu, onun dizine çarptı. Katil düşerken silahını da düşürdü ve aynalı duvar parçalanarak gümüş üçgenler ve çemberler hâlinde yere yağdı.

Sağlık Ambarı'ndaki her stüdyonun iki kapısı vardı, ben de koşarak diğer kapıdan çıktım ve bir dünya müziği duvarına tosladım, bir dizi sağaltıcı kristali devirdim ve bir masaj masasına kalçamı vurdum. Evrenin hayaleti andıran sesleri

çevremi doldurdu, arplar tıngırdadı, ziller titreşti, berrak notalar hayatın gizemlerini dillendirdi. Acı verici meditasyon müziği beni alıp götürmeye çalışırken ben tatami minderlerinin arasından tökezleyerek geçtim ve tetikçi içeri girip kristalleri botlarının altında ezmeye başlarken kendimi diğer kapıya atmayı başardım.

Sonraki stüdyo L şeklindeydi ve müzik terapisi içindi, katil de kaçmak dışında bir şey yapamayacağım kadar bana yakındı. Ateş etti ve ksilofonlar patladı, kurşunlar bir davul setini delik deşik ederken ziller gümbürdedi ve gitarlar kof bir gümbürtü çıkararak havayı ladin kıymıklarıyla doldurdu.

L'nin köşesini döndüm, ayağım kaydı ve yere, omzumun üstüne düşerken beynim ortadan yarıldı; ayağa kalktım ve ilerlemeye devam ettim ama planımın başarısızlığa uğradığını fark ettim. Ondan kurtulamayacaktım. Fazla yakındaydı. Ayaklarım bir halıya gömülürken kendimi bir sonraki kapıdan içeri attım çünkü artık bir planım yoktu, sonra birden bir planım oldu.

Gilly ağlarken annem, *Kız Kardeşlerini korumalısın*, diyordu.

Ben yemdim, tuzaktım, kolay hedeftim. Tek yapmam gereken diğer herkes kaçana kadar onu burada tutmaktı. Sadece onu elimden geldiğince uzun süre burada tutmam gerekiyordu.

Adrienne haklıydı: hayat, sadece sağ kalmaktan ibaret değildi.

Elimle ittiğim kapı açıldı fakat yeterince hızlı açılmadığı için kapıya kafamı vurdum ve kendimi uzun bir odada buldum; pembe ve beyaz flamalar, Adrienne'in en sevdiği renkte uçan balonlar, kapkekler, gazlı içecekler vardı ve bir anda zamanda geriye gidiverdim; birinci sınıfa gidiyordum ve zihnimin bir yanı bütün bunların Adrienne'in anmasın-

dan sonra verilecek davet için olduğunu biliyor olsa da, diğer tarafım haykıran, koşan bir çocuktu ve *Bir tavşan kadar hızlıyım, anneciğim*, diye bağırıyordu.

Peşimdeki katil çok hızlıydı, çok yakınımdaydı ve o ateş ettikçe balonlar yok oluyor, flamalar konfetiye dönüşüp kabile desenlerine boyanmış karşı duvara gömülüyordu ve ben de eli silahlı bir adamdan kaçan her kızdım, aslında güvende olması gereken mekânlar arasında canını kurtarmak için koşan her kızdım. Sonraki stüdyoya daldım; yurt odasında koşan Julia'ydım, lisesinin koridorlarında koşan Heather'dım, Teksas akşamında koşan Marilyn'dim, hastanede koşan Dani'ydim, her zaman koşan ve haykıran bir kızın olacağı bu kampta koşan Adrienne'dim, ben Lynnette'tim; nihayet koşuyordum ve o beni yakalayamayacaktı, ben hepimizin toplamı kadar hızlıydım, ben Billy Walker'dan hızlıydım, ben Hayalet'ten hızlıydım, ben bütün Volker ailesinden hızlıydım, ben dünyadaki en hızlı kızdım.

Kendimi zorladım, koşuyordum, bacaklarım çalışıyor, kafam boynumun üstünde zıplıyordu ve bu kadardı işte, bu benim son yarışımdı, sonra ahşap kapıyı itip açtım ve su terapisi stüdyosunun nemli, klorlu bulutunun içine doğru koştum. Tetikçiyi kandırıp beton zemindeki bu havuzlardan birinin içine sokabilirdim, onu suya bastırır, ağır kıyafetlerini onlara karşı kullanabilirdim fakat o çoktan kapı ağzına gelmişti, üstelik kapıyı suratına çarpacak vaktim bile yoktu. Kapıyı dirseğiyle ittirip açtı, silahını kaldırdı, ben de öne doğru düştüm; havuzlardan birinin çelik merdiveni leğen kemiğimi çatlattı, bir ayağım ılık suya girdi, ayağımı çektim ve artık hem şapırdayarak hem de topallayarak odanın karşı ucuna koştum, kaçacak tek yer olan sıralanmış üç kapıya elimden geldiğince hızlı şekilde ulaştım.

Kafamdaki ağrı öyle fenaydı ki beni neredeyse kör etmiş-

ti. En sağdaki kapı tam önümdeydi ve içeri girecektim, durmayacaktım; karşı duvardaki pencereyi kırıp dışarı çıkacak ve ormanda saklanacaktım. İçeri daldım, pencere yoktu. Başka kapı da yoktu.

Bu tek kişilik bir hidroterapi odasıydı, kumtaşı karolarla döşenmişti, içinde büyük, beyaz bir küvet, bir klozet, bir lavabo ve bir masaj masası dışında bir şey yoktu. Kapı arkamdan açılarak beni ileri doğru savurdu ve tökezledim, takıldım, ayaklarım havalandı, uyluklarım küvetin kenarına çarptı, tepetaklak oldum, küvetin dibine yayıldım ve başımı kaldırınca Gilly'nin boynuna sarılıp haykırdığı annemi gördüm.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve kara kan gözkapaklarımın arkasında zonkladı çünkü ölmek istemiyordum. Gözlerimi tekrar açtım, kafam, yumuşak beynime batan cam kırıklarıyla doluydu ve Ölüm küvetin tepesinde dikiliyordu, dünyadaki en büyük şeydi.

Ölüm, TEC-9 silahını bana doğrulttu; oğlanların çok havalı olduğunu düşündüğü bilgisayar oyunu silahlarından biriydi. Berbat bir silahtı fakat bu mesafeden değil. Ölüm, siyah kamuflaj giyiyordu her tarafı kemerler, kayışlar, cepler ve ufak oğlanların onları güçlü göstereceğini sandıkları diğer şeylerle doluydu. Gaz maskesi yüzünü gizliyordu. Askeri eldivenler ellerini örtüyordu. Siyah bir kask takıyordu ve tüm bunlar Ölüm'ün o kıyafetin içinde kendini ne kadar ufak hissettiğinin birer kanıtıydı. İçgüdüsel olarak ayakkabılarına baktım.

Under Armour fermuarlı asker botları... aniden zihnimde bir şimşek çaktı.

"Skye?" dedim.

Stephanie neredeydi? Skye'a yardım mı ediyordu? Skye mı ona yardım ediyordu? Stephanie ölmüş müydü? Yanıl-

mış mıydım, Stephanie onun için listesinde adının üzerini çizdiği kurtulan kızlardan biri miydi?

Gaz maskesinin ardından gelen nefesi gıcırtı gibiydi. Sonra bir şey söyledi; gaz maskesi sesini boğmuştu fakat tüm gücüm vücudumdan çekildi çünkü o kelimeleri yine de duymuştum.

"Yalnız öleceksin ve bu kimsenin umurunda değil," demişti.

Annem haykıran Gilly'yi boynuna bastırdı. *Kız Kardeşlerini korumak zorundasın.* Ve ben bunu bile yapamamıştım. *Özür dilerim, Gilly. Özür dilerim, Dr. Carol. Özür dilerim anne, baba. Özür dilerim, Mike ve Liz. Özür dilerim, Kura. Herkesten özür dilerim.*

Daha fazla mücadele edemediğim için özür dilerim.

Skye silahını kavradı.

Özür dilerim, Adrienne.

Silahını bana doğrulttu; namlusu dünyayı yutabilecek kadar büyük bir karadelikti.

Sonra birden, sanki yoktan var olmuş gibi, ortaya Heather çıktı, klozetin sifonunun porselen kapağını kaldırdı, Skye'ın ense köküne indirdi ve tüm kuvvetiyle kapağı savurdu. Porselen kapak darbenin etkisiyle parçalanarak suratımı yakan binlerce jilete dönüştü. Skye'ın vücudu bir tarafa, kafası diğer tarafa eğildi ve öne doğru düştü, düşerken de suratını küvetin kenarına çarptı. Ayağa kalkmadı.

Bir an için ikimizin solukları dışında hiçbir ses duyulmadı.

En sonunda, "Herkes nerede?" diye sormayı başardım.

"Barakada," dedi Heather. "İçeride kilitliler."

Bu hiç mantıklı değildi.

"Ama sen buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Heather nefes nefeseydi ama suratına gülümsemeye yakın bir şey kondurmayı başardı.

"Dediğim gibi, senin asla anlayamayacağın yüksek seviye bir boka bulaştım ben."

Chrissy'nin müzesindeki odasını gördükten sonra, bundan bir an bile şüphe duymadım.

Ben kendimi iterek küvetten kalkarken Heather eğildi ve Skye'ın kaskıyla gaz maskesini çıkardı.

"Yaşıyor mu?" diye sordum.

Skye'ın çenesindeki kayışı en sonunda açmayı başaran Heather, "Sayılır," dedi.

"Onu kıpırdatma," dedim. "Boynu kırılmış olabilir."

Heather kaskı çıkardı ve gaz maskesini çekti. O an onun yüzünü gördüm, gözlerinin etrafına kara daireler çizmişti, saçları terden ıslanmıştı, gözkapakları titreşiyordu. Bu gerçekten de Skye'dı.

Bizden çok fazla nefret ediyor olmalıydı.

Heather doğruldu ve onun taşaklarına sıkı bir tekme attı. Bu tekme Skye'ın bedenini ağır bir çamaşır torbasıymış gibi kıpırdattı.

Heather sanki sözlerinin altını çizmek istermiş gibi her bir kelimesinden sonra bir tekme atarak, "Onu yerinden kıpırdatmamamız lazım," dedi. "Kesinlikle kıpırdatmayalım. Sonuçta... omurilik... zedelenmesi... yaşamasını... istemeyiz."

Ona doğru bir adım attım ve başım öyle fena döndü ki bir an için uçup gidecekmişim gibi hissettim. Düşmemek için Heather'ın omzuna tutundum.

"Dur," dedim Heather'a. "Silahını al."

Heather eğilip silahı aldı, sonra Skye'ın göğsünün tam ortasına nişan aldı, ekoloji dostu banyonun zeminine saçılmış enkazın arasında yerde yatan Canavara silahın dürbününden baktı.

"Heather," dedim. "O Dr. Carol'ın oğlu."

Beni duymamış gibi davranıyordu. Bana çok uzun gelen

bir süre boyunca orada öylece dikildik. Heather en sonunda tüfeği indirdi ve büyük bir gürültüyle küvete fırlattı.

"Siktir et, değil mi?" dedi.

"Siktir et," dedim. "Bugün başka kimse ölmeyecek."

"Şu işe bak, ne kadar da mutluluk verici bir sahne," dedi Stephanie kapı ağzından.

Heather ona doğru dönmeye başladı fakat Stephanie pompalı tüfeğini onun ensesine dayamıştı. Silahın namlusu Heather'ın boğazının arkasından doğruca benim suratıma dönüktü. Stephanie atış pozisyonunda, hareketsiz, duruyordu; silahın sapını omzuna dayamış, yanağını kabzaya yapıştırmıştı; vücudu silahın geri tepmesini karşılamaya hazırdı ve tetikte olmayan eli namluyu tutuyordu. Heather'ın sırtı ona dönüktü, ben Heather'ın diğer tarafındaydım, Skye'ın bedeni odanın yarısını kaplıyordu ve kaçacak yer kalmamıştı.

"Bu ölü taklidi yaparak kendini ikinci kez kurtarışın," dedi Steph. "Nasıl yaptın bunu?"

"Kafamda plaka var," dedim.

"Siktir," dedi yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse Wikipedia sayfanı doğru düzgün okumadım bile. Asfalt leşleri benim ilgimi çekmiyor. Diğer taraftan, bu pis kokulu keş var ya, işte o büyük bir av."

"Lanet olası hayranlar," dedi Heather.

"Neyse ne, büyükanne," dedi Stephanie. "Erkeğimle birlikte haftalardır sizinle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorduk, şimdi de sizi varilin içindeki balıklar gibi tek tek indiriyoruz. Siz aptal ihtiyarların gurur duyacağı pek bir şeyiniz de yok. Bu ancak sulu bir osuruk kadar zorlu oldu."

Benim aklıma takılan kısım "erkeğim" oldu.

"Skye..." dedim.

"İnternette tanıştık," dedi. "Bu olanlardan sonra siz eziklerı kimse hatırlamayacak bile. Skye ve ben kahraman ola-

cağız. Bizim burada yaptıklarımızı insanlar yıllar boyunca konuşacak. Siz sadece anlamsız birer nostaljisiniz ve biz de sizi süpürüp çöpe atmaya geldik. Herkesin artık geçmişe saplanıp kalmaktan vazgeçmesi lazım."

"Tetiği çek ya da çeneni kapat," dedi Heather ama yüzünü görebiliyordum ve cesur olan tek tarafı sesiydi. "Son erkek arkadaşım kadar sıkıcısın."

Stephanie gülümsedi.

"Tamam," dedi.

Onu konuşturmaya devam etmeliydim.

"Tüm bunları ünlü olmak için mi yaptınız yani?" dedim. "Bunca insanı sadece televizyona çıkmak için mi öldürdünüz?"

"Başka neden olsun ki?" diye sordu Stephanie.

Dr. Carol'ın evinde gördüğüm, üzerinde Stephanie'nin fotoğrafı olan klasörü hatırladım. Skye'ın onu nasıl bulduğunu o an anladım.

"Önce Skye sana ulaştı, değil mi?" diye sordum.

"İlişki geçmişimizi dinlemek için zamanın yok şu an," dedi Stephanie.

"Seni kullanmış," dedim. "Sana ne kadar kötü insanlar olduğumuzu söylemiş çünkü annesinden nefret ediyor, sonra da seni bunu yapman için kullanmış."

"Hiç de değil," dedi ama özneden ziyade nesne olmaktan hoşlanmadığını görebiliyordum.

Panikten hızlı hızlı konuşarak, "Bu kız gücü falan değil," dedim. "Sen Skye'ın kuklasısın. Mahkemede avukatın duygusal şiddet iddiasında bulunacak. Hareketlerinden sorumlu olmadığını söyleyecekler. En baştan beri adamın her şeyi idare ettiğini söyleyecekler. Kuvvetli, kendi çıkarı için başkalarını kullanan bir erkeğin bir başka kurbanı olacaksın sadece."

"Benim aklımla oynamaya kalkma, Lynnette," dedi Stephanie. "Biz eşitiz. Artık ilişkiler böyle yürüyor."

"Konunun sen ve Skye olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum. "Bütün mesele aslında onunla anneciği hakkında. Sen onun manyak takıntısının mutsuz gelinisin, onun dava dosyasındaki bir dipnottan ibaretsin. Bizim için anmalar düzenlenecek, birer kahraman olacağız, Skye'ı da internetten birkaç üzgün, ufak oğlan bağırlarına basacak ama sen hiçbir yere uymuyorsun. Sen unutulup gideceksin çünkü tek yaptığın, 'evet efendim,' 'hayır efendim,' demekten ve babacık istediğinde tetiği çekmekten ibaret."

"Siktir git," dedi.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim. "Tabii Skye'ı da öldürürsen durum değişir." Bir an durakladım. "O hâlâ hayatta."

Heather gözlerini sağdan sola gezdirerek ağzıyla sessizce "hayır" diyordu; ne yaptığımı biliyordu ama onu görmezden geldim.

"Epey hırpalandı," dedim aşağı ve sağıma bakarak. "İddiaya girerim onu ellerinle bile halledersin. İşte bu asla unutulmayacak bir şey olur."

Bunu yapacaktım, kararlıydım. Yıllardır ilk kez, korkmuyordum.

Stephanie gözlerini kıstı ve Skye'a baktı, bundan daha fazlası olmayacaktı. Hızlı olması için dua ettim.

Her şey aynı anda oldu. Çömeldim ve Heather'ı omzumla iterken kafatasımı tutan demir şeritleri umursamadan ileri doğru atıldım, bir kolumu daha önce Dani'den gördüğüm gibi kaldırıp pompalı tüfeğin namlusunu kendimden uzaklaştırdım. Banyodaki hava bir anda sıkıştı ve aniden elim yandı, avucum kavrulup namluya yapıştı, omzum kırıldı ve odanın içi tozlu, gri barut dumanıyla doldu. Arkamda bir yerde Heather küvetin içine düşüyordu.

Ayaklarım yere değmiyordu ve Stephanie'ye saldırıyordum. Onu yere düşürürken kafamı kapının çerçevesine çarptım ve öyle fena zonkladı ki neredeyse bayılacaktım fakat onun bedeninin üstüne düşmeyi unutacağım kadar değil. Benim tüm ağırlığım onun üzerindeyken beton zemine düştüğümüzde ciğerlerindeki havanın boşaldığını duydum; ateş gibi yanan tüfek göğüslerimizin arasına sıkışmıştı.

Yarımız hidroterapi odasının içinde, yarımız dışındaydı, ona vuramayacak, onu kesemeyecek, ona ateş edemeyecek kadar güçsüzdüm, o yüzden kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sıkı sıkı sarıldım.

Direndi, kıvrandı, haykırdı ve parmağını tetiğe koymaya çabaladı ama sonuçta sadece bir çocuktu; onu yerde tuttum, zemine bastırdım, kollarımla herhangi bir yerden güç almasını engelledim, kendini itip yukarı kaldiramasın diye bacaklarımı baldırlarına doladım. Yaralı çenemle kafatasını iterek kafasını yere yapıştırdım, suratlarımız öyle yakındı ki neredeyse öpüşecektik.

Tükürdü, haykırdı, uludu ama hiçbir yere kaçamayacaktı ve bir süre sonra o da bunun farkına vardı. Kulağımın dibinde çığlık atmaya başladı, sesi öyle yüksekti ki beynim felç oldu.

En sonunda ne dediğini anladım.

"Öldür beni!" diye haykırıyordu tekrar tekrar. "Öldür beni! Öldür beni! Öldür beni!"

Beni en sonunda onun üzerinden çektiler. Skye'a plastik kelepçe takmışlardı ve Heather'la Marilyn Stephanie'ye de plastik kelepçe taktı. Onu odanın diğer tarafına sürüklerlerken Stephanie gözlerini benden ayırmıyordu.

"Beni öldürmeliydin, seni lanet sürtük," dedi.

Yorgundum. Her yerim acıyordu. Bedenimin her santimine yeni bir ağrı yayılıyordu.

Bitkin bitkin, "Mahkemeye çıkacaksın," dedim. "Hapse gireceksin."

"Siktir git!" diye ciyakladı. "Kaçarım!"

Tüm bu yaralanmalardan, ölümlerden, bu tehditlerden ve tüm hayatımı yutan bu bitmek tükenmek bilmeyen korku teranesinden çok sıkılmıştım.

"Kaçamayacaksın," dedim. "O kadar zeki değilsin."

Bırakın yaşasınlar. Bırakın o da Skye da yaşasınlar. Bırakın yaşasınlar da işledikleri cinayetlerin ne kadar ufak, ne kadar anlamsız olduğunu görsünler. Stephanie o kadar insan öldürdü de ne oldu? Dünya, her zamanki huysuzluğu ve inatçılığıyla, dönmeye devam ediyor.

Önemli olan şey ölmek değil. Ölüm, hayatımızın sonundaki bir ünlem işaretinden öte bir şey değildir. Asıl önemli olan ondan önce yaşanan her şeydir. Ünlem işareti mi... pek çok insan onları atlayıp geçiverir. Zaten bir sesleri bile yoktur.

Tarih: 13.02.2009

Kimden: Stephanie Fugate <StephSlays@live.com>

Kime: Skye Elliott <SkEllraiser@hotmail.com>

Konu: Sİ-NER-Jİ

OLAMAZ – peşimde saçma derecede kullanışsız bir silahı olan inanılmaz yavaş bir katil var. Ayy! Bu bir tekne kancası! Bir pala! Bir kebap şişi! Bir AR-15 tüm bu saçmalığı silip süpürürdü. Bu kaltaklar zorlu olduklarını ancak ciddi bir silahla karşılaşana kadar düşünürler. Bütün o eski moda boklar nineler ve bebekler için. Ezelden beri var olan demode bıçak kavgasına modern zamanın taktiklerini ve silahlarını getirebiliriz.

OKUL SALDIRISI + KATLİAM SENARYOSU = SİNERJİ!

Ne kadar ünlü olurlarsa olsunlar, onları bulup tetiği çekmeye başlayınca sadece zırlayan bir avuç korkak olacaklar. Kurtulan kızlar mı? Onlar sadece gereksiz yere abartılmış ünleri olan birer et yığını. Modern çağda ceset sayısı nasıl artırılır ondan bile haberi olmayan ağırkanlı moronlardan başka kimseyle yüz yüze gelmemişler hayatlarında.

137-A

–Stephanie Fugate'nin Skye Elliott'a yazdığı eposta, Dava Kanıtı 137-A

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU XXIV:

Yeni Bir Başlangıç

Ultraviyole dalgalardan krom bir yunus atlıyordu.

Tombul ve pembe üç fil kol kola girmiş bağırıyordu: *Mutlu Görüş Günü!*

Yırtık pırtık ayakkabıların üstünde yükselen bir çift bacak, *Bazen en büyük yolculuklar en küçük adımlarla başlar*, diye ilan ediyordu.

Bu benim için yazılmıştı. Şu an sadece küçük adımlar atabiliyordum.

Beni metal dedektöründen geçirdiklerinde kafatasımdaki yeni plaka ötmemişti çünkü cerrahi polimerden yapılmıştı ama bastonumu görüntülü olarak incelemek için uzun vakit harcamışlar ve Tylenol 3'üme de el koymuşlardı ki bu çok fenaydı çünkü başımın ağrımak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Üstümü aradılar. Merkez Kaliforniya Cezaevi'ne girmeme izin verdiklerinde kendimi doksan yaşında gibi hissediyordum.

Kafamdan vurulmam panik ataklarımı mucizevi şekilde tedavi etmişe benziyordu. Hastanede uyandığımda Julia, beynimdeki şişliğin inmesi için beni üç gündür komada tuttuklarını söylemişti. Ciğerlerimin kasılmasını, boğazımın kapanmasını beklemiştim ama sadece kalp atışlarım hafifçe yükselmişti. Sanırım vücudum, Stephanie ve Skye'ın kurduğu komplonun bir parçası olan başka birileri daha olsaydı işimi bitirmek için çoktan gelmeleri gerektiğini anla-

mıştı. Kendimi hâlâ güvende hissetmiyordum fakat on altı yaşımdan beri ilk kez, sürekli korku da duymuyordum.

Sonraki kendime gelişimde Julia'ya, "Herkes iyi mi?" diye sormuştum ve o çok fazla kelime içeren cümleler kurmaya başlayınca yine kendimden geçmiştim.

Odamdaki televizyon sürekli açıktı ve odama girip çıkan insanlar sürekli bir şeyler söylüyordu fakat büyük ağrı kesici dalgalarında yüzen bilincim bir gidip bir gelirken ne dediklerini anlayamıyordum.

Kendimde olduğum anlarda Skye'ın avukatını izliyordum. Adam, müvekkilinin manifestolarını uzun uzun okuduğu günlük basın açıklamaları yapıyordu. Anlaşılan o ki avukat ateşli bir erkek hakları aktivistiydi ve planı da Skye'ın kontrolden çıkmış feminist bir komplonun kurbanı olduğunu öne sürmekti. Skye'ın zehri internette yayıldıkça yayılıyordu. Heather'ın Skye'ı vurmasına izin verseydim işler Dr. Carol için daha kolay olurdu.

Hepimiz yeniden meşhur olmuştuk. Hatta o kadar meşhur olmuştuk ki en sonunda hastaneden taburcu edildiğimde Marilyn beni alması için bir araba ve iki güvenlik elemanı göndermişti. Arabada, içlerinden birinin beni Marilyn'in bahçesinde kapana alıp da nasıl indirdiği üzerine hoş bir sohbetimiz olmuştu. Yeniden yardımsız yürüyebildiğimde bana bunu nasıl yaptığını öğretecekti.

Dairem hâlâ olay mahalliydi ve ev sahibim, meydana gelen on binlerce dolarlık hasar yüzünden bana dava açmıştı. Gidecek bir yerim, dönebileceğim bir hayatım yoktu, "hikâyemi anlatmam" için beni haberlere çıkarmak isteyen bitmez tükenmez insan güruhu dışında hiçbir şeyim yoktu. Hepsi de neler "hissettiğimi" öğrenmek istiyordu.

Cezaevinin ziyaretçi salonunda oturmuş, duvarlardaki klişe motivasyon posterlerini ve son derece amatör çizim-

leri incelerken kimse neler hissettiğimi sormuyordu. Eğer sorsalardı onlara çenemin ağrıdığını, yeni plakamı kaplayan kafa derimin kaşındığını ve gözlerimin arkasında çirkin bir kahverengi sancı olduğunu söylerdim. Buraya gelmekle hata yaptığımı düşünmeye başladığımı da eklerdim.

Ben fikrimi değiştirip gidemeden Marilyn geldi. Sadece tek bir kolye ve yüzüğe izin vardı, straplez elbise yasaktı ve turuncu, bej, mavi kot ya da orman yeşili giymenize izin yoktu ama güneş şapkasına izin veriyorlardı ve Marilyn'in elinde kocaman beyaz bir tane vardı.

Beni yanaklarımdan öptü.

"Dr. Carol'dan haber var mı?" diye sordum ruj izlerini silerken.

"Ona bir not yazdım," dedi Marilyn. "Sanırım bir süre ortalarda görünmeyeceği gerçeğini kabul etmemiz gerekecek."

Hastaneden çıktıktan sonra iki gün boyunca Dr. Carol'a ulaşmaya çalışmış fakat başarılı olamamıştım. Tek bir basın açıklaması yapmıştı ve o kayıt ekranlarda tekrar tekrar veriliyordu. Dr. Carol elindeki bir kâğıt parçasına bakıyordu, kâğıt öyle bir sallanıyordu ki kadıncağız onu masaya bırakmak zorunda kalıyordu. Bir dizi kısa, katı cümleyle bu zor zamanında herkesin onun mahremiyetine saygı göstermesini rica etmişti. Bu hiç işe yaramamıştı. Gözden kaybolana kadar onun üstüne çullanmaya devam etmişlerdi. Hiçbirimiz ona telefonla ya da epostayla ulaşamadık. Ona yardım etmek istiyordum. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Benim için öyle çok şey yapmıştı ki. Ama o fırsatı bulamamıştım.

"Dani seninle değil mi?" diye sordu Marilyn.

Hastaneden çıktıktan sonra Marilyn misafir evinde kalmamı önermişti ama ben daha sessiz bir yer istemiştim. Dani'ye çiftliğinde kalabilir miyim diye sormuştum. Hayır

dememişti; ben de bunu evet olarak kabul etmiştim. Orayı seviyordum. Gelen birileri olursa onları çok uzakta da olsalar görebiliyordum. Atların hepsi geri dönmüştü ve onlarla vakit geçirmeyi seviyordum. Kokularını, hareket etme şekillerini, dünyaya temkinli şekilde yaklaşıyor olmalarını seviyordum. Aklıma bir kez daha Gillian'ın atlara bayıldığı ama bir kez olsun ata binemediği geldi. Yavaş yavaş buna alışıyordum. Belki.

"Fizik tedavide," dedim Marilyn'e. "Julia'yla beraber şansını deniyor."

Dani'nin sol bacağını, sol kalçasını ve iki dizini yeniden yapmaları gerekmişti. İlk iki gün hastane yatağından kalkmayı reddetmişti. Üçüncü gün Julia odasına girip onu bir güzel azarlamıştı.

"Kendine acıma günlerin sona erdi," demişti bir hemşire tekerlekli bir sandalyeyle içeri girerken. "O rahat tabuttan kalkıp tekrar yaşamaya başlamanın vakti geldi."

Julia bir şeyleri birilerinden fazla biliyor olmayı severdi ve tekerlekli sandalyeler konusunda Dani'den fazla şey bildiği kesindi. Çiftliğe gelmişti ve üçümüz, o ikisi tekerlekli sandalyeyle, bense bastonumla, orayı tekerlekli sandalyeyle rahatça kullanılabilir bir yer yapmak için bir hafta harcamıştık; hasarlı üç kurtulan kız ve kasabadan gelen birkaç işçi, işin altından kalkmıştık. Dani tekerlekli sandalye kullanma işinde o kadar iyi hâle gelmişti ki şu Özgürlük Sandalyesi denen tekerlekli sandalyelerden alıp arada sırada çöle gidip ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Ortadan kaybolduğu ilk gece kafayı yiyecektim. Ertesi gün, günbatımına doğru sandalyesinin kontrol kollarını çekiştirerek, toprağın üstünde zıplayarak evin arka tarafındaki çalıların arasında göründüğünde yanına koşup canına okumuştum. Söylenmem bitene kadar beklemişti.

"Yıldızların altında uyumayı seviyorum," demişti. "Atmacaları izledim, çakalları seyrettim. Michelle geldi ve bir süre benimle oturdu. Pek bir şey söylemedi ama beni dinledi. Büyük ihtimalle bundan sonra onu düzenli olarak ziyaret edeceğim."

Yanımdan geçerek eve yönelmiş, sonra durup şöyle demişti:

"Çok konuşmadığın zamanlar seni daha çok seviyordum."

Hapishanenin boş ziyaretçi salonunda birlikte beklerken Marilyn'e, "Benden nefret ediyor musun?" diye sordum.

Plastik masalar marley zemine vidalarla sabitlenmişti, pencere yoktu, köşede, duvara dans eden çizgi film karakterleri çizilmiş, bir oyun alanı oluşturulmuştu. Burası dünyanın en hüzün verici ilkokul kafeteryası gibi görünüyordu.

"Senden nefret ediyor muyum?" diye sordu Marilyn.

Başımı salladım. Mektuplarımı düşünüyordum, kitabı düşünüyordum, ona şımarık alkolik dediğim ânı düşünüyordum, yaptığım tüm hataları düşünüyordum.

"Sana bir şey göstereyim," dedi ve büyük hasır çantasını kucağına koyarak içinden kocaman telefonunu çıkardı. Parmağını kullanarak aşağı indi, indi, indi, sonra ekrana tıkladı ve bana çevirdi.

İlk önce neye baktığımı anlamadım, sonra da onu nasıl gözden kaçırdığımı bilemedim.

"Kura!" dedim yüksek sesle.

Marilyn onu tencere saksısından çıkarıp misafir kulübesini çevreleyen yumuşak, killi çiçek tarhına ekmişti. Onu terk ettiğimden beri büyümüş, yeni yapraklar vermişti; dallarının uçlarında minicik yeşil biberler sallanıyordu; kökleri yayılıyor, yeni sürgünler veriyordu.

Bu hak etmediğim bir şefkat dokunuşuydu.

"Umarım sorun olmaz," dedi Marilyn.

"Kura," dedim ve bir bitkiyle bile değil, bir bitkinin başka birinin telefonundaki fotoğrafıyla konuşmam utanç verici olsa da kendime engel olamadım. "Şu hâline bak. Büyüyorsun. Üstelik etrafın seksi eğreltiotlarıyla dolu."

Çevresinde devasa eğreltiotları vardı.

"O saksının içine sığmıyordu artık," dedi Marilyn. "Büyüyebileceği yer kalmamıştı. Yani, zavallı ufak kökleri sarsılmışlardı. Umarım onu toprağa ekerken iyi bir iş çıkarmışımdır."

Kura artık eve dönmeyecekti. Masasında oturup bir daha hiç benimle birlikte televizyon izlemeyecekti. O artık benim değildi.

"Harika olmuş," dedim Marilyn'e. "Mükemmel. Ben de zaten onun gelişimini engellediğimi hissediyordum."

"Orada çıkmayı bekleyen çok güzel bir biber fidanı var," dedi Marilyn. "Hiç durmadan büyüyecek. Onu bir dahaki görüşünde ufaklığı tanıyamayacaksın, bundan eminim."

Gördün mü, dedim Kura'ya kafamın içinde. *Her zamankinden iyi olacaksın.*

"Üstelik artık bahanen de var," dedi Marilyn.

"Ne için?"

"Ziyarete gelmek için," dedi.

Telefonunu tekrar çantasına attı, ben de sert plastik sandalyede oturarak odanın diğer ucunda vızıldayan yiyecek otomatlarına baktım ve kendimi neden bu kadar yalnız hissettiğimi anlamaya çalıştım.

"Adrienne'i özlüyorum," dedim en sonunda.

"Ben de," dedi Marilyn.

"En iyimiz oydu," dedim ve göğsüm sancıdı.

Başımı çevirip uzak duvardaki çizimi incelemeye koyuldum. Tropik bir plajdaki günbatımı resmedilmişti ve sanki farklı tonlarda çamurla renklendirilmiş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Marilyn, çenemi tuttu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. "En iyimiz sensin, Lynnette. Asla pes etmedin. Asla durmadın. Herkesi kurtardın."

Gözlerinin kenarlarında belli belirsiz çizgiler vardı ve üstdudağının kıyısında minicik bir girinti vardı. Saçlarının diplerini görebiliyordum. Çenesinden tek bir tüy uzanıyordu. Daha önce hiç kimseyi bu kadar yakından görmemiştim. Daha önce hiç kimse beni bu kadar yakından görmemişti.

Marilyn arkasına yaslandı ve çantasını karıştırarak sakız aradı.

Bir paket Big Red buldu ve, "Dani konusunda gerginim," dedi. "Ziyaret kurallarına göre kot, kamuflaj ve devletin hapishane kıyafetlerine benzeyen herhangi bir kumaş giymek yasak. O zaman Dani ne giyecek?"

Dani ilk kez ortadan kaybolduktan sonra eve dönüp içeri girdiğinde bir süre tek başıma dikilip çöle bakmıştım. Ağustosböcekleri okaliptüs dallarında bacaklarını birbirine sürterken ak alınlı kırlangıçlar, böcek peşinde pikeler ve dalışlar yapıyorlardı. Sağ tarafta, uzakta bir hareket fark etmiş ve bir yılanın kumlu kuyruğunun bir katranruhu çalısının altında gözden kaybolduğunu görmüştüm.

Akşamüstü göğündeki soluk hilalin altındaki tozlu çalıların arasında beyaz güveler uçuşuyordu. Uzakta, tepelerde arabalar minik mücevherler gibi ışıldıyordu ve dünyada ne kadar çok insan olduğunu düşünmüştüm. Çok insan vardı.

Bir şey ayağıma dokunmuştu ve sıçramıştım, sonra bunun sadece bir çekirge olduğunu fark etmiştim. Ayakkabımın üstünde durmuş, bir saniyeden bile kısa bir süre boyunca dinlenmiş, sonra bir anda gidivermişti. Uzaktan, atlardan birinin kişnediğini duymuştum.

Çok fazla hayat vardı ve devam ediyordu işte. Belki herkesin hayatı değil ama Yaşam devam ediyordu. Kimse için

durmuyordu. Chrissy dünyada sadece iki güç olduğunu ve bunların birbirini dengelediğini söylemişti: yaşam ve ölüm. Yaratmak ve yok etmek. Ama yanılıyordu. Sadece bir tane vardı. Çünkü ne kadar çabalarsak çabalayalım yaşamı durduramazdık. Ne kadar mücadele edersek edelim, ne kadar çok öldürürsek öldürelim, her şey değişmeye, büyümeye ve yaşamaya devam ediyordu; insanlar kayboluyor, ayrı düşüyor, geri geliyor, doğuyor, ilerliyordu ve bunların hepsi çok fazla, çok zor olsa da hayat öylece devam edip duruyordu işte.

Marilyn elini sallayarak, "Selam millet!" diye seslendi. "Buradayız."

Julia ve Dani odanın uzak ucundan, tekerlekli sandalyeleriyle yanımıza geldiler; plastik masaların arasından Marilyn'le benim oturduğumuz katlanır sandalyelerden oluşan çembere uzanan yola odaklanmış olan Dani'ye Julia yol boyunca bir şeyler mırıldandı.

"Bizi hapishanenin tekerlekli sandalyelerini kullanmaya zorladılar," dedi Julia. "Ben de onlara Amerikan Engelliler Yasası Davası açarsam nasıl hissedeceklerini sordum ve onlar buraya girmemize izin verene kadar neredeyse bir tane açıyordum."

Tekerlekli sandalyelerimizle, dikişlerimizle, gazlı bezlerimizle ve alüminyum bastonlarımızla bize bir baktım. Tıbbi malzeme fuarı mankenlerine benziyorduk.

Dani en sonunda durduğunda, "Adamın dışarıda bekliyordu," dedi.

Taksim hapishanenin önünde durduğunda, ilk başta Garrett P. Cannon'ı görmemiştim. İğrenç, yeni bir güvercin grisi şapkası, onunla uyumlu bir takım elbisesi vardı ve bolo kravatlarından birini takmıştı, bu yüzden onu nasıl göremediğimi bilmiyordum. Kaldırımda topallayarak girişe doğru yürürken beni yakalamıştı.

İnce Dutch Masters purosunu yere atıp kovboy çizmesinin topuğuyla ezerken, "Minnettarlık hiç senin işin değil, biliyorum," demişti. "Ama öyle olsa bile, tüm bunları mümkün kılan kolluk kuvveti kahramanı için birkaç teşekkür sözcüğü etmen gerektiğini düşünüyorum."

"Selam, Garrett," demiştim.

"Sana üç kez seslendim," demişti. "En az."

"Öyle mi, affedersin. Yaralarımdan kaynaklanan ağrılar yürümemi zorlaştırıyor, o yüzden gerçekten yoğunlaşmam gerekiyor. Bu canını sıkmış olmalı."

Yürümeye başladıktan sonra uzun süre duramıyordum çünkü kaslarım kasılmaya başlıyordu, o yüzden yürümeye devam etmiştim fakat öyle yavaş yürüyordum ki Garrett'ın bana yetişmesi pek zor olmamışı.

"Buluttan nem kapma, Lynney," demişti. "Sadece diyorum ki, hepinizin burada vakit geçirmesini mümkün kılmak için pek çok kanunu esnetmem ve pek çok kişiden bana kıyak yapmasını istemem gerekti. Senin bana davrandığın gibi davranan bir kadın için çoğu erkek böyle bir şeyi yapmayı reddederdi."

"Çok minnettarım, Garrett," demiştim.

"Ben de bu öğleden sonra, kitabımız konusunda menajerimi arayacağım," dedi Garrett. "Eğer bu işi ayarlarsam kitabı yazacağımızı söylemiştin ve bence sen de katılırsın ki gerçek bir kahraman gibi çalıştım. Elbette kapakta ilk benim adım yazacak."

Durup ona bakmıştım.

"Garrett," demiştim. "Seninle kitap yazacağımı söylemiştim ya? Yalandı."

Onun etmeye başladığı sunturlu küfürlerin arasında tekrar ileri doğru topallamaya başlamıştım.

Ziyaretçi salonunda Marilyn, "Ne zaman başlayacak?" diye sordu. "Hepimiz geldik işte."

Heather'ın nerede olduğunu kimse bilmiyordu fakat iyi olduğunu düşünüyorduk. Ona polisi aradığı için onu suçlamadığımı söylemek isterdim fakat Heather, her zaman olduğu gibi, kimseye en ufak bir tatmini bile tattırmayacaktı. Marilyn onun için ufak bir banka hesabı açmıştı ve hesaptan ATM aracılığıyla düzenli olarak para çekildiğini söylüyordu. Belki de biri Heather'ı öldürmüş ve kartını almıştı. Belki de Rüya Kralı'nı arıyordu. Belki de sadece oralarda bir yerde Heather'lığını yapıyordu.

Odanın uzak ucundaki kapının açıldığını duyunca hepimiz o tarafa döndük ama sadece masaların arasından bize doğru ilerleyen iri göbekli, uzun bir hapishane görevlisi gördük. Bej bir gömleği ve koyu yeşil pantolonu vardı ve her nedense bu alanda çalışan insanlar bıyık bırakmanın hâlâ iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Ben Yüzbaşı Winslow," dedi ama hiçbirimiz ayağa kalkmadık.

Çemberimizin etrafında dolaşarak teker teker hepimizle selamlaştı. Tokalaştığımızda elinin o kadar yumuşak olması beni şaşırttı.

"Siz hanımların bilmesini istiyorum ki tüm süre boyunca yanınızda olmak durumundayım," dedi; bunun için üzülüyormuş gibi görünüyordu. "Fakat gizliliğinize saygı göstereceğim. Duvarın bir parçası olduğumu farz edebilirsiniz."

Hepimiz başımızı salladık, sonra adam gitti ve hiçbirimiz bir şey söylemedi. Oturmak canımı acıtıyor ve eklemlerim ağrıyordu. İçerideki hava solunamayacak kadar ağırlaşmıştı. Şu anda hepimiz tereddüt ediyorduk ama fikrimizi değiştiremeden kapı açıldı ve Yüzbaşı Winslow içeri Stephanie'yi getirdi.

Stephanie'nin makyajı yoktu ama saçı gür ve parlaktı ve tırnaklarına da oje sürmüştü. Açık mavi bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve bileklerindeki kelepçe, belindeki bir zincire bağlıydı. Yüzbaşı Winslow onu yanımıza getirdikçe

Stephanie gözlerindeki dehşet dolu ifadeyi dikkatle değiştirdi ve etrafa bıkkın bir kayıtsızlıkla bakmaya başladı.

Bu benim fikrimdi. Kızıl Göl Kampı'ndaki o hidroterapi odasında tahmin ettiğim her şey gerçekleşmişti. Stephanie aslında kimseyi öldürmemiş, sadece Dani'yi tekerlekli sandalyeye, beni de bastona mahkûm etmişti. Yemekhane işçilerinden birini vurmuş ve vurduğu kişi bir gözünü kaybetmişti ama geri kalan cinayetlerin hepsini Skye işlemişti.

İkisi tüm plan üzerinde çok çalışmışlardı fakat Skye her şeyi soğukkanlılıkla hesaplarken Stephanie onu doğaçlamalarıyla çileden çıkarmıştı. Stephanie ilk kısımda plana göre hareket etmişti; Christophe Volker'la arkadaş olmuş, onu Kızıl Göl'e sokmuş, ona Adrienne'in nerede yaşadığını söylemiş, sonra da onu çatı penceresinden itmişti çünkü böyle daha inandırıcı olacağını düşünmüştü. Ben evine gittiğimdeyse fevri davranarak benimle gelmeye karar vermişti. L.A.'e dönüş yolunda, mola yerinde konuştuğu kişi Skye'dı ve onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Skye'ın asıl planı annesinin değer verdiği herkesi öldürmek, Dr. Carol'ın o çok kıymetli kariyerine asla tamir edilemeyecek şekilde zarar vermek, onu tüm dünyanın önünde rezil etmekti fakat kendine, kıl payılar ve ramak kalmalardan keyif alan dengesiz bir suç ortağı bulmuştu. Heather onu durdurmamış olsaydı Skye, o hayal kırıklığı içinde büyük ihtimalle en sonunda Stephanie'yi de vuracaktı.

Stephanie dokuz numaralı kurban olmuş olacaktı.

Uzun zaman önce Adrienne'in *Yaz Katliamı* filmlerinden birini izlemeye çalışmıştım fakat kurbanlardan hiçbiri hakkında bize bir şey söylemeyeceklerini fark edip yirmi dakika sonra kapatmıştım. Birer ailesi ve hayalleri olan insanların sadece ilk adları olan kanlı yığınlara indirgenmiş olmasından ne kadar iğrendiğimi hatırlıyordum. İsimlerini hatırlamak önemliydi.

Russell Thorn vardı.

Kızıl Göl'de gözünü kaybeden kadının adı Eva Watanabe'ydi.

Jack Burrell.

Brenda Jones.

Marcie Stanler.

Edna Hockett.

Julius Gaw.

Amanda Shepard.

Onların adını hatırlayalım ama bırakalım dünya Skye Elliott'ı unutsun. Bırakalım Stephanie Fugate unutulsun.

Stephanie'nin ailesi, Tenis Koçu Cinayetleri'nden sonra yaşadığı Travma Sonrası Stres Bozukluğu'nun onu agresif bir hibristofil* hâline getirdiğini iddia eden bir avukat tuttu. "Onlar tarafından öldürülmekten kaçamıyorsan, sen de onlara katıl" felsefesinin bir türüyle, bir Canavarın aşkı yüzünden kendini kaybetmişti. Avukatının haksız olduğunu düşünmüyordum. Skye onu baştan çıkarmak, onu kandırmak, onu mükemmel oyun arkadaşı hâline getirmek için iki yıl harcamıştı. Kurban listesine eklenecek bir kız daha. Üç tane ölümcül silahla saldırı ve üç tane ciddi yaralanmayla sonuçlanan saldırı suçlamalarının her birinden yirmi beşer yıl aldı. Ömrünün sonuna kadar burada kalacaktı.

Bunun üzerine uzun süre düşünmüştüm ancak Stephanie'yi tam anlamıyla bir canavar olarak tanımlamaya gönlüm el vermemişti. Teknik olarak tanıma uymuyor olabilirdi fakat neresinden bakarsanız bakın o bir Canavarın kurbanı olmuştu ve benim de bir sorumluluğum vardı. Kimseyi geride bırakmayacaktım. Adrienne'e hayatta kalmayı hak etmediğimi düşündüğümü söylediğimde onun bana dediği buydu.

"Bunu gururun söyletiyor," demişti bana. "Sadece özel olmak istiyorsun. Sana bir şey söyleyeyim: hiç kimse geri

---

* Suç işleyen kişilere karşı cinsel çekim hisseden kişi. –*çn*

getirilemeyecek kadar ileri gitmemiştir. Hiç kimse bulunamayacak kadar kaybolmamıştır. Hiç kimse."

Bu büyük ihtimalle işe yaramayacaktı. Stephanie yaptığımız her şeye direnecek, çabalarımla dalga geçecek, bizimle sonuna kadar mücadele edecekti fakat Adrienne'den öğrendiğim bir şey varsa, o da bunun önemli olmadığıydı. Elimizde değildi. Biz böyle yapardık. Kız Kardeşlerini kurtarmayı denemekten asla vazgeçmezdin.

Herkesin kabul etmiş olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Ama belki de hepimiz birbirimizi görmek için bir neden arıyorduk. Belki hepimizin yaşamak için bir nedene ihtiyacı vardı.

Yüzbaşı Winslow, Stephanie'yi bir katlanan sandalyeye oturttu, sonra odanın diğer ucunda gözden kayboldu. Stephanie yüzünü bıkkın ve duygusuz tutmaya özen gösteriyor, nefret yayıyor, onun iyi tarafına yaptığımız çağrıları duymazdan gelmeye kararlı görünüyordu ve şimdiden dehşet verici bir şey söylemek için ağzını açmıştı bile.

Önce ben davrandım.

"Stephanie," dedim. "Kurtulan Kızlar Destek Grubu'na hoşgeldin."

O kurtulan kızlara ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Tüm planları başarısızlıkla sonuçlandıktan ve tüm silahları onları yüzüstü bıraktıktan sonra ne olduğunu? Savunmaları çöktükten ve başlarından vurulduktan sonra ne olduğunu? Yanlış insanlara güvendikten, yanlış tercihler yaptıktan ve kendilerini mümkün olan en kötü anda duygusal açıdan savunmasız bıraktıktan sonra ne olduğunu? Hayatları mahvolduktan ve otuz sekiz yaşında bankada beş kuruşsuz, çocuksuz, sevgilisiz, onlara ait birkaç hayalet ve bir avuç yıkık arkadaştan başka hiçbir şeyleri olmadan ortada kaldıktan sonra ne olduğunu?

Ben o kızlara ne olduğunu biliyorum.
Birer kadına dönüşüyorlar.
Ve yaşıyorlar.

TEŞEKKÜR

Yazar, filmlerde büyük iz bırakmış çeşitli insanlara teşekkürü bir borç biliyor; onlar olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Yaz Katliamı

Adam Goldworm (Huzur içinde uyusun) Teddy, *Yaz Katliamı II, Yaz Katliamı Kısım III – 3D, Yaz Katliamı IV*

Stephen Graham Jones, Doğranmış Eğitmen, *Yaz Katliamı V*

Harold Brown, "Pala Kafalı" Gazeteci, *Yaz Katliamı VII*

Daniel Passman, Şeytani Avukat, *Yaz Katliamı VIII: Teddy Washington'a Gidiyor*

Patrick Chu, yönetmen, *Yaz Katliamı IX: Teddy Sıfır Yerçekimi*

Panhandle Et Kancası

Joshua Bilmes, yapımcı, *Panhandle Et Kancası 2, 3, 4*

Eddie Schneider, Dondurucudaki Adam, *Panhandle Et Kancası*

Brady McReynolds, Güneşte Kızaran Kadavra, *Panhandle Et Kancası*

Valentina Sainto, "Suzy", *Panhandle Et Kancası*

Susan Velazquez, "Marilyn", *Panhandle Et Kancası*

David Litman, Ayı Kapanındaki Şerif, *Panhandle Et Kancası 2*

Cücelerin Dönüşü

Jessica Wade, yapımcı, *Cücelerin Dönüşü*

Alexis Nixon (Korno), Danielle Keir (Tuba), Fareeda Bullert (Mellofon), Daniela Riedlova (Pikolo), Jin Yu (Trampet), Bando Takımı, *Cücelerin Dönüşü*

Claire Zion, Bağıran Kız, *Cücelerin Dönüşü*

Jeanne-Marie Hudson, Müdür Yardımcısı Hunt, *Cücelerin Dönüşü*

Emily Osbourne, Utangaç Kız, *Cücelerin Dönüşü*

Megha Jain, Adli Tabip, *Cücelerin Dönüşü*

Laura Corless, Boya Fırçası Saplanan Kız, *Cücelerin Dönüşü*

Katliam Zilleri

Cat Camacho, yapımcı, *Katliam Zilleri 2: Cehennem Tatili*, *Katliam Zilleri 3: Şeytani Elfler*

Julia Lloyd, Noel Şarkısı Söyleyen Kız, *Katliam Zilleri*

Luke Dunlavey, Çim Dartı Kurbanı, *Katliam Zilleri 2: Cehennem Tatili*

Laura Price, Korkunç Elf #1, *Katliam Zilleri 3: Şeytani Elfler*

Lydia Gittins, Koro Şefi, *Katliam Zilleri 4: Korku Festivali*

Ölümcül Rüyalar

Doogie Horner, Sakallı, Duygusuz Pizza Canavarı, *Ölümcül Rüyalar II: Tatlı Çığlık Böyle Olur*

Nicholas Rucka, yönetmen, *Ölümcül Rüyalar 3: Rüya Kraliçeleri*

Roxanne Benjamin, Oyuncak Bebek Canavarı, *Ölümcül Rüyalar IV: Son Kâbus*

Ted Geoghegan, "Gorpus", *Ölümcül Rüyalar IV: Son Kâbus*

Bebek Bakıcısı Cinayetleri

Hannah King, Psikiyatri Koğuşu Hemşiresi, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri*

Kristin Johnston, Şeker Yiyen Kız Arkadaş, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri*

Nicholas Scott Sanburg, Öfkeli Komşu, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri*

Mike Hickey, Ölü Otomat Tamircisi, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri II*

Diana Romanova, Dr. Strumpf, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri II*

Cat Scully, Bilgisayar Teknisyeni, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri III: Samhain*

Kris Gilbreth, İnsan Kurban, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri III: Samhain*

Eric Mueller, Druid, *Bebek Bakıcısı Cinayetleri III: Samhain*

Katliam filmlerinin kökeni, Robert Bloch'un aynı adlı romanından uyarlanmış olan Alfred Hitchcock'un *Sapık* (1960) filmine kadar uzanır. Bloch pek çok kez kitabının Ed Gein'in gerçek suçlarına dayandığını söylese de, dosyalarının arasında Wisconsin'in kötü şöhretli çocuk komedyeni ve zehir kullanan seri katili Floyd Scriltch hakkında çok daha fazla kupür bulunmuştu. Hitchcock, Bloch'un kitabının haklarını satın alırken, aynı zamanda Scriltch'in meşhur "Paskalya Tavşanı Katliamı"ndan canlı kurtulan tek kişi olan Amanda Cohen'den de hayat hikâyesi haklarını satın aldı. Cohen, Scriltch'in bulunması ve yakalanmasında önemli rol oynamış ve cesaretinin karşılığında çok ağır bir bedel ödemişti. Bu kitap onun anısına yazılmıştır.

HAYATLARININ EN KÖTÜ GECESİNDEN SAĞ KURTULMUŞLARDI AMA PEKİ YA SONRASI?

1970'lerde, korkunç bir katliamdan sağ kurtulan Adrienne Butler, kendisiyle aynı kaderi paylaşan beş kadını bir araya getirerek "Kurtulan Kızlar Terapi Grubu"nu kurdu. Bu kadınlar, film anlaşmaları, zengin adamlarla yaptıkları evlilikler ya da hayır işleriyle geçmişlerini geride bırakmaya çalışıyorlardı.

Biri hariç: Lynnette Tarkington. Caninin biri o daha on altı yaşındayken ailesini ve erkek arkadaşını katletmişti. Lynnette bu katilin bir gün geri döneceğine saplantılı bir şekilde inanıyordu. Bu yüzden hayatı geçmişin gölgelerinden kaçmak ve kendini korumaya çalışmaktan ibaretti.

Şimdi, on altı yıl sonra, terapi grubundan biri ölü bulununca Lynnette en büyük korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Altı genç kızın hayatlarını karartan katiller, yarım kalan işlerini tamamlamak için geri mi dönmüşlerdi?

Ama unutulmamalıydı: Kurtulan kızlarla ilgili tek bir gerçek varsa, o da ne olursa olsun asla pes etmedikleriydi. İhtimaller ne kadar kötü, gece ne kadar karanlık, bıçak ne kadar keskin olursa olsun... onlar vazgeçmezdi.

"Sabaha kadar dua etseniz de, gıkınızı bile çıkarmasınız da nafile. Grady Hendrix'in *Kurtulan Kızlar Terapi Grubu* çoktan ensenizde ve nerede yaşadığınızı biliyor."
—Stephen Graham Jones

ithaki
9 786052 655818
www.ithakiyayingrubu.com